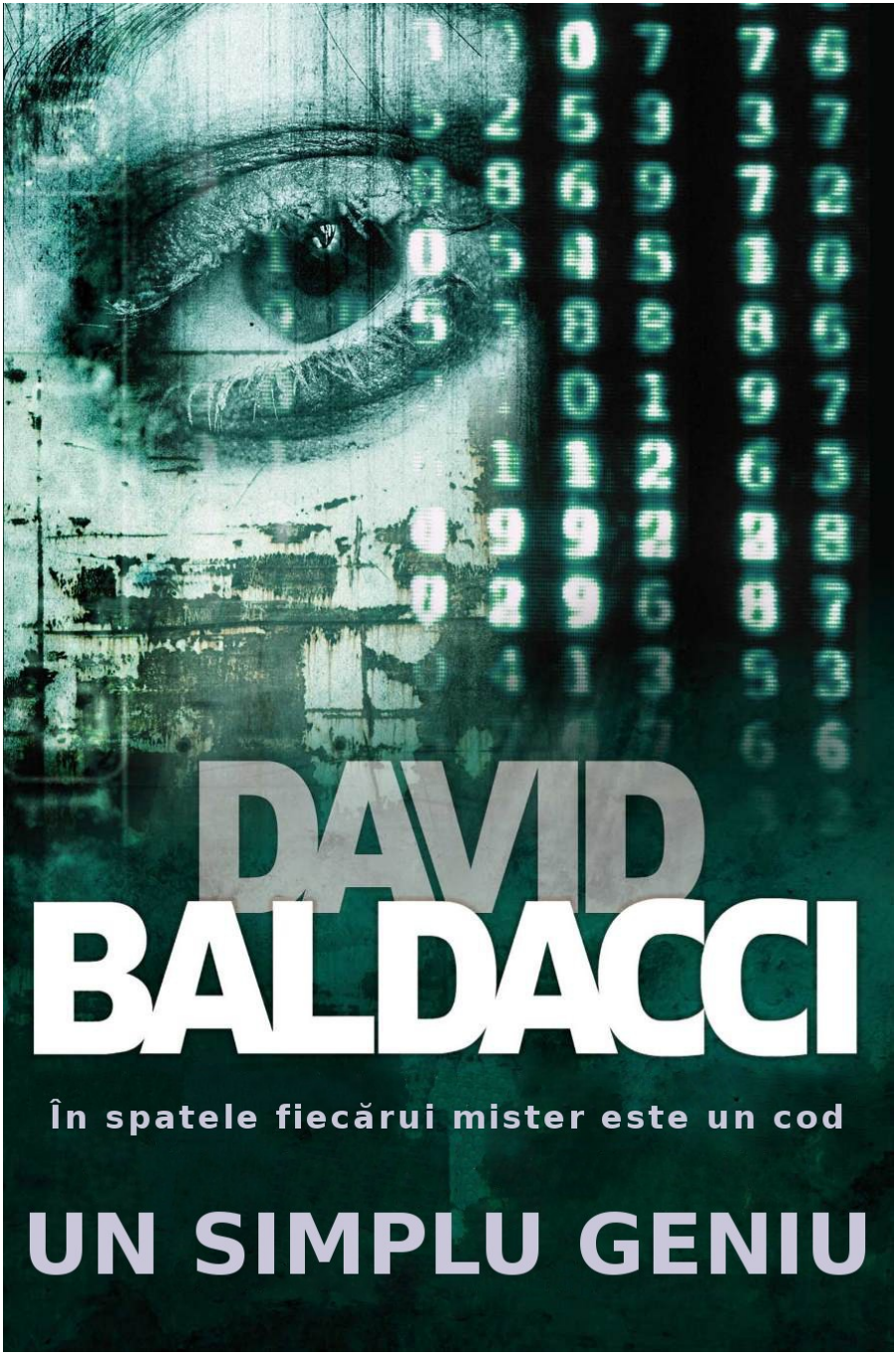
DAVID
BALDACCI
În spatele fiecărui mister este un cod
UN SIMPLU GENIU

DAVID BALDACCI

UN SIMPLU GENIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BALDACCI, DAVID
Un simplu geniu / David Baldacci; trad.: Graal Soft - Integrated Translation Services - Bucureşti: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-108-4
821.111 (73)-312.4=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
DAVID BALDACCI
Simple genius

Copyright © 2007 by Columbus Rose, Ltd.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
Graal Soft - Integrated Translation Services
© RAO International Publishing Company, 2010
2011

Prietenei mele dragi Maureen Egen,
Fie ca zilele să-i fie lungi şi mările calme

CAPITOLUL 1

Există patru modalităţi prin care-ţi poţi întâlni Creatorul: să mori din cauze naturale, să mori într-un accident, să fii omorât sau să te omori. Totuşi, dacă trăieşti în Washington D.C., atunci mai ai o posibilitate: moartea politică. Posibilitatea poate să se ivească de oriunde: din cauză că eşti surprins într-o fântână publică împreună cu o dansatoare exotică, pentru că furi banii care din întâmplare erau ai FBI-ului sau fiindcă acoperi o spargere făcută de mântuială când numeşti Pennsylvania Avenue, numărul 1600, casa ta.

Michelle Maxwell păşea mândră pe trotuarele capitalei, dar cum nu era politician, cea de-a cincea modalitate de a muri nu îi era la îndemână. De fapt, femeia căuta doar să se îmbete atât de tare, încât a doua zi de dimineaţă să nu-şi mai poată aminti mare lucru. Erau multe lucruri pe care voia să le uite, multe lucruri pe care *trebuia* să le uite.

Michelle traversă strada, împinse uşa ciuruită de gloanţe a barului şi păşi înăuntru. Era mult fum, în parte de la ţigări, dar şi de la substanţele acelea care îi ţin pe cei de la DEA în alertă. O muzică asurzitoare le acoperea pe toate celelalte şi avea să asigure în viitor mulţi clienţi cabinetelor ORL. Printre sticle şi pahare sparte, trei doamne se apucaseră să danseze. În tot acest timp, două chelneriţe făceau jonglerii cu tăvile, pregătite să-i pocnească pe cei care le pipăiau. Odată ce intră, toţi ochii se aţintiră asupra lui Michelle, singura femeie albă din seara respectivă sau probabil din oricare altă seară. Dar îi privi cu atâta sfidare, încât toţi se întoarseră la băuturile lor.

Lucrurile puteau să se schimbe pentru că Michelle era înaltă şi atrăgătoare. Ce nu-şi dădeau ei seama era că ea

putea să fie la fel de periculoasă ca un terorist şi abia aştepta ocazia să mute cuiva maxilarul din loc.

Ochi o masă într-un colţ şi se strecură până acolo, apoi luă prima băutură pe seara aceea şi o sorbi tacticos. După o oră şi ceva de băut, furia femeii începu să crească. Pupilele i se măreau tot mai mult, în timp ce albul ochiului i se umplu de vinişoare roşii. Mai comandă o băutură. Acum tot ce aştepta Michelle era ceva care s-o stârnească. Înghiţi ultima picătură de alcool, se pironi pe picioare şi-şi dădu părul negru pe spate.

Privirea ei scruta fiecare colţişor al barului în căutarea viitorului norocos. Era o tehnică învăţată când lucra în Serviciul Secret şi ajunsese să nu mai poată privi nimic fără să-şi folosească acel simţ al observaţiei.

Nu îi luă prea mult timp până să-şi găsească bărbatul coşmarului său. Era cel puţin cu un cap mai înalt decât ceilalţi. Şi capul acela era chel, de culoarea ciocolatei, cu două perechi de cercei de aur în ambii lobi groşi ai urechilor. Avea umeri kilometrici. Purta pantaloni de camuflaj largi, cizme militărești negre şi un tricou verde de armată din care ieşeau nişte braţe cu muşchi noduroşi. Stătea acolo, îşi bea berea, dând din cap în ritmul muzicii şi bolborosind nişte versuri obscene. Exact genul ei de bărbat.

Michelle îl îmbrânci la o parte pe un tip care îi apăru în cale, îşi croi drum până la acest munte de bărbat şi îl bătu pe umăr. Parcă ar fi atins un bloc de granit; va avea ceva de furcă în seara aceasta. În seara aceasta, Michelle Maxwell va omorî un bărbat. Pe acest bărbat, de fapt.

El se întoarse, îşi scoase ţigara din gură şi sorbi hulpav berea din halba care abia se întrevedea din mâna lui uriaşă de urs. Mărimea chiar conta, îşi aminti ea.

— Da, drăguţo! spuse şi suflă leneş în sus un rotocol de fum de ţigară fără să o privească.

„Mişcare greşită, bătrâne!” Brusc, piciorul i se opri în bărbia bărbatului care se clătină, apoi căzu peste doi indivizi mai scunzi din spatele lui. Bărbia lui era atât de puternică, încât impactul îi trimise lui Michelle o undă de

şoc în corp, până în vârful picioarelor. El luă halba şi o aruncă spre ea, fără s-o nimerească. Apoi, se îndoi de mijloc de durere. Atunci, ea îl izbi brusc în moalele capului cu atâta forţă, încât parcă şi auzise trosnitura vertebrelor în toată muzica aceea infernală. Căzu pe spate, cu ochii larg deschişi de panică, înspăimântat la culme de forţa ei brută, de viteza şi precizia atacului.

Michelle îi privea calmă gâtul, gândindu-se unde să-l lovească. În jugulara care îi tremura? Sau în carotida groasă cât un creion? Sau poate să-i aplice lovitura fatală în piept? Şi totuşi, părea că omul nu mai putea să se lupte.

„Haide, bătrâne, nu mă dezamăgi. Am venit până aici pentru asta.”

Tot publicul se dăduse în spate, cu excepţia unei femei care era pe ringul de dans şi ţipa numele bărbatului ei. Îi arătă un pumn cărnos lui Michelle, dar Michelle făcuse un pas abil în lateral, o prinse de încheietură şi îi roti braţul la spate. Femeia însă continua să lovească, astfel că dărâmă două mese şi lovi câţiva oameni din preajmă.

Michelle se întoarse să-l înfrunte pe prietenul acesteia, care era îndoit de mijloc, cu mâna pe piept, abia respirând. Brusc, se năpusti către ea. Elanul însă îi fu oprit de o lovitură în faţă, urmată de un cot înfipt în coaste. Michelle încheie prin a-i aplica o lovitură laterală de picior, care îi dislocă o parte din meniscul stâng. Cu un urlet de durere, bărbatul uriaş se prăbuşi la pământ. Bătaia se transformă într-un carnagiu. Oamenii se dăduseră cu toţii un pas în spate, pentru că nu-şi credeau ochilor că David îl nenorocea în bătaie pe Goliat.

Barmanul sună la poliţie. Într-un loc ca acesta, singurul număr de apelare rapidă este cel de la Urgenţe şi numărul avocatului. Dar, aparent, poliţia nu avea să ajungă la timp.

Bărbatul se ridică şi reuşi cu greu să se sprijine pe membrul sănătos, în timp ce sângele îi curgea şiroaie pe faţă. Zvâcnirile de ură din ochii lui spuneau totul: fie el trebuia s-o omoare pe Michelle, fie Michelle trebuia să-l omoare pe el.

Michelle cunoştea privirea aceea pe care o văzuse în ochii fiecărui nenorocit din care storsese orgoliul masculin, iar lista era foarte lungă. Înainte, nu se lua la bătaie. Apoi, a început să se apere, iar bărbaţii picau unul câte unul sub forţa cizmei ei care le zdrobea creierii.

Uriaşul scoase din buzunarul din spate un cuţit pe care îl mânui repede prin faţa lui Michelle. Ea era dezamăgită atât de alegerea pe care el o făcuse în materie de arme, precum şi de slaba putere de străpungere a cuţitului. Cu o lovitură de picior bine aplicată, i-l aruncă din mână cât colo, rupându-i omului un deget.

Se dădu înapoi până când atinse barul cu spatele. Nu mai părea atât de mare acum. Ea era mult prea rapidă, mult prea pricepută, statura lui şi muşchii nu îi erau de niciun folos. Michelle ştia că mai lipsea o singură lovitură ca să îl ucidă; o fractură de coloană, o arteră strivită; oricum, el era deja la doi metri sub pământ. Şi după privirea pe care o avea, o ştia şi el. Da, Michelle îl putea omorî şi putea să-şi liniştească demonii interiori. Şi tocmai atunci, avu o revelaţie atât de cumplită, încât fu cât pe ce să vomite toată băutura pe podeaua zgâriată. Poate pentru prima oară în ani de zile, Michelle vedea lucrurile aşa cum erau ele de fapt. Era înspăimântător cât de repede luase o decizie. Şi odată luată, nu reveni asupra ei. Se retrăsese din faţa a ceea ce îi dominase întreaga viaţă: Michelle Maxwell acţiona după impuls. El îi aruncă epuizat o lovitură de pumn, dar ea făcu uşor un pas în lateral. Apoi dădu să-l lovească din nou în vintre, dar el reuşi să o apuce de picior. Încurajat de faptul că pusese mâna pe prada sa, o ridică şi o aruncă peste bar, în etajerele cu vin şi lichior. Mulţimea, încântată de această schimbare de situaţie, începu să scandeze: „Omoar-o pe ticăloasă! Omoar-o pe ticăloasă! Barmanul urlă cu furie pentru toate băuturile vărsate, dar se opri de îndată ce muntele de om se apropie de bar şi îl trânti la pământ cu un upercut. Apoi, o ridică pe Michelle şi îi izbi capul de oglinda ce atârna deasupra barului, spărgând sticlele şi poate şi capul ei. Încă furios, îi

dădu un genunchi în abdomen, iar apoi o aruncă în mesele aflate în cealaltă parte a barului. Ea căzu la podea, cu faţa în jos, însângerată şi cu trupul cuprins de spasme. Mulţimea se dădu înapoi când muntele acela de om ateriză cu cizmele sale lângă capul lui Michelle. O apucă de păr şi o ridică în aer, corpul bălăbănindu-i-se ca un yo-yo. Îi studie corpul lipsit de vlagă, părând că se gândeşte la noi metode de a o răni.

— În faţă. În nenorocita aia de faţă, Rodney! Stâlceşte-i-o bine! urla femeia lui, care între timp se ridicase de pe jos şi îşi tampona rochia pătată cu vin, bere şi alte prostii.

Rodney dădu din cap şi îşi făcu avânt cu pumnul.

— Drept în faţă, Rodney! mai ţipă o dată femeia.

— Omoar-o pe ticăloasă! zbiera mulţimea cu mai puţin entuziasm, simţind că bătaia era pe sfârşite şi puteau să se întoarcă la băuturile şi ţigările lor.

Dar braţul lui Michelle se mişcă atât de rapid, încât Rodney nici nu-şi dădu seama că fusese lovit în rinichi decât după ce creierul lui îi trăsese un semnal de alarmă. Ţipătul său de furie se pierdu printre ritmurile ce încă se mai auzeau de la bar. Atunci, pumnul lui o lovi în faţă, scoţându-i un dinte, şi apoi o mai lovi o dată, iar sângele îi ţâşni din nas şi din gură. Marele Rodney tocmai se retrăsese din luptă când poliţia sparse uşa, cu pistoalele aţintite asupra tuturor, gata oricând să găsească un motiv pentru a le putea folosi.

Michelle nu îi auzi când intrară, îi salvară viaţa şi apoi o arestară. Chiar după a două lovitură, îşi pierdu cunoştinţa şi nimeni nu se aştepta să-şi mai revină. Înainte să leşine, ultimul gând al lui Michelle fu „La revedere, Sean!”

CAPITOLUL 2

Sean King stătea pe malul râului în lumina care pălea cu repeziciune. Ceva era în neregulă cu Michelle Maxwell, iar el nu ştia ce să facă. Partenera sa devenea din ce în ce mai depresivă şi mai melancolică pe zi ce trecea. Văzând această întorsătură de situaţie, îi propusese să se întoarcă la Washington D.C. și să o ia de la capăt, însă schimbarea de decor nu ajutase. Cu puţini bani şi fără slujbă în zona atât de competitivă a D.C.-ului, Sean fusese obligat să accepte ajutor de la prietenul său care reuşise în marea lume a consultanţei private în materie de securitate, vânzându-şi apoi firma unei companii de talie mondială.

Sean şi Michelle locuiau în casa de oaspeţi de pe proprietatea imensă care-i aparţinea prietenului lor din sudul Washingtonului. Cel puţin, Sean locuia acolo; Michelle nu mai dăduse pe acasă de câteva zile. Şi nu răspundea la telefon. În noaptea de dinaintea dispariţiei, venise acasă beată criţă, iar el o certase că se urcase în asemenea stare la volan. Când se trezise a doua zi dimineaţă, ea nu mai era.

Sean îşi plimbă degetele peste schiful lui Michelle, care era legat de docul pe care stătea el.

Michelle era o mare sportivă, medaliată olimpic la canotaj, o fanatică dincolo de orice limită a exerciţiilor fizice, posesoarea centurii negre la mai multe tipuri de arte marţiale, ceea ce îi permisese să bată oamenii în cele mai dureroase feluri posibile. Totuşi, ea nu se atinsese de schif de când ajunseseră aici. Şi nu se dusese nici să alerge pe pista de biciclete din apropiere sau să facă orice altă activitate fizică. Sean încercase s-o convingă să apeleze la ajutorul unui specialist.

— Nu am de ales, îi spusese ea cu un rânjet care îl înspăimântă.

O ştia vulcanică, de multe ori acţionând după impulsul de moment. Iar uneori asta te poate ucide.

Şi astfel, acum privea sfârşitul zilei întrebându-se dacă ea era în regulă. Câteva ore mai târziu, în timp ce el încă stătea pe doc, ţipetele ajunseră la urechile lui. Nu-l speriară, ci îl iritară. Se ridică încet şi se îndreptă spre treptele de lemn, îndepărtându-se de liniştea râului.

Se opri la casa de oaspeţi de lângă piscina imensă, de unde apucă o bâtă de baseball şi nişte vată pe care şi-o vârî în urechi.

Sean era un bărbat impunător, avea aproape un metru şi nouăzeci şi peste nouăzeci de kilograme, dar avea şi aproape 45 de ani, iar genunchii şi umărul drept, rănit mai demult, începeau să-l necăjească.

Aşa că întotdeauna îşi lua blestemata de bâtă. Şi vata. În timp ce urca, se uită peste gard şi o văzu pe bătrâna care se holba la el în întuneric cu braţele încrucişate şi cu o privire mânioasă.

— Mă duc sus, domnişoară Morrison, spuse ridicându-şi arma de lemn.

— E a treia oară luna aceasta, ripostă ea nervoasă. Data viitoare voi chema poliţia.

— Nu vreau să vă stau în cale. Nici măcar nu sunt plătit să fac asta.

Clădirea era veche de doar doi ani, unul dintre acele conace care răsăriseră dintr-o fermă de patru ori mai mică decât mărimea actuală. Proprietarii nu prea erau de găsit, preferând să meargă cu avionul particular în Hampton vara, sau la ocean iarna, în Palm Beach, unde aveau un palat. Dar asta nu-i oprea pe fiul lor şi pe încrezuţii lui amici de la colegiu să distrugă locul.

Sean trecu pe lângă Porsche, motociclete BMW şi Mercedesuri şi urcă pe treptele de piatră către vasta bucătărie. Chiar şi cu vata din urechi care amortiza sunetul, muzica era dată atât de tare, încât îşi simţea inima zvâcnind de la başi.

— Hei! strigă el încercând să acopere muzica în timp ce-şi făcea loc printre tinerii de nouăsprezece ani care nu aveau astâmpăr Hei! mai strigă o dată.

Nimeni nu-i acordă atenţie, de aceea îşi adusese bâta cu el. Se îndreptă spre barul improvizat din bucătărie, ridică bâta Louisville Slugger pe care o ţinea pe umăr, îşi luă avânt şi îşi închipui că era pe Yankee Stadium. Dintr-o singură lovitură curăţă jumătate din bar, iar din a doua, restul.

Muzica se opri brusc şi puştii îşi îndreptară în sfârşit atenţia către el, deşi jumătate din ei erau prea drogaţi ca să se arate impresionaţi. Unele dintre fete, aproape goale, începură să chicotească, în timp ce câţiva băieţi fără tricou pe ei se încruntară la Sean, strângându-şi pumnii. Un alt băiat, grăsuţ, înalt şi cu părul ondulat dădu buzna în bucătărie.

— Ce naiba se întâmplă? Se opri când văzu barul distrus. Băiatul răcni: La naiba! O să plăteşti pentru asta, King!

— Ba n-o să plătesc, Albert.

— Numele meu e Burt.

— OK, Burt, hai să-l sunăm pe tatăl tău să vedem ce părere are despre asta.

— Nu poţi să dai buzna şi să faci la fel de fiecare dată!

— Adică să nu las casa părinţilor tăi să fie devastată de nişte ticăloşi bogaţi?

— Hei, mă jigneşti! spuse o fată aproape goală care se legăna pe un balansoar şi care nu lăsa nimic imaginaţiei.

Sean o privi.

— Serios? Ce cuvânt anume te jigneşte: „ticălos” sau „bogat”? Apropo, prin cârpa pe care o porţi, ţi se vede tot.

Sean se întoarse spre Albert.

— Să-ţi spun care e treaba, Burt. Tatăl tău mi-a dat mână liberă să intervin de fiecare dată când consider că e nevoie. Ridică bâta. Prin urmare, iată, eu am decis că trebuie să intervin. Aşa că e timpul să vă căraţi toţi de aici înainte să sun la poliţie.

— Poliţia ne poate spune cel mult să dăm muzica mai încet, zise Burt în batjocură.

— Nu şi dacă le spune cineva că există droguri. Şi minore, şi băutură. Sean îşi aruncă privirea către adolescenţi. Ce ar zice mămica şi tăticul dacă v-ar aresta poliţia? Credeţi că v-ar lua cheile de la Mercedes şi banii de buzunar?

Acestea fiind spuse, jumătate de cameră se goli. Cealaltă jumătate dispăru când Burt sări la Sean, iar Sean îl lovi în stomac. Apoi îl apucă de guler şi-l trânti la pământ.

— Mi se face rău, mormăi Burt. Mi se face rău!

— Respiră adânc. Dar niciodată să nu mai încerci aşa ceva.

Când îşi reveni, Burt îi spuse:

— O să plăteşti pentru asta.

— Tot ce poţi să faci este să cureţi locul.

— Nu o să fac nimic!

Sean îl apucă pe băiat de braţ şi i-l răsuci.

— Faci curat aici sau mergi cu mine la poliţie. Sean îi arătă cu bâta barul distrus. Mă întorc într-o oră să văd ce ai făcut.

Dar Sean nu se mai întoarse. Patruzeci de minute mai târziu, primi un telefon. Michelle zăcea inconştientă într-un spital din D.C. după ce fusese arestată pentru acte de violenţă. Sean ţâşni afară din casă şi aproape că dărâmă uşa în drum spre maşină.

CAPITOLUL 3

O privea cum stătea întinsă în pat. Sean se întoarse către doctor, şi acesta îi spuse:

— Nu-ţi face griji, nu e atât de grav cum pare. A suferit leziuni, dar tomografia arată că e în regulă şi că nu are hemoragie internă. Are un dinte scos, două coaste rupte şi vânătăi pe tot corpul. Va avea dureri când se va trezi, chiar dacă îi vom administra calmante.

Sean observă ceva ciudat: încheietura dreaptă a lui Michelle era prinsă în cătuşe. Şi mai era şi poliţistul solid din faţa uşii salonului care îl percheziţionase pe Sean şi îi spusese că avea zece minute la dispoziţie să stea cu ea.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Sean.

— Prietena ta a intrat într-un bar şi s-a luat la bătaie cu un bărbat. Un tip masiv.

— Cum de ştiţi toate astea?

— Pentru că tipul e pe hol şi primeşte îngrijiri medicale.

— Ea s-a luat la bătaie cu el?

— Presupun că din cauza aceasta i-au pus cătuşele, deşi oricum nu ar fi în stare să plece. Tipul e şi el bumbăcit bine. Cred că e o bătăuşă destul de bună.

— N-ai idee, murmură Sean în barbă. După ce doctorul ieşi, Sean îşi trase scaunul mai aproape de pat. Michelle? Michelle, mă auzi?

Ieşi din încăpere, cu ochii ţintă la cătuşe. Nu îi luă prea mult timp să afle ce se întâmplase. Avea un amic în poliţie care verificase cazul şi îl informă.

— Se pare că tipul va depune plângere penală, îi spuse poliţistul la telefon.

— E sigur că nu ea a fost cea provocată?

— Există aproape cincizeci de martori care jură că ea l-a atacat prima. Şi oricum, ce naiba căuta ea în partea aceea a D.C.-ului, Sean? Voia să se sinucidă?

„Îţi doreai să mori, Michelle?”

Pe holul spitalului, dădu peste Rodney, care era cu prietena lui. Aceasta îşi curăţa şi acum rochia pătată.

— A trecut printr-o perioadă foarte grea, explică Sean.

— Crezi că ne pasă?! ţipă femeia.

— O s-o dau în judecată! zbieră Rodney.

— Chiar aşa! îi întări spusele prietena lui. Ticăloasa! Uită-te la hainele mele.

— Nu are bunuri pe care să i le puteţi lua, spuse Sean. Puteţi să-i luaţi camioneta, dar are peste 170 000 de kilometri la bord.

— Ai auzit de poprire? O să-i luăm tot salariul pe următorii douăzeci de ani. Să vedem cum îi va plăcea asta!

— Nu, îi puteţi lua doar o parte din salariu, dar ea nici măcar nu are o slujbă. De fapt, cum iese de aici, probabil că o vor lua înapoi la institut.

— Institut? Ce institut? întrebă femeia şi se opri.

— Sfânta Elisabeta. Ştiţi, pentru oameni cu probleme psihice.

— Nu cred porcăria asta! exclamă Rodney. Nenorocita m-a atacat!

— Adică vrei să spui că e nebună? se grăbi femeia să întrebe.

Sean îi aruncă o privire lui Rodney.

— Să fim serioşi, chiar credeţi că o persoană sănătoasă la cap ar sări la bătaie cu el? Mai ales o femeie?

— La naiba, poate omul are dreptate. Adică trebuie să fi fost nebună să facă asta, nu, iubitule? Totuşi, eu tot vreau bani de la *cineva*, spuse femeia şi-şi puse mâinile în şolduri în timp ce-l privea cu subînţeles pe Sean. De la un prieten, poate. Sau pe Domnişoara Karate o paşte închisoarea.

— În regulă, probabil că o să mă descurc să strâng nişte bani.

— Cât de mulţi bani? sări femeia.

Sean calculă rapid cât mai avea în cont.

— Zece mii, cel mult. O să vă ajungă să plătiţi asigurarea medicală şi vă mai rămân şi ceva bani după aceea.

— Zece? Mă crezi idioată? Eu vreau cincizeci de mii! răcni femeia. Doctorul spune că Rodney trebuie să-şi facă radiografie la genunchi. Şi i-a rupt şi degetul!

— Nu am cincizeci de mii.

— Bine, dar eu nu accept niciun cent sub patruzeci şi cinci de mii, să fie clar! susţinu femeia. Sau putem lăsa să se ajungă la tribunal, şi prietena ta va sta câţiva ani în spatele gratiilor să-şi rezolve problemele cu nervii.

— În regulă, patruzeci şi cinci, se învoi Sean.

Asta însemna să ajungă la fundul sacului.

— Şi barul a fost destul de devastat, punctă Rodney. Omul o să-şi vrea şi el banii.

— Cincisprezece mii pentru barman. Şi asta e ultima mea ofertă.

În dimineaţa următoare, problema se rezolvase în faţa spitalului. Procurorul renunţase la acuzaţii după ce reclamantul îl anunţase că nu avea să depună plângere. În timp ce-şi împăturea cecul, Rodney spuse:

— Trebuie să mărturisesc, aproape că mă bătuse, dar…

— Dar ce? se repezi Sean.

Rodney ridică din umeri.

— M-a bătut măr, omule. Nu mi-e ruşine să recunosc. Făcea kung fu cu mine, dar exact când putea să mă termine, a lovit slab. Şi după asta, totul s-a terminat. De parcă ar fi aşteptat să o pun la pământ. Dar de fapt e nebună, cum ai zis şi tu.

Sean se năpusti înapoi în spital. Nu voia că Michelle să se trezească şi să vadă că e încă legată cu cătuşe.

CAPITOLUL 4

Condiţia fizică bună o ajutase pe Michelle să-şi revină destul de repede, cel puţin la trup. Cucuiul dispăruse, coastele se vindecaseră şi i se pusese un dinte nou în locul celui rupt. Sean se cazase la un motel de lângă spital ca să fie lângă ea în fiecare zi. Dar se ivi o altă problemă. După ce se externă şi merseră la casa de oaspeţi, descoperiră că între timp fuseseră schimbate yalele şi că bagajele lor fuseseră scoase afară pe terasă.

Sean îl sună pe prietenul său, proprietarul casei. Omul care răspunse la telefon îi spuse să se considere norocos că proprietarul nu depusese plângere penală împotriva lui, având în vedere că-i atacase fiul cu bâta de baseball şi că ar fi bine să încerce să nu-i mai contacteze niciodată.

Sean o privi pe Michelle, care stătea în scaunul pasagerului. Ochii femeii erau goi, şi nu din cauza medicamentelor.

— Michelle, se renovează casa, spuse el. Ştiam, dar am uitat între timp.

Ea privea pe geam, fără să audă ceva. Sean conduse până la un motel şi se cazară într-o cameră dublă, căci nu avea încredere s-o lase pe Michelle singură. Scosese ceva bani de la bancă, fără să aibă curajul să se uite cât a mai rămas. În seara aceea, la cină, Sean comandă mâncare chinezească, dar Michelle, cu maxilarul încă vătămat şi dintele nou pus, nu putu să bea decât lichide.

Sean se aşeză pe marginea patului unde se cuibărise ea.

— Trebuie să-ţi schimb bandajul, îi spuse. Bine?

Avea tăieturi superficiale pe faţă şi pe frunte. Zonele acelea erau încă sensibile la atingere şi ea tresărea de fiecare dată când el încerca să-i scoată bandajul.

— Scuză-mă.

— Fă-o odată! izbucni ea speriindu-l.

O privi lung, dar ochii ei deveniră sticloşi.

— Cum sunt coastele? întrebă el, încercând să converseze.

Ea îşi întoarse privirea.

După ce termină cu pansatul, se interesă:

— Mai ai nevoie de ceva? Niciun răspuns. Michelle, trebuie să vorbim despre asta.

Drept răspuns, ea se întinse pe pat şi se ghemui.

El începu să se plimbe prin cameră, cu o sticlă de bere în mână.

— De ce naibii te-ai luat de un tip care arată ca un jucător la Redskins?

Linişte.

— Uite, lucrurile se vor rezolva. Am nişte promisiuni, adăugă el şi se aşează pe pat. Te face să te simţi mai bine?

— Opreşte-te, Sean.

— Să mă opresc? Adică să nu mai fiu optimist şi să nu-ţi mai ofer sprijin?

Primi drept răspuns un mormăit.

— Uite ce e, poate data viitoare când mai intri în vreun bar şi te iei de vreun tip, o să scoată un pistol să-ţi zboare creierii şi cu asta, basta!

— Foarte bine.

— Ce se întâmplă cu tine?

Ea se ridică brusc, se împletici până la baie şi încuie uşa după ea. O putea auzi icnind.

— Michelle, eşti bine? Ai nevoie de ajutor?

— Lăsă-mă naibii în pace! ţipă ea.

Sean ieşi şi se aşează pe marginea piscinei motelului, legănându-şi picioarele în apa caldă şi inspirând mirosul de clor în timp ce-şi bea berea. Era o seară minunată. Şi, ca să fie peisajul complet, o frumoasă domnişoară de douăzeci şi ceva de ani, purtând bikini care cu greu acopereau ceva, se băgă în piscină. Începu să facă ture de bazin cu mişcări ample viguroase. La a patra tură, se opri în faţa lui, cu sânii plini plutind deasupra apei.

— Vrei să ne întrecem?

— Din ce-am văzut, nu cred c-aş putea să fiu un concurent pe măsura ta.

— Ar trebui să mă vezi înotând cu adevărat. Nu mă deranjează să dau şi lecţii. Eu sunt Jenny.

— Mulţumesc pentru invitaţie, Jenny, dar va trebui să te refuz.

Se ridică şi plecă. O auzi pe Jenny în spate:

— Doamne, de ce de fiecare dată când agăţ un tip drăguţ trebuie să fie gay?

— La naiba, a fost o zi atât de frumoasă, murmură Sean.

Când se întoarse în cameră, Michelle dormea. Se aşeză pe partea lui de pat şi se uită lung la ea.

Încă două zile trecură fără ca starea ei să se amelioreze. Sean luă o decizie. Orice o făcea să sufere pe această femeie, el nu putea nicicum să o ajute. Se pare că o prietenie adevărată nu era de ajuns ca să vindece un suflet bolnav. Dar ştia pe cineva care era în stare să o ajute.

CAPITOLUL 5

În dimineaţa următoare, Sean îşi sună un vechi prieten, pe Horatio Barnes, un psiholog din nordul Virginiei. În vârstă de vreo 50 de ani, Horatio purta coadă şi etala un barbişon des şi cărunt. Îi plăceau jeanşii decoloraţi, tricourile negre şi avea un Harley de epocă. Specialitatea lui era să-i ajute pe agenţii federali în multitudinea de probleme legate de stresul cauzat de muncă, şi aşa îl şi cunoscuse pe Sean.

Sean îi povesti despre bătaia cu Rodney de la bar. Programă o întâlnire şi o luă pe Michelle sub pretextul că mergeau la un doctor care să-i vadă rănile.

Biroul lui Horatio se afla într-o hală abandonată, cu ferestre murdare şi teancuri de cărţi stivuite pe podea, însă altfel locul era spaţios şi aerisit. Masa de scris era de fapt o capră de tăiat lemne peste care fusese aşezată o uşă imensă. Harley-ul era parcat într-un colţ al încăperii.

— În cartierul ăsta, dacă aş lăsa-o afară, nu aş mai găsi-o, explică el cu un zâmbet larg. În regulă, Sean, afară cu tine. Michelle nu are nevoie să-ţi vadă faţa jalnică în timp ce îmi povesteşte despre ea.

Sean ieşi supus afară şi aşteptă într-o anticamera dezordonată. După o oră, Horatio ieşi afară, lăsând-o pe Michelle în birou.

— OK, are nişte probleme serioase, spuse Horatio.

— Cât de serioase? întrebă Sean precaut.

— Suficient de serioase încât să fie internată.

— Asta nu se face doar atunci când persoana reprezintă un pericol pentru societate?

— Eu cred că o parte din ea, când s-a dus acolo, a vrut să moară.

Sean tresări.

— Michelle ţi-a spus asta?

— Nu. Dar e treaba mea să citesc printre rânduri.

— Unde trebuie să meargă?

— Reston. Clinica privată, spuse Horatio. Dar nu e deloc ieftin, prietene.

— O să fac eu rost de bani. Cumva.

Horatio se aşează pe o ladă veche şi îi făcu semn lui Sean să se aşeze şi el.

— Vorbeşte-mi, Sean. Spune-mi care crezi că ar fi problema.

Şi Sean povesti jumătate de oră despre ce li se întâmplase în Wrightsburg.

— Sincer, mă mir că nu sunteţi amândoi la terapie, spuse Horatio. Sigur tu eşti bine?

— Ne-a afectat pe amândoi, dar pe Michelle a lovit-o din plin.

— Se pare că ea simte că nu mai poate avea încredere în propria judecată. Iar pentru ea, asta e foarte grav.

— Ţinea mult la tip, spuse Sean. Şi apoi află cum era el în realitate. Cred că lucrul acesta ar fi dat peste cap pe oricine.

Horatio îl privi cu atenţie.

— Dar tu ce părere ai despre asta?

— Un tip care măcelăreşte alţi oameni? Cum naiba crezi că aş fi putut să mă simt?

— Nu, mă refeream la faptul că Michelle avea o relaţie cu alt bărbat.

— Oh, la vremea aceea aveam şi eu pe cineva.

— Nu la asta mă refeream.

Sean se uită la el nedumerit, dar prietenul său nu mai continuă.

— Crezi că-şi poate reveni? întrebă Sean.

— Dacă îşi doreşte cu adevărat. Dacă e confuză, putem să-i îndrumăm paşii pe care să-i facă să se însănătoşească.

— Şi dacă nu vrea?

— Asta e deja altceva. Horatio făcu o pauză. Ţii minte că ţi-am spus că se dusese în barul acela pentru că o parte din ea voia să moară? Faptul că Michelle a intrat într-un

bar ca să se ia la bătaie cu cel mai solid bărbat de acolo e un semn că s-ar putea să-şi dorească să-şi revină.

Sean se uită la el ciudat.

— Cum îţi dai seama de asta?

— A fost un strigăt de ajutor, Sean; un strigăt bizar, dar tot un strigăt. E curios de ce e ales să facă asta. Se pare că avea problemele acestea de o perioadă bună de timp.

— Ai vreo bănuială?

— Cum am spus, ea simte că nu mai poate avea încredere în propria judecată. Următoarea oprire a fost barul acela şi pumnul tipului. Pedeapsa pe care a căutat-o.

— Pedeapsă? Pentru ce?

— Nu ştiu.

— Şi dacă nu doreşte să se interneze?

— N-aş vrea să se ajungă la tribunal. Fie se duce de bunăvoie, fie va trebui să o consiliez eu.

— Atunci o s-o conving, cumva.

— Cum?

— O s-o fac eu pe avocatul.

CAPITOLUL 6

În seara aceea, după ce se întoarseră la motel, Sean încercă să discute cu Michelle.

— Uite ce e, începu Sean. Tipul pe care l-ai bătut a depus plângere penală împotriva ta. Pot să rezolv să renunţe la plângere, dar judecătorul va aştepta şi din partea ta ceva.

Ea se făcu mică în faţa lui.

— Ce anume?

— Tratament psihiatric. Horatio ştie un loc unde să te trimită.

Ea holbă ochii la el.

— Crezi că sunt nebună?

— Ce cred eu nu contează. Dacă vrei să fii judecată şi trimisă la închisoare, n-ai decât. Dar dacă recunoşti ce-ai făcut şi accepţi să fii internată, se va renunţa la acuzaţii. E o afacere convenabilă.

El se rugă ca ea să nu-şi dea seama că toate erau numai minciuni. Dar, ca prin minune, Michelle acceptă să se interneze. De asemenea, acceptă să semneze o hârtie prin care Sean era informat periodic în legătură cu tratamentul şi cu evoluţia stării ei de sănătate. Acum mai rămânea doar ca Horatio să facă puţină magie.

— Nu aştepta miracole peste noapte, îi spuse psihologul lui Sean a doua zi la cafea. Lucrurile astea necesită timp. Iar ea are o personalitate fragilă.

— Niciodată nu mi s-a părut fragilă.

— Pe dinafară, nu. Dar în interior cred că e o altă dinamică. E tipul de persoană ambiţioasă, cu obsesii clare. Mi-a spus că obişnuia să facă exerciţii fizice ore întregi în fiecare zi. E adevărat?

Sean încuviinţă din cap.

— Un obicei enervant, dar de care mi-e dor acum.

— E obsedată de curăţenie? Nu mi-a răspuns la întrebarea asta.

Sean fu cât pe ce să se înece cu cafeaua pe care tocmai o sorbise.

— N-ai spune asta dacă i-ai vedea camioneta. E cea mai dezordonată fiinţă din lume şi niciodată nu am văzut-o făcând curat.

— Şi e cel mai mic copil dintre cei cinci fraţi şi singura fată?

Sean aprobă din cap.

— Şi tatăl ei a fost şeful departamentului de poliţie din Tennessee, iar fraţii ei sunt toţi poliţişti.

— Sunt multe lucruri cărora se pare că a trebuit să le facă faţă. Poate prea multe. Dacă aş fi făcut parte din familia ei, probabil că aş fi intrat la închisoare de cel puţin douăzeci de ori până să termin facultatea.

Sean zâmbi.

— O maşină de ucis, nu-i aşa?

— Omule, erau anii 1960. Toţi oamenii sub treizeci de ani erau nişte maşini de ucis pe atunci.

— Nu am luat încă legătura cu părinţii ei. Nu vreau să afle.

— Unde sunt?

— Mama şi tatăl ei sunt în Hawaii, spuse Sean, în a doua lună de miere. Am vorbit totuşi cu fratele ei mai mare, Bill Maxwell. E poliţist în Florida. I-am povestit câte ceva. A vrut să vină încoace, dar i-am zis să nu vină încă. Sean întrebă brusc: O să se facă bine?

— Ştiu ce vrei să auzi, dar depinde doar de ea.

Mai târziu, Sean o vizită pe Michelle la sanatoriu. Purta o pereche de jeanşi, pantofi sport şi un tricou larg, iar părul îi era prins în coadă.

Se aşeză în faţa ei pe un scaun şi o luă de mână.

— O să fii bine. Eşti aici pentru că trebuie să te faci bine.

El se aşteptase ca ea să-i strângă mâna. Dar şi-o retrăsese imediat.

În seara aceea, Sean se duse să scoată nişte bani de la un bancomat şi aproape că îi veni să râdă când văzu cât de

puţini mai aveau. Facturile de la primul spital erau şi aşa copleşitor de mari şi nu puteau fi acoperite de asigurarea medicală a lui Michelle. Retrăsese deja bani dintr-un fond, încasase o poliţă de asigurare mai veche şi nu mai lucrase nici măcar o singură zi de când Michelle o păţise, iar situaţia devenea din ce în ce mai grea.

Încercase la toate cunoştinţele sale, dar nimeni nu putea să-l ajute. Cele mai multe lucrări de investigaţii nu i se mai potriveau. Astfel că-şi luă inima în dinţi şi continuă să dea telefoane şi să bată la uşi.

În cele din urmă, decise să facă ceva ce nu ar fi făcut altfel. O sună pe Joan Dillinger, o fostă agentă în Serviciul Secret şi acum vicepreşedinta unei firme private de investigaţii. Printre altele, fusese şi iubita lui.

Joan îi răspunse imediat la telefon şi spuse:

— Absolut, Sean. Hai să luăm prânzul împreună mâine. Sunt sigură că pot găsi ceva ce să putem face.

Sean închise telefonul şi privi lung pe fereastra motelului ieftin în care era cazat şi pe care nu şi-l mai permitea.

— Mi-era teamă că o să spună asta, murmură el.

CAPITOLUL 7

Femeia arăta bine, Sean trebuia să recunoască asta. Bine şi letal. Părul şi machiajul îi erau perfecte. Cu o fustă scurtă şi mulată, tocuri înalte şi subţiri care îi înălţau trupul minion. Avea picioare zvelte şi ferme, pieptul plin. Arăta bine, de fapt mai mult decât bine, arăta trăsnet. Iar el nu simţea absolut nimic pentru ea.

Joan Dillinger părea să-şi dea seama de asta şi îi făcu repede semn să se aşeze pe canapea. Ea se lăsă pe un scaun şi îşi turnă cafea.

— Nu ne-am văzut de mult, începu ea pe un ton plăcut. Ai mai prins ceva criminali în serie?

— Nu săptămâna asta, spuse el şi se forţă să zâmbească în timp ce-şi punea zahăr în cafea.

— Ce face nesuferita aceea? Mildred, parcă?

— Numele ei e Michelle, răspunse el. Şi e bine, mulţumesc de întrebare.

— Voi doi încă mai lucraţi împreună?

— Da, încă mai lucrăm.

— Înseamnă că ştie bine să se facă nevăzută.

Acum Sean deveni suspicios. Oare Joan aflase ce păţise Michelle? Ştia bine că îi plăcea să controleze totul.

Se grăbi să-i răspundă:

— E ocupată astăzi. După cum am spus şi la telefon, tocmai ne-am mutat în oraş şi mă întrebam dacă ştii de ceva oferte de lucru.

Joan îşi puse cafeaua pe masă, se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin încăpere. Sean nu pricepea de ce făcea ea acest lucru, dar îşi închipui că poate dorea să-şi arate corpul. Deşi o femeie complexă, când venea vorba de sex şi relaţii personale, Joan devenea o persoană ciudat de previzibilă. De fapt, el credea că pentru ea sexul era acelaşi lucru cu a avea o relaţie.

— Să reluăm. Deci tu vrei ca eu să-ţi dau ţie ceva de lucru, în ciuda faptului că am o companie de investigatori care sunt gata oricând să îndeplinească orice sarcină le-aş cere? Şi nu am mai auzit nimic de tine de când, de vreun an?

— Pur şi simplu mi s-a părut mai corect să menţinem distanţa.

Trăsăturile feţei ei se înăspriră.

— Aşa nu mă convingi să te ajut, Sean.

— Dacă nu aveai nimic să-mi oferi, de ce ai vrut să mă vezi?

Ea se cocoţă pe masă şi îşi încrucişă picioarele.

— Nu ştiu. Poate pentru că îmi place să mă uit la tine.

El se ridică şi se îndreptă spre ea.

— Joan, chiar am nevoie de o slujbă. Dacă nu ai cu ce să mă ajuţi, bine. Nu îţi voi mai risipi timpul preţios.

Sean îşi puse cana jos şi se întoarse să plece. Abia atunci Joan îl prinse de braţ.

— Aşteaptă o clipă, bătrâne. Trebuie să laşi o fată să se desfăşoare puţin. Doar ştii că aşa se face. Joan se aşeză la birou şi scoase un document. Mai stai câteva minute să-l citeşti. Ştiu că, de fapt, tu eşti avocat.

— Şi remuneraţia?

— Plata standard pentru genul acesta de muncă, o diurnă rezonabilă pentru cheltuieli şi un bonus interesant dacă dai lovitura. Ea îşi plimbă privirea pe trupul lui. Ai slăbit.

— Am ţinut regim, spuse el absent, în timp ce citea contractul. Semnă contractul şi i-l înapoie. Pot să văd dosarul acum?

— Ce zici dacă îţi fac cinste cu prânzul ca să putem discuta? Eu am câteva idei şi tu trebuie să mai semnezi nişte documente. Partenera ta va trebui să facă la fel.

Sean se sperie.

— Ştii, de data asta ea nu va lucra cu mine.

Joan bătu uşor cu pixul în masă.

— Are alte afaceri drăguţa de Mildred?

— Da, *Michelle* are alte afaceri.

Discutară cazul în timpul prânzului la Morton's Steakhouse, iar Sean păru să înfulece mâncarea.

— Nu mai suntem la dietă? întrebă ea, privindu-i gesturile de om înfometat.

Râse ruşinat.

— Mi-era mai foame decât am crezut.

— Măcar de ar fi adevărat, remarcă ea sarcastic. În regulă, iată care e cazul. S-ar putea să fie unul care să te provoace. O moarte suspectă. Numele bărbatului – Monk Turing. A fost găsit pe o proprietate a CIA-ului din apropiere de Williamsburg, Virginia. Ori a fost crimă, ori sinucidere. Trebuie să afli ce, de ce şi, dacă a fost crimă, cine l-a omorât.

— Turing a lucrat pentru CIA?

— Nu. Ai auzit vreodată de un loc numit Babbage Town?

El negă.

— Despre ce e vorba?

— Mi-a fost descris ca un loc cu un mare potenţial economic. Acolo, Turing lucra ca fizician. Cum CIA-ul e implicat, iar FBI-ul investighează cazul fiindcă s-a petrecut pe o proprietate federală, va trebui să acţionezi cu grijă. Aş putea să trimit nişte veterani din firma mea, dar nu cred că sunt atât de buni ca tine.

— Îţi mulţumesc pentru votul de încredere. Şi cine e clientul?

— Oamenii din oraşul Babbage.

— Şi ei cine sunt?

— Şi asta trebuie s-o afli tot tu. Dacă poţi. Intri în joc?

— Ai spus ceva de un bonus?

Ea zâmbi şi îl bătu pe mână.

— Te referi la bani sau la servicii?

— Hai să spunem că la bani.

— Politica noastră este să împărţim bonusul 60—40 la sută cu agenţii noştri.

El scutură din cap.

— Îţi aduci aminte de data trecută, Sean. Atunci ai refuzat banii pe care îi meritai şi mi i-ai dat mie. Nu prea am înţeles de ce ai făcut asta.

— Să zicem că am crezut că ar fi fost mai sigur pentru amândoi. Plus că am presupus că aveai să foloseşti banii aceia ca să te retragi.

— Vai, dar cheltuisem foarte mult până la urmă. Aşa că nu m-am mai retras.

— Deci, dacă batem palma, cam cât mi-ar reveni mie?

— E destul de complicat pentru că sunt anumite lucruri pe care trebuie să le faci. Dar e suficient să-ţi spun că e vorba de o mare lovitură. Îl privi cu interes. Nu vei mai fi atât de slab, presupun.

Sean se lăsă pe spate şi mai luă o furculiţă de piure.

— Deci, te interesează? întrebă ea.

El ridică dosarul stufos.

— Îţi mulţumesc pentru masă. Şi pentru oferta de muncă.

— Voi aranja să poţi pleca în câteva zile acolo.

— În regulă. Voi avea nevoie de puţin timp să pun lucrurile în ordine.

— Ca, de exemplu, să-i spui la revedere lui Mildred?

Înainte ca el să apuce să-i răspundă, ea îi întinsese un plic. O privi întrebător.

— Un avans pentru cheltuieli. M-am gândit că poate vei avea nevoie.

Se uită la cec înainte să-l vâre în buzunar.

— Îţi rămân dator, Joan.

„Sper să te ţii de cuvânt”, îşi spuse ea în timp ce el se îndepărta.

CAPITOLUL 8

Michelle se holba la mânerul uşii de la camera unde se afla, aşteptând să intre cineva care să-i pună iarăşi întrebări. Aici toate zilele semănau între ele. Mic dejun, discuţie cu psihiatrul, prânz, ora de exerciţii fizice, apoi încă o şedinţă de pălăvrăgeală cu psihiatrul, apoi o oră în care putea să facă orice dorea şi mai apoi încă o întâlnire cu psihiatrul legată de controlul emoţiilor, stăpânirea pornirilor violente care ameninţau să o distrugă. După aceea urma cina, câteva pastile, în cazul în care dorea să le ia, dar de obicei nu dorea să le ia, şi patul, unde putea să viseze următoarea zi de iad.

Mânerul uşii nu se mişca, aşa că ea îşi mută privirea pe cei patru pereţi fără ferestre, vopsiţi într-un alb strălucitor. Se legăna înainte şi înapoi pe călcâie, apoi trase adânc aer în piept ca să vadă dacă o mai dureau coastele.

Michelle nu se mai gândise în ultimul timp la noaptea aceea din bar. Mersese acolo să bea şi să uite, apoi, băută, dăduse tot ce era mai bun din ea să omoare un om. De fapt, nu chiar tot ce era mai bun. Oare, undeva în adâncul sufletului ei, îşi dorise să fie rănită, poate chiar omorâtă?

Nu, Michelle nu putea să admită lucrul acesta. Şi totuşi, dacă într-adevăr aceasta fusese intenţia ei, atunci se pare că nu reuşise. „Cum ar putea cineva să califice atât de multă neputinţă?”

Se întoarse brusc când uşa se deschise şi Horatio Barnes păşi înăuntru, îmbrăcat ca de obicei în blugii săi decoloraţi, pantofi sport şi un tricou negru cu imprimeu, cu imaginea lui Hendrix fumând.

Îl văzuse de câteva ori de când fusese internată, dar conversaţiile lor erau foarte generale. Ajunsese să creadă fie că omul nu era prea inteligent, fie nu-i prea păsa dacă ea se făcea bine sau nu. „Dar oare mie îmi pasă?”

Avea la el un reportofon şi o rugă pe Michelle să ia loc. Ea se conformă. Întotdeauna făcea ce i se cerea. Ce altceva putea să facă?

Horatio se aşeză în faţă ei ţinând reportofonul în mână.

— Te superi? Cred că încep să mă sclerozez. Câteodată mă consider norocos dacă îmi amintesc unde e uşa de la intrare.

Michelle ridică din umeri.

— Nu-mi pasă, poţi să înregistrezi dacă vrei.

Horatio porni reportofonul şi îl aşeză pe masă.

— Şi cum ne simţim astăzi?

— *Noi* ne simţim minunat. Dar cum vă simţiţi dumneavoastră astăzi, domnule doctor Barnes?

Michelle îi imită mimica.

Psihologul zâmbi.

— Spune-mi Horatio. Tatăl meu era domnul doctor Barnes.

— Ce fel de doctor era?

— A fost decan la Şcoala de Medicină Harvard. Dr. Stephen Cawley Barnes. De aceea îl enerva când îi spuneam Stevie.

— Cum de nu ai devenit şi tu doctor?

— Tatăl meu ar fi vrut asta. Şi-a făcut planuri legate de mine. M-a botezat Horatio după un strămoş foarte îndepărtat, din perioada colonială, pentru că el credea că îmi va oferi o anumită prestanţă. Îţi poţi închipui una ca asta? Ştii cât am suferit în liceu din cauza numelui meu? Mi se spunea în toate felurile, de la „târfă” la „şobolan”, şi asta numai din cauză că tatăl meu a fost un snob elitist. Aşa că m-am dus la Yale şi m-am făcut psiholog.

— Ai fost un rebel, nu-i aşa?

— Dacă nu eu, atunci cine? Văd din raport că nu ai avut o noapte prea liniştită.

Pe Michelle o uimi această schimbare bruscă a subiectului conversaţiei.

— Nu mi-era somn.

— Coşmaruri, se pare, spuse Horatio. Trebuia la un moment dat să se întâmple şi asta.

— Nu-mi amintesc.

— De asta sunt aici. Să te ajut să-ţi aminteşti.

— Şi de ce crezi că mi-aş dori să-mi amintesc un coşmar?

— După părerea mea, te cunoşti cel mai bine prin intermediul coşmarurilor.

— Şi dacă eu nu vreau să ştiu? Contează?

— Sigur. Vrei să ştii?

— Nu chiar.

— Am înţeles. Mi-am dat seama că nu trebuie să depăşesc anumite limite legate de coşmaruri. Văd, de asemenea, că l-ai întrebat pe doctorul Reynolds dacă face suficient sex. Poţi să-mi spui de ce anume ai făcut asta?

— Pentru că se tot uita sub halatul meu de fiecare dată când îmi încrucişam picioarele. După cum poţi observa, acum port pantaloni.

— Ce noroc pe mine! În regulă, hai să vorbim despre noaptea aceea din bar.

— Nu am mai discutat despre asta deja?

— Nu te supăra pe mine. Trebuie să-mi justific cumva salariul uriaş.

— M-am dus acolo să beau ceva. De ce se duce cineva la un bar?

— Să zicem că am spart şi eu câteva scaune prin baruri în vreo unsprezece state.

— Da, spuse Michelle, dar eu m-am dus acolo să beau.

— Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Şi apoi am sărit la bătaie şi am fost bătută rău. Ţi-e de ajuns?

— Ai mai fost acolo înainte?

— Nu. Îmi place să mă duc tot timpul în locuri noi. Îmi place provocarea.

— Şi mie, dar să te iei la bătaie într-un local din zona cea mai rău famată din Districtul Columbia, în mijlocul nopţii? Crezi că a fost înţelept?

Ea zâmbi şi spuse politicos:

— Nu a ieşit cum ar fi trebuit să iasă, nu-i aşa?

— Îl cunoşteai pe muntele acela de om cu care te-ai luat la bătaie?

— Nu. Şi nici măcar nu mai reţin cum a început totul, ca să fiu sinceră.

— Şi tocmai asta vreau eu de la tine, Michelle, să începi să fii sinceră. Cred că poţi.

— Ce anume vrei să sugerezi prin asta?

— Toţi martorii interogaţi de poliţie au declarat că tu te-ai dus la cel mai solid nenorocit de acolo, l-ai bătut pe umăr şi apoi, când s-a întors spre tine, l-ai lovit direct în faţă.

— Se ştie bine că martorii oculari nu sunt surse de încredere.

— Sean a vorbit cu omul pe care l-ai atacat.

Michelle tresări la auzul acestor vorbe.

— Serios? De ce?

Horatio nu se lăsă păcălit.

— Omul i-a spus lui Sean ceva interesant. Vrei să ştii ce?

— Din moment ce doreşti atât de mult să-mi spui, dă-i drumul.

— I-a spus că era cât pe ce să-l omori.

— Din păcate, se înşală. Am făcut o mişcare greşită şi atât, punct.

— Asistentele mi-au spus că azi-noapte ţipai în somn: „La revedere, Sean”. Îţi aminteşti?

Michelle scutură scurt din cap.

— Te gândeai poate să renunţi la colaborarea cu Sean? Dacă da, nu ar trebui să-i spui şi lui? Sau vrei să-i spun eu?

Michelle sări brusc:

— Nu, eu… dar se opri deoarece simţi că i se întinsese o capcană. Cum ai vrea să ştiu la ce mă refeream, dacă dormeam?

— Sunt destul de bun în materie de interpretare a viselor. Vreau să fac asta pentru că nu prea înaintăm cu terapia.

Michelle îşi dădu ochii peste cap. Fără să fie tulburat de gestul ei, Horatio continuă:

— Ai încredere în Sean, nu-i aşa?

— Ca în oricine altcineva, rosti ea răspicat. Ceea ce nu e prea mult zilele astea.

— Zilele astea. Deci ceva s-a schimbat pentru tine?

— Uite ce e, dacă doreşti să te iei de fiecare cuvânt pe care îl spun, nu voi mai spune nimic, bine?

— Mi se pare just. Am înţeles că părinţii tăi nu ştiu că tu eşti aici. Vrei să-i contactăm?

— Nu! Adică îţi suni părinţii să le spui că ai făcut ceva bun, bunăoară, că ţi-ai găsit un serviciu. Nu să le spui că te-ai internat într-un spital de nebuni.

— Şi de ce ai venit aici?

— Pentru că Sean mi-a spus că trebuie să fac asta. Ca să nu intru la închisoare, adăugă ea sfidătoare.

— Acesta e singurul motiv? Nu mai e nimic altceva?

Michelle să lăsă pe spate în scaun şi îşi strânse picioarele lungi la piept. Trecură douăzeci de minute, iar ea nu mai scoase niciun cuvânt, şi nici Horatio. Într-un final, psihologul închise reportofonul şi se ridică.

— Mă voi întoarce mâine. Între timp, mă poţi găsi la telefon la orice oră. Dacă nu răspund, înseamnă că sunt prin vreun bar sau că fac cam ce-ai făcut tu.

— Presupun că şedinţa aceasta a fost un eşec. Scuze, spuse cu sarcasm, dar cred că oricum tu îţi iei salariul, nu?

— Bineînţeles. Deşi eu cred că şedinţa aceasta a fost explozivă.

Michelle îl privi confuză.

— Cum îţi dai seama de asta?

— Pentru că tu stăteai acolo şi te gândeai de ce anume eşti aici. Şi ştiu, de asemenea, că vei continua să te gândeşti la asta şi după ce plec eu pentru că pur şi simplu nu te vei putea abţine. Dădu să plece, dar apoi se întoarse. Vreau să te previn în legătură cu ceva.

— Da? spuse Michelle cu privirea omului care aştepta un motiv de ceartă.

— Au pregătit friptură Salisbury pentru cină. Ia PBJ mai bine. Friptura Salisbury nu are niciun gust. Nici nu cred că e carne adevărată. Cred că e ceva ce ruşii au inventat în

timpul Războiului Rece ca să-i facă pe disidenţi să vorbească.

După ce Horatio ieşi, Michelle se aşează pe podea şi se rezemă de perete.

— De ce sunt aici? ţipă ea şi lovi scaunul cu piciorul, aruncându-l cât colo.

Când asistenta dădu buzna, scaunul era deja la locul lui şi Michelle stătea în picioare.

— Am înţeles că friptura nu e bună.

— Aşa e. Vrei în schimb PBJ? întrebă asistenta.

— Nu, vreau friptură, chiar două porţii, spuse Michelle, în timp ce se îndrepta agale spre uşă.

— Ce e, îţi place să fii pedepsită? întrebă asistenta în urma ei.

„Bineînţeles că îmi place.”

CAPITOLUL 9

Mai târziu în seara aceea, Michelle stătea pe marginea patului în camera ei şi simţea cum carnea râncedă cunoscută drept friptură Salisbury îi făcea o gaură în stomac. Din moment ce se afla în această instituţie de bunăvoie, nu era atât de strict supravegheată, ca alţi pacienţi, aşa că putea să meargă la toaletă de câte ori voia. Nu toţi pacienţii se bucurau de libertatea aceasta. Exista o clădire separată, bine păzită şi patrulată, unde erau internaţi cei aduşi cu forţa. Michelle auzise chiar că i se spunea „Cuibul de Cuci”.

Uşa se deschise şi intră colega ei de cameră, Cheryl. Aici nu se foloseau numele de familie ale pacienţilor. Cheryl era îngrozitor de slabă, cu nişte cârlionţi cărunţi lipiţi de faţă. Avea un pai pe care-l ţinea tot timpul în gură. Michelle nu ştia exact de ce era Cheryl internată, dar presupunea că din cauza anorexiei.

Cheryl se lăsă pe pat şi începu să molfăie paiul.

„Nu e de mirare că am coşmaruri, se gândea Michelle. Monştrii imenşi care vin după mine în pat molfăind.”

— Cum te simţi, Cheryl?

Aceasta se opri o secundă din molfăit, după care îşi reluă activitatea.

Michelle începu să se plimbe prin cameră. Ar fi vrut să-l sune pe Sean, dar ce-ar fi putut să-i spună? „Îmi pare rău pentru toată treaba cu barul. Vino şi ia-mă acasă.”

În disperare, se întoarse către Cheryl.

— Friptura aia a fost ceva de vis, nu-i aşa? Parcă aş avea un cauciuc în stomac.

Cheryl se întoarse cu spatele şi începu să molfăie şi mai tare paiul.

Michelle renunţă şi se duse în sala de gimnastică. Din motive de securitate, în afara programului, echipamentul

era încuiat. Doar o minge mare de cauciuc rămăsese afară. Michelle o folosi pentru exerciţiile de abdomen şi picioare, iar după jumătate de oră de efort, se simţea din nou în formă. Totuşi, abia se lăsase noaptea şi trebuia să-şi ocupe timpul cu ceva, din moment ce nu îi era somn şi nu putea să adoarmă.

Se întoarse în hol şi trecu pe lângă doi pacienţi îmbrăcaţi în halate şi purtând papuci albaştri, însoţiţi de o asistentă. Pe alt coridor, unul dintre infirmierii voinici se opri lângă ea.

— Ai nevoie de ajutor, Michelle?

Era genul de bărbat înalt, musculos, predispus să se îngraşe după cincizeci de ani, cu păr blond, tuns scurt şi cu trei lanţuri de aur la gât, care se vedeau pe sub tricoul lui verde. Numele de pe ecusonul lui era Barry.

Nu-i plăcu tonul pe care o întrebase, dar poate că fusese doar o impresie. Apoi, îi atinsese cotul şi intenţiile lui deveniră cât se poate de clare când îi simţi degetele pe piele.

— Ai nevoie de ajutor să te întorci în salon?

Ea îşi trase braţul.

— Nu e o clădire atât de mare încât să nu-mi găsesc camera.

O luă din loc, dar îi simţea privirea cum îi arde spatele în timp ce se îndepărta. Îşi întoarse capul şi îl surprinse zâmbind.

Se grăbi înapoi în salon. Cheryl încă molfăia paiul. Michelle se aşeză pe pat şi se uită la uşă. Nu avea zăvor, aşa că pacienţii nu se puteau încuia pe dinăuntru. Dar asta însemna că nici nu puteai să-i opreşti pe alţii să ajungă înăuntru, alţii ca Barry.

O oră mai târziu, se dădu stingerea, dar Michelle nu putea să adoarmă. Aştepta să audă paşi din clipă în clipă. În jurul orei unu noaptea, îşi spuse: „Doar ţi-a atins braţul, pentru numele lui Dumnezeu, şi a făcut un comentariu aluziv”. Oare devenea şi paranoică pe lângă toate celelalte probleme pe care le avea? „Nu, nu am probleme”, îşi zise ea.

La ora două, o treziră nişte zgomote de paşi pe coridor. Se ridică uşor din pat şi o verifică pe Cheryl, dar molfăitoarea de paie dormea buştean. Michelle dădu încet la o parte cuvertura şi îşi puse tenişii. O clipă mai târziu, era deja pe coridor. În timpul nopţii, personalul din instituţie era redus, iar paznicul trebuia să patruleze o zonă destul de mare, şi o făcea fără prea mare tragere de inimă.

Urmări sunetul unor paşi ce veneau de pe alt coridor. O uşă se deschise şi se închise. Se ascunse într-un colţ, ciulind urechile. Apoi îi îngheţă brusc sângele în vine când auzi alt zgomot, chiar în spatele său. Se dădu puţin înapoi, apoi o luă pe un alt coridor.

O clipă mai târziu, de după colţ îşi făcu apariţia chiar Barry, infirmierul cu lanţuri de aur. Acesta înaintă cu paşi mari, fără s-o observe pe Michelle. Odată ce dispăru pericolul, Michelle se strecură înapoi în salonul ei.

CAPITOLUL 10

În ziua următoare, Michelle se întoarse în acea parte a clădirii. Două lucruri îi atraseră atenţia: o doamnă plăcută şi bine îmbrăcată care era scoasă afară în scaunul cu rotile de către o asistentă şi farmacia de la capătul coridorului.

După-amiază, Michelle avu obişnuita şedinţă de la acea oră cu Horatio.

— Nu ai mai avut coşmaruri? întrebă Horatio.

— Nu, a fost chiar o noapte liniştită. Ştii, e o femeie într-un scaun cu rotile chiar la capătul coridorului din aripa de est?

Horatio îşi ridică privirea din foi.

— Da, ce e cu ea?

— Cine e?

— Nu e pacienta mea. Şi, chiar dacă ar fi fost, nu aş fi putut să-ţi spun cine e. Confidenţialitatea medic-pacient, înţelegi tu. Tot din această cauză nu vorbesc cu nimeni altcineva despre tine. Şi adăugă în glumă: decât dacă aş fi plătit cu o sumă exorbitantă. Eu am principiile mele, şi prost nu sunt.

— Dar vorbeşti totuşi cu Sean. Despre mine, vreau să zic.

— Doar pentru că ai semnat acel document.

— Ai putea să-mi spui măcar de ce femeia e în scaun cu rotile? Nu e vorba despre o problemă psihică, nu?

— Cu siguranţă, ar putea fi. Dar după cum am spus, nu e pacienta mea. De ce vrei să ştii?

— Eram doar curioasă. Nu prea ai cu ce să-ţi umpli timpul pe aici.

— Hai să îţi dau eu ceva de lucru. Ce-ar fi dacă ne-am concentra să te ajutăm să te faci bine?

— Bine, ce e în meniu azi?

— Nu mai e friptură, dar sunt spaghete, care nu sunt nici ele prea grozave. Deci, am stabilit ieri de ce te afli aici. Ce concluzii ai tras?

— Nu prea multe, am fost ocupată.

— Ocupată? Serios? Parcă ai zis că te-ai plictisit.

— Bine, sunt aici pentru că vreau să mă însănătoşesc.

— O spui doar de formă sau chiar îţi doreşti acest lucru?

— Nu ştiu, ce răspuns ai vrea să auzi?

— Ne putem juca, Michelle, dar ne vom pierde foarte mult timp.

— Asta i-ai spus şi lui Sean, că îi irosesc timpul şi banii? Ştiu că el plăteşte toate astea.

— Şi asta contează pentru tine?

— Ştiu că încearcă să mă ajute. E un tip de treabă. Dar…

— Dar ce?

— Cred că ar putea să-şi folosească timpul şi banii în alte feluri, atâta tot.

— Adică ai prefera să te lase în voia sorţii? Devii cumva melodramatică? Să adaug chestiunea asta la lista de lucruri ciudate despre tine? Horatio zâmbi şi asta îi atenuă asprimea comentariului.

Michelle îşi pironi privirea în podea preţ de câteva momente.

— Crezi că îl cunoşti suficient de bine pe Sean? o întrebă Horatio într-un final.

— Bineînţeles. Am trecut prin multe situaţii periculoase împreună.

— El mi-a zis că i-ai salvat viaţa, chiar de mai multe ori.

— Şi el a făcut acelaşi lucru pentru mine, se grăbi ea să adauge.

— Dacă îl cunoşti pe Sean atât de bine, înseamnă că ştii că el nu o să te lase baltă.

— Tot ce fac acum e să-l ţin pe loc.

— Oh, el ţi-a spus asta?

— Bineînţeles că nu. Nu ar spune aşa ceva. Dar nici eu nu sunt proastă.

— Aţi devenit vreodată mai apropiaţi, fizic vorbind?

Întrebarea lui Horatio o lăsă pe Michelle cu gura căscată.

— E o întrebare standard, Michelle. Trebuie să înţeleg ce roluri joacă oamenii apropiaţi din viaţa ta. Şi rolurile sexuale au mare influenţă.

— Nu am fost intimi în sensul acela, spuse ea pe un ton mecanic.

— Bine. Îţi doreai să faci sex cu el?

— Cum poţi să mă întrebi aşa ceva? explodă Michelle.

— Am voie să te întreb aproape orice. Depinde de tine dacă vrei sau nu să-mi răspunzi.

— Nu înţeleg întrebarea.

— Nu e foarte grea, nu-i aşa? Adică Sean King e înalt, arătos, deştept şi curajos. Horatio zâmbi. Cred că acestor trăsături le-a fost acordată o prea mare importanţă în ultimul timp, dar cine sunt eu să zic aşa ceva? Şi e şi un tip de treabă, cum ai zis şi tu. Aţi lucrat împreună.

— Doar pentru că lucrezi cu cineva nu înseamnă că vrei şi să te culci cu persoana respectivă.

— Ai mare dreptate. Aşa că, dacă aş spune că tu nu l-ai dorit niciodată din punct de vedere sexual, aş avea dreptate. Zâmbi. Trebuie să bifez un răspuns aici, pe foaie, aşa mi se cere.

— Doamne, mă simt de parcă aş fi interogată la tribunal.

— Întrebările pe care ţi le pui singur sunt deseori mai dificile decât cele ale unui avocat versat. Deci niciun sentiment de intimitate faţă de Sean?

— Vezi ce-ţi spune intuiţia, doctore. Mai mult nu pot să zic.

— De fapt, asta îmi spune multe. Mulţumesc.

— Acum că am terminat cu Sean, probabil că o să vrei să afli dacă mi-am dorit să mă culc cu tatăl meu.

— Hai să vorbim despre asta.

— Încetează, nu vorbeam serios.

— Înţeleg. Dar cum a fost relaţia cu tatăl tău? Bună?

— Nu bună, grozavă. A fost căpitan de poliţie, acum s-a pensionat. El şi mama sunt în Hawaii acum într-o a doua

lună de miere. De ăsta nu am vrut să le spun nimic despre treaba asta. Ar fi venit într-o clipă aici.

Horatio nu lăsă să se vadă că ştia deja această informaţie de la Sean.

— Foarte frumos din partea ta. Crezi că i-ar şoca dacă ar afla unde eşti?

— Sper să-i uimesc!

— Am înţeles că fraţii tăi sunt poliţişti. Te-ai gândit vreodată să faci altceva pentru a-ţi câştiga existenţa?

Michelle ridică din umeri.

— Nu prea. De fapt, am avut şi eu o ambiţie, de a fi o mare sportivă, dar n-am reuşit.

— Nu te subestima. Eşti prima campioană olimpică pe care o tratez. Medalia de argint la canotaj, mi-a spus Sean.

— Da, răspunse ea, cu un zâmbet timid în colţul gurii. A fost grozav. Punctul culminant al vieţii mele, sau cel puţin aşa am crezut atunci. Poate chiar a fost, până la urmă, adăugă repede.

— Apoi ai fost poliţistă un timp, după care ai intrat în Serviciul Secret. Ai avut un motiv anume să faci asta?

— Toţi fraţii mei erau poliţişti. Mi s-a părut grozav să pot să fiu agent federal.

— Şi tatăl tău a fost de acord?

— Nu prea. De fapt, el nu voia ca eu să fiu poliţistă.

— Şi tu ce părere aveai despre asta?

— L-am înţeles. Fetiţa tatei. Mamei îi displăcea faptul că toţi eram poliţişti. Dar eu am făcut-o oricum, sunt genul independent.

— O să te uimească faptul că deja mă convinsesem de acest lucru, spuse Horatio. Deci să înţeleg că-ţi iubeşti părinţii foarte mult?

— Aş face orice pentru ei.

Lui Horatio i se păru ciudat.

— Îmi dai permisiunea să vorbesc cu ei despre tine?

— Nu, cu părinţii mei, nu!

— Atunci măcar cu vreun frate de-al tău?

— Poţi să vorbeşti cu Bill, el e cel mai mare, lucrează în Florida.

— Cum doriţi dumneavoastră, doamnă.

— Aş fi vrut să nu fiu aici! izbucni Michelle.

— Poţi pleca oricând doreşti. Ştii asta, nu?

— Da, ştiu.

— Poţi pleca şi acum, să te ridici şi să ieşi pe uşă. Dacă asta e ceea ce îţi doreşti. Întoarce-te la viaţa ta independentă. Nimeni nu te opreşte. Uite uşa.

Se instală un moment lung de tăcere. După care, ea spuse:

— Cred că momentan o să rămân.

După încheierea şedinţei, Michelle îl urmă pe Horatio afară din încăpere. În timp ce vorbeau, Barry trecu pe lângă ei fără să-i observe.

— Ce ştii despre tipul ăla? întrebă Michelle.

— Nu prea multe. De ce?

— Eram doar curioasă.

— Oare de ce nu te cred?

— Îmi pui la îndoială cuvântul, Horatio?

— Mă gândeam mai degrabă la o expresie mai tehnică, bunăoară, mincinosu’ roade osu’.

CAPITOLUL 11

Peninsula Beale se întinde pe râul York până în districtul Gloucester, la jumătatea drumului către pitorescul Tidewater din Virginia, între Clay Bank şi Wicomico. La fel ca multe locuri din Virginia, şi Beale a fost construit în perioada colonială. Avusese parte de primele glorii ale noii ţări care peste un secol avea să devină Statele Unite ale Americii. La mai puţin de 20 de kilometri către sud, la Yorktown în 1781, generalul britanic Cornwallis îşi preda sabia, decoraţiile, precum şi armata sa lui George Washington. Aceasta pusese capăt Războiului de Independenţă pe care yankeii îl câştigaseră cu o victorie răsunătoare, yankeii care până atunci nu purtaseră vreun război pe care să nu-l piardă până la urmă.

Pe câmpiile întinse ale acelor vremuri au fost ridicate plantaţii întreţinute cu sudoarea sclavilor. În mai puţin de 100 de ani, Războiul Civil urma să pună capăt definitiv acestei societăţi sudice de aristocraţi.

Al doilea val de prosperitate venise odată cu Revoluţia Industrială, când noua generaţie de aristocraţi alesese acest loc liniştit de pe malul râului York, un loc cu apă curată plină de peşti şi o climă plăcută. De asemenea, era un loc prielnic pentru cei cu probleme de sănătate datorită altitudinii joase la care era situat şi a brizei, precum şi numeroşilor pini galbeni despre care se credea că lecuiesc tuberculoza. Şi odată ce familiile acestea se aşezaseră acolo, multe aveau să se întâmple de-a lungul timpului.

Se construiseră linii ferate de la nord la sud şi alte trei care porneau din vest şi traversau regiunea aceasta argiloasă a Virginiei.

Peste ani, se construiseră şi hanuri, şi hoteluri. Majoritatea însă au ajuns ruine, ca şi casele şi plantaţiile ce erau aici odinioară, dar care acum lăsau loc

numeroaselor aventuri de care se bucurau copiii în timpul lungilor plimbări din zilele călduroase şi plictisitoare.

Exact peste râu, în regiunea districtului York, se simţea prezenţa guvernului american din cauza instituţiei numite Camp Peary, ce se afla lângă un centru naval de aprovizionare şi un centru de armament. Acest triumvirat era aşezat pe malul râului York până la Lightfoot, Virginia. Se spunea că cei din Camp Peary, un centru ultrasecret de training al agenţilor CIA, poreclit „Ferma”, avea o tehnologie ce putea distinge culoarea ochilor unei persoane care se afla dincolo de râu chiar şi pe timpul nopţii. Localnicii acceptaseră şi povestea conform căreia orice persoană care se apropia prea mult de acea zonă urma să fie supravegheată prin satelit. Nimeni nu putuse demonstra acest lucru, dar cei care intraseră în acea zonă auziseră povestea de cel puţin trei ori.

Beale a suportat urcuşurile şi coborâşurile economiei de-a lungul istoriei, precum şi mofturile celor bogaţi, în timp ce locuitorii care făceau parte din pătura de mijloc a societăţii îşi duceau viaţa lor normală. Aceasta până nu demult, când fusese ridicat un mic orăşel în zonă.

Şi acel orăşel se numea Babbage Town.

Avionul lui Sean King ateriză lin pe pistă. Un Hummer albastru trase lângă avion şi un tânăr de culoare, în uniformă de agent de pază, coborî să-l ajute pe Sean cu bagajele.

În timp ce Hummerul rula pe şosea, Sean se lăsă pe spate şi se gândi la ultima sa vizită la Michelle. Îl sunase pe Horatio să-l întrebe dacă era în regulă să o vadă înainte să plece la Babbage Town. În schimb, psihologul îl rugase să-l lase să arunce o privire peste lucrurile personale ale lui Michelle din apartamentul pe care Sean îl închiriase. De asemenea, voia să vadă şi camioneta.

— Dar ai grijă să porţi mănuşi şi să faci vaccinul antitetanos, spuse Sean.

Când Sean se întâlni cu Michelle în camera de vizite, îl surprinse plăcut aspectul ei sănătos. Ea îl şi îmbrăţişă, ascultă ce avea de zis şi îi răspunse la întrebări.

— Cât timp vei fi plecat în Babbage Town? vru ea să ştie după ce el o anunţă despre noua lui slujbă.

— Nu ştiu. Voi lua avionul pe care mi l-a închiriat Joan.

— Şi ce face fosta ta prietenă cu schizofrenie paranoidă, Joan? Comentariul ei îl făcu să creadă că începea să-şi revină.

— Nu va veni cu mine. E un tip acolo pe nume Len Rivest, care este şeful securităţii din Babbage Town. A lucrat cu FBI-ul, o ştie pe Joan şi mi-a recomandat firma ei. El va fi singura mea legătură acolo.

— Ai spus că a fost omorât un om?

— Nu se ştie încă. Numele lui era Monk Turing. Lucra la Babbage Town ca fizician.

— Mai exact, ce e Babbage Town?

— Mi-a fost descris doar ca un think tank secret unde se lucrează la multe proiecte importante.

— Cine conduce locul ăsta?

— După cum scria în dosar, un tip pe nume Champ Pollion.

— Monk[1]? Champ[2]?

— Ştiu. Pare ciudat de la bun început, cu toate numele astea. Dar dacă aflu ce i s-a întâmplat, o să primesc o grămadă de bani, asta contează.

— Astfel mă ţii tu pe mine aici? Ştiu că nu asigurarea acoperă cheltuielile.

— Tu fă-te bine. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru restul.

— Dar mă simt deja bine. Vocea ei scăzu în intensitate. Şi se întâmplă ceva ciudat aici.

— Ciudat? Adică?

— Sunete care se aud noaptea. Oameni care sunt mutaţi în locuri în care n-ar trebui să fie.

Sean respiră adânc şi spuse pe un ton mustrător:

— Îmi promiţi că nu o să te amesteci în toate astea, orice ar fi? Nu voi fi prin preajmă să te ajut.

---

[1] Călugăr

[2] Campion

— Tu eşti cel care pleacă într-un loc necunoscut fără mine. Eu ar trebui să te dojenesc.

— Promit că o să am grijă.

— De îndată ce ies de aici, voi veni să te ajut.

— Am auzit că tu şi Horatio vă înţelegeţi de minune.

— Nu-l suport pe nenorocit.

— Bun, asta înseamnă că vă înţelegeţi.

Câteva minute mai târziu, când el se ridicase să plece, ea îl prinse de braţ.

— Dacă lucrurile încep să se agite, sună-mă. Pot să vin oricând acolo să te ajut.

— Pot să-mi port singur de grijă.

— Nu cred că poţi să te uiţi şi în faţa, şi în spatele tău în acelaşi timp.

Îi făcu semn cu degetul.

— Cel mai important lucru e ca tu să te faci bine. Abia atunci putem să fim din nou echipa aceea strălucită de detectivi.

— Abia aştept.

— Şi eu.

Acum el era singur în drum spre Babbage Town şi regreta mai mult ca niciodată că Michelle nu era cu el. Totuşi, partenera lui mai avea mult până să se recupereze, şi se temea că s-ar putea să nu reuşească.

În timp ce treceau pe lângă râul York, un stol de păsări se ridică în aer, iar şoseaua a fost traversată în goană de şase cerbi. Ultimul cerb se afla doar la câţiva centimetri de maşină când şoferul frână. Sean aproape îşi imagină cornul acestuia trecând prin parbriz şi înfigându-se în pielea scumpă a Hummerului.

— Mi s-a întâmplat des anul acesta, spuse şoferul pe un ton plictisit.

— Ce e asta, moarte subită? se răsti Sean.

Se uită în dreapta lui unde, printre peticele de teren defrişat, se zărea râul, iar puţin mai departe, se putea distinge gardul din sârmă ghimpată de pe partea cealaltă a malului.

— Camp Peary? arătă el cu degetul.

— Zona crepusculară CIA. I se spune Ferma.

— Uitasem că se află aici.

Sean ştia foarte bine că era acolo, dar prefera să nu arate, în speranţa că ar putea afla mai multe.

— Oamenii care trăiesc aici nu pot să uite.

— Animalele mici şi copiii care dispar noaptea? întrebă Sean cu un zâmbet pe faţă.

— Nu, dar ştii avionul acela cu care ai venit? Îţi dai seama că cei din Fermă ar fi lansat o rachetă dacă te-ai fi apropiat de zona lor.

— Sunt sigur. Dar cred că au creat multe locuri de muncă în zonă.

— Da, dar au şi tăiat multe.

— Cum adică? întrebă Sean.

— Marina, de exemplu, când a venit, a dat pe toată lumea afară.

— Pe toată lumea?

Sean era nedumerit.

— Da, mai demult aici erau două oraşe. Magruder şi Bigler's Mill. Bunicii mei au locuit în Magruder. În timpul războiului, au fost mutaţi în districtul James City. Apoi cei din marină au plecat după război, iar în anii 1950 s-au întors. De atunci, e o zonă cu restricţie.

— Interesant.

— Da, dar nu a fost la fel de interesant pentru bunicii mei. Oricum, de fapt, armata face ce vrea ea.

— Acum poţi să stai liniştit că eşti vecin cu CIA-ul care te supraveghează prin binocluri.

Omul chicoti, iar Sean schimbă subiectul.

— Îl ştiai pe Monk Turing?

— Da, dădu omul din cap.

— Şi?

— Şi era un om obişnuit din Babbage Town. Prea mult creier. Nu eram pe aceeaşi lungime de undă.

— De când lucrezi acolo?

— De doi ani.

— De ce are nevoie locul acesta de securitate?

— Din cauza lucrurilor importante la care se lucrează.

— Ce anume?

— Nu întrebi pe cine trebuie. E legat de cifre şi computere. O să-ţi spună, probabil, dacă îi întrebi. Rânji. Îţi vor spune în aşa fel încât să nu înţelegi, dar tot îţi vor spune. Iată. Şoferul arătă cu degetul. Bine ai venit în Babbage Town! Şi adăugă cu un alt rânjet: Sper să-ţi placă la noi.

CAPITOLUL 12

În timp ce Sean îşi derula investigaţia, Michelle intenţiona să înceapă şi ea una. Îşi luă tava şi se îndreptă spre masa la care femeia din scaunul cu rotile lua prânzul. Se aşeză lângă ea şi îşi deschise sticla cu apă.

— Eu sunt Michelle.

— Sandy, se prezentă femeia. Pentru ce ai fost internată?

— Se pare că am tendinţe sinucigaşe.

Femeia se lumină la faţă.

— Oh, şi eu am avut ani de zile, dar îţi va trece. Adică sper că-ţi va trece sau că vei reuşi.

Michelle o privi lung pe femeie. Avea peste patruzeci de ani, păr blond lung, aranjat, pometi delicaţi, ochi căprui vii şi sâni plini. Machiajul şi manichiura erau ireproşabile. Deşi era îmbrăcată normal, cu nişte pantaloni simpli kaki, tenişi şi cu un pulover vişiniu cu anchior, le purta cu aerul unei femei încrezătoare, obişnuite cu cele mai scumpe lucruri din lume. Vocea ei avea un accent sudist.

— Tu de ce eşti aici? întrebă Michelle.

— Depresie, ce altceva? Psihiatrul îmi spune că toată lumea e depresivă. Dar nu-l cred.

— Mie îmi pari în regulă.

— Cred că am o problemă hormonală. De fapt, mai nou, toţi dăm vina pe hormoni. Dar, vezi tu, e ca o lovitură care mă lasă fără energie. Şi tu pari în regulă. Sigur nu eşti aici ca să eviţi alte îndatoriri?

— Am auzit de treaba asta doar când e vorba de traume fizice.

— Oamenii care au probleme cu legea pot invoca tot soiul de dezastre emoţionale sau traume ca să scape. Ai un pat, un spaţiu al tău, trei mese şi toate medicamentele de care ai putea avea nevoie. Pentru unii, asta e nirvana.

Apoi, psihiatrii vor declara la tribunal cum pacienţii lor nu pot atinge orgasmul niciodată sau cum leşină când ies din casă, şi gata! Îi scot cât ai clipi din închisoare.

— Destul de urât.

— Nu spun că nu sunt oameni cu adevărat bolnavi, eu sunt unul dintre ei, zise Sandy.

Michelle se uită preţ de o clipă la picioarele femeii.

— Accident?

— Un glonţ de nouă milimetri mi-a străpuns coloana, explică ea pe un ton firesc. Paralizie ireversibilă. Într-o singură secundă, Sandy cea atletică a devenit o biată paralitică.

— Doamne, dar cum s-a întâmplat?! exclamă Michelle.

— Am fost în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— De aceea ai vrut să te sinucizi? Din cauza paraliziei?

— M-am obişnuit cu paralizia. Altele erau lucrurile pe care mi-era greu să le accept.

— Care altele? întrebă Michelle.

— Nu vreau să discut despre asta. Tu crezi că te vei face bine?

Michelle ridică din umeri.

— Cred că e prea devreme să mă pronunţ. Fizic, mă simt bine.

— Eşti tânără şi drăguţă. Odată ce vânătăile îţi vor trece, îţi poţi reface viaţa.

— Cum să-mi refac viaţa?

— Ia-ţi un bărbat cu bani şi lasă-l să aibă grijă de tine. Foloseşte-te de fizicul tău, scumpo, de aceea ţi l-a dat Dumnezeu. Şi ai grijă cum faci – trece totul sub titlul de colocatar cu drept de moştenire. Nu te lăsa ameţită de prostiile pe care o să ţi le invoce el, că banii lui sunt problema lui şi că ştie el cum trebuie să procedeze.

— Pare că ai trecut prin aşa ceva.

Sandy ridică din umeri.

— Doamne, ce mi-ar plăcea să mă lase să fumez aici, dar ei spun că nicotina e un drog care dă dependenţă. Eu le zic să-mi dea ţigările şi să dispară din ochii mei.

— Dar vrei să fii aici, nu? întrebă Michelle.

— Oh, toţi vrem să fim aici, scumpo.

Zâmbi şi îşi vârî câteva fire de sparanghel în gură.

Barry trecu prin faţa lor însoţind un tânăr.

— Îl cunoşti pe infirmierul acela?

Sandy îl studie cu atenţie o clipă.

— Nu-l cunosc, dar după cum arată îmi pot da seama cam ce are în cap.

— Unde e casa ta?

— Oricum, nu acolo unde mi-e inima, scumpo. Acum trebuie să plec, simt că mă ia o migrenă şi nu vreau să mă vadă cineva aşa. S-ar putea să-ţi schimbi părerea despre bătrâna Sandy.

Porni brusc cu scaunul său cu rotile şi o lăsă pe Michelle singură cu mâncarea în faţă.

După prânz, Michelle se plimbă pe coridor şi ajunse în faţa camerei lui Sandy. Privi prin fereastra de plexiglas şi o zări pe femeie dormind. Michelle îşi continuă plimbarea şi ajunse la capătul holului, unde era farmacia. Privi printre barele de la fereastră şi văzu un bărbat scund, chel, într-un halat alb, care scria o reţetă. Când ridică privirea şi o văzu, ea îi zâmbi. Dar el se întoarse cu spatele la ea şi continuă să scrie.

„Bine, ţie nu-ţi mai iau un cadou de Crăciun”, îşi spuse ea.

— Iarăşi te plimbi? se auzi o voce.

Michelle se întoarse şi dădu cu ochii de Barry, care o studia cu mare atenţie.

— Ce altceva aş putea face? spuse ea.

— Ţi-aş putea sugera câteva lucruri. Faţa ta arată mai bine, în curând o să-ţi recapeţi pometii aceia trăsnet.

— Mulţumesc, răspunse ea tăios.

— Te-am văzut că vorbeai cu Sandy azi la prânz, remarcă el.

— O doamnă de treabă.

— Eu m-aş feri de ea.

— Oh, o cunoşti bine?

— Să spunem că mă pricep la oamenii ca ea. Cei ca ea creează probleme. Nu vrei probleme, nu-i aşa?

— Niciodată nu caut probleme, minţi ea.

— Ce fată de treabă! rosti el cu condescendenţă. Uite, dacă ai nevoie vreodată de ceva, nu ezita să-mi spui.

— Ce aş putea să-ţi cer ţie?

El păru mirat şi în acelaşi timp amuzat de întrebarea ei.

— Orice înseamnă orice. Barry privi în jur şi îi şopti: Ştiu că o femeie atrăgătoare ca tine se poate simţi singură la un moment dat într-un loc ca ăsta.

— Nu sunt chiar atât de singură, spuse ea şi plecă.

Sandy nu se înşelase cu privire la acest individ.

Mai târziu, Horatio Barnes se aşeză în faţa lui Michelle.

— Azi n-ai adus reportofonul? observă ea.

El îşi lovi uşor tâmpla cu degetul arătător.

— Azi mi-am luat vitaminele, aşa că o să mă ajute memoria să-mi amintesc tot ce-mi zici. Am vorbit cu fratele tău.

Michelle veni mai aproape şi păru brusc neliniştită.

— Ce anume i-ai zis?

— I-am spus suficient cât să priceapă cum stă treaba.

— I-ai spus de bar?

— Cum să-i spun că te-ai dus într-un bar să bei şi te-ai luat din întâmplare la bătaie cu Incredibilul Hulk?

— Nu-ţi bate joc de mine. I-ai spus?

— De fapt, m-a interesat mai mult ce avea el să-mi spună despre tine. Răsfoi câteva pagini din caietul pe care-l avea la îndemână tot timpul. A spus că erai o dinamită, cu o energie nelimitată, o tornadă pe două picioare. Sunt sigur că a spus-o cu afecţiune.

— Bill exagerează de obicei.

— Cred că a avut dreptate. Dar a mai spus ceva interesant.

— Ce anume?

— Nu vrei să ghiceşti?

— Uite ce e, nu te mai juca şi spune-mi odată!

— A spus că atunci când erai mică erai extrem de ordonată. Fiecare lucru la locul lui. Făceau chiar mişto de tine. Dar brusc s-a petrecut ceva.

— Ce mare lucru? M-am schimbat pur şi simplu. Acum sunt foarte dezordonată.

— Ai dreptate, se întâmplă, dar nu peste noapte şi nu la vârsta de şase ani. Dacă ai fi fost adolescentă, nu mi s-ar fi părut mare lucru. Există un cromozom care se schimbă pe la vârsta de treisprezece ani. Îţi comandă să trăieşti în total dezacord cu tot ce se întâmplă în jurul tău şi în ciuda tuturor ameninţărilor părinţilor. Mă întreb ce te-a determinat pe tine să te schimbi aşa la doar şase ani şi nu la vârsta la care de obicei se petrece schimbarea aceasta.

— A fost demult. Cui îi pasă?

— Pentru a ne atinge scopul, trebuie să ne întoarcem în timp. Trebuie să aflu ce se întâmpla în capul tău la vremea aceea.

— Ştii, nici măcar nu am apucat să vorbim despre relaţia mea cu un bărbat care a omorât oameni. Nu sunt psiholog, dar nu crezi că ar fi relevant?

— Bine, hai să vorbim despre el.

Michelle se lăsă pe spate şi începu să-şi frământe mâinile.

— Nu sunt prea multe de spus, de fapt. Era un bărbat arătos şi bun, un artist desăvârşit şi un sportiv cu un palmares interesant. Mă făcea să mă simt bine cu mine însămi. Avea un mariaj care mergea prost şi încerca să facă lucrurile să meargă mai bine. Singurul lui defect era că omorâse o grămadă de oameni, adăugă apoi sarcastic.

— Şi nu-ţi vine să crezi că ai fost înşelată de un asemenea tip?

— Nu mi s-a mai întâmplat până acum.

— Dar trebuie să ştii că toţi criminalii în serie sunt maeştri ai înşelătoriei; disimularea face parte din structura lor psihică şi le permite să ajungă mai uşor la victime. Ted Bundy este dat ca exemplu pentru a ilustra teoria aceasta.

— Vai, mulţumesc, asta mă face să mă simt mult mai bine.

— Şi din cauza unui singur incident de felul acesta ai dat cu piciorul unei cariere de succes? Crezi că e rezonabil?

— Nu mă interesează dacă e rezonabil sau nu, eu aşa am simţit.

— Crezi că l-ai iubit?

Se gândi puţin înainte să răspundă.

— Cred că l-am iubit atunci. Şi de fiecare dată când mă gândesc la asta, îmi vine să-mi tai venele. Nenorocitul a încercat să mă omoare şi ar fi reuşit dacă Sean nu ar fi fost acolo.

— Sean te-a salvat. Un lucru pentru care îi eşti recunoscătoare.

— Normal că îi sunt.

— Am înţeles că în timp ce aveai relaţia respectivă, Sean avea şi el o relaţie.

Michelle răspunse sec:

— E băiat mare, poate să facă orice vrea.

— Dar din ce mi-a spus el, se pare că şi relaţia lui a fost o greşeală.

— Normal că a fost.

— Crezi că Sean e un bărbat inteligent?

— Unul dintre cei mai inteligenţi pe care i-am întâlnit.

— Şi totuşi, a fost şi el păcălit.

— Dar şi-a dat seama. Eu însă eram cu capul în nori.

— Ce ai simţit faţă de relaţia lui cu această femeie?

— Cum am spus, e băiat mare.

— Nu asta te-am întrebat.

Lui Michelle îi sărise ţandăra.

— Am suferit, în regulă? Eşti mulţumit?

— Ai suferit pentru că a ales-o pe ea în locul tău?

Michelle miji ochii.

— Nu prea ai tact, aşa-i?

— Să presupunem că nu aş avea. Dar asta ai simţit?

— Cred că am simţit că se va face de râs.

— De ce?

— Pentru că ea era o vrăjitoare. Disperată să pună gheara pe el. Şi ea era o asasină, deşi nu am reuşit niciodată să demonstrăm asta.

— Deci o suspectai şi pe ea că ucisese?

Michelle ezită.

— Nu, pur şi simplu era ceva la ea care nu-mi plăcea.

— Deci intuiţia nu te-a înşelat.

Michelle se rezemă de spătarul scaunului.

— Cred că da. Nu m-am gândit la asta.

— De asta sunt aici, să te ajut să te gândeşti la lucrurile acestea. Adesea, pacienţii contribuie la procesul de vindecare fără ca măcar să-şi dea seama.

— Cum anume?

— Bunăoară, ca atunci când te-ai dus în bar. O parte din tine voia să ucidă pe cineva. Cealaltă parte dorea să te pedepsească. Rezultatul a fost că ai fost bătută până ai căzut lată, dar nu ai murit şi nici nu cred că ai avut o intenţie serioasă.

— Cum de eşti atât de sigur? întrebă ea pe un ton batjocoritor.

— Pentru că oamenii care chiar vor să moară folosesc metodele clasice: un glonţ în cap, ştreang, otravă, gaz în cuptor. Oamenii aceia nu vor ajutor; vor să moară pur şi simplu şi reuşesc întotdeauna. Tu nu ai murit pentru că nu ai vrut asta de fapt.

— Cred că ai dreptate. Acum ce se întâmplă?

— Acum vreau să vorbesc despre Michelle la vârsta de şase ani.

— Du-te la dracu'!

Michelle ieşi afară din birou şi trânti uşa după ea.

Horatio îşi puse capacul la stilou şi zâmbi mulţumit. „În sfârşit, facem progrese."

CAPITOLUL 13

Conacul din cărămidă şi piatră depăşea şaizeci de metri lungime şi avea trei niveluri. Era un amalgam de stiluri arhitecturale; clădirea avea cel puţin opt coşuri, ferestre în stil englezesc la mansardă, verandă toscană cu stâlpi la geam, un turn în stil asiatic şi o aripă bombată placată cu aramă. Fusese construit de arhitectul Isaac Range Peter, după spusele lui Joan, care făcuse o avere din industria de ambalat carne. Botezase conacul după fiica sa, Gwendolyn. Numele se afla încă pe coloanele de la intrare. După părerea lui Sean, nu se potrivea deloc, pentru că Gwendolyn părea mai degrabă un fort supraîncărcat şi cu o acută criză de identitate.

În faţa clădirii era o parcare cu pavaj din piatră cubică, unde o gardă în uniformă deschise poarta pe unde intrase Hummerul, care fu parcat lângă un Mercedes decapotabil.

Câteva minute mai târziu, bagajele lui Sean erau deja sus în cameră, iar el stătea singur în biroul lui Champ Pollion, şeful din Babbage Town. Încăperea era înţesată de cărţi, laptopuri, hărţi, dispozitive electronice şi documente cu simboluri şi formule pe care Sean, la o primă vedere, îşi dădu seama că nu are nicio şansă să le descifreze.

Pe uşă atârna un costum de arte marţiale, împreună cu o centură neagră. „Deci un geniu cu braţe letale. Frumos.”

Un moment mai târziu, uşa se deschise şi Champ Pollion îşi făcu apariţia. Se apropia de patruzeci de ani şi era la fel de înalt ca Sean, dar mai slab. Părul său castaniu avea o şuviţă căruntă în creştet şi era pieptănat pe o parte. Purta pantaloni kaki, jachetă din tweed cu petice din piele la coate, o cămaşă albă, un pulover cu gulerul în V şi papion. O pipă, se gândi Sean, ar fi întregit imaginea desprinsă parcă dintr-un film din anii 1940 a acestui savant.

Bărbatul se aşează pe scaun, se rezemă de spătar, îşi puse mocasinii uzaţi pe biroul ticsit de cărţi şi îl privi neliniştit pe Sean.

— Eu sunt Champ Pollion. Tu eşti Sean King.

Sean dădu din cap.

— Vrei o cafea?

— Mulţumesc.

Champ ceru o cafea, apoi se rezemă din nou pe spătar.

— Deci FBI-ul e implicat în afacere? întrebă Sean.

Champ confirmă.

— Nimănui nu-i place că s-au amestecat şi FBI-ul, şi poliţia.

— Şi Turing a fost găsit pe proprietatea CIA-ului?

— De ce s-ar fi dus Monk acolo? Oamenii ăia au arme, pentru numele lui Dumnezeu!

— Şi tu ai oameni înarmaţi, sublinie Sean.

— Dacă ar fi după mine, nu ar mai fi. Dar eu abia dacă pot conduce Babbage Town, nu e decizia mea.

— Şi de ce ai nevoie de pază aici?

— Munca noastră are mare potenţial comercial. Suntem într-o cursă contra cronometru. Altora le-ar plăcea să ne vadă morţi. Aşa că avem pază. Peste tot. Flutură distrat din mână. Peste tot.

— CIA-ul a fost deja aici?

— Ştii, spionii nu prea vin să-ţi spună: „Bună, sunt de la CIA, zi-mi tot ce ştii sau te omor”.

Champ scoase din buzunar ceva ce semăna cu un tub de sticlă subţire.

— Ai venit de la laborator? întrebă Sean.

— De ce? întrebă nedumerit Champ.

— Păi din cauza obiectului pe care îl ţii în mână. Sunt sigur că are şi o denumire tehnică.

— Acest obiect ar putea fi cea mai mare descoperire din lume, mai mare chiar decât telefonul lui Bell sau becul lui Edison.

— Ce naiba poate fi? întrebă curios Sean.

— Ar putea fi cel mai rapid computer nonclasic din istoria universului, dacă am putea să facem drăcia asta să

se şi ridice la nivelul potenţialului său. Nu e un model care să funcţioneze, ci doar un prototip conceptual. Dar să ne întoarcem la ce s-a întâmplat de curând aici. În Babbage Town a venit multă lume în ultima vreme. Chiar şi poliţia locală în persoana unui bătrân senil pe nume Merkle Hayes şi multe alte personaje din FBI. Puse obiectul în formă de tub pe masă şi îl privi pe Sean. Ştii ce cred?

— Ce?

— Cred că e vorba de o conspiraţie. Fără CIA. Ar fi prea evident. Nu, cred că are de-a face cu un complex militar-industrial despre care preşedintele Eisenhower ne-a avertizat înainte de a-şi încheia mandatul.

Sean încercă să-şi ascundă scepticismul.

— Şi ce legătură are asta cu descoperirea cadavrului lui Monk Turing la Camp Peary?

— Păi chiar lângă Camp Peary se află depozitul de armament al marinei. Iar Camp Peary a aparţinut cândva marinei.

— Ce lucraţi voi are legătură cu armata?

— Nu pot să spun.

— Dar nu lucraţi pentru guvern?

— Ţi se pare că instituţia aceasta arată ca şi cum ar lucra pentru guvern? întrebă el tăios.

— Poate. Sean aruncă o privire la costumul de arte marţiale agăţat pe uşă. Karate? Kung fu?

— Taekwondo. Tatăl meu m-a convins să mă antrenez după ce am intrat la liceu.

— Era pasionat de arte marţiale?

— Nu, voia să le învăţ ca să mă pot apăra la şcoală. Poate te va şoca să afli că eram un tocilar, domnule King. Şi dacă e ceva ce adolescenţii, în special cei cu gâtul mai lat decât IQ-ul lor, urăsc, atunci acel ceva sunt tocilarii.

Champ se uită la ceas şi adună hârtiile de pe birou.

După ce îi observă mişcările, Sean spuse repede:

— Trebuie să mă mai uit o dată peste detaliile cazului. Dacă te-ai plictisit să mai discuţi despre asta, aş putea să vorbesc cu Len Rivest.

Chiar atunci, o femeie scundă cu părul cărunt intră în încăpere cu cafeaua. Lăsă pe birou ceştile, zahărul şi linguriţele.

— Doris, îl rogi pe Len Rivest să ni se alăture? spuse Champ.

După ce femeia plecă, Sean se întoarse spre Champ.

— Deci să clarificăm, fără să trebuiască să-mi dai detalii confidenţiale, ce anume e Babbage Town? Şoferul nu mi-a zis mare lucru.

Champ ezită să răspundă.

— Doar decor, Sean, atât. Ai auzit vreodată de Charles Babbage?

— Nu.

— A avut un rol foarte important în dezvoltarea calculatoarelor şi, deşi nu pare mare lucru, gândeşte-te că omul s-a născut în 1791. A inventat vitezometrul. Pasionat de statistică, a creat un set de tabele pentru a stabili mortalitatea, un instrument standard pentru casele de asigurări de astăzi. Dar, în opinia mea, lucrul cel mai uimitor pe care l-a realizat Babbage a fost să spargă cifrul polialfabetic Vigenère care a fost imposibil de descifrat timp de aproape trei secole.

— Cifrul polialfabetic Vigenère?

Champ dădu din cap.

— Blaise de Vigenère a fost un diplomat francez care a revoluţionat cifrul în secolul al XVI-lea. Era cunoscut drept polialfabetic pentru că folosea mai multe alfabete în locul unuia singur. Totuşi, a rămas nefolosit timp de două sute de ani pentru că se credea că era prea complex, chiar şi pentru analiza de frecvenţă. Ştii ce e aceea analiză de frecvenţă?

— Sună cunoscut, spuse Sean încet.

— A fost Sfântul Graal al comunităţii de spărgători de coduri, musulmanii l-au inventat în secolul al IX-lea. Acum, analiza de frecvenţă este exact ce îi spune numele. Analizezi de câte ori apare o literă în scris. De exemplu, în engleză, litera „e” este de departe cea mai des folosită, urmată de „t” şi apoi de „a”. Acest lucru este extrem de

important în decodări. Astăzi, decriptarea se bazează pe lungimea cifrei-cheie şi pe viteză, precum şi pe puterea computerelor de a decoda. Tot romantismul limbajului a dispărut aici. Acum o mie de ani, se credea că cifrul este inatacabil. Totuşi, musulmanii au reuşit să îl spargă şi au deţinut supremaţia timp de secole. Apoi a venit cifrul lui Vigenère, care a fost atât de revoluţionar, încât analiza de frecvenţă a devenit inutilă.

Sean se foi în scaunul său în timp ce asculta lecţia de istorie mult prea lungă.

— Iartă-mă, domnule King, dar îţi promit că la final o să am o concluzie.

— Nu, e foarte interesant, spuse Sean, reţinându-şi un căscat.

— Cum am spus, analiza de frecvenţă era inutilă în faţa monstrului Vigenère, atât de performant. Şi totuşi, bătrânul Charlie Babbage a reuşit să înfigă un cuţit în inima lui numerică.

— Cum? întrebă Sean.

— L-a abordat dintr-o direcţie nouă şi a pus bazele analizei de frecvenţă folosite de generaţiile următoare. Cu toate acestea, nu s-a bucurat de recunoaştere pentru că nu s-a obosit să-şi publice cercetările.

— Şi cum a devenit cunoscută descoperirea lui Babbage?

— În secolul XX, când i-au fost studiate notiţele, mult după moartea lui, s-a stabilit că a fost primul care a făcut asta. Şi iată care e, în sfârşit, concluzia mea: am botezat acest loc Babbage Town ca un omagiu adus omului cu un creier deosebit şi prea puţină abilitate de a se promova. Totuşi, dacă ne atingem scopurile aici, atunci cu siguranţă vom striga în gura mare. Champ zâmbi. După aceea, ne vom asigura că vom ajunge putred de bogaţi odată ce va începe exploatarea comercială a invenţiilor noastre.

— Şi tu vei primi ceva, nu-i aşa?

— Nu aş fi aici altfel. Chiar dacă nu facem avere, munca tot e copleşitoare.

— Deci cine deţine Babbage Town?

Uşa se deschise brusc şi un bărbat de vreo cincizeci de ani, scund, pieptos şi îmbrăcat în costum cu cravată păşi înăuntru. Părul argintiu îi era dat cu gel, şi avea ochii albaştri şi vii.

Champ le făcu cunoştinţă:

— Len, Sean King.

Cu aceasta, Champ îşi luă tubul său nonclasic experimental şi ieşi afară. Doar atunci, Sean îşi dădu seama că omul îi povestise multe, dar nu-i spusese nimic.

CAPITOLUL 14

Horatio Barnes îşi parcă Harley-ul în faţa complexului rezidenţial de lângă Fairfax Corner, luă cheile de la apartamentul lui Sean şi al lui Michelle şi ezită un moment. Să verifice camioneta sau apartamentul mai întâi? Se decise asupra Toyotei Land Cruiser. Era parcată lângă intrarea în bloc.

Horatio deschise portiera din faţă.

— La naiba! fu prima lui reacţie. Sean nu glumise când îl avertizase să-şi pună mască şi să-şi facă vaccinul antitetanos. Portbagajul era atât de ticsit, încât nu se vedeau podelele. Echipamente sportive, batoane energizante topite, sticle de Gatorade, gunoi, mâncare mucegăită, o cutie cu douăsprezece gloanţe, haine mototolite şi o pereche de gantere cu înveliş de plastic erau împrăştiate în portbagaj. Horatio săltă cu greu una din ganterele aruncate acolo, apoi se uită pe una dintre revistele de arte marţiale din spate.

„În regulă, domnule psiholog, ia aminte: nu o enerva vreodată pe domnişoara asta, căci îţi va tăbăci fundul slăbănog.”

Se aşeză pe scaun şi se gândi: „Un haos complet”.

Apoi, urcă în apartamentul de la etajul întâi. Îşi dădu seama imediat care era camera lui Sean pentru că era foarte ordonată. Cealaltă cameră, cea a lui Michelle, era şi ea curată, hainele puse în ordine în dulap şi nimic aruncat la întâmplare, dar asta doar pentru că femeia nu fusese acolo încă.

Într-un balcon îngust se aflau schiful şi vâslele lui Michelle. Erau perfect lustruite. Horatio se întoarse înăuntru. Pe o masă din micul foaier văzu un teanc de scrisori.

Cele mai multe îi erau adresate lui Sean, retrimise de la vechea adresă. Altele erau doar facturi. Mai rămăsese o scrisoare; îi era adresată lui Michelle Maxwell şi era din Hawaii, de la părinţii ei. Era probabil, genul de scrisoare prin care o anunţau cât de bine se simţeau şi cât de mult se distrau.

În timp ce cerceta apartamentul, lui Horatio îi veni o idee. Îl sună pe Bill Maxwell în Florida. Bărbatul răspunse de la al doilea apel al telefonului.

— E un moment nepotrivit? întrebă Horatio. Dacă alergi după vreun criminal, pune-mă pe „aşteptare” până îl prinzi.

Bill chicoti.

— Nu sunt la muncă azi. Chiar mă pregăteam să merg la pescuit. Ce mai e nou? Cum se simte Mick?

Horatio află că toţi fraţii ei îi spuneau surorii lor Mick. Era o chestiune între fraţi.

— Se simte tot mai bine. Uite ce voiam să te întreb, părinţii voştri locuiesc în Tennessee?

— Da. În noua casă pe care au construit-o după ce tata s-a pensionat. Toţi am sărit să le dăm o mână de ajutor. Şefii de poliţie câştigă destul de bine, dar cu atâţia copii, nu au reuşit să strângă prea mulţi bani. A fost un fel de a le spune mulţumesc.

— E foarte frumos din partea voastră, Bill. Tu îţi vezi des părinţii?

— Probabil de patru sau cinci ori pe an. Sunt departe, aici, în Tampa. Zborurile sunt scumpe şi e drum lung de mers cu maşina până în Tennessee, iar eu am trei copii.

— Ceilalţi fraţi ai tăi îi vizitează mai des?

— Probabil că mai des decât mine. Locuiesc mai aproape. De ce doreşti să ştii?

— Vreau să-mi lămuresc nişte treburi. Şi Michelle? Presupun că îşi vede părinţii mult mai des. Ea locuieşte aproape, în Virginia.

— Nu cred. Cel puţin, de fiecare dată când am fost eu ea nu era acolo. Am vorbit cu ceilalţi fraţi ai mei şi i-am întrebat, dar niciunul nu mi-a zis că ar fi văzut-o.

— Poate mergeau ai tăi la ea.

— Ea nu a stat niciodată într-o casă care să aibă o cameră de oaspeţi, răspunse Bill. Eu m-am dus la ea de câteva ori deoarece copiii mei sunt înnebuniţi după ea şi consideră că e grozav că mătuşa lor e campioană olimpică şi că a fost gardă de corp a preşedintelui. Dar mi s-a părut că se purta ciudat şi nu mi-am mai dus copiii acolo.

— Cum adică?

— Tot timpul era prea ocupată. Cât lucra pentru Serviciul Secret, înţelegeam. Dar când a ajuns în sectorul privat, ai fi crezut că va avea şi timp liber, dar nu s-a întâmplat asta niciodată.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Acum câţiva ani, şi doar pentru că s-a întâmplat să fiu în Washington pentru o întrunire poliţienească. Am luat cina. Pe atunci, încă lucra pentru Serviciul Secret.

— Crezi că s-a înstrăinat de familia ta?

— Nu credeam până nu ai început să-mi pui tu întrebările astea.

— Îmi cer scuze dacă par prea băgăreţ, dar trebuie să ştiu lucrurile astea ca să o pot ajuta să se facă bine.

— Da, ştiu asta. Adică, ea e de treabă, dar e ciudată.

— Ciudată, da. Tocmai am aruncat o privire în maşina ei.

Bill râse.

— Nu i-ai chemat încă pe cei de la dezinsecţie?

— Presupun că ştii şi tu ce ţine sora ta în maşină.

— M-a luat cu ea când am mers la cină în seara aceea. Mi-am ţinut respiraţia tot drumul şi când am ajuns la hotel am făcut două duşuri ca să scap de miros.

— Ai văzut-o să-şi spele foarte des mâinile sau să verifice încuietorile sau scaunele înainte să se aşeze?

— Adică tulburare obsesiv-compulsivă? Nu, nimic de genul acesta.

— Şi spui că la vârsta de şase ani lucrurile s-au schimbat deodată? Eşti sigur?

— Eu am fost la colegiu şi nu am stat prea mult prin preajma ei, dar când m-am întors, ea era deja o altă persoană. Locuiau într-un orăşel la sud de Nashville.

— Şi nu crezi că a fost doar o schimbare de personalitate a unui copil care e în creştere? Lucrurile astea se întâmplă, ştii?

— Era mai mult de atât, Horatio. Şi copiii mei se schimbă, dar nu atât de abrupt.

— Spui că a devenit retrasă, din vorbăreaţă, timidă, din încrezătoare, suspicioasă. Şi plângea des?

— Numai noaptea.

— Şi a devenit dezordonată?

— Ţin minte că-şi arunca totul pe jos. Înainte, era atât de curată şi de îngrijită. Apoi, peste noapte, a început să fie tot mai neglijentă. Nu se vedea covorul de atâta mizerie. Tot timpul am zis că e din cauza firii ei independente.

— Ar explica multe lucruri, Bill, dar nu toate lucrurile pe care le văd. Şi în domeniul meu, când lucrurile nu pot fi explicate, trebuie să aflu de ce, pentru că undeva, îngropată adânc, trebuie să existe o explicaţie. Horatio făcu o pauză. În regulă, mă bucur că eşti la peste o mie de kilometri distanţă având în vedere următoarea întrebare pe care vreau să ţi-o pun.

— Mick nu a fost abuzată.

— Văd că te-ai gândit la asta.

— Sunt poliţist. Am văzut copii abuzaţi, copii cu coşmaruri, dar Michelle nu era aşa. Nu dădea niciun semn. Şi tata nu ar fi făcut aşa ceva, adică nu e genul. Şi, fiind poliţist, nici nu era prea des pe acasă. Îţi spun că-mi iubesc tatăl, dar dacă aş fi bănuit vreo secundă că i-a făcut ceva lui Michelle, nu aş fi stat pe gânduri deloc. Nu m-am făcut poliţist ca să trec lucrurile cu vederea.

— Sunt sigur, Bill. Dar părinţii tăi au avut vreo explicaţie legată de schimbarea ei? Au mers cu ea la vreun specialist?

— Nu, din câte ştiu eu. Şi pe atunci nu dădeai fuga la un specialist de fiecare dată când ceva nu era în regulă şi nu-ţi îndopai copilul cu medicamente doar pentru că nu putea să stea locului zece minute, fără supărare, domnule doctor.

— Eu cunosc mulţi psihiatri care mai degrabă ar putea fi etichetaţi drept farmacişti. Vorbeşti des cu părinţii tăi despre Michelle?

— Cred că toţi am decis s-o lăsăm să meargă pe calea ei. Dacă vreodată va dori să se alăture din nou familiei, suntem aici pentru ea.

— Şi nu le-ai spus nimic despre ce a păţit acum?

— Nu. Dacă Mick nu vrea ca ei să ştie, nu mă pot băga. În plus, crezi că mi-aş dori ca o campioană olimpică, o trăgătoare de elită şi posesoare a centurii negre la karate să fie supărată pe mine, soră sau nu?

— Şi pe mine mă sperie. Crezi că mi-ai mai putea spune ceva folositor?

— Doar dă-mi-o pe sora mea cea mică înapoi, Horatio. Dacă faci asta, o să ai un prieten pe viaţă în Tampa.

CAPITOLUL 15

Len Rivest îl conduse pe Sean prin Babbage Town. În spatele conacului se aflau o mulţime de clădiri de mărimi diferite. Sean observă că fiecare uşă era dotată cu un sistem de alarmă. Cea mai mare clădire se întindea pe un sfert de acru şi era înconjurată de un gard înalt de peste doi metri. Lângă ea era o construcţie care semăna cu un siloz pentru cereale.

— Ce e acolo? întrebă Sean.

— Apă. Au nevoie de apă să răcească echipamentul.

— Şi în celelalte clădiri?

— Alte lucruri.

— Monk Turing unde a lucrat? Ce făcea acolo?

— Speram să eviţi asemenea întrebări.

— Len, aveam impresia că tu ne-ai angajat ca să aflăm de ce a murit Monk. Dacă nu vrei să facem asta, spune aşa, mă întorc acasă şi nu mai irosesc timpul tuturor. Tocmai am stat şi am ascultat o jumătate de oră vorbele goale ale lui Champ şi nu vreau să păţesc acelaşi lucru şi cu tine.

Rivest îşi vârî mâinile în buzunare.

— Îmi pare rău, Sean. Ştiu că ai lucrat cu Joan pentru Serviciul Secret şi nu îmi place să mă joc de-a şoarecele şi pisica aşa cu un coleg de breaslă. Între noi fie vorba, cred că „stăpânirea” s-a răzgândit cu privire la prezenţa unui investigator privat aici.

— Şi cine e „stăpânirea” asta?

— Dacă aş şti, ţi-aş spune.

Sean rămase cu gura căscată.

— Vrei să spui că tu nu ştii pentru cine lucrezi?

— Dacă cineva are suficienţi bani, atunci îşi poate acoperi urma foarte uşor. Salariul meu e plătit de Babbage Town, LLC. Am fost curios o dată şi am vrut să văd cine

deţine compania aceasta şi mi s-a atras atenţia că, dacă mai fac ceva asemănător vreodată, voi fi dat afară. Am doi copii la facultate. Nu vreau să o dau în bară.

— Şi de unde ştii că s-au răzgândit?

— Pentru că am un schimb confidenţial de informaţii prin intermediul mailului personal. Le-am spus că erai deja în avion şi că trebuie să-ţi acorde măcar o şansă. Pentru că s-ar putea să fie riscant.

— Din cauza implicării FBI-ului şi a CIA-ului?

— Dintre toate locurile, tocmai la nenorocitul de Camp Peary. Dar, dacă reuşeşti să rezolvi rapid cazul şi să dovedeşti lumii că Babbage Town nu are nicio legătură cu moartea aceea, atunci poate dispar şi problemele noastre.

— Şi dacă are legătură cu Babbage Town?

— Atunci probabil că ar trebui să încep să-mi caut de lucru.

— Champ Pollion crede că are legătură cu o mare conspiraţie orchestrată de complexul militar-industrial.

Rivest mormăi.

— Te rog, am şi aşa suficiente probleme ca să-mi pierd timpul cu teoriile tocilarului ăluia, mormăi Rivest.

— Bine, să ne concentrăm pe lucrurile esenţiale. Cum a murit Monk Turing?

— Împuşcat în cap. Pistolul era lângă cadavru.

— Unde anume în Camp Peary a fost găsit?

— În partea cea mai de est a complexului din apropiere de râul York. Ai trecut pe lângă el când ai venit.

— Zona înconjurată de gard?

— Da, corpul i-a fost găsit înăuntru. Se pare că a încercat să sară gardul. Sunt sigur că zona e patrulată, dar nu douăzeci şi patru din douăzeci şi patru de ore. Sunt mii de acri în proprietatea Camp Peary. Şi nici CIA-ul nu are atâţia bani să supravegheze fiecare centimetru pătrat. Monk a intrat acolo cumva.

— Unde e corpul acum?

— La morga dintr-un orăşel din vecinătate, White Feather. Un medic legist din Williamsburg i-a făcut autopsia. Nu există dubii legate de moartea lui. Am văzut

corpul şi raportul. Dar dacă doreşti, poţi şi tu să arunci o privire.

— În regulă. Turing era căsătorit?

— Divorţat. Încercăm şi acum s-o găsim pe fosta soţie. Până acum n-am avut noroc.

— Copii?

— Unul. Viggie Turing, 11 ani.

— Unde se află acum?

— Aici, locuia cu tatăl ei în Babbage Town. Făcu semn din cap şi arătă spre nişte cabane. Oamenii care locuiesc aici lucrează tot aici. Unii locuiesc şi în conacul cel mare.

— Viggie e o poreclă sau numele de familie?

— Cred că vine de la Vigenère sau, cel puţin, eu aşa am auzit.

— După Blaise de Vigenère? se miră Sean.

— Cine?

— Nu contează. Turing avea vreun duşman?

— Avea cel puţin unul necunoscut.

— Şi cum e cu teoria suicidului? Rană făcută de aproape, pistol găsit lângă cadavru?

— S-ar putea să fie, spuse Rivest în şoaptă, dar intuiţia îmi spune altceva.

— Uneori intuiţia greşeşte.

— Pe mine nu m-a înşelat douăzeci şi cinci de ani cât am lucrat pentru FBI. Şi în cazul acesta îmi spune că ceva nu e în ordine.

— Aş vrea să vorbesc cu Viggie.

— Vei avea foarte mari probleme cu fetiţa aceea.

— De ce?

— Dacă nu e autistă, ceva asemănător tot are. Monk era singurul cu care putea comunica, nimeni altcineva nu a reuşit.

— A aflat că tatăl ei e mort?

— Hai să zicem că nimeni nu ştie cum să-i spună asta. Dar nu cred că va ieşi prea frumos.

— De ce, e un copil violent?

Rivest scutură din cap.

— E tăcută şi timidă, şi o foarte bună pianistă.

— Şi care e problema atunci?

— Trăieşte în lumea ei, Sean. Vorbeşti cu ea şi deodată parcă dispare. Nu comunică la acelaşi nivel la care comunicăm noi.

— A fost dusă la un specialist?

— Nu ştiu.

Sean se gândi la Horatio Barnes.

— Dacă se poate, am pe cineva care o poate ajuta. Cine are grijă de ea acum?

— Alicia Chadwick, printre alţii.

— Cine e ea?

— Lucrează într-unul dintre departamentele de aici. Spuneam că Monk era singurul care putea vorbi cu ea, dar se pare că şi Alicia reuşeşte, chiar dacă mult mai puţin.

— Cine a găsit corpul lui Monk?

— Un gardian care patrula.

— S-au găsit ceva probe la faţa locului care să ne ofere nişte indicii?

— Nu, din câte ştiu eu.

— Pistolul?

— Era al lui Turing. Avea permis pentru el.

— Amprentele de pe pistol erau ale lui?

— Se pare că da.

— Se pare că da? Erau sau nu erau ale lui?

— Da, erau. De asemenea, nu există indicii cum că ar fi fost legat sau lovit. Rivest răbufni: Uite ce e, se prea poate ca un gardian din Camp Peary să-l fi împuşcat.

— Cu pistolul lui Turing?

— Monk încălca o proprietate. Un gardian l-a împuşcat şi încearcă acum să-şi acopere fapta.

Sean scutură din cap.

— Dacă încălcase proprietatea, atunci gardianul avea un motiv bun să-l împuşte. Însă, dacă acoperi fapta, cineva până la urmă tot va săpa mai adânc, până găseşte ce caută. Şi nu ai folosi arma lui Monk ca să faci asta.

— Cine naiba poate şti, când e vorba de CIA? protestă Rivest.

— Al doilea motiv e şi mai bun. Monk a fost omorât de la distanţă mică. Dacă un gardian a fost atât de aproape de el, putea foarte bine să-l aresteze, nu să-l omoare.

— S-au luat la bătaie şi arma s-a declanşat accidental? sugeră Rivest.

— Dar nu există semne de violenţă, ai spus.

Rivest suspină.

— Cine naiba mai ştie care e adevărul?

— Şi poziţia CIA-ului care e?

— Că a sărit gardul şi s-a împuşcat.

— Dar tu nu crezi asta?

Rivest privi îngrijorat împrejur.

— Sunt mulţi ochi pe aici.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că într-un loc ca ăsta pot fi spioni.

— Spioni? De ce ai crede asta?

— Nu am nicio dovadă. Doar intuiţia, din nou.

— Sunt ceva dovezi printre lucrurile personale ale lui Turing? întrebă Sean.

— FBI-ul a luat toate lucrurile. Computerul, documentele, paşaportul etc.

— Cine a fost ultima persoană care l-a văzut pe Monk în viaţă?

— Cred că fiica lui, spuse Rivest.

— Biroul nu are experţi care o pot ajuta?

Rivest se arăta încântat să schimbe subiectul.

— Au adus pe cineva, dar nu a ajuns la niciun rezultat cu copilul.

Sean se gândi din nou la prietenul lui, Horatio Barnes, iubitor de motociclete Harley, şi se hotărî să-l sune mai târziu, deşi, într-un fel, ar fi vrut ca el să se concentreze asupra lui Michelle.

— A fost văzut la cină în seara de dinainte de a i se fi descoperit cadavrul, continuă Rivest. Apoi, s-a dus să mai verifice ceva în biroul său.

— De unde ştii asta? întrebă Sean brusc.

— Computerul arăta că a plecat la ora 8.30. Tot ce s-a întâmplat după aceea sunt doar speculaţii.

— Cum a ajuns la Camp Peary? A înotat sau a luat o barcă? Sau o maşină?

— Nu văd cum ar fi putut conduce. Nu poţi ajunge în partea aceea a complexului decât trecând prin poarta principală. Şi nu putem să ne dăm seama dacă a înotat pentru că plouase şi hainele îi erau toate ude. Dar ar fi fost prea mare distanţa, totuşi.

— Dacă eliminăm şi posibilitatea înotului, atunci înseamnă că a luat o barcă. S-au găsit bărci prin apropiere?

— Nu.

— Aveţi bărci prin zonă?

— Oh, da. Sunt nişte bărci cu vâsle şi un caiac, câteva schifuri, o barcă mare de pescuit şi două bărci cu motor deţinute de Babbage Town.

— Deci o mulţime de ambarcaţiuni disponibile, dar nu lipseşte niciuna.

— Corect. Dar dacă l-a luat cineva şi l-a dus acolo, ar fi putut să ducă barca la locul ei şi nimeni să nu ştie.

— Unde sunt păstrate bărcile? întrebă Sean.

— Într-un hangar pentru bărci, pe malul râului.

— A auzit cineva vreun motor de barcă în noaptea aceea?

Rivest scutură din cap.

— Dar hangarul respectiv e la o depărtare foarte mare, şi mai există şi o pădure. Se prea poate să nu se fi auzit nimic.

— Iarăşi ne lovim de un zid.

— Vrei să luăm ceva de băut? întrebă Rivest.

— Crezi că aş avea nevoie?

— Nu, nu cred. Hai să luăm cina, să bem câteva pahare şi mâine îţi voi povesti mai multe decât ai fi vrut să ştii despre Babbage Town.

— Sincer, chiar merită să moară cineva pentru Babbage Town?

În lumina slabă a apusului de soare, Rivest privi lung peste umărul lui Sean şi spuse:

— La naiba, Sean, merită să intri în războaie pentru el.

CAPITOLUL 16

Era deja ora unu când, în ciuda sforăitului uşor al lui Cheryl, Michelle auzi din nou paşi pe coridor. Deja îmbrăcată, ieşi pe hol doar în şosete şi urmări persoana respectivă. Era sigură că era vorba de Barry.

Se opri brusc de îndată ce nu se mai auziră paşii. Se uită în jur. Se afla pe coridorul care ducea la salonul lui Sandy. Nu-l crezuse pe Barry când îi spusese că nu o cunoştea pe femeie. Explicaţia lui scârţâia. Când paşii se auziră din nou, ea îşi ciuli urechile.

Se puse din nou în mişcare, scrutând coridorul slab luminat. Auzi o uşă deschizându-se şi apoi închizându-se. Michelle înaintă şi aruncă o privire după colţ. Un bec era aprins la capătul holului. Apoi cineva îl stinse. Se trase înapoi şi se lipi de perete când altă uşă se deschise şi se închise. După ce aşteptă aproape cinci minute, Michelle auzi iarăşi uşa deschizându-se şi apoi închizându-se la loc. Paşii se îndreptau spre ea. Se uită repede în jur să găsească un loc unde să se ascundă. Intră într-o cameră goală şi se piti după uşă. Când persoana trecu pe lângă uşă, Michelle aruncă o privire pe gemuleţ. Nu era Barry. Acesta era prea scund. Nu-l recunoscuse pentru că avea pe cap o pălărie şi gulerul de la haină ridicat. Când omul dispăru din raza ei vizuală, Michelle se întrebă dacă să se întoarcă în camera ei sau să meargă să-l urmărească. Optă pentru ultima variantă. Se furişă pe hol, luă colţul şi merse mai departe.

La capătul coridorului se afla farmacia. Oare aceasta era uşa pe care o auzise deschizându-se şi închizându-se mai devreme? Se uită în stânga ei. Aici era şi camera lui Sandy, care părea să doarmă liniştită.

Michelle privi în jos şi observă ceva. Se aplecă şi luă o bucată dintr-o folie de plastic, din acelea care se folosesc

pentru a împacheta obiectele fragile din cutii. O puse în buzunar, se uită încă o dată la Sandy care dormea şi se furişă înapoi în salonul ei.

În dimineaţa următoare, Michelle se trezi devreme şi porni pe coridoare. Trecu de camera lui Sandy chiar când femeia ieşea pe uşă. Sandy purta o şapcă Red Sox pe cap şi un zâmbet generos pe faţă.

— Cum e migrena? întrebă Michelle.

— A dispărut. O noapte bună de somn de obicei ajută mult. Mulţumesc de întrebare.

— Când ai şedinţă la psihiatru?

— Prima e la ora 11. Apoi urmează o şedinţă de grup. Apoi îmi dau medicamentele. Apoi vine un consilier să mă vadă. După aceea, îmi iau pilulele fericirii şi mă duc să trăncănesc cu alţi străini. Le voi spune tot ce-şi doresc să audă. De exemplu, că mama m-a alăptat până la balul de absolvire. Ei iau de bună tot ce le povestesc şi scriu chiar şi articole pe tema asta, în timp ce eu mă distrez pe seama lor.

— Nu cred că aş putea participa la şedinţa de grup, spuse Michelle.

Sandy se învârti în cerc cu scaunul său cu rotile.

— Oh, e uşor. Tot ce trebuie să faci e să te ridici în picioare, iar în cazul meu, să stau jos: „Bună, sunt Sandy şi sunt cam sărită de pe fix, dar chiar vreau să mă fac bine. De aceea sunt aici”. Şi apoi toată lumea bate din palme şi îţi spune cât de curajoasă eşti. După care mi se dă un somnifer şi nu mă mai ridic din pat ore întregi.

— Se pare că ţi-ai făcut deja o rutină din asta.

— Oh, scumpa mea, sunt în punctul în care le pot deja prevedea întrebările. E ca jocul de-a şoarecele şi pisica, numai că ei nu şi-au dat seama că eu sunt de fapt pisica, şi nu şoarecele.

— Ai încercat măcar să vorbeşti despre ce te face cu adevărat să te simţi deprimată?

— Nu, că ar deveni prea complicat. Adevărul nu mă va elibera, ci mă va face să mă sinucid. Şi până mă externează, dansez după cum îmi cântă ei, la figurat,

bineînţeles, spuse ea şi lovi roţile scaunului. Sandy face orice vor ei, doar atâta timp cât îmi vor da pilulele.

— Te doare tare?

— Când ţi se spune că ai paralizat de la talie în jos, te gândeşti „OK, e o nenorocire, dar măcar nu voi mai simţi nimic”. Greşit! Nu-ţi vor spune cât de dureros e să fii paralizat. Glonţul care mi-a intrat în şira spinării e încă în corp. Doctorii mi-au spus că e prea aproape de coloană ca să rişte să-l scoată. A fost o chestiune de câţiva milimetri. Şi în fiecare an se deplasează puţin. Nu e o ironie a sorţii? El se poate mişca, iar eu nu. Medicii spun că, dacă fac vreo mişcare mai bruscă, s-ar putea să cad moartă, pur şi simplu, sau să devin o legumă. Nu-i aşa că e prea mult să pot exprima în cuvinte?

— Îmi pare foarte rău, spuse Michelle. Problemele mele par atât de mărunte acum.

Sandy nu luă în seamă remarca aceasta.

— Hai să mergem să luăm micul dejun. Ouăle sunt stricate, iar carnea arată ca o bucată de cauciuc, dar măcar ne putem bucura de o cană bună de cafea. Haide, te întrec!

Sandy prinse viteză cu scaunul cu rotile, iar Michelle zâmbi şi fugi după ea. Brusc, îi prinse mânerele scaunului cu rotile din mers şi o împinse. Sandy chiui şi râse tot drumul.

După micul dejun, Michelle se întâlni, ca de obicei, cu Horatio.

— Am vorbit cu Bill din nou.

— Ce mai face Bill?

— Bine. A zis că nu prea te-a văzut în ultima vreme. Nici restul familiei, de altfel.

— Suntem toţi ocupaţi.

Îi întinse scrisoarea de la mama ei.

— Am fost în apartamentul tău şi al lui Sean şi am luat-o. Ştiu că nu ai văzut apartamentul până acum, dar e foarte frumos. Mă bucur că am apucat să-l văd înainte să-l faci praf, cum ai făcut cu maşina. Apropo, te-ai gândit vreodată

să-ţi cureţi Toyota? Vreau să zic măcar ca să previi o epidemie de ciumă bubonică.

— Poate că e cam dezordine în maşină, dar ştiu unde se află fiecare lucru de care am nevoie.

— Da, şi eu după ce mănânc mâncare mexicană ştiu ce e în colonul meu, dar asta nu înseamnă că şi vreau să văd. Vrei să citeşti scrisoarea de la părinţii tăi? Poate e ceva important.

— Dacă era aşa important, probabil că ar fi dat de mine până acum.

— Ţin legătura cu tine?

Michelle îşi încrucişă braţele.

— Deci azi vorbim despre părinţi.

Horatio îşi luă carneţelul şi îi arătă.

— Uite, scrie aici că trebuie să te întreb.

— Vorbesc cu ei.

— Dar aproape niciodată nu îi vizitezi. Şi nu sunt la mare depărtare de tine.

— Mulţi copii nu-şi vizitează părinţii. Nu înseamnă că nu-i iubesc.

— Adevărat. Ce părere ai despre faptul că eşti singura fată, iar tatăl tău şi fraţii tăi sunt toţi poliţişti?

— Prefer să mă gândesc că îmi dau o motivaţie sănătoasă.

— În regulă, dar îţi place ideea că poţi domina fizic orice bărbat care îţi iese în cale?

— Îmi place să pot avea grijă de mine. Trăim într-o lume violentă.

— Şi fiindcă ai lucrat în domeniu, ai văzut mai mult decât ai avut parte. Şi bărbaţii sunt cei mai violenţi, nu-i aşa?

— Prea mulţi bărbaţi se bazează mai mult pe muşchi decât pe creier.

— Încă mai vrei să-ţi faci rău?

— Mă întrebi cele mai ciudate lucruri.

— Îmi place să cred că te vor trezi, în caz că moţăiai.

— Nu am vrut niciodată să-mi fac rău.

— Bine, atunci te cred. Dar care e problema după părerea ta? Şi cum gândeşti că te pot ajuta?

Michelle privi nervoasă în altă direcţie.

— Nu e o capcană, Michelle, chiar vreau să te faci bine. Simt că vrei asta. Deci cum doreşti să te faci bine?

— Vorbim despre asta, nu e şi acest lucru important?

— Este. Dar, în ritmul ăsta, eu voi fi demult mort până să ajungem la un consens. Nu e nevoie să opui atâta rezistenţă.

— Nu înţeleg ce vrei de la mine, Horatio! se răsti Michelle.

— Sinceritate, candoare, o dorinţă reală de a participa la acest exerciţiu pe care-l numim introspecţie, dar întrebările nu te pot ajuta dacă răspunsurile sunt vorbe goale.

— Încerc să fiu cât mai sinceră cu tine. Întreabă-mă.

— Îţi iubeşti fraţii?

— Da!

— Îţi iubeşti părinţii?

Ea din nou răspunse cu da. Dar Horatio simţi că nu era în totalitate sinceră.

— Vrei să-mi vorbeşti despre copilăria ta?

— Asta e tot ce poate un psiholog? Totul se reduce la ce ai făcut când ai fost copil? Să ştii că nu mergi pe drumul cel bun.

— Atunci arată-mi-l tu. Totul e în capul tău. Ştii că aşa e, trebuie doar să ai curajul să-mi spui.

Michelle se ridică brusc, tremurând de mânie.

— Cum îndrăzneşti să-mi pui la îndoială curajul? Nu ai fi rezistat nici zece minute în locul meu!

— Nu mă îndoiesc. Dar răspunsul la problemele tale e creierul tău. Acolo, pe o suprafaţă de câţiva centimetri, se află trilioane de gânduri şi amintiri care fac din tine persoana care eşti. Dacă am scoate la suprafaţă ceea ce ai îngropat acolo, atunci niciodată nu te vei mai lua la bătaie cu un bărbat.

— Îţi spun că nu s-a întâmplat aşa ceva!

— Şi eu îţi spun că mă minţi.

Michelle îşi strânse pumnii şi urlă:

— Vrei să te rănesc?!

— Tu vrei să mă răneşti? i-o întoarse el.

Michelle rămase în picioare privindu-l lung. Apoi îşi desfăcu pumnii, se răsuci pe călcâie şi ieşi pe uşă lăsând-o deschisă, poate simbolic, se gândi Horatio, sau măcar inconştient.

El rămase singur, reflectând în timp ce privea uşa: „Te trag eu după mine, Michelle, şi cred că suntem deja aproape de asta”.

CAPITOLUL 17

După ce luară cina în sufrageria conacului, Sean şi Rivest merseră în cabana lui Rivest să bea ceva. După nişte vin şi trei pahare de votcă martini, Len Rivest adormi în fotoliul din camera de zi, după ce îi promise lui Sean că aveau să se întâlnească a doua zi. Sean, care abia dacă gustase din ginul tonic, se ridică şi se duse să se plimbe prin Babbage Town. Rivest îi dăduse o legitimaţie cu numele şi fotografia sa. Aceasta nu-i dădea libertatea de a intra neînsoţit în orice clădire, ci doar în conac, dar îi era de folos pentru a nu fi reţinut şi încarcerat de forţele de ordine din complex.

Bungalow-ul lui Rivest se afla în partea de est, la fel ca toate celelalte reşedinţe. În apropierea locuinţei lui Rivest se afla o clădire mare. Când Sean trecu pe lângă ea, observă semnul de pe una din cele două uşi. „Baraca numărul 3”. Părea împărţită în două loturi egale. Sean se uită cum doi gardieni înarmaţi ieşiră pe uşa din stânga şi plecară probabil să-şi facă rondul. Erau foarte bine înarmaţi. Dar de ce?

Se întoarse pe unde venise şi trecu pe lângă o curte cu o piscină de dimensiune olimpică, pe marginea căreia erau scaune, mese, umbrele şi un grătar. Mai mulţi oameni erau adunaţi în jurul grătarului, cu beri şi pahare de vin în mână, vorbind încet. Câteva capete se întoarseră în direcţia lui, dar nimeni nu se obosi să-l salute. Sean observă un tânăr care ţinea în mână o bere. Se aşeză lângă el şi se prezentă.

Bărbatul privea foarte agitat în jos. Îl cunoscuse pe Monk şi lucrase cu el.

— Care este domeniul tău?

— Fizica moleculară, cu o specializare în… Tânărul ezită să-i spună şi luă o gură de bere. Ce crezi că i s-a întâmplat lui Monk?

— Încă nu ştiu. Ţi-a vorbit vreodată despre ceva care i-ar fi putut ameninţa viaţa?

— Nu, niciodată. Muncea foarte mult, ca toţi ceilalţi. Are o fiică. E un pic mai specială. Foarte inteligentă, adică ştie să facă multe calcule pe care nici măcar eu nu pot să le fac. Dar Viggie e foarte ciudată. Ştii ce colecţionează?

— Ce?

— Numere.

— Numere? Cum colecţionezi numere?

— Are toate combinaţiile de cifre în cap. Şi se gândeşte într-una la altele noi. Le etichetează folosindu-se de litere. Dacă o întrebi de numărul „x” sau de numărul „zz”, îţi dă de fiecare dată răspunsul corect. Am testat-o. E uimitoare. Nu am mai văzut aşa ceva.

— Monk ţi-a vorbit vreodată de Camp Peary? Poate că a mers acolo cu un motiv.

Bărbatul scutură din cap.

— Dar ştiai despre asta, nu?

— Nu prea poţi să nu ştii.

Câţiva oameni de lângă piscină le făcură semn. Băiatul se ridică numaidecât.

— Mă scuzaţi, trebuie să plec.

Sean îşi continuă plimbarea. Nimeni de aici nu părea dispus să vorbească. Totuşi, dacă Monk s-ar fi sinucis, trebuia să fi avut un motiv. Dacă va continua să caute, la un moment dat, ceva tot va trebui să iasă la suprafaţă, Sean era sigur de asta.

Se opri în faţa clădirii de lângă turnul de apă. Pe ea era o plăcuţă pe care scria „Baraca numărul 2”. În timp ce se apropia de intrare, un gardian înarmat îl văzu şi ridică mâna.

Sean scoase legitimaţia şi îi explică cine era. Gardianul cercetă legitimaţia şi apoi se uită lung la Sean.

— Auzisem că urma să trimită pe cineva.

— Îl cunoşteai pe Monk Turing? întrebă Sean.

— Nu. Adică ştiu cine era, dar nu avem voie să ne împrietenim cu „creierele” de aici.

— Ai observat vreun comportament ciudat la el?

Gardianul râse.

— Omule, toţi cei care lucrează aici mi se par puţin duşi cu capul. Prea mult creier strică uneori, ştii?

Sean porni încet spre clădire.

— Ce e „Baraca numărul 2”?

— Nu pot să-ţi spun. Nu că aş şti mare lucru.

Sean mai încercă să afle câte ceva, dar, spre cinstea lui, gardianul se ţinu ferm pe poziţii.

— Ştii cumva unde locuia Monk Turing? întrebă el în final. Gardianul îi arătă o cărare străjuită de copaci.

— Prima pe dreapta, al doilea bungalow.

— Fiica lui locuieşte tot aici?

Gardianul încuviinţă.

— Împreună cu cineva de la Asistenţă Socială. Şi cu un gardian înarmat.

— Gardian înarmat?

— Tatăl ei a murit. Aşa că au luat măsuri de precauţie.

— De fapt, locul acesta pare destul de bine păzit, spuse Sean.

— La fel e şi Camp Peary, dar cineva tot a reuşit să-l omoare acolo pe Monk Turing.

— Deci crezi că a fost omorât? Nu s-a sinucis?

Acum gardianul părea nesigur pe el.

— Eu nu sunt detectiv.

— Cu FBI-ul şi cu poliţia locală aţi vorbit?

— Toţi am vorbit cu ei.

— Au ceva ipoteze?

— Chiar de ar avea, nu mi le-au împărtăşit.

— Nu aţi avut probleme de securitate cu Turing? Sau ceva străini prin zonă?

— Nimic de genul acesta, zise gardianul.

— Turing a murit împuşcat cu propria arma. Ştiai că poseda o armă?

— Din câte ştiu eu, doar gardienii au voie să poarte arme aici.

Sean îşi continuă plimbarea şi văzu şirurile de bungalow-uri în faţă. Primul nu avea nicio lumină aprinsă, iar al doilea, al lui Monk Turing, avea o luminiţă la geamul din faţă. Toate aceste clădiri erau construite din cărămidă roşie şi păreau să se întindă pe o suprafaţă de vreo şapte sute de metri pătraţi. „Frumoase case”, îşi spuse Sean. Peluzele erau îngrijite, iar gardurile albe, frumos vopsite. Ghivece cu flori erau presărate pe trepte, până în faţa uşii. Eră ca în acele picturi idilice care înfăţişează viaţa exact aşa cum ea nu era, de fapt. Deschise poarta şi o luă pe aleea care ducea la uşă.

Observă o grămadă de echipament sportiv pe o băncuţă din curte. Două maşinuţe de golf, o minge de baschet, o bâtă de baseball şi o mănuşă de baseball puteau fi văzute. Sean ridică mănuşa; mirosea a piele curăţată. Lui Turing trebuie să-i fi plăcut sportul, după atâta muncă intelectuală.

Sean aruncă o privire prin uşa de plasă. O femeie rotofeie, în halat şi papuci de casă, dormea pe canapea. Nu se zărea niciun gardian prin preajmă. În colţul celălalt al camerei, o fetiţă cânta la pian. Avea părul blond şi lung şi tenul alb. În timp ce Sean stătea pironit şi o asculta, fetiţa trecu de la muzică clasică, Rahmaninov, se gândi Sean, la Alicia Keys, fără să greşească nicio notă.

Brusc, Viggie Turing îşi ridică privirea şi îl zări. Nu se sperie. Nici măcar nu se opri din cântat.

— Ce faci aici?

Vocea venea din spatele lui Sean. Se întoarse şi o văzu pe femeie lângă el. Îşi scoase legitimaţia.

— Sunt Sean King, explică el. Sunt aici ca să investighez moartea lui Monk Turing.

— Ştiu asta, spuse femeia iritată. Te întrebam ce faci aici la ora aceasta?

Ea părea să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani şi un metru şaizeci şi cinci. Părul roşcat, scurt, prins cu o bentiţă. Lumina de la uşa era aprinsă, aşa ca putea să vadă că femeia avea pistrui şi ochii verzi. Purta blugi, mocasini negri şi o cămaşă de catifea reiată. Buzele îi erau prea

pline pentru faţa subţire, umerii puţin prea largi, nasul nu foarte proporţionat cu ochii şi bărbia prea ascuţită. Şi totuşi, cu toată simetria aceea, era una dintre cele mai fermecătoare femei pe care le văzuse Sean.

— Mă plimbam şi am auzit-o pe Viggie cântând la pian. Am presupus că ea e, aşa că m-am apropiat să o ascult. Sean îşi închipui că explicaţia era suficientă. Tu cine eşti?

— Alicia Chadwick.

— E o pianistă desăvârşită, comentă Sean.

Ochii verzi ai femeii îl scrutară.

— E o fetiţă minunată din multe puncte de vedere. Îl trase de mânecă, îndepărtându-l de uşă. Haide să vorbim. Am o mulţime de lucruri să-ţi spun.

Sean zâmbi.

— Eşti prima persoană pe care am întâlnit-o aici şi care vrea să vorbească.

— Nu te bucura până nu auzi ce am de zis.

CAPITOLUL 18

Cinci minute mai târziu, Alicia şi Sean se îndreptau spre o casă cu şindrilă, cu acoperiş din lemn de cedru şi cu o verandă mare la intrare. El o urmă înăuntru într-un birou ticsit cu cărţi. În mijlocul încăperii se afla un birou cu un computer cu ecran plat. Îi arătă cu degetul un fotoliu din piele roasă, iar ea se aşeză pe scaunul din spatele mesei de scris.

El privi cu interes cum ea îşi puse piciorul drept pe masă şi îşi trase în sus manşeta de la pantaloni. Atunci, Sean putu să vadă că femeia avea un picior din metal. Ea îl privi.

— Sunt sigură că Emily Post ar spune că nu e bine că îţi arăt piciorul meu din metal, mai ales că eşti un străin, dar nu-mi pasă. Şi cu toată tehnologia, doare foarte tare.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Sean în timp ce ea înghiţea trei calmante cu un pahar cu apă. Îmi pare rău, nu cred că vrei să vorbeşti despre asta, adăugă el repede.

— Nu-mi place să-mi pierd timpul sau să fiu nepoliticoasă. Sunt matematician, dar lingvistă din pasiune. Tatăl meu a lucrat în diplomaţie şi am călătorit mult în Orientul Mijlociu când eram mică. Aşa că vorbesc araba, farsi şi alte dialecte pe care guvernul le-a condamnat de mult. Acum patru ani, am lucrat ca interpretă din partea Statelor Unite în Irak. Totul era în regulă, până când într-o zi, mergând într-un Humvee, o bombă ne-a explodat în faţă. Mi-am recăpătat cunoştinţa o săptămână mai târziu, în Germania, ca să aflu că mi-am pierdut şapte zile din viaţă şi o mare parte din piciorul drept. Numai doi oameni au supravieţuit exploziei, eu şi un alt bărbat care m-a tras afară din maşină. Oricum, ţara mea m-a recompensat oferindu-mi acest echipament, spuse ea şi bătu cu mâna piciorul din metal.

— Îmi pare rău, spuse Sean.

Îi admira detaşarea cu care putea vorbi despre un lucru atât de trist.

Alicia se lăsă pe spate în scaunul său şi îl studie cu atenţie pe Sean.

— Tot nu am nici cea mai vagă idee de ce te-au chemat aici.

— Pentru că e vorba de o moarte misterioasă şi pentru că eu sunt detectiv.

— Asta înţeleg. Doar că au mişunat atâţia poliţişti pe aici, încât până şi Jack Spintecătorul ar fi tremurat de fiică. Iar ei lucrează pentru guvern, tu eşti la privat.

— Ce înseamnă asta mai exact?

— Adică ei nu te pot controla, nu-i aşa?

— Nu ştiu, oare pot?

Ea nu-i răspunse.

— Parcă aveai multe lucruri să-mi spui.

— Tocmai ţi-am spus unul dintre ele.

— În regulă, dar cine sunt ei? Adică patronii lui Babbage Town? Nimeni de aici nu pare nerăbdător să-mi spună. Unii nici măcar nu ştiu. Amândouă variantele mi se par incredibile.

— Aici nu pot să te ajut.

— FBI-ul a vorbit cu tine?

— Da, un bărbat pe nume Michael Ventris. Fără umor, dar eficient.

— În regulă, bine că mi-ai spus. Ce părere ai despre Champ Pollion? Lăsă-mă să ghicesc, a fost primul din clasa lui de la MIT.

— Nu, chiar a fost al doilea la Institutul Indian de Tehnologie, o şcoală pe care toţi o consideră mai mult decât prestigioasă.

— Şi el pare nerăbdător să afle ce i s-a întâmplat lui Monk.

— E om de ştiinţă. Ce poate şti el despre morţi violente şi investigaţii? Eu am văzut suficient sânge în Irak pentru o mie de ani, şi totuşi m-a tulburat foarte mult moartea lui Monk. Cel puţin, în Irak ştiai cine te pândeşte să te omoare. Aici nu ştii.

— Deci crezi că Monk a fost omorât?

— Nu ştiu. Tocmai asta e neliniştitor.

— A fost găsit pe teritoriul CIA-ului?

— Da. Dar crezi că dacă CIA-ul ar fi avut vreo legătură cu moartea lui, i-ar fi lăsat corpul acolo? Adică, ar fi putut să-l arunce pe undeva.

— Care este rolul tău în Babbage Town? Nu cred că eşti o simplă funcţionară.

— Cum ţi-ai dat seama de asta?

— Casa ta e mai mare decât celelalte.

— Conduc un departament. Champ locuieşte peste drum, lângă Baraca numărul 1.

— Ce se întâmplă acolo?

— Acolo e departamentul meu, de fapt. Champ conduce Numărul 2, lângă Numărul 1.

— Aşadar, nu vrei să-mi spui cu ce te ocupi.

— Nu e nimic interesant. Lucrăm cu numere foarte mari sau, cel puţin, încercăm. Vânăm ceva ce mulţi oameni din domeniu nu cred că există. O scurtătură matematică.

Sean o privi sceptic.

— Ce înseamnă asta? Atunci cum se justifică gărzile şi tot armamentul?

— Se justifică, pentru că, dacă găsim ce căutăm, o să revoluţionăm lumea. Şi nu suntem singuri. Îi avem de partea noastră pe cei de la Microsoft, NSA, Stanford University, Oxford şi ţări precum Franţa, Japonia, China, India, Rusia sunt toate implicate în activităţi similare. Chiar şi ceva organizaţii.

— Nu sunt sigur că aş vrea să fiu în competiţie cu NSA.

— Poate din această cauză avem nevoie de gardă. Ca să ne protejeze de ei.

— Să înţeleg că tot Babbage Town este implicat în aşa ceva?

— Nu, eu vorbeam despre mine şi de mica mea operaţiune din Baraca numărul 1. Şi, sincer, mă simt de parcă aş fi sora vitregă a lui Champ. E clar că munca mea e doar un plan de acoperire pentru posibilele eşecuri ale lui. Totuşi, răsplata ar putea fi imensă.

— Ca să revoluţionezi lumea? spuse Sean, repetându-i vorbele. La ce te referi?

— Unele invenţii, bunăoară, becul sau antibioticele, au ajutat omenirea. Alte invenţii, cum ar fi armele nucleare, pot să distrugă lumea. Şi totuşi, lumea le cumpără şi alţii le inventează.

— De ce mă simt oare ca Alice în Ţara Minunilor?

— Nu trebuie să ne înţelegi lumea, domnule King. Trebuie doar să afli ce i s-a întâmplat lui Turing.

— Spune-mi Sean. Monk lucra în departamentul tău?

— Nu, în cel al lui Champ. Monk era fizician, nu matematician. Dar îl cunoşteam.

— Şi?

— Şi petreceam timpul cu el şi cu Viggie, dar nu pot să spun că am ajuns să-l cunosc prea bine. Era tăcut, metodic şi retras. Nu vorbea niciodată despre viaţa personală. Acum, haide, întreabă-mă lucrurile cele mai evidente. A avut Monk duşmani? S-a implicat în lucruri care i-ar fi putut provoca moartea?

Sean zâmbi.

— Dacă tot ai pus întrebările, aştept şi răspunsurile.

— Nu am niciunul. Dacă lua droguri, fura sau avea vreun comportament sexual deviant care să-i fi provocat moartea, se ascundea destul de bine.

— Ştiai că a murit împuşcat cu propriul pistol şi că au fost găsite doar amprentele lui?

— Deci s-a sinucis?

— Nu ştim încă. Spui că nu l-ai cunoscut atât de bine, dar ţi s-a părut vreodată deprimat?

— Nu, nimic de genul acesta.

— Se purta frumos cu Viggie?

Chipul Aliciei se însenină.

— Era un tată foarte bun. Se juca în fiecare zi cu ea în curte şi a învăţat să cânte la chitară doar ca s-o poată acompania la pian.

— Deci ai petrecut suficient timp cu ei?

— Nu atât cu Monk, cât cu Viggie. Fiica pe care eu nu am avut-o.

— Şi Monk a acceptat?

— El lucra foarte mult, nu că eu n-aş lucra. Dar aveam programe diferite, aşa că se nimerea să pot să fiu liberă când el era la serviciu.

— Înţeleg. Şi mama ei?

Alicia scutură din cap.

— Habar nu am. Nu am cunoscut-o.

Lui Sean îi veni brusc în minte o întrebare pe care ar fi vrut să i-o pună lui Rivest.

— A călătorit Monk pe undeva în ultimul timp?

— Nu, nu recent. Nu prea ai vacanţă aici. Făcu o pauză. Dar cred că a fost în străinătate acum opt sau nouă luni.

Sean îşi ridică fruntea.

— Ştii unde?

Ea făcu semn din cap că nu.

— Nu mi-a spus.

— Cum de ştii că a ieşit din ţară?

— Îmi amintesc că mi-a zis că are de gând să-şi înnoiască paşaportul. Aşa o să-ţi dai seama unde a călătorit în străinătate. Văzându-i paşaportul.

„Care a ajuns în mâinile FBI-ului.”

— Cât timp a fost plecat?

— Aproape două săptămâni.

— Şi cine a avut grijă de Viggie?

— Eu l-am ajutat. Şi Babbage Town a angajat câţiva oameni să aibă grijă de ea.

— Şi Viggie i-a acceptat pe acei străini pe lângă ea?

— Cred că Monk a vorbit cu ea. Dacă el i-a spus că e în regulă aşa, probabil ea l-a crezut. Aveau o relaţie apropiată.

— Poţi să te înţelegi cu Viggie?

— Câteodată. De ce?

— Pentru că voi avea nevoie de ajutorul tău când voi vorbi cu ea.

— Ce ar putea Viggie să ştie?

— Ar putea să ştie câte ceva.

— Dacă vorbeşte cu tine, s-ar putea să nu vorbească pe limba ta.

Sean zâmbi.

— Voi avea un lingvist de talie mondială cu mine.

Ea răspunse condescendent:

— Nu-ţi pasă dacă Monk Turing s-a sinucis sau a fost omorât. Oricum vei fi plătit.

— Greşeşti. Chiar îmi doresc să fie prins asasinul, dacă e vorba de un omor.

— De ce?

— Teoretic, sunt detectiv particular. Practic, sunt poliţist, iar poliţiştii aşa gândesc. De aceea facem ceea ce majoritatea oamenilor nu pot face. Ai spus că ai multe lucruri să-mi spui. Despre ce e vorba?

Ea se uită lung la el.

— Sunt foarte obosită şi vreau să mă culc. Sunt sigură că poţi găsi singur uşa.

Se ridică şi urcă încet scările.

Sean încuie uşa după el. Dacă într-adevăr un criminal se afla în libertate, niciodată nu poţi fi prea grijuliu.

În timp ce se îndrepta spre camera lui din conac, Sean nu se gândi decât la un singur lucru: „În ce naiba m-am băgat?”

CAPITOLUL 19

După ce îl lăsă baltă pe Horatio, Michelle sări şi peste masa de prânz. În schimb, munci atât de intens la sala de forţă, încât, la final, transpiraţia îi curgea şiroaie. Se simţea mai bine. Se pare că endorfinele reuşeau să facă tot ceea ce Horatio nu putea. Începea să se convingă că întâmplarea din bar fusese doar o clipă de pripeală după ce băuse un pahar în plus. În curând, avea să plece de aici şi să se întoarcă la Sean ca să rezolve probleme mai importante.

Se duse în cameră să facă un duş. După ce-şi pieptănă părul, se înfăşură în prosop şi ieşi din baie. Se aşeză pe pat şi începu să-şi ungă picioarele cu cremă. Apoi făcu o mişcare bruscă şi prosopul se desfăcu şi îi căzu pe podea.

Barry fusese acolo tot timpul, într-un colţ al camerei. Zâmbind, făcu un pas în faţă ca ea să-l poată vedea.

— Ce dracului faci aici? urlă Michelle.

— Cheryl nu a venit la şedinţă. M-au trimis după ea, se repezi Barry, cu privirea aţintită asupra trupului gol al lui Michelle.

Ea smulse un cearşaf de pe pat şi se înfăşură cu el.

— Nu e aici, aşa că ieşi dracului afară!

— Îmi pare rău că te-am speriat, spuse Barry cu zâmbetul pe buze.

— O să te raportez pentru asta, nenorocitule! urlă ea furioasă. Ştiu exact ce ai de gând!

— Mi s-a spus să vin aici să caut o pacientă. Nu e vina mea că tu te plimbai goală. Nu ai citit ce scria în regulament când te-ai internat, că saloanele pacienţilor sunt considerate spaţii publice ziua și că personalul poate intra sau ieşi oricând? Mai spune şi că pacienții ar trebui să se îmbrace în baie.

— Se pare că te-a interesat foarte mult partea aceasta, domnule pervers.

El se îndreptă cu spatele spre uşă, cu privirea aţintită la picioarele ei lungi.

— Şi dacă ai de gând să depui o plângere, eu va trebui să mă apăr.

— Ce anume vrea să însemne asta? întrebă Michelle curioasă.

— Înseamnă că multe paciente încearcă să seducă personalul masculin pentru a primi tratamente speciale, cum ar fi droguri, ţigări, dulciuri, mici favoruri, chiar şi vibratoare. Adică, din punctul meu de vedere, tu ai fost cea care s-a dezbrăcat şi s-a fâţâit goală prin faţa mea. Ai nevoie de un vibrator, scumpo? Dar pentru că sunt un angajat model, nu am cum să te ajut. Îmi pare rău.

Michelle îşi încleştă pumnii de nervi.

— Nu te-am văzut, nenorocitule! Erai ascuns în colţ!

— Tu spui că eu mă ascundeam, iar eu spun că nu mă ascundeam. O zi bună! El o mai privi o dată foarte insistent şi apoi ieşi pe uşă.

Michelle era atât de furioasă, încât tremura. Luă câteva guri de aer să se calmeze, îşi înşfăcă hainele şi se ascunse în baie să se îmbrace. Uşa nu avea încuietori din motive evidente, aşa că se sprijinea de uşă cu spatele pentru cazul în care bărbatul se întorcea pentru ceva mai mult decât să se holbeze la fundul şi la sânii ei. Se simţea violată în propria intimitate. Nu se hotărâse încă dacă să depună sau nu o plângere împotriva lui Barry, când o asistentă intră în cameră.

— Am venit să te iau la şedinţa de grup, spuse femeia.

— Ce şedinţă? întrebă Michelle.

— Horatio Barnes te-a programat pentru o şedinţă de grup în după-amiaza aceasta.

— Nu mi-a pomenit nimic despre asta.

— Scrie în fişa ta. Aşa că va trebui să vii cu mine.

Michelle ezită. „Să-l ia naiba”, se gândi.

— Câţi oameni sunt în grup?

— Zece. Sunt sigură că te vei integra. Şi durează doar o jumătate de oră.

— Bine, hai să terminăm odată şi cu asta! se răsti Michelle.

— Asta nu-i cea mai bună atitudine, îi spuse femeia pe un ton mustrător.

— Doamnă, în clipa de faţă e singura atitudine pe care o am.

Şedinţa era condusă de un doctor pe care Michelle nu-l mai văzuse niciodată. Singurul lucru plăcut era prezenţa lui Sandy acolo. Se aşeză lângă ea. Imediat după aceea, Barry îşi făcu apariţia în încăpere şi se sprijini cu spatele la perete. De fiecare dată când îi simţea privirea, i se făcea pielea ca de găină. Blestematul o văzuse goală. Lucrul ăsta o chinuia. Nici Sean nu o văzuse dezbrăcată.

În timp ce doctorul împărţea nişte materiale, Sandy se uită la Michelle şi îi remarcă expresia nefericită de pe chip.

— Eşti în regulă?

— Nu, dar îţi voi spune mai târziu despre ce e vorba. Ce se întâmplă la şedinţa asta? întrebă ea în şoaptă.

— Uită-te ce o să fac eu. O să fie bine. Psihiatrul ăsta e bun. E bine intenţionat, dar habar nu are ce se întâmplă în lumea reală.

— Chestia asta chiar mă inspiră, zise Michelle ironică.

După încheierea şedinţei, Michelle luă scaunul cu rotile al lui Sandy şi îl împinse spre uşă. Barry le văzu, le ţinu uşa deschisă şi le spuse:

— Doamnelor, să aveţi o zi bună!

— Du-te dracului! rosti Michelle suficient de tare cât să fie auzită de toată lumea.

Sandy se încruntă.

— Oh, Doamne, numai ce am mâncat şi eu prânzul.

Lui Barry îi pieri zâmbetul de pe buze.

În drum spre camera lui Sandy, Michelle îi povesti totul.

— Am auzit că ascultă pe la uşi să audă duşul mergând şi intră peste femeile tinere şi frumoase.

Michelle simţi că se sufocă de indignare.

— Şi de ce nu a fost dat afară până acum?

— Pentru că oamenilor de aici le e teamă să vorbească. Să fim serioși, majoritatea suntem aici pentru că avem probleme cu capul, suntem vulnerabili. Nu suntem în măsură să ne apărăm, cine ne-ar crede pe noi?

— Mi-ar plăcea să-l prind odată singur pe tipul ăsta. I-aş stâlci mutra aia nesuferită.

— Ar fi cam greu.

Michelle o duse pe Sandy în salonul ei şi înăuntru văzu un buchet mare de flori.

— Un admirator secret? întrebă Michelle.

— Ca toate femeile, zise Sandy mângâind petalele unui trandafir. Apropo de admiratori, cine era bărbatul acela superb cu care te-am văzut când ai venit aici?

— Sean King. E partenerul meu.

— Partener? Fără inel?

— Nu, suntem parteneri într-o agenţie de detectivi.

— Eşti detectiv?

— Şi fostă agentă a Serviciului Secret.

— Nu aş fi bănuit că eşti agent federal. De obicei ştiu să disting oamenii buni de cei răi.

— Ai atât de multă experienţă?

— Să spunem că am avut perioada mea. O bătu uşor pe Michelle pe mână. Şi e ceva între voi doi? În afara serviciului?

— Acum parcă ai fi psihiatrul meu.

— E atât de bun la suflet pe cât e de arătos?

— Chiar mai bun.

— Atunci, drăguţă, cum de nu văd un inel la tine pe deget?

— Suntem parteneri de serviciu.

— Sunt multe feluri de a trăi cu cineva. Dar, din experienţa mea, bărbaţii frumoşi buni la suflet sunt extrem de rari. Când îl găseşti, ține-l aproape.

Michelle se gândi că Sean şi Joan lucrau chiar în acest moment împreună, în timp ce ea se lupta cu Horatio „Harley-Davidson”, şi că era privită pe ascuns de idiotul de Barry.

— Nu e atât de simplu, spuse ea.

— Femeile îşi spun asta tot timpul. Din cauză că nimic nu e simplu pentru o femeie. Doar pentru bărbaţi e simplu, fiindcă ei nu văd foarte multe.

— Sean e diferit.

— Atunci nu faci decât să-mi dai dreptate. Dă-le încolo de lucruri complicate şi rămâi cu cele simple. Un inel pe deget. Doar atât.

— Să spunem, de dragul conversaţiei, că eu aş fi de acord. Poate că el nu vrea.

Sandy o măsură din priviri pe Michelle.

— Înseamnă că el ar trebui să fie internat aici, nu tu. Adică o fi el arătos, dar sper că e şi bărbat.

— Atracţia fizică nu ţine pe termen lung.

— Bineînţeles că nu. Dar trebuie să te bazezi şi pe aspectul fizic.

— Ai fost vreodată căsătorită?

— Da. Timp de zece minute.

— Un divorţ rapid?

— Nu, am fost împuşcată în ziua nunţii mele. Cel care a fost soţul meu preţ de zece minute nu a fost la fel de norocos ca mine.

— Dumnezeule, a fost ucis? În ziua nunţii!

Sandy aprobă din cap.

— Organizatoarea a rămas şocată. Se agita cu crevetele şi cu sculptura în gheaţă şi nu-i venea să creadă.

— Cum s-a petrecut?

Sandy se ridică încet în mâini şi se aşează pe pat. Purta un tricou şi i se puteau vedea venele îngroşate de la efort şi muşchii tricepsului. Se întinse pe pat.

— S-a întâmplat acum mult timp. Am fost cu iubirea vieţii mele timp de zece minute în mod oficial. Dar să ştii că nu aş schimba asta pentru nimic în lume. Aşa că gândeşte-te bine. Şi dă-ţi seama că nu va fi aici pentru totdeauna. Pentru că sunt o mulţime de femei acolo, în lume, cărora nu le pasă că lucrurile sunt complicate. Ele pur şi simplu iau ce îşi doresc, drăguţo. Pur şi simplu iau ce îşi doresc.

CAPITOLUL 20

În prima noapte petrecută în Babbage Town Sean încercă să adoarmă şi, cum nu reuşea, se tot uita pe geam. Camera lui se afla la etajul doi al conacului şi avea vedere spre vila lui Champ Pollion şi Baraca numărul 1, condusă de femeia aceea aspră cu un singur picior, Alicia Chadwick. Decoraţiunile conacului erau în stil european, şi fiecare cameră de oaspeţi era dotată cu propriul computer conectat la internet.

În jurul orei două noaptea, Sean observă mişcare în apropierea casei lui Champ. Se gândi că fizicianul era cel care urca treptele către uşa din faţă, dar lumina lunii era prea slabă ca să fie sigur. Apoi Sean auzi un zgomot care-l luă cu totul prin surprindere. Ridică fereastra şi se uită cu atenţie.

Era un avion care tocmai ateriza. Şi nu orice avion, ci unul cu reacţie, unul mare, judecând după zgomotul motoarelor.

Se aplecă în afară, însă pe cer nu văzu nicio lumină. Ciuli urechile să audă mai bine şi îşi dădu seama că motoarele avionului tocmai fuseseră oprite după aterizare. Şi totuşi, unde aterizase avionul? La Camp Peary? La centrul de armament al marinei? Şi ce putea să caute un avion de mari dimensiuni, fără lumini, în mijlocul nopţii, aici?

După aproape două ore, se trezi din nou. Se duse la geam şi văzu pe aleea pietruită doi gardieni înarmaţi discutând în timp ce-şi beau cafeaua; le auzi până şi pârâitul radiourilor portabile.

La ora cinci, Sean renunţă să mai încerce să adoarmă, se duse să facă un duş şi apoi coborî scările cu un rucsac în spinare. De pe hol simţi mirosul cafelei, al ouălor prăjite şi al şuncii. Îşi mâncă micul dejun, iar cafeaua şi-o luă cu

el. În faţa conacului, se opri la ghereta paznicului şi îi arătă bărbatului legitimaţia. Omul dădu aprobator din cap, luă legitimaţia şi o trecu printr-o fantă de deasupra ecranului de la computerul său.

„Se pare că vor să ştie unde e fiecare om în fiecare clipă, se gândi Sean. Până şi detectivul pe care ei l-au angajat."

— Ai auzit cumva avionul care a aterizat azi-noapte? îl întrebă el pe gardian.

Omul nu răspunse. Îi dădu lui Sean legitimaţia înapoi şi se întoarse la monitorul computerului.

— Şi mie îmi place de tine, murmură Sean.

Era încă întuneric şi Sean rămase o clipă pe loc, chibzuind ce să facă. Alicia greşea; el chiar nu făcea asta doar pentru bani. Chiar dorea să afle ce i se întâmplase lui Monk. Orice copil are dreptul să ştie ce i s-a întâmplat părintelui său. Şi fiecare criminal trebuie pedepsit.

Monk ieşise din ţară în urmă cu opt sau nouă luni. Oare unde se dusese? Pe paşaport ar trebui să scrie asta. Dar dacă folosise un alt nume sau zburase cu o companie de zbor străină? Oare era şi spion? Oare se dusese altundeva, pentru a vinde informaţii despre Babbage Town unei ţări străine?

Trase o gură de aer în piept, un aer proaspăt, nu încărcat de noxe precum cel din Washington.

Apoi ciuli urechile când auzi paşi grăbiţi venind dinspre pădurice a din apropiere. Probabil veveriţe şi cerbi, se gândi el; oamenii făceau cu totul altfel de zgomote când se deplasau. Sean fusese instruit să deducă intenţia din spatele fiecărei mişcări pe care o făcea o persoană. Majoritatea oamenilor nu reuşeau să-şi ascundă motivul adevărat şi să-şi salveze viaţa, dacă era cazul. Dacă ar fi ştiut să facă asta, probabil că mai mult de patru preşedinţi americani ar fi fost asasinaţi.

Sean avusese câţiva prieteni în FBI care se antrenaseră mai demult la Camp Peary împreună cu unităţile paramilitare ale CIA-ului. Oamenii din aceste unităţi călătoreau prin lume şi făceau lucruri de care nici CIA-ul, nici altcineva n-ar vrea să vorbească. Cu siguranţă.

Sean nu ar dori să se intersecteze cu aceşti oameni. Dar oare Turing făcuse asta?

Sean merse mai departe, ajungând în cele din urmă la vila lui Len Rivest. Era încă foarte devreme, iar Rivest băuse zdravăn noaptea trecută. Se hotărî să-l lase să doarmă. Îşi aruncă paharul de cafea într-un coş de gunoi, trecu pe lângă sediul pazei şi pe lângă clădirea scundă cu un nivel care semăna cu un garaj şi o luă la stânga, unde văzu un semn pe care scria „Hangar pentru bărci”, îndreptat spre o alee pietruită. Sean se luă după acel semn şi numaidecât se trezi în pădure.

După douăzeci de minute, ieşi din pădure şi ajunse pe malul râului York şi la hangar. Apa era liniştită şi părea adâncă. Era o construcţie lungă din scânduri de cedru vopsit în galben. Încercă uşa hangarului, dar aceasta era încuiată. Aşa că aruncă un ochi pe geam şi putu să desluşească formele bărcilor, apoi se duse pe docul de lângă hangar şi văzu câteva caiace şi două bărci cu vâsle. Una dintre ele nu era acoperită cu prelată. Dacă Monk folosise o barcă să treacă râul la Camp Peary, oare cine o adusese înapoi? Morţii nu sunt buni marinari.

Soarele începu să se arate pe cer şi arunca fâşii de lumină pe suprafaţa plată a apei. Sean scoase un binoclu din rucsac. Razele soarelui jucau pe gardul din sârmă ghimpată de pe malul celălalt al râului York. Sean se apropie de firul apei până la marginea acoperită cu nisip şi privi în zare. Nu vedea nimic interesant. Doar câteva bărci care pluteau. Marcatoarele se ridicau şi ele din apă, iar un bâtlan îşi căuta de mâncare în apa tulbure.

Sean merse mai departe, căutând locul unde ar fi putut ateriza avionul de azi-noapte. Când se uită la stânga, îl descoperi. Un loc defrişat, gol, probabil de unde începea pista.

Mai la stânga, braţele unor macarale se ridicau spre cer. Sean îşi aminti că în drum spre Babbage Town, văzuse o construcţie care apăra centrul de armament naval. Locul acesta părea viu doar datorită prezenţei unor gardieni înarmaţi.

Dintr-un motiv oarecare, lucrul acesta nu-l liniştea. O crenguţă se rupse din copac şi îi căzu în cap. Sean se aruncă la pământ, dar nu pentru că ramura îl lovise, ci pentru că altcineva aproape că o făcuse. Probabil că prin preajmă era cineva cu o carabină, iar glonţul atinsese ramura de deasupra capului său. Se aşeză pe vine în iarba înaltă. Cine naiba îl ochise? După aproape un minut, privi dincolo de râu. Probabil că de acolo venise glonţul. Oare trăgătorul îl ratase intenţionat, doar că să-l sperie? Când următorul glonţ îi zbură pe la ureche, Sean îşi dădu imediat seama că cineva încerca să-l ucidă. Se lăsă mai jos, lipindu-se de pământ cât putu de mult. Aşteptă vreo două minute. Când nu părea să mai fie vreun pericol, începu să se târască precum un şarpe prin iarbă. Ajunse la cărarea pe care venise. Se ridică brusc şi se sprijini de un stejar gros. Apoi, începu să facă slalom printre ceilalţi arbori, înapoindu-se în Babbage Town. Se duse ţintă la bungalow-ul lui Rivest. Cum acesta nu-i deschise, împinse uşa şi intră.

— Len, Len, cineva tocmai a încercat să mă omoare!

Nu era nimeni la parter. Urcă în goană câte două scări deodată şi deschise prima uşă ce-i ieşi în cale, respirând anevoios.

Len Rivest zăcea mort în cadă, dezbrăcat, cu ochii în tavan.

CAPITOLUL 21

Horatio Barnes stătea la biroul său studiind harta oraşului în care locuise Michelle pe când avea şase ani. Ştia de la Bill că Michelle era cu mulţi ani mai mică decât penultimul copil al familiei. Poate că Michelle fusese o întâmplare, se gândi el. Asta într-adevăr poate afecta grav un copil.

Horatio se interesă la Serviciul Secret şi află unele lucruri noi despre ea. În dosarul său erau trecute toate calităţile pe care şi el intuise că le poseda: mania controlului, exigenţa cu subalternii, dar o exigenţă şi mai mare cu sine însăşi, incoruptibilă, corectă, toate trăsăturile unui bun agent federal. Dar cumva, pe drum, îşi pierduse capacitatea de a-şi controla fricile, de a avea încredere în ceilalţi oameni, deşi cei doi agenţi cu care stătuse el de vorbă avuseseră păreri foarte asemănătoare despre ea. Amândoi afirmaseră că ar fi avut încredere să-şi lase viaţa în mâinile ei, doar că nu reuşiseră niciodată să o cunoască pe enigmatica persoană din spatele vestei antiglonţ şi a pistolului Glock.

Mai avusese pacienţi precum Michelle, dar cu ea era ceva deosebit. Voia neapărat să o scoată din această stare, poate din cauză că era suficient de curajoasă cât să-şi dea viaţa pentru ţara ei sau poate din cauză că era atât de apropiată de Sean King, un bărbat pe care îl respecta enorm. Sau poate din cauză că se simţea chinuită de o suferinţă cumplită pe care el ar fi vrut să i-o alunge.

Şi mai exista un motiv pentru care făcea asta, un motiv pe care nu-l mărturisise nimănui. Oamenii care încercau să se sinucidă, oricât de neîndemânatic o făceau, până la urmă, la a doua, a treia sau a şasea încercare, reuşeau. Şi nu voia să i se întâmple asta lui Michelle. Îl aştepta o săptămână de vacanţă în care plănuia să meargă în

California să facă scufundări cu nişte prieteni. În schimb, îşi luă un bilet de avion către Nashville.

CAPITOLUL 22

Michelle auzi din nou paşi, de data aceasta pe la ora unu noaptea. Se ridică şi se furişă pe uşă afară. Prinse curaj pentru că voia neapărat să vadă cine era persoana care tot umbla pe holuri noaptea şi spera să fie Barry. Înainta pe holul întunecat, măsurând fiecare pas pe care îl făcea persoana respectivă. Ajunse la capătul coridorului şi se aplecă în faţă să vadă de unde venea lumina. Era farmacia. Cineva se afla înăuntru. Omul se apropie de fereastra uşii, şi ea putu să vadă că nu era Barry. Era bărbatul pe care îl văzuse în ziua aceea scriind o reţetă. „E o oră destul de târzie pentru medicamente", se gândi ea.

Deodată, o altă siluetă îşi făcu apariţia pe hol, în dreptul uşii. Barry privi cu precauţie în jur şi apoi păşi înăuntru, închizând uşa după el. Michelle se apropie şi mai mult de locul cu pricina, încercând să vadă mai bine. Brusc, îşi aduse aminte. Barry lucrase în tura de zi, atunci ce căuta aici la ora aceasta? Ştia că personalul lucra douăsprezece ore pe tură şi se întorcea dimineaţa şi seara la ora opt fix. Barry îşi terminase programul de patru ore. Oare făcea ore suplimentare?

Deodată, auzi ceva asemănător unui zgomot de roţi pe linoleum, deşi iniţial crezuse că era încălţămintea vreunei asistente. Abia apoi văzu scaunul cu rotile. Era Sandy, îmbrăcată, cu mâinile pe roţile scaunului. Aceasta se opri şi se uită în direcţia lui Michelle, care se trase subit înapoi. Un minut mai târziu, când Michelle îndrăzni să privească din nou, Sandy dispăruse. Barry şi celălalt bărbat părăsiră farmacia şi o luară în direcţia opusă. Ce o surprinse pe Michelle era că amândoi bărbaţii ieşiră de acolo cu mâinile goale.

După ce nu se mai auzi niciun zgomot de paşi, Michelle se îndreptă spre camera lui Sandy. Femeia se prefăcea că

doarme. Michelle se întrebă ce căutase ea pe coridor. Oare era părtaşă la ce făceau cei doi? Nu putea elimina posibilitatea.

Michelle se întoarse în camera ei şi încercă să adoarmă, dar nu reuşi. Se foi în pat câteva ore, construind teorii legate de ceea ce văzuse, una mai neverosimilă decât alta.

Se trezi devreme şi coborî la micul dejun. După ce mâncă, participă la şedinţa de grup la care o înscrisese Horatio, apoi la întâlnirea cu unul dintre doctori, după care se duse aţă către camera lui Sandy. Acolo însă o sperie mulţimea de oameni adunată, asistente şi un gardian. Sandy era aşezată pe pat şi gemea.

— Te rog să te întorci în salonul tău chiar acum! îi ordonă o asistentă.

Gardianul o prinse de mână şi repetă:

— Chiar acum!

Michelle ieşi, dar nu se îndepărtă prea mult. După câteva minute, mulţimea se împrăştie şi ea se apropie pe furiş de salonul lui Sandy, a cărei uşă era deschisă. O văzu pe femeie întinsă în pat, legată la o perfuzie. Părea că doarme. Era foarte neîngrijită, iar acest lucru i se păru ciudat, pentru că Sandy era întotdeauna foarte pedantă. Michelle aşteptă să plece toată lumea şi se grăbi să intre, închizând uşa în urma ei. Se simţi puţin vinovată că trebuia să profite de boala lui Sandy ca să-i cerceteze camera.

Nu trecu mult până îşi dădu seama că femeia nu îşi adusese multe lucruri personale. Nu avea fotografii cu familia sau prietenii. Ce era drept, nici Michelle nu îşi adusese. Totuşi, după felul în care vorbise despre soţul său, se aştepta să găsească măcar o fotografie de-a lui. Sau poate că nu mai dorea să-şi amintească de momentul acela tragic. Apoi ochii îi căzură pe buchetul de flori. Observă un praf ciudat pe noptiera pe care era vaza, la fel şi pe podea. Asta o nedumerise la mâinile lui Sandy. Avea pământ pe ele. De parcă…

Michelle se duse repede în spatele uşii şi se lipi de perete. Uşa se deschise încet şi cineva intră. Era Barry.

Michelle se strecură încet pe lângă uşă şi ţâşni afară, ducându-se direct la biroul asistentelor.

— Tocmai am văzut pe cineva intrând la Sandy în salon. Nu cred că ar trebui să fie acolo, se repezi ea.

Femeia se ridică imediat de pe scaun şi alergă pe hol spre camera lui Sandy.

Michelle se îndrepta spre salonul ei când aproape că se ciocni de Cheryl; se bucură să nu fie singură în cazul în care Barry afla cine îl pârâse. Era convinsă că asistenta nu va putea să-şi ţină gura şi îi va dezvălui identitatea, mai ales după ce avea să vadă că intrusul care se furişase în salonul lui Sandy făcea parte din personalul spitalului. Nenorocitul putea să facă orice voia.

— Cheryl, vrei să vorbim?

Femeia se opri o secundă din molfăit şi se uită la Michelle de parcă ar fi văzut-o prima dată.

Michelle începu să turuie:

— Ştii, suntem colege de salon şi nici măcar nu ştim mare lucru una despre cealaltă. Şi cred că e indicat să comunicăm, e o formă de terapie. Să vorbim deschis, din suflet, una cu cealaltă.

Michelle nu părea deloc sinceră, iar Cheryl simţi lucrul ăsta, aşa că se întoarse cu spatele şi începu să molfăie şi mai abitir paiul din mână.

Michelle intră în salonul ei şi închise uşa, sprijinindu-se de ea. Trecură douăzeci de minute şi nici urmă de Barry. Ei nu îi era frică de el fizic, pentru că îl măsurase şi îşi dăduse seama că era genul de bătăuş care ar rupe-o la fugă de îndată ce ar încasa o lovitură mai puternică decât cea pe care a dat-o. Dar putea să-i facă rău altfel, acuzând-o de diverse lucruri sau putea să-i strecoare droguri furate în pat. Iar dacă toată lumea l-ar crede pe el, oare ce s-ar întâmpla? Oare va fi ţinută aici împotriva voinţei ei? Va ajunge la închisoare? Îşi plecă bărbia în piept şi o depresie cumplită puse stăpânire pe ea.

„Sean, vino şi salvează-mă de aici”, îşi spuse. Apoi avu o revelaţie: ea fusese cea care se internase de bunăvoie, deci putea să se externeze oricând. Putea pleca exact în acest

moment. Ar merge la apartamentul ei şi al lui Sean, ar sta câteva zile să-şi revină şi apoi s-ar duce direct la el, să-l ajute. Întotdeauna avea nevoie de ajutorul ei.

Ţâşni afară pe uşă şi aproape că dărâmă o asistentă.

Michelle clipi şi se dădu în spate.

— Da?

— Sandy vrea să te vadă.

— Este bine?

— Starea ei s-a stabilizat. Şi vrea să-ţi vorbească.

— Ce are?

— Din păcate, nu-ţi pot spune.

— Bineînţeles că nu, bombăni Michelle în timp ce o urma pe asistentă.

Grăbi paşii. Voia s-o vadă neapărat pe Sandy. Chiar voia s-o vadă.

CAPITOLUL 23

Horatio Barnes închirie o maşină din aeroportul din Nashville. O oră mai târziu, se afla deja în zona rurală din Tennessee, căutând drumul către orăşelul unde locuise Michelle Maxwell pe vremea când avea şase ani. După ce greşi de câteva ori direcţia şi îşi pierduse timpul încercând să găsească drumul, se opri să întrebe. Transpira abundent fiindcă maşina nu avea aer condiţionat.

Cartierul în care copilărise Michelle părea să fi cunoscut şi zile mai bune. Casele erau vechi şi neîngrijite, gardurile vii lăsate în voia sorţii. Casa familiei Maxwell nu era la şosea. Avea o grădina mare în faţă, cu un stejar care părea să se fi uscat. De o creangă atârna un leagăn făcut dintr-un cauciuc. În curte, un Ford din anii ’60 pus pe butuci.

Vopseaua de pe gard se scorojea, iar uşa de plasă de la intrare căzuse. Horatio nu-şi dădea seama dacă mai locuia sau nu aici cineva. Era o fermă veche. Probabil că proprietarii iniţiali o vânduseră unui dezvoltator imobiliar, iar cartierul răsărise în jurul acestei ferme.

Se întrebă cum ar fi fost dacă tânăra fată ar fi crescut aici doar cu părinţii ei, fără fraţi. Şi se întrebă încă o dată dacă Michelle fusese concepută dintr-un accident. Oare cum se purtaseră părinţii cu ea? El ştia din experienţă că lucrul acesta avea avantajele şi dezavantajele sale. Oare cum fusese în cazul ei?

Parcă maşina şi ieşi, ştergându-şi fruntea de transpiraţie cu o batistă. Cartierul nu părea animat la ora aceea, căci nimeni nu-l băga în seamă. Probabil nici nu erau multe lucruri de furat pe aici.

Horatio o apucă pe aleea din pietriş. Într-un fel, aproape se aştepta să vadă vreun câine bătrân ieşind de după vreun colţ şi arătându-şi colţii. Dar nici urmă de vreun animal sau fiinţă umană care să-l întâmpine sau să-l atace. Deschise

poarta şi aruncă o privire înăuntru. Locul părea abandonat sau poate proprietarii erau adepţii vreunui nou curent minimalist.

— Vă pot ajuta cu ceva? se auzi o voce fermă.

Horatio se întoarse şi dădu cu ochii de o tânără rotofeie la capătul aleii. Purta o rochie de plajă, avea părul negru şi un copilaş grăsuţ în braţe. Porni spre ea.

— Sper să mă puteţi ajuta. Aş dori să ştiu cine a locuit aici mai demult.

Ea se uită peste umărul lui.

— Vă referiţi la vagabonzi, drogaţi sau la prostituate?

— Oh, deci casa e pentru aşa ceva?

— Mă rog Domnului să-i pedepsească pe păcătoşii aceştia.

— Presupun că păcătoşii ies doar noaptea afară.

— Nu există lege care să ne interzică să ieşim afară când se întunecă. Aşa că vedem de fiecare dată răul de aici.

— Îmi pare rău pentru asta. Dar nu vorbeam despre răul acesta. Mă gândeam mai degrabă la familia care a locuit aici mai demult, familia Maxwell.

— Eu sunt aici de cinci ani, aşa că nu am de unde să ştiu.

— Cunoaşteţi pe cineva care ar putea să mă lămurească?

Ea arătă cu degetul casa din faţă.

— Din cauza răului de aici, nimeni nu vrea să rămână prea mult timp în casa aceasta.

Bebeluşul sughiţă şi îi curse salivă din gură. Ea îi şterse guriţa cu o batistă pe care o scosese din buzunar.

Horatio luă o carte de vizită şi i-o întinse.

— Dacă vă amintiţi de cineva care ar putea să mă ajute, vă rog să mă contactaţi la numărul acesta.

— Eşti psiholog?

— Ceva de genul acesta.

— Din Wash-ing-ton? întrebă pe un ton batjocoritor. Aici e Tennessee!

— Trebuie să fac studiu de caz.

— De ce te interesează să afli despre familia aceasta?

— E confidenţial, dar ce-ţi pot spune e că încerc să-mi ajut un pacient.

— Şi ţie ce-ţi iese?

— Credeam că nu îi cunoşti.

— Cunosc pe cineva care ar putea să te ajute. Bunica mea. Ne-a dat casa în care stăm când a fost dusă la sanatoriu. A locuit aici vreo patruzeci de ani. Bunicul e îngropat în curte.

— Ce drăguţ!

— Şi iarba de pe mormântul lui creşte foarte bine, să ştii.

— Sunt sigur de asta. Deci bunica ta e la azil? E aproape de aici?

— E un sanatoriu de stat. La o oră de mers. Nu şi-a permis nimic spectaculos, aşa că ne-a dat nouă casa ca s-o ajute statul. Nu voia să se ştie că avea ceva avere.

— Cu care să-şi plătească întreţinerea la azil?

— Da. Guvernul îşi bate joc de toată lumea. A trebuit să ne luptăm ca să îi găsim locul acela la sanatoriu. Peste câţiva ani, mexicanii vor fi cei care vor conduce. Se uită la cer. Doamne, ia-mă până să văd că se întâmplă asta.

— Ai grijă ce-ţi doreşti. Crezi că ar putea bunica ta să stea de vorbă cu mine?

— Poate. Are zile bune şi zile mai proaste. Dar am copii mulţi şi benzina e scumpă până acolo. Ea îl studie atent. Deci cât de mult contează pentru tine treaba asta?

— Depinde ce îmi povesteşte. Horatio o privi lung. Să zicem că, dacă informaţia e utilă, o să-i dau o sută de dolari.

— S-o plăteşti pe ea? Ce să facă ea cu banii? Mă gândeam să mi-i dai mie.

Horatio zâmbi.

— În regulă, ţi-i dau ţie. Poţi să aranjezi o întâlnire?

— Având în vedere că am stabilit ceva, o să merg cu tine. Nu vreau să pleci din oraş fără să-mi dai banii.

— Când putem merge?

— Bărbatul meu ajunge acasă pe la ora şase. Putem merge atunci. Aşa o să ajungem după cină. Bătrânilor nu le place să-şi întrerupă cina.

— În regulă. Cum o cheamă pe bunica ta şi la ce azil e?

— Ţi se pare că sunt proastă? Va trebui să mergi cu mine, te voi duce eu la ea.

— Bine. Spui că are zile bune şi zile proaste. Ce înseamnă asta mai exact?

— Adică îşi pierde raţiunea. Cred că-l are pe dracu' în ea. Horatio mustăci la această remarcă, îngrijorat de faptul că tânăra părea să nu fie în toate minţile. Apoi îşi dădu seama la ce se referea.

— Vrei să spui că are demenţă?

— Exact. E imprevizibilă.

— Bun, îţi mulţumesc pentru ajutor şi pentru timpul acordat, doamnă…

— Linda Sue Buchannan. Prietenii îmi spun Lindy, dar tu nu eşti prietenul meu, aşa că deocamdată să-mi spui Linda Sue.

— Mie îmi poţi spune Horatio.

— E un nume ciudat.

— Pentru că şi eu sunt un tip ciudat. Ne vedem aici la ora şase. Şi, apropo, micuţul tocmai a vomat pe pantoful tău.

O lăsă în urmă înjurând şi ştergându-şi pantoful de iarbă.

CAPITOLUL 24

Sandy stătea în capul oaselor pe pat şi părea să se simtă mult mai bine. Asistenta le lăsă singure, iar Michelle se aşeză pe scaun şi o luă de mână pe Sandy.

— OK, ce naiba ţi s-a întâmplat? întrebă Michelle imperativ.

Sandy zâmbi şi flutură dintr-o mână, strângând-o în acelaşi timp cu cealaltă.

— Nimic, drăguţă, mi se mai întâmplă din când în când. Nu trebuie să-ţi faci griji. Mi-au dat un pic de sirop al fericirii şi iată că sunt mai bine.

— Eşti sigură?

— Absolut.

— Credeam că ai fost operată.

— Acum vezi şi tu de ce nu aş putea să am un serviciu stabil. Mi-ar fi plăcut să fiu pilot, ştii? Sandy mimă gesturile unui pilot: „Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul. Suntem pe punctul de a coborî în iad, iar pilotul avionului, adică eu, o să vă bage în sperieţi! Ţineţi-vă bine, nenorociţilor, până încerc să aduc la sol minunăţia asta”.

Râse uşor şi îi dădu drumul mâinii lui Michelle.

— Îmi pare rău, Sandy, chiar îmi pare rău.

— Asta e. M-am obişnuit.

Michelle ezită un moment.

— Ştii, am intrat mai devreme în salonul tău. Nu ştiu de ce, probabil avusesem un şoc. Apoi am auzit că venea cineva, aşa că m-am ascuns în spatele uşii. Era Barry.

Sandy, auzind asta, se ridică mai sus.

— Te-a văzut?

— Nu, că m-am ascuns după uşă. Dar m-am dus să-i spun asistentei-şef. Probabil că acum îşi pune la cale răzbunarea.

Sandy se aşeză la loc.

— Dar oare ce căuta aici?

Michelle ridică din umeri.

— Poate a vrut să vadă dacă e ceva valoros de furat.

Sandy expiră cu zgomot.

— Numai dacă merge la bancă să-mi ia bijuteriile, că eu nu mi-am adus nimic de valoare aici.

— Foarte bine ai făcut.

Sandy încercă să se ridice şi să se tragă mai sus, iar Michelle îi veni în întâmpinare, ajutând-o.

— Eşti puternică, remarcă Sandy.

— Şi tu ai ceva masă musculară.

— În partea de sus a corpului, da. Dar picioarele îmi sunt ca nişte spaghete. Sandy suspină. Să fi văzut ce picioare aveam cândva.

Michelle zâmbi.

— Sunt sigură.

Sandy avea într-adevăr picioarele foarte ofilite şi subţiate. Michelle dădu la o parte pătura să se convingă. Ceva era în neregulă cu Sandy.

— Pari un om care gândeşte prea mult, spuse Sandy.

— E cam tot ce avem de făcut pe aici, nu-i aşa?

Într-o oră, Michelle era deja la şedinţa de grup la care o înscrisese Horatio.

— Când se întoarce domnul motociclist? o întrebă Michelle pe o asistentă.

— Cine?

— Horatio Barnes.

— Nu a precizat. Dar are pe cineva foarte calificat care îi ţine locul.

— Ce bine pentru el!

În drum spre salon, Michelle dădu peste Barry care venea din direcţia opusă. Când îl văzu, se îndepărtă cât putu de mult.

— Ce face prietena ta, Sandy? o întrebă acesta.

Michelle ştia că nu trebuia să cadă în capcana lui, dar ceva pur şi simplu o făcea să nu se poată abţine.

— Se simte foarte bine. Ai găsit ceva de furat în salonul ei?

— Deci tu eşti cea care m-a pârât?

— Ţi-a luat cam mult timp să-ţi dai seama. Ce ratat!

El rânji.

— Tu nu îţi dai seama de realitate. Eşti doar o nebună închisă aici.

— Exact. Sunt o nebună care o să-ţi rupă gâtul!

Barry surâse batjocoritor.

— Auzi, fetiţo, eu am crescut în cel mai dur cartier din Trenton. Tu nu ştii ce înseamnă cuvântul dur. La dracu'!

În timp ce el vorbea, ea înfipse brusc un picior în perete, la câţiva milimetri de capul lui. Apoi şi-l retrase încet, în timp ce el se ghemui cu mâinile pe cap.

— Dacă te mai iei de mine sau de Sandy, o să-ţi zdrobesc capul. Dădu să plece, apoi se întoarse să se uite la gaura pe care o făcuse în perete. S-ar putea să trebuiască să cureţi aici. Ştii, regulile de igienă.

— O să te raportez că ai încercat să mă ataci!

— Bine, foarte bine. Iar eu o să iau semnăturile tuturor femeilor la care te-ai dat. Cu siguranţă, abia aşteaptă să te vadă la închisoare.

— Cine le-ar crede pe ele? Sunt nebune!

— O să fii surprins, Barry. Când e vorba de un număr mare de persoane, oricine va crede. Iar dacă cineva va avea răbdare să investigheze, o să ai probleme. Crede-mă, eu ştiu cum să fac asta.

Barry o înjură şi plecă mai departe, cu paşi apăsaţi. Michelle se întoarse în salonul ei şi se gândi cum să-i vină de hac lui Barry. Îşi propuse să îşi dedice toată energia ca să realizeze acest lucru şi ştia şi de unde să înceapă.

CAPITOLUL 25

Poliţia locală şi FBI-ul sosiră la locul crimei, FBI-ul fiind reprezentat de persoana lui Michael Ventris. Bărbatul abia dacă îi aruncă o privire lui Sean după ce acesta termină de explicat cum găsise cadavrul.

— Şi de ce te-ai întors aici? întrebă Ventris.

— Pentru că am stabilit să ne vedem. Nu a răspuns nimeni la uşă, aşa că am intrat.

Sean nu pomeni nimic despre faptul că cineva încercase să-l omoare şi pe el. Intuiţia îi spunea că era mai bine să tacă momentan.

— Am auzit că a fost trimis un detectiv aici. Tu eşti?

— Da, eu sunt.

— Îţi dau un sfat: să nu-mi stai în cale. Ai înţeles?

— Da, am înţeles.

Sean nu îndrăzni să întrebe de ce FBI-ul investiga moartea unui cetăţean de rând. Monk măcar fusese găsit mort pe o proprietate federală.

Rivest avea să fie dus la aceeaşi morgă la care se afla şi cadavrul lui Monk. Acum, şeriful stătea şi privea cada goală unde fusese găsit trupul neînsufleţit al lui Rivest. Sean era şi el tot acolo şi amândoi se gândeau la aceleaşi lucruri, deşi Sean considera că gândurile sale erau mult mai complexe decât ale şerifului.

Rivest fusese omorât după ce Sean îl lăsase singur în casă, în intervalul de şase ore şi jumătate. Şi i se păruse că îl văzuse pe Champ Pollion intrând în casa lui pe la ora două noaptea, dar nu era sigur de asta.

— Sunt şeriful Merkle Hayes, spuse bărbatul, întrerupând gândurile lui Sean. Tu eşti detectivul?

— Exact.

— Ai lucrat în Serviciul Secret?

— Da.

Hayes avea 50 de ani, părul grizonant, umerii laţi, puţină burtă şi picioare groase. Era puţin adus de spate şi asta îl făcea să pară mai scund decât în realitate.

— Ai vreo idee ce s-a întâmplat?

— Am fost la Len aseară. A băut câteva pahare, de fapt prea multe. L-am lăsat dormind pe canapea pe la miezul nopţii.

— Şi despre ce aţi vorbit?

Sean era pregătit pentru întrebarea aceasta şi se mira că Ventris nu-l întrebase acelaşi lucru.

— Despre mai multe. Despre moartea lui Monk Turing şi despre Babbage Town.

— Crezi că a fost atât de beat încât să intre în cadă şi să se înece?

— Nu ştiu dacă nu a fost suficient de beat să nu o facă.

Hayes tăcu şi aprobă din cap.

— Uşa nu era încuiată când am ajuns, spuse Sean. Îmi amintesc că am încuiat-o azi-noapte.

— Deci ori el a descuiat-o, ori…

— Corect.

— Am început să interogăm oameni. Până acum, nimeni nu a văzut nimic. Bineînţeles că FBI-ul a preluat controlul.

— Şi de ce e FBI-ul implicat aici? Rivest nu avea legătură cu FBI-ul, iar asta nu e proprietate federală.

— Ce-ar fi să facem o plimbare?

Locuinţa lui Rivest fusese sigilată cu o panglică galbenă standard, de parcă o crimă poate fi vreodată una standard. Ambulanţa tocmai pleca, luând corpul lui Rivest. Sean se uită la grupul de oameni adunaţi în faţa casei şi îi zări pe Champ şi pe Alicia şuşotind.

Când Alicia îl observă, probabil spera că el li se va alătura, însă Sean îşi întoarse rapid privirea. Nu era încă pregătit să aibă de-a face cu ei.

Hayes îl conduse la maşină şi se urcară.

— Ceea ce îţi voi propune poate va părea neortodox, dar o să risc. Ce-ar fi dacă noi doi ne-am alia în cazul acesta?

Sean ridică dintr-o sprânceană.

— Să fim parteneri? Dar tu eşti şerif districtual, iar eu detectiv particular.

— Nu oficial. Dar se pare că amândoi avem acelaşi scop, să-l găsim pe ucigaşul lui Rivest.

— Şi Turing?

— Nu este prima dată când o crimă este făcută să pară un suicid.

— Rivest credea la fel.

— Serios? Interesant. Ce a mai zis?

— Cam asta a fost tot. Dar îşi dorea să fie vorba mai degrabă de o crimă decât de un suicid, dacă înţelegi la ce mă refer. Nu că a vrea ceva ar face ca lucrul acela să şi fie adevărat.

— Avem mult de lucru. Arma, amprentele şi se pare că Monk s-a dus de bunăvoie la Camp Peary.

— Turing nu părea să vrea să se sinucidă, din câte am înţeles.

— Nu toţi arată asta, spuse Hayes. M-am uitat peste dosarul tău de la Serviciul Secret şi am citit despre cazurile din Wrightsburg la care ai lucrat. Dacă vreau să rezolv cu FBI-ul, voi avea nevoie de ajutor.

— Îţi voi da un răspuns după ce vorbesc cu superiorii mei.

— Dar ce-ar fi dacă ai zice „da”?

— Atunci facem aşa: lucrez la caz oricum, la cazuri, mai bine zis. Dacă găsesc ceva interesant, te voi anunţa. Îl privi pe Hayes. Dar asta e valabil şi în cazul tău. Dacă dai peste ceva, mă anunţi.

— În regulă. Sunt de acord.

Hayes şi Sean bătură palma.

— Poţi face ceva pentru mine acum?

— Ce anume?

— Vreau să văd corpul lui Monk.

CAPITOLUL 26

Morga se afla într-un birou mic din centrul orăşelului White Feather. Acolo lucra un medic legist din Williamsburgh care nu părea deloc fericit că fusese nevoit să vină aici.

Monk nu fusese un bărbat frumos la viaţa lui, iar mort nici atât. Era scund şi musculos, cu o incizie în Y de la gât până la pelvis. Sean încercă să găsească o asemănare între el şi fiica lui, dar nu putu găsi niciuna. „Probabil o moşteneşte pe mamă”, se gândi el.

Medicul îi împărtăşi lui Sean datele personale ale lui Monk. Monk Turing. Vârsta: 37. Înălţimea: 1,70 m. Greutatea: 77 de kilograme. Omul într-adevăr murise împuşcat în tâmpla dreaptă.

— Monk era dreptaci, observă Sean. Se potriveşte perfect cu teoria suicidului.

— Nu am ajuns la partea aceasta încă, spuse medicul. Cum ţi-ai dat seama?

— Mâna dreaptă e mai umflată. Şi am văzut o mănuşă de baseball la el acasă. Nu era pentru stângaci.

Hayes dădu aprobator din cap în timp ce medicul se uită peste notiţele sale.

Sean privi mâinile lui Monk.

— Se pare că are ceva murdărie pe mâini.

— Urme de pământ pe palme şi degete. Pământ roşiatic, precizează medicul.

Apoi luă o lupă şi le arătă pământul de pe mâinile acestuia.

— Se pare că are şi rugină pe mâini. Se poate să fie de la gardul pe care s-a căţărat la Camp Peary, spuse Hayes.

— Hainele pe care le purta sunt aici? îl întrebă Sean pe legist.

O pereche de pantaloni negri, un tricou din bumbac albastru cu dungi, jachetă cu glugă, chiloţi, ciorapi şi pantofi.

Hayes îi dădu lui Sean o geantă din material impermeabil.

— A fost găsită lângă cadavru. Îi aparţine lui Turing. Înăuntru erau o pătură şi o lanternă.

— Probabil a folosit pătura să treacă peste sârma ghimpată, spuse Sean în timp ce pipăia rupturile din ţesătură. Dar nu sunt sigur. Nu au fost găsite tăieturi pe corp?

Medicul negă.

— Ciudat că nu au fost găsite mănuşi, spuse Hayes. Adică pentru a trece peste sârma ghimpată.

— Oricum, nu s-ar putea detecta amprentele de pe mănuşi. Se pare că s-a sinucis totuşi, spuse Sean.

Medicul îşi ridică privirea din carneţel.

— Nu putem spune încă dacă e vorba de sinucidere sau nu.

— Raportul spune că a fost un glonţ tras de aproape. Nu sunt semne că s-ar fi apărat. Cineva să se fi apropiat atât de mult de el şi el să nu se apere? Nu e plauzibil.

— Poate a fost drogat înainte, spuse Hayes.

— S-a stabilit dacă luase droguri sau nu?

— Nu avem încă rezultatele analizelor.

— Deci nu putem încă renunţa la teoria sinuciderii. Şi dacă s-a sinucis, de ce pe proprietatea Camp Peary? Vreo legătură între el şi CIA? A lucrat vreodată aici? Voia să lucreze, dar a fost respins?

Hayes scutură din cap.

— Nu am ajuns încă atât de departe cu cercetările. Apoi se întoarse către medic şi întrebă: Aţi aflat ora la care a murit Rivest?

— Nu a stat atât de mult în apă. Poate cinci, şase ore. Avea sânge în gură. Se pare că a murit înecat. După ce îi fac autopsia, o să pot spune cu siguranţă.

Hayes se uită la ceas.

— Cinci, şase ore. Având în vedere când a fost găsit corpul, înseamnă că s-a petrecut pe la ora unu sau două noaptea.

— Nu la mult timp după ce am plecat eu, spuse Sean. „Şi asta se potriveşte cu ora la care l-am văzut pe Champ întorcându-se acasă”, se gândi Sean. Băuse mult, adăugă el. Cocktailuri şi nişte vin roşu.

Medicul trecu pe foaie informaţia.

— Mulţumesc.

— Se poate să fi fost pur şi simplu prea beat şi să se fi înecat în vană? întrebă Hayes. Apa care i-ar fi intrat în gură şi în nas nu l-ar fi trezit?

Medicul scutură din cap.

— Dacă era inconştient de la consumul de alcool, apa nu l-ar fi putut trezi neapărat.

— Eu îl lăsasem aproape leşinat. Mă întreb de ce ar fi vrut să facă baie după ce şi-a revenit? întrebă Sean.

— Poate a vomat şi a vrut să se spele, spuse medicul.

— Când eşti murdar de vomă, nu aştepţi să se umple vana, pur şi simplu te arunci în duş.

De îndată ce rosti cuvintele, lui Sean îi îngheţă sângele în vine.

— Ai dreptate, adăugă Hayes, fără să vadă privirea lui Sean.

Când se înapoiară în maşină, Hayes întrebă:

— Acum unde mergem?

— Vreau să mai văd o dată vana. Tocmai mi-am dat seama de ceva.

— Cum ar fi?

— Ştiu că Len Rivest a fost omorât.

CAPITOLUL 27

Când se întoarseră la casa lui Rivest, Sean o luă către baie şi se opri în uşă.

— Am intrat aseară în baie pe la ora 11 să folosesc toaleta. Şi asta e singura baie din casă.

— În regulă. Şi?

— A luat cineva ceva din baie, subalternii tăi sau FBI-ul?

— Nu, nimeni nu s-a atins de nimic, în afară de corpul lui Rivest. De ce?

— Uită-te în jur. Ce lipseşte?

Hayes studie interiorul băii.

— Nu ştiu, nu-mi dau seama. Ce lipseşte?

— Nu sunt prosoape, nu mai e nici măcar covoraşul. Când am intrat aseară, erau aici. Se duse în spatele comodei şi spuse: Aici era o pompă de desfundat cu coadă de lemn. Nu mai este!

— Deci vrei să spui că…?

Sean se puse în genunchi şi atinse cu vârful degetelor gresia de pe jos şi peretele.

— E încă umed. Se ridică. Vreau să spun că trebuie să faci să dispară prosoapele dacă le-ai folosit pentru a şterge apa împroşcată pe jos. Cineva s-a luptat cu Rivest şi l-a înecat.

— Şi pompa de desfundat?

Sean mimă gestul prin care ar apuca pompa de desfundat.

— Uite, cu ea putea să-l ţină sub apă pe Rivest fără să-şi folosească mâinile. Dacă îşi folosea mâinile, puteau rămâne urme de ADN pe pielea victimei sau sub unghii. Dar dacă te foloseşti de o pompă de desfundat chiuvete cu mâner lung, poţi să o faci fără să trebuiască să atingi victima.

— La naiba! exclamă Hayes.

— Dar făcând aşa, a împroşcat în jur cu apă. Aşa că a luat frumos prosoapele şi covoraşul, pentru că altfel poliţia, dacă le vedea ude, se gândea automat la crimă. Poate dacă nu s-ar fi îmbătat, ar mai fi fost în viaţă şi acum.

— Deci dacă era băut şi persoana a folosit o pompă de desfundat, nu putem elimina posibilitatea că ar fi fost vorba de o femeie.

— Corect! Sună-l pe medic şi spune-i să caute o urmă circulară pe pieptul sau abdomenul lui Rivest. Se poate ca urma să se observe şi acum la microscop. Şi, de asemenea, să caute bucăţi de lemn din mânerul pompei pe sub unghii.

Hayes îşi smulse telefonul din buzunar, în timp ce Sean îşi vârî nasul în continuare prin baie. După ce termină de vorbit cu medicul, Hayes spuse:

— Am ştiut eu că decizia de a colabora cu tine a fost înţeleaptă.

— Nu fi prea entuziasmat. E o diferenţă mare între a afla că un om a fost omorât şi a afla cine l-a omorât. Acum va trebui să cercetăm zona ca să vedem dacă cineva a observat ceva mişcări prin preajma casei. Sunt gardieni peste tot. Cineva tot trebuie să fi văzut ceva. Mai ales dacă ipoteza mea e corectă şi persoana a plecat cu prosoapele şi cu pompa de desfundat.

— În regulă. Altceva?

Sean se gândi puţin şi apoi spuse:

— Am fost de dimineaţă la râu, în jurul orei şase şi jumătate. Voiam să văd hangarul unde se ţin bărcile şi să arunc o privire prin zonă. Şi cineva a încercat să mă omoare, trăgând cu arma după mine. Asta am venit să-i spun lui Len.

Hayes se holbă la el.

— De unde veneau împuşcăturile?

— Probabil de peste râu.

— Camp Peary?

Sean aprobă din cap.

— Şi Monk a fost găsit mort tot pe proprietatea Camp Peary, spuse Hayes încet, dar Sean putea să-i citească gândurile dinainte.

Totuşi, dacă Rivest fusese omorât de cei de peste râu, întrebarea era de ce. Şi era o întrebare care-l intriga foarte tare pe Sean. Dar problema era dacă voia să-şi rişte viaţa ca să afle răspunsul.

— Şi nu sunt sigur, dar cred că l-am zărit pe Champ Pollion întorcându-se acasă pe la ora două azi-noapte.

— Dar nu eşti sigur?

Sean scutură din cap.

— Nu aş putea să depun mărturie. Era prea întuneric. Trebuie să mai verificăm unele lucruri. Oh, încă ceva. Am înţeles că Monk a călătorit la un moment dat în străinătate, acum vreo opt sau nouă luni. Trebuie să aflăm unde a fost.

— FBI-ul are toate lucrurile lui.

— Tu eşti şeriful. Cere nişte copii.

— Crezi că ar putea fi important?

— Acum orice ar putea fi important.

Sean ieşi afară, în lumina soarelui. Se întrebă când avea viaţa lui să devină normală. Simţi o bătaie uşoară pe umăr. Era Alicia Chadwick.

— Trebuie să vorbim. Acum!

— Şi dacă nu vreau?

— Atunci o să-mi scot piciorul din metal şi o să te bat măr cu el.

— Nu aş vrea să mă ai pe conştiinţă. Să mergem!

CAPITOLUL 28

Barry mergea pe hol cu o cutie din carton. La câţiva paşi în spatele lui se afla Michelle, care-l pândea. Scrisorile şi coletele care sosiseră azi-noapte erau chiar în faţa uşii.

Barry deschise uşa principală cu cheia şi intră. Michelle se luă după el tiptil. Păşi în foaier şi se ascunse în spatele unei plante mari dintr-un ghiveci.

Când Barry descuie uşa, Michelle încremeni. Putea rămâne încuiată aici. Cu un ochi la Barry şi cu unul la uşa care dădea să se închidă, ţâşni afară pe vârfuri. Era la mai puţin de doi metri distanţă în spatele lui, iar Barry nu auzea nimic, atât de silenţios păşea ea. Când Barry dispăru după colţ, Michelle îşi înfipse vârful piciorului între uşă şi toc să nu se închidă. Îşi scoase pantoful şi-l lăsă acolo. Dură doar un minut să găsească pachetul pe care-l lăsase Barry. Luă un creion şi o foaie şi notă adresa unde urma să fie trimis pachetul. Se uită şi la numele expeditorului şi nu fu prea surprinsă să vadă că nu era al lui Barry.

„Lola Martin”, îşi spuse ea citind numele expeditorului. Apoi se strecură înapoi pe hol, îşi luă pantoful şi se furişă în sectorul ei de clădire. Reuşi să-i distragă atenţia unei asistente, suficient cât să poată trage cu ochiul la fişa pacientei Lola Martin. Aceasta se afla în Cuibul de Cuci, sectorul pentru psihotici. Apoi se infiltră în biroul centrului de informare al pacienţilor şi dădu un telefon unui amic de-ai ei din poliţie pentru a afla mai multe date.

— E importantă informaţia, Maxwell?

— Lucrez sub acoperire.

După o oră, Michelle se îndrepta spre salonul lui Sandy. Observă că florile se aflau tot acolo, dar praful de pe podea fusese înlăturat. Probabil la fel şi praful de pe mâinile lui Sandy, chiar şi de sub unghii. Michelle nu-şi făcuse

manichiura niciodată, pur şi simplu nu voia să-şi bată cineva joc de degetele cu care trăgea.

După cinci minute, Michelle se întoarse în salon. După-masă, se duse la şedinţa de grup. Era atât de mulţumită de faptul că reuşise să-l prindă pe Barry, încât se ridică singură în picioare şi vorbi.

— Bună, sunt Michelle şi vreau să mă fac bine. De fapt, cred că deja sunt mai bine.

Zâmbi şi îi privi pe ceilalţi, care dădeau aprobator din cap. Unii bătură uşor din palme în timp ce alţii şopteau cuvinte de încurajare. Alţii stăteau acolo şi o priveau cu neîncredere.

Dacă lui Michelle i se păru vreun moment că singurul motiv pentru care credea că se însănătoşea era fiindcă fusese ocupată, cel puţin nu arăta că ar avea o asemenea dilemă. Trăia pentru adrenalină şi nu pentru revelaţiile adesea catastrofale ale introspecţiei. Se gândea doar la Barry şi la Sandy. Şi oricum, voia să plece cât mai repede, înainte ca ei să-şi dea seama că locul ei era de fapt în Cuibul de Cuci.

CAPITOLUL 29

Sean se aşeză în faţa Aliciei, în biroul acesteia din Baraca numărul 1. Femeia îl târâse înăuntru cu o viteză atât de mare, încât el abia dacă apucase să vadă încăperea uriaşă cu numeroase mese mici de lucru, la care robotea, fără îndoială, câte un geniu. Aproape că putea să simtă mirosul puterii minţii indivizilor care munceau acolo, în zgomotul numeroaselor servere.

Arătă către piciorul de metal al Aliciei şi spuse pe un ton glumeţ:

— Dacă mă vei ciomăgi cu chestia aia, te las baltă.

Faţa ei rămase nemişcată.

— Cum a murit Len Rivest? Şi nu-mi spune că s-a sinucis.

Abia acum Sean văzu că ochii ei erau roşii.

— Nu ştiu cum a murit.

— Cum se poate să nu ştii?

— Numai criminalul ştie. Şi luând în consideraţie faptul că nu eu l-am ucis, pot doar specula.

— Bine, speculează.

— Nu pot să fac asta. Ancheta e în desfăşurare.

Ea cedă nervos.

— Nu pot să cred că-mi vii cu asemenea prostii!

— Am fost poliţist şi eu cândva şi ştiu ce înseamnă pentru anchetă să existe scurgeri de informaţii. Poliţia consideră că e o moarte suspectă.

— Dar a murit accidental sau a fost omorât?

El zâmbi.

— Poate a murit din cauze naturale.

— Ai spus că cineva l-a ucis.

— Aş putea să mă înşel.

— Oh, îţi mulţumesc pentru ajutor, spuse ea.

Sean se aplecă în faţă şi rosti:

— Problema e că te cunosc doar de ieri. Din partea mea, şi tu poţi fi criminalul.

— Eu nu am ucis pe nimeni.

— Nu am cunoscut până acum un criminal care să spună altceva.

— Crezi că are vreo legătură cu moartea lui Monk?

— Cred că nu ai înţeles ce am spus mai devreme. Vrei să repet?

Alicia se trase mai aproape.

— Aseară a fost descoperit testamentul lui Monk Turing în casă. Mi s-a spus că m-a numit tutore pentru fetiţă. Am de gând să-mi îndeplinesc perfect datoria. Vreau să ştiu dacă fata e în pericol.

— Monk te-a numit pe tine tutore? se miră el. Nu ştiam că eraţi atât de apropiaţi.

— Monk ştia că eu ţin la Viggie. Vreau să-i fie bine.

— Dar cu moartea lui Rivest, Babbage Town nu pare a mai fi un loc sigur.

Alicia îşi acoperi ochii şi gemu:

— Bietul Len! Doamne, nu pot să cred că e mort!

Sean se lăsă pe spătar.

— Se pare că suferi după Len. Ai vreun motiv anume? Prieteni sau foarte buni prieteni?

— Asta nu e treaba ta!

— Dacă aveai o relaţie apropiată cu Rivest, oricum poliţia te va interoga la un moment dat.

— Bine. Ne întâlneam din când în când.

— Ieşeaţi împreună? Ceva mai mult de atât? Planuri de nuntă?

— Îmi faci greaţă!

— Eşti o persoană foarte inteligentă, dar nu cred că-ţi dai seama că încerc să te pregătesc pentru ceea ce te vor întreba poliţia şi FBI-ul. Crezi că Ventris va fi politicos? Omul e mort şi avea o relaţie cu tine, vei fi principalul suspect.

— Nu l-am omorât eu! La naiba, chiar ţineam la el. Era un om cumsecade. Cred că am fi avut un viitor împreună. Şi acum?

Alicia îşi întoarse capul, în timp ce lacrimile îi curgeau pe faţă.

— Bine, Alicia, bine, spuse Sean amabil. Ştiu că e greu pentru tine. Făcu o pauză. Poţi măcar să-mi spui dacă Len ţi-a povestit vreodată despre cineva care voia să-i facă rău? Sau dacă ştia că era în pericol? Legat de Babbage Town? Camp Peary?

Alicia trase aer adânc în piept de câteva ori înainte să-i răspundă:

— Camp Peary? Ce legătură are cu Len?

— Dacă moartea lui Monk are legătură cu Camp Peary, atunci poate are şi cu Len.

— Dar credeam că ai zis că s-a sinucis.

— Nu ştim asta încă. Te rog, răspunde-mi la întrebare.

— Nu mi-a spus niciodată că cineva voia să-i facă vreun rău. De ce?

— Pentru că mie mi-a zis ceva. Mai ai să-mi spui şi altceva?

— A spus odată că oamenii de aici nu au habar în ce se bagă. Că la ce lucrăm noi avea să schimbe lumea întreagă. Dar nu în sensul bun. Încercă să zâmbească. Spunea că noi, tocilarii, nu avem habar despre cum stau lucrurile în lumea reală. Poate că avea dreptate.

— Mie mi-a spus că pentru ceea ce se face aici la Babbage Town merită chiar ca ţările să intre în război. Nu poate fi vorba doar despre numere.

— Mi-e frică, Sean. Len era un om foarte capabil. Faptul că cineva ar fi putut să-l omoare aşa, în casa lui, mă sperie îngrozitor.

Se cutremură de teamă şi se lăsă pe spătarul scaunului.

Părea atât de nefericită, încât Sean se ridică şi o luă în braţe.

— O să fie în regulă, Alicia.

— Nu mă compătimi! Mi-e teamă pentru Viggie. Ar putea fi în pericol acum.

— De ce? întrebă el.

— Tu să-mi spui. Tu eşti expertul.

— Fata ştie că tatăl ei e mort?

Alicia păru foarte stânjenită de întrebare.

— Încerc să pregătesc terenul ca să-i spun, dar nu mi-e uşor.

— Dacă într-adevăr îţi pasă de ea, atunci scoate-o din Babbage Town.

— Nu pot să fac asta.

— Credeam că binele lui Viggie te interesează cel mai mult.

— Viggie e fericită aici. Nu pot pur şi simplu să o scot de aici şi s-o duc undeva printre străini. Ar putea să aibă probleme.

— Ştiu că nu prea ai soluţii acum.

— Am altă propunere, spuse dintr-odată Alicia, strângându-l de mână. Rămânem aici, şi tu ai grijă ca Viggie să fie în siguranţă.

— Am deja o slujbă. „De fapt, am două slujbe”, se gândi Sean, aducându-şi aminte de parteneriatul cu şeriful.

— E un copil. Are nevoie de ajutor. O să stai deoparte şi o să refuzi să ajuţi un copil vulnerabil care tocmai şi-a pierdut tatăl?

Sean vru să spună ceva şi apoi se opri. Într-un final, suspină.

— De fapt, cred că aş putea să o supraveghez.

Alicia începu iarăşi să plângă.

— Îţi mulţumesc.

— Cred că, dacă acum sunt bodyguardul ei neoficial, ar trebui să fac cunoştinţă cu tânăra domnişoară.

Alicia îşi aranjă hainele şi se ridică.

— Tocmai a terminat de făcut nişte exerciţii pentru mine.

— Ce anume?

— Viggie are capacitatea de a face în minte calcule cu numere uriaşe. Nu atât de mari cât să-mi facă mie munca inutilă, dar cred că în mintea ei se află cheia pentru ceea ce caut eu.

— Şi fetiţa vulnerabilă va îngenunchea lumea?

Alicia zâmbi.

— Se spune că cei blânzi vor moşteni pământul.

CAPITOLUL 30

Sean se aşteptă să găsească o fetiţă timidă şi retrasă. Copila însă deborda de energie, ochii ei păreau să capteze fiecare mişcare. Purta un tricou roşu aprins, nişte pantaloni trei sferturi şi era desculţă. După ce Alicia i-l prezentă pe Sean, Viggie îl luă de mână şi îl duse la pian.

— Stai jos.

El se aşeză.

— Tu cânţi? întrebă ea, uitându-se la el cu o privire intensă.

— Chitară bas. Nu foarte bine, dar având în vedere că zilnic pierd la slujbă milioane de neuroni, eu zic că e un lucru bun că mai pot să fac şi asta.

Ea nu îi băgă în seamă gluma. Se aşeză la pian şi cântă o melodie pe care el n-o mai auzise până atunci.

— Mă uimeşti, spuse el. Cine a scris-o?

— Vigenère Turing, spuse fata. E compoziţia mea.

El se uită impresionat la ea.

— Îţi place?

El dădu din cap.

— Eşti o muziciană foarte talentată.

Când ea zâmbi, el văzu în sfârşit în ea fetiţa de unsprezece ani, doritoare să intre în graţiile tuturor. Şi asta îl sperie. Poate că va avea încredere în oameni în care n-ar trebui. „Sunt spioni aici” îşi aminti el că spusese Rivest.

— Viggie, tu…

Ea începu să cânte altă melodie. Când termină, se ridică şi merse în bucătărie să se uite pe geam.

Sean se ridică.

— Viggie?

Sean se uită la Alicia şi o văzu făcându-i semn să meargă să stea lângă ea pe canapea.

— Se retrage uneori în lumea ei, îi explică Alicia în şoaptă. Dacă avem răbdare, îşi revine repede.

— A fost consultată de specialişti? Ia medicamente?

— Nu ştiu ce să spun despre specialişti, dar nu ia niciun medicament. Acum că îi sunt tutore, o să mă interesez.

— Ce ştii despre mama ei?

— Monk mi-a spus că au divorţat de ani de zile. El avea custodia.

— Aşa mi-a spus şi Rivest. Dar ştii, Alicia, dacă mama lui Viggie apare şi te dă în judecată, ar putea câştiga custodia, în afară de cazul în care e la închisoare sau are probleme grave de sănătate.

— Dar Monk m-a numit pe mine tutorele ei.

— Asta nu mai contează, dacă mai există un părinte la mijloc.

— Nu am de gând să-mi fac griji legate de acest lucru până nu se întâmplă.

— 18 313 şi 22 307.

Se întoarseră amândoi să se uite la Viggie, care era acum lângă ei.

— Acestea sunt numerele prime ale lui 408 508 091, explică fata. Nu-i aşa?

Alicia dădu din cap că da.

— Dacă înmulţeşti 18 313 cu 22 307, face 408 508 091.

Viggie bătu din palme fericită şi chicoti.

— Abia acum o oră ţi-am dat acest număr. Cum de ai calculat atât de repede?

— Le-am văzut în minte.

— Cum le-ai aliniat? Calculai în minte?

— Nu. Pur şi simplu mi-au venit în cap. Nu trebuie să fac matematică.

— Oricum nu genul de matematică cu care sunt obişnuiţi oamenii de rând, spuse Alicia, căzând pe gânduri. Viggie, cred că domnul Sean voia să te întrebe ceva.

— De fapt, voiam să-ţi spun că voi veni des să te văd, spuse Sean. Ai vrea asta?

Viggie se uită la Alicia, care încuviinţă din cap.

— Cred că da, răspunse Viggie. Dar ar trebui să-l întreb pe Monk.

— Îi spui tatălui tău pe nume?

— Şi el îmi spune pe nume. Nu aşa se procedează?

— Cred că da. Nu l-am cunoscut pe tatăl tău, dar am auzit că e un tip de treabă.

— Este. A cântat într-o formaţie de rock în liceu. Viggie privi din nou pe geam şi Sean crezu că va cădea din nou în starea ei, dar Viggie zise încet: Mi-aş dori să se întoarcă. Am atâtea lucruri să-i spun.

— Cum ar fi? întrebă Sean puţin prea repezit.

Viggie se ridică şi merse la pian. Se aşeză şi începu să cânte din nou, din ce în ce mai tare. Când ea se opri puţin, Sean spuse:

— Viggie, când a fost ultima oară când l-ai văzut pe tatăl tău?

Această întrebare o făcu să cânte şi mai tare.

— Viggie! strigă Sean, dar Alicia îl luă de mână şi îl trase spre uşă.

Viggie lovea clapele pianului cu tot mai multă ură, până când se opri brusc şi o luă la goană în camera ei. O secundă mai târziu, femeia pe care Sean o văzuse dormind noaptea trecută pe canapea apăru în încăpere.

— Mă voi întoarce în câteva minute, doamnă Graham, spuse Alicia şi îl conduse afară pe Sean.

— Acum înţeleg problema cu Viggie, spuse el scărpinându-se în cap.

— Cred că simte că ceva nu e în regulă cu tatăl ei. De fiecare dată când cineva vorbeşte despre el, ea se închide în sine.

Sean o zări pe Viggie privindu-i de la geamul camerei sale, dar într-o fracţiune de secundă, dispăru.

— Numerele acelea, oare nu putea să fi folosit calculatorul?

— Ba da, dar i-ar fi luat toată ziua. 18 313 este al două miilea număr prim, ceea ce înseamnă că ar fi trebuit să ia la rând toate numerele ca să vadă dacă 408 508 091 se împarte la ele fără rest.

— Şi de ce e asta atât de important?

— Sean..

— La naiba, Alicia, oamenii mor aici! Am fost de acord să am grijă de Viggie pentru că tu crezi că e în pericol. Ai putea măcar să-mi spui de ce crezi asta!

— Bine. Lumea se bazează pe informaţiile trimise electronic. Cum să te mişti dinspre A spre B. Asta e cheia civilizaţiei. Când foloseşti cardul de credit să cumperi, când scoţi bani din bancomat, când trimiţi un e-mail sau cumperi lucruri online. Criptarea se bazează numai pe cifre şi pe lungimea lor. Cel mai puternic sistem de criptare se bazează pe criptografia asimetrică. E singurul lucru care face posibilă transmiterea electronică de la guvern către persoane fizice sau juridice a informaţiilor într-un mod viabil.

— Cred că am auzit despre asta. RSA, nu?

— Da. Acum, cheia standard pentru încriptare este un număr foarte mare, alcătuit din sute de cifre, care ar presupune utilizarea a sute de milioane de computere care să lucreze în paralel câteva mii de ani pentru a descifra cei doi factori. Deşi toată lumea ştie care e numărul cheie, sau cel puţin computerul tău îl ştie, nu poţi să citeşti o informaţie decât dacă foloseşti cele două chei private de decodificare. Doar software-ul computerului tău ştie ce sunt. Ca să-ţi dau un singur exemplu, numărul 35 poate fi cheia publică, iar şapte şi cinci ar fi cheile private. Dacă ştii că e vorba de numerele şapte şi cinci, poţi decodifica transmisiunea.

— Cum sunt numerele pe care ţi le-a dat Viggie?

— Da. Având în vedere că toate computerele devin mai rapide, şi codificarea se complică. Totuşi, tot ce trebuie să faci este să mai adaugi câteva cifre la cheia publică de decodificare şi timpul necesar pentru a le descoperi ajunge până la mii, dacă nu milioane de ani.

— Dar munca ta ar putea să dea greş.

— Comunitatea criptologilor nu crede că există vreo scurtătură deoarece nimeni nu a găsit vreuna în două mii de ani de căutări. Şi totuşi, Viggie reuşeşte să facă asta din

timp în timp. Dar poate oare să facă asta cu numere şi mai mari? Dacă ar putea, atunci nimic în lume nu ar mai fi în siguranţă.

— Ne întoarcem la maşini de scris, curieri şi poştaşi?

— Ar cădea guverne şi afaceri. Şi generalii nu ar mai putea comunica uşor cu armatele lor. Puţină lume îşi dă seama că înainte de anii 1970, înainte de a se fi inventat criptografia cu chei publice, marile afaceri şi guvernele trebuiau să trimită constant mii de curieri cu noi coduri şi parole. Nimeni nu vrea să se întoarcă la zilele acelea.

— E incredibil cum întreaga noastră civilizaţie se bazează pe neputinţa noastră de a descompune rapid în factori, spuse el.

— Noi am vrut să ajungem aici.

— Cu siguranţă, oamenii nu sunt conştienţi de toate astea.

— Cred că ar speria lumea de moarte dacă s-ar întâmpla asta.

— Crezi că există vreo scurtătură?

— Viggie mă face să cred că da. Dar, în pofida acestui lucru, nu numerele mă interesează acum, ci siguranţa lui Viggie. Nu pot permite să i se întâmple ceva.

— Crezi că cineva care îi cunoaşte abilităţile lui Viggie ar fi în stare să-i facă rău?

— Ai zis că Len era convins că pe aici sunt spioni. Tatăl ei ştia de abilităţile ei şi acum e mort. Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic.

Sean o luă din nou în braţe.

— Nu i se va întâmpla nimic rău. Peste tot sunt gardieni.

— Asta era valabil înainte să moară Len, sublinie ea.

— Dar acum am preluat eu cazul.

— Şi cum crezi c-o poţi proteja pe Viggie?

— Câte dormitoare ai acasă?

— Patru. De ce?

— Unul pentru Viggie, unul pentru tine, unul pentru mine şi unul rămâne liber.

— Vrei să te muţi cu mine?

— Dacă rămân la conac, nu voi putea să acţionez la timp dacă se va întâmpla să fie atacată Viggie.

— Trebuie să obţin aprobarea lui Champ şi să-i spun şi lui Viggie. Mâine ies de la lucru pe la ora şase. Ce zici?

— De ce nu te muţi în casa lui Viggie?

— Prea multe lucruri acolo îi amintesc de Monk. Am crezut că e mai bine dacă o iau de acolo.

— Cum îi vei explica lui Viggie?

— Mă gândesc eu la ceva.

Alicia plecă. Sean se uita lung după ea când îi sună telefonul. Văzu numărul lui Joan Dillinger şi mormăi iritat. Cum îi va explica faptul că luase încă un caz? Nu răspunse la telefon.

Se întoarse la el în cameră şi se gândi cum să iasă din încurcătura în care se afunda tot mai tare.

CAPITOLUL 31

Când Horatio se întoarse acasă la Linda Sue Buchanan în acea seară, soţul ei nu păru prea încântat de planul nevestei sale. Era un tip şleampăt, mare, cu un tricou unsuros care i se mula pe burta bombată şi pe piept.

— Nici măcar nu-l cunoşti pe tip, Lindy, răcni Daryl. Poate e vreun violator de sex!

— Dacă nu ştiai, majoritatea violatorilor violează pentru sex, spuse Horatio în glumă. De fapt, chiar am văzut câţiva în închisoare.

— Vezi? Ce ţi-am spus? Tipul a fost la închisoare, zise Daryl răspicat.

— Nu, am vizitat câteva închisori federale ca să vorbesc cu deţinuţii. Dar, din fericire, eu puteam să plec la sfârşitul zilei acasă.

Linda Sue îşi scoase din geantă nişte chei.

— Mergem cu maşini separate, Daryl, şi am spray-ul paralizant cu mine, şi ăsta.

Linda scoase un revolver.

Daryl păru uşurat când văzu arma.

— Dacă încearcă ceva, împuşcă-l!

— Asta şi intenţionez să fac, spuse Linda, verificând gloanţele.

— Staţi un pic, oameni buni, interveni Horatio. În primul rând, nimeni nu împuşcă pe nimeni. Şi în al doilea rând, ai permis pentru chestia aia?

Daryl răsuflă anevoie.

— Aici e Tennessee, nu ai nevoie de niciun permis.

— Cred că ai vrea să verifici treaba asta, spuse Horatio. Şi vreau doar să vorbesc cu bunica Lindei Sue. I-am spus că poate doar să-mi zică unde e şi mă duc singur.

Daryl se întoarse să se uite la ea.

— Chiar aşa? Şi de ce nu-l laşi să se ducă singur?

— Mă duc ca să mă plătească, prostule! se răsti ea.

— Uite ce e, îţi dau chiar acum cei o sută de dolari şi tu poţi rămâne aici, cu soţul tău, spuse Horatio în timp ce Daryl îi aruncă o privire confuză.

— În niciun caz! Înţelegerea era ca o sută de dolari să fie minimul. Dacă informaţiile pe care ţi le dă bunica sunt preţioase, atunci trebuie să-mi dai mai mult.

— Dar nu asta a fost înţelegerea.

— Vrei sau nu s-o vezi pe bunica?

— O sută de dolari! La naiba! ţipă Daryl, dându-şi în sfârşit seama despre ce era vorba.

— În regulă. Ai câştigat, hai să mergem! spuse Horatio.

— Ştiam eu că vei fi de acord, zise Linda cu un surâs şiret.

Daryl îi însoţi până la poartă.

— Hei, Lindy, dacă trebuie să-l împuşti, asigură-te dracului că mai întâi îi iei banii.

— Păi, dacă mă împuşcă, ar putea foarte bine să ia toţi banii, din moment ce nu aş fi în stare să mă apăr, spuse Horatio glumeţ.

— Da, ai dreptate, răspunse Daryl entuziasmat.

Horatio ridică o mână.

— Dar, dacă ar face asta, ar intra la închisoare pe viaţă pentru jaf armat şi crimă. De fapt, în bătrânul Tennessee fapta aceasta se pedepseşte cu moartea. Şi asta s-ar putea aplica şi pentru complicitatea *dinainte* de săvârşirea faptei. Sper că îţi recunoşti implicarea.

Daryl se holbă la el fără să fie capabil să-i răspundă.

Horatio se întoarse către Linda şi-i spuse:

— Ai grijă să nu te răneşti.

— Nu, am pus piedica, se repezi ea.

— E şi asta o chestie, din moment ce revolverele nu au piedică.

— Oh, zise Sue.

— Da, exact, oh.

CAPITOLUL 32

Azilul se afla la aproape o oră de mers cu maşina. Când intră în incintă, duhoarea de urină şi fecale îl izbi pe Horatio ca un baros. Mai fusese în stabilimente de stat, ca să-i trateze pe unii dintre cei internaţi de depresii. Dar, la naiba, cine nu ar fi deprimat într-un loc ca acesta? Bătrânii stăteau îngrămădiţi în scaunele lor cu rotile. Din capătul holului, se auzi zgomotul unui televizor, însă acesta nu putea să acopere gemetele şi mormăielile oamenilor abandonaţi între aceşti pereţi de beton urât mirositori.

Cei doi se îndreptară spre recepţie. Linda Sue o luă înainte cu paşi repezi, ignorând cumva suferinţa umană ce o înconjura din toate părţile.

În două minute, cei doi se aflau deja în salonul bunicii, un loc de trei metri pe trei, cu televizor propriu care nu părea să funcţioneze. Persoana cu care împărţea camera nu era acolo, iar bunica zăcea într-un scaun cu rotile, îmbrăcată cu un halat în carouri, cu picioarele roşii şi umflate vârâte în nişte papuci jerpeliţi. Părul ei cenuşiu, cât îi mai rămăsese, era turtit sub o plasă pe cap. Faţa îi era flască, ridată, dinţii îngălbeniţi şi cariaţi, dar ochii îi erau limpezi şi pătrunzători. Îi privi când pe Horatio, când pe Linda Sue.

— Nu te-am mai văzut de ceva timp, Lindy, spuse femeia cu un accent sudist.

Pe Lindy o irită vizibil comentariul bătrânei.

— Sunt ocupată, am copii de crescut şi un bărbat de satisfăcut.

— Pe care dintre bărbaţi? Pe cel care a ieşit din închisoare sau pe cel care urmează să intre?

Pe Horatio aproape îl pufni râsul. Se vedea clar că bunica nu suferea de demenţă.

— Omul ăsta vrea să ştie nişte treburi, spuse Lindy, arătându-i-l pe Horatio, despre nişte oameni care au locuit în cartier pe vremea când şi tu erai acolo.

Bătrâna îl ţintui cu privirea. Horatio văzu curiozitatea în ochii aceia bătrâni. Probabil ar face orice ca să nu se mai gândească la locul acesta.

— Sunt Horatio Barnes, se prezentă el şi îi întinse mâna. Mă bucur să vă cunosc şi vă mulţumesc că vă faceţi timp pentru mine.

— Hazel Rose, răspunse bătrâna. Şi timpul este singurul lucru care nu-mi lipseşte aici. Ce doreşti să ştii?

Îi spuse despre familia Maxwell.

— Îmi amintesc. Frank Maxwell arăta foarte bine în uniformă. Şi îmi amintesc că aveau nişte băieţi. Toţi erau frumoşi.

— Şi fata, Michelle?

— Da, mi-o amintesc şi pe ea. Dar spune-mi de ce vrei să ştii toate astea?

— Cred că v-ar plictisi dacă v-aş zice.

— Nu cred că există ceva pe lume mai plictisitor decât locul acesta, aşa că te rog, fă-mi ziua mai frumoasă.

— Am fost angajat de familia ei să aflu ceva. Ceva ce s-a întâmplat când Michelle avea şase ani. Asta trebuie să se fi petrecut în urmă cu douăzeci şi opt de ani.

— Ce s-a întâmplat? Cum adică?

— Ceva care i-ar fi putut schimba personalitatea.

Linda Sue răsuflă cu zgomot.

— La naiba, un copil de şase ani nu are personalitate.

— Dimpotrivă, personalitatea unui copil este în mare parte formată la vârsta de şase ani.

Linda Sue pufni din nou şi începu să cotrobăie prin geantă, iar Horatio îşi întoarse atenţia spre bătrână.

— Aţi observat ceva neobişnuit pe atunci? Ştiu că s-a întâmplat acum mult timp, dar mi-ar fi de mare ajutor dacă mi-aţi spune.

Hazel căzu pe gânduri.

Linda Sue sparse tăcerea:

— Mă duc să fumez. Îi arătă degetul lui Horatio. Să nu crezi că poţi ieşi de aici, există o singură ieşire şi nici să nu-ţi treacă prin cap s-o ştergi fără să… ştii tu ce.

Schiţă ceea ce considera un zâmbet sincer în direcţia bunicii şi plecă.

— Cât ai promis că îi dai? întrebă Hazel de îndată ce nepoata nu-i mai putea auzi.

Horatio zâmbi, îşi trase un scaun şi se aşeză lângă ea.

— O sută. Mai bine vi i-aş da dumneavoastră.

Hazel flutură din mână.

— Nu mi-ar folosi la nimic. Dă-i lui Lindy. Are patru copii cu patru donatori de spermă diferiţi. Scuză-mi limbajul. Şi probabil va mai face încă patru cu alţi patru bărbaţi. Femeia tăcu pentru câteva momente. Ce face Michelle? întrebă Hazel.

— A avut zile mai bune, spuse Horatio, sincer.

— I-am urmărit cariera, recunoscu Hazel. Am citit despre ea în ziare.

— Da? De ce?

— Uite ce a reuşit fata să facă. Campioană olimpică. Serviciul Secret. Se poate mândri cu ce-a realizat. Întotdeauna am ştiut că va face asta.

— Cum?

— Cum ai zis şi tu. Îţi poţi da seama cum vor fi copiii la o vârstă fragedă. Fata asta era foarte ambiţioasă şi hotărâtă. Când o vedeam, îmi amintesc că mă gândeam că nu contează cât de mare e câinele care luptă, ci cât de mare e dorinţa lui de a lupta. Iar fata asta nu lăsa pe nimeni să-i stea în cale.

— Aţi fi fost un psiholog bun.

— Am vrut să mă fac medic la un moment dat. Am absolvit colegiul a treia din anul meu.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Şi fratele meu mai mare a vrut să fie medic. Şi mai demult băieţii aveau prioritate în faţa fetelor. Aşa că eu m-am retras, mi-am îngrijit părinţii, apoi m-am măritat şi am avut copii. Soţul meu a murit de infarct a doua zi după ce

s-a pensionat, şi iată-mă aici. Viaţa mea nu e spectaculoasă, dar e singura pe care o am.

— Să ai grijă de familie nu e puţin lucru.

— Nu spun că regret ceva, doar că am avut şi eu visuri. Unii oameni, ca Michelle, luptă din răsputeri pentru visurile lor.

— Aţi observat vreo diferenţă la ea?

— Da. Nu aş putea să spun dacă asta se întâmpla când avea şase ani. Dintr-odată, fetiţa nu mă mai privea în ochi, deşi eram prietene. Mergea la petreceri sau lucruri de genul acesta cu alţi copii din cartier. Apoi a încetat. Orice o făcea să tresară sau să plângă. Am încercat să vorbesc cu mama ei, dar Sally Maxwell nici nu a vrut să audă. Oricum, după aceea s-au mutat.

— Şi nu aveţi nicio idee despre ce ar fi putut fi vorba?

— M-am tot gândit de-a lungul anilor, dar nimic nu mi-a venit în minte.

— Am înţeles că devenise brusc foarte dezordonată. Aşa e şi acum.

— Nu ştiu, nu prea m-au invitat la ei acasă. Sally era foarte ocupată, iar Frank muncea foarte mult.

— Credeam că la poliţie au un program relativ fix.

— Da, dar pe Michelle au avut-o târziu. El muncea mult să întreţină familia. Voia să se mute la o secţie de poliţie dintr-un oraş mai mare. Muncea ziua, şi seara mergea la colegiu ca să-şi ia diploma de masterat în criminalistică.

— Ce bărbat ambiţios! Ce altceva mai puteţi să-mi spuneţi?

— S-a întâmplat odată ceva care m-a tulburat. Probabil că nu are legătură cu ce te interesează.

— În momentul ăsta orice amănunt e important.

— Familia Maxwell avea un gard viu cu trandafiri în faţa casei. Frank îl plantase într-un an de ziua lui Sally. Era foarte frumos şi avea un parfum minunat. Uneori mă duceam până acolo doar ca să miros trandafirii.

— Nu mai e acolo.

— Tocmai. M-am dus într-o noapte la culcare şi când m-am trezit a doua zi de dimineaţă, pur şi simplu dispăruse.

— Aţi aflat cine a fost autorul?

Femeia scutură din cap.

— Frank credea că fusese un băiat pe care îl prinsese beat la volan şi-l arestase. Dar mă îndoiesc. Ce le pasă adolescenţilor de flori? De obicei, când băieţii se răzbună, îţi taie cauciucurile la maşină sau sparg geamurile.

— Mai ţineţi minte când a fost asta?

Hazel îşi pironi privirea în tavan şi se gândi câteva secunde.

— Acum vreo treizeci de ani.

— Sau poate douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt?

— Da, se poate.

Horatio se ridică brusc şi îşi scoase portofelul. Hazel făcu un semn cu mâna refuzându-l.

— Dă-i-i lui Lindy, că te va bate la cap până o să i-i dai.

Dar Horatio nu scoase bani din portofel, ci o carte de vizită.

— Acestea sunt numele şi numărul de telefon ale unei femei care vă poate scoate de aici şi să vă mute într-un loc mult mai bun. Lăsaţi-mă o zi să fac aranjamentele necesare, apoi sunaţi-o.

— Nu am bani pentru ceva mai bun.

— Nu e vorba de bani, e vorba de persoanele pe care le ştii. Iar în locul acela se ţin tot felul de cursuri, inclusiv cursuri de medicină, dacă vă mai interesează.

Femeia luă cartea de vizită.

— Îţi mulţumesc, spuse ea încet.

Horatio tocmai se întoarse să plece, când Hazel îi spuse:

— Când o vezi pe Michelle, transmite-i salutări din partea mea! Şi că sunt foarte mândră de ea!

— E ca şi făcut.

Horatio ieşi pe hol, o găsi pe Lindy flirtând cu un îngrijitor solid, o plăti şi ieşi din iadul acela.

Se urcă în maşină, gândindu-se cum ar fi putut dispariţia tufelor de trandafiri să-i distrugă viaţa lui Michelle Maxwell, după aproape treizeci de ani.

CAPITOLUL 33

Următoarea dimineaţă, Michelle lucră intens la sala de forţă, se luă chiar şi de o asistentă pe care o întrebă de absenţa nejustificată a lui Horatio Barnes, se întoarse în cameră şi îi smulse paiul din gură lui Cheryl, nemaisuportând sunetele pe care le scotea.

Apoi auzi pe hol nişte paşi alergând şi ştiu că sosise momentul. O luă pe Cheryl, care protesta în gura mare şi o împinse în baie.

— Nu ieşi până nu auzi un corp trântit la pământ! îi ţipă ea în faţă.

Remarca asta o făcu pe Cheryl să înceteze să mai plângă după paiul ei.

Michelle trânti uşa de la baie, se întoarse cu faţa şi îşi făcu puţin curaj. Uşa salonului fu brusc dată de perete de Barry care ţinea în mână o ţeavă de metal.

— Ticăloaso! răcni el.

— Dealer de droguri ce eşti! urlă şi ea. Deci lasă-mă să ghicesc. L-au prins pe prietenul tău de dimineaţă şi te-a turnat.

— Ticăloaso! ţipă el din nou.

Michelle îi făcu semn cu mâinile.

— Hai, prinde-mă, Barry, drăguţule. Ştiu că asta vrei şi, după ce mă baţi, poţi să te şi distrezi cu mine.

El se dădu înapoi şi îşi luă avânt s-o lovească. Dar ea îi aplică o lovitură de picior direct în faţă. Nu aşteptă ca el să-şi revină. Îi dădu un pumn în stomac şi un picior în maxilar care-l aruncă până în patul lui Cheryl. Barry se zbătu să-şi revină, uimit de forţa cu care fusese lovit. Aruncă ţeava spre ea, ratându-i capul cu doar câţiva centimetri. Apoi luă un scaun şi îl azvârli spre ea, dar Michelle era prea agilă. Sări peste pat şi încercă să o

prindă, dar ea îi mai aplică o lovitură în rinichi, care îl lăsă fără vlagă.

Căzu în genunchi gemând, iar ea, ca să se asigure, îi mai aplică un ultim cot în ceafă. Barry se prăbuşi lat pe podea.

— Aştept, Barry, dacă vrei să termini ce-ai început. Poliţia trebuie să apară.

— Ticăloaso! mormăi el încet.

— Am mai auzit asta. Zi ceva nou!

El încercă să se ridice şi ea vru să-l lovească din nou, însă pe uşă îşi făcură apariţia poliţişti cu armele scoase.

— El e cel pe care-l căutaţi, spuse Michelle arătându-l pe Barry cu degetul. Eu sunt Michelle Maxwell, cea care a sunat-o ieri pe doamna detectiv Richards.

Unul din poliţişti, uitându-se prin camera devastată, întrebă:

— Sunteţi bine, doamnă?

Barry gemu.

— Idiotule! Eu sunt cel care nu se simte bine. Am nevoie de un doctor. M-a atacat!

— Asta e camera mea. A intrat cu ţeava de plumb pe-acolo, amprentele lui sunt peste tot, spuse Michelle. A încercat să se răzbune fiindcă i-am dat în vileag afacerea cu droguri pe care o aveau el şi farmacistul. Cred că măsluiau fişierele cu inventarul de medicamente din computer, ca să nu se observe furtul, iar Barry, aici de faţă, scotea pachetele din clădire şi le trimitea echipei lui de pe străzi, folosindu-i pe pacienţi ca acoperire, pretinzând că sunt expediate de ei. Se uită la bărbatul căzut pe podea. Se pare însă că lucrurile nu i-au ieşit chiar cum a plănuit.

Poliţiştii îl săltară pe Barry, în ciuda protestelor lui, cum că era grav rănit, îi puseră cătuşele şi îi citiră drepturile.

— Vom avea nevoie de declaraţia dumneavoastră, doamnă.

— O, abia aştept s-o dau!

Îşi puseseră armele în tocuri şi tocmai îl scoteau pe Barry din cameră, când toată lumea înlemni. În pragul uşii

stătea Sandy, în scaunul ei cu rotile. Totuşi, privirile erau concentrate nu asupra femeii, ci a pistolului din mâna ei.

CAPITOLUL 34

Unul din poliţişti îşi duse mâna la arma laterală, dar Sandy urlă:

— Opreşte-te! Ţinea arma cu ambele mâini. Opreşte-te, spuse ea din nou. Nu vreau să te rănesc pe tine, ci pe el, adăugă ea, arătând cu pistolul spre Barry. Se întoarse din nou spre el şi-i spuse: Nu mă recunoşti, nu, nenorocitule? Nici n-ai avea de ce. Nu pe mine ai venit să mă omori în ziua aia; ai venit să-l omori pe cavalerul de onoare. Dar ai ratat şi, în schimb, l-ai omorât pe mire. Pe soţul meu!

Barry trase aer în piept şi Sandy zâmbi şi mai larg.

— O, da, acum îţi aminteşti. Scutură din cap. Ce trăgător prost ai fost! Mi-ai omorât soţul, pe mine m-ai lăsat paralizată şi, pe deasupra, ţi-ai ratat ţinta. Şefii tăi mafioţi trebuie să se fi enervat la culme.

Michelle făcu un pas înainte, iar pistolul se întoarse către ea.

— Michelle, nu face pe eroina, zise Sandy. Chiar nu vreau să te rănesc. Dar o s-o fac dacă încerci să mă împiedici să-i dau nenorocitului ăstuia ceea ce de mult ar fi trebuit să primească.

— Sandy, nu trebuie să faci asta! Barry este arestat pentru trafic de droguri. O să stea închis multă vreme.

— Nu, nu va sta, Michelle.

— Ba da, Sandy, avem toate dovezile, l-am prins!

— E în programul de protecţie a martorilor. O să măsluiască totul, ca în trecut.

Michelle se întoarse spre Barry, apoi din nou spre Sandy.

— Programul de protecţie a martorilor?

— Da, şi-a turnat şefii mafioţi şi n-a fost închis nici măcar o zi pentru că l-a ucis pe omul pe care-l iubeam. Agenţii federali au trecut cu vederea ce-a făcut, pentru că

i-a ajutat să prindă o familie mafiotă importantă. Şi vor face la fel şi acum. Nu-i aşa, Barry, sau să-ţi spun pe numele tău real, Anthony Bender?

Barry zâmbi şi spuse:

— Habar n-am despre ce vorbeşti. Şi dacă încerci să mă împuşti, te împuşcă şi ei pe tine.

— Crezi că-mi pasă? Mi-ai luat singurul lucru la care am ţinut în viaţa mea.

— Mi se frânge sufletul pentru tine, domnişoară Schiloadă.

— Taci din gură, taci din gură! răcni Sandy, degetul alunecându-i spre trăgaci.

Poliţiştii priveau fix la arma lui Sandy. Michelle îşi dădu seama, se răsuci şi spuse ceva fiecăruia mişcându-şi doar buzele. Apoi se puse între Barry şi Sandy.

— Sandy, dă-mi pistolul. De data asta merge la închisoare, o să mă asigur eu de asta.

— Şi mai ce? râse Barry.

Michelle se întoarse brusc spre el.

— Tu să taci din gură, idiotule! Apoi se răsuci din nou spre Sandy. Va merge la închisoare, ţi-o jur. Acum dă-mi pistolul.

— Michelle, dă-te la o parte. Ani de zile l-am căutat pe nenorocitul ăsta şi am de gând să termin cu el.

— Ţi-a luat soţul şi picioarele, nu-l lăsa să-ţi ia şi viaţa!

— Ce viaţă? Asta numeşti tu viaţă?

— Poţi ajuta alţi oameni, Sandy. Asta înseamnă atât de mult!

— Nu mă pot ajuta nici măcar pe mine însămi, cum i-aş putea ajuta pe alţii?

— M-ai ajutat pe mine. Michelle mai făcu un pas înainte. M-ai ajutat pe mine, repetă ea, mai în şoaptă. Nu eşti o criminală. Nu eşti o ucigaşă. Eşti o persoană bună, Sandy. Nu-l lăsa să-ţi ia şi asta.

Pistolul tremură pentru câteva secunde în mâna lui Sandy, dar apoi deveni rigid şi vocea i se calmă.

— Îmi pare rău, Michelle. Ai dreptate. Nu-l pot omorî pe nenorocitul ăsta, chiar dacă o merită.

— Aşa e, Sandy. Acum dă-mi arma.

— La revedere, Michelle.

— Ce?

Sandy îşi duse arma la tâmplă şi apăsă pe trăgaci. Pocnetul trăgaciului se auzi în toată încăperea. Sandy apăsă din nou pe trăgaci, şi apoi din nou, dar niciun glonţ nu ieşi pe ţeavă ca să-i curme viaţa. Privi împietrită cum Michelle se apropie de ea şi îi ia pistolul din mână.

— Am scos gloanţele mai devreme.

Sandy o privea uimită.

— Cum de-ai ştiut?

— Am văzut noroi pe degetele tale şi pe podea. Oamenii nu scurmă de obicei în pământul din ghiveciul cu flori. Mi-am dat seama că trebuie să fie ceva în el.

— De ce nu i-ai luat pur şi simplu pistolul, atunci? bombăni unul dintre poliţişti. Dacă nu ne-ai fi zis mai înainte că pistolul e gol, poate c-am fi împuşcat-o.

Michelle apucă mâna tremurândă a lui Sandy.

— M-am gândit că trebuie să facă asta, ca să treacă peste. Să vadă de ce-ar fi şi de ce nu ar fi în stare. Michelle îi zâmbi blând femeii. Uneori, asta e cea mai bună terapie.

— Ştiai de Barry? întrebă ea.

— Nu ştiam că el ţi-a împuşcat soţul, dar am văzut cu ce interes îl priveai şi mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Nu ştiam însă despre partea cu Programul de protecţie a martorilor.

— Apropo, începu Barry încrezător, sună-l pe agentul federal care se ocupă de mine. Îl cheamă Bobby Truman şi lucrează în Biroul Şerifului chiar în D.C.

Michelle se înseninã.

— Bobby Truman?

Barry îi aruncă o privire goală.

— Îl ştii?

— Da. Am câştigat o medalie olimpică de argint împreună cu fiică-sa. Când o să-i spun ce s-a întâmplat, o să fii norocos dacă mai apuci să vezi lumina zilei înainte de 80 de ani. Cred că e ziua mea norocoasă.

Poliţiştii îl luară pe Barry, care ţipa şi dădea din picioare. Poliţiştii spuseră ceva despre a o acuza şi pe Sandy, dar Michelle îi convinse în cele din urmă să n-o facă.

— Chiar vreţi să completaţi rapoarte şi despre asta? În plus, fiecare soţie din America ar urla la voi că sunteţi nişte nenorociţi, adăugă ea, uitându-se ţintă la verigheta unuia din poliţişti.

— Pistolul era gol, îi spuse poliţistul respectiv partenerului lui.

— La naiba, n-am nevoie de probleme, răspunse celălalt. Dar confiscăm arma.

Michelle o duse pe Sandy înapoi în salonul ei şi stătu puţin de vorbă cu ea. Când se întoarse în camera ei, Michelle auzi un plânset surd venind din baie. Deschise uşa şi o găsi pe Cheryl aproape leşinată.

— Cheryl, îmi pare atât de rău! Am uitat de tine!

Michelle o duse pe femeia care tremura până la patul ei şi se aşeză lângă ea. Apoi observă paiul de pe podea, îl ridică şi i-l dădu. Spre surprinderea ei, Cheryl nu începu să-l molfăie. În schimb, se agăţă de umerii lui Michelle. Aceasta îi simţi oasele ascuţite pe piele.

Michelle oftă, apoi zâmbi şi o îmbrăţişă la rândul ei pe femeie.

— Am auzit că azi are loc o şedinţă pentru cei cu tulburări de alimentaţie. Ce zici dacă am merge împreună? După cină.

Cheryl şopti tremurând:

— Dar tu nu ai probleme de alimentaţie.

— Glumeşti, Cheryl? Am mâncat friptură Salisbury, porţie dublă. Şi chiar mi-a plăcut. Dacă asta nu e tulburare de alimentaţie, atunci nu ştiu ce e.

CAPITOLUL 35

În seara următoare, Sean împacheta, când cineva bătu la uşa dormitorului său.

— Intră.

Champ Pollion îşi vârî capul pe uşă.

— A vorbit Alicia cu tine? întrebă Sean.

— Despre mutarea ta? Da. Nu mă deranjează dacă vrei să ai grijă de Viggie. Te-aş sfătui doar să ai grijă să nu mori, adăugă el hotărât.

— Spiritul de supravieţuire a fost mereu în capul listei mele de priorităţi. Sean îşi închise geanta şi o puse jos. Ştii, n-am prea apucat să vorbim despre ce faci tu mai exact în Babbage Town.

Champ intră în cameră.

— Speram ca Len să-ţi spună detaliile.

— Din moment ce Len nu poate face onorurile, vrei să-mi faci tu un tur? Am putea merge până la Baraca numărul 2 chiar acum.

— Deci ştii despre Baraca numărul 2?

— Da, şi sunt foarte curios şi în legătură cu maşinăria aia a ta, care i-ar face pe oameni să uite de Edison şi Bell.

— Lumea ştie că uneori mai folosesc şi hiperbole.

— De ce nu mă laşi să văd singur despre ce e vorba?

— Uite ce e, nu vreau să fiu necooperant, începu Champ.

— Atunci nu fi, i-o tăie Sean.

— Există lucruri pe care nu le poţi spune, adăugă Champ trufaş.

— Să-ţi explic cum stau lucrurile, Champ. În primul rând, lucrez împreună cu şeriful Hayes la cazul acesta şi el te poate obliga să-mi arăţi despre ce e vorba, dacă insişti să facem lucrurile aşa. În al doilea rând, avem doi bărbaţi morţi în Babbage Town. Nu cred că vrei să se ajungă la trei, mai ales dacă se întâmplă să fii tu al treilea.

— *Eu?* Crezi că *eu* sunt în pericol?

— Ştiu că *eu sunt* în pericol, aşa că şi tu trebuie să fii.

— Uite ce e, putem vorbi altă dată? Sunt foarte ocupat.

— Asta mi-a spus şi Len Rivest. Şi uite unde-a ajuns.

Champ îşi îndreptă spatele, apoi se relaxă.

— Nu ştiu ce să spun. E foarte ciudat.

— Din experienţa mea, oamenii care nu vor să coopereze au ceva de ascuns.

Champ roşi.

— Eu n-am nimic de ascuns.

— Foarte bine, deci nu te deranjează să-mi spui unde erai între 24.00 şi 2.00 în noaptea în care a murit Rivest?

— Atunci a fost ucis?

— Răspunde la întrebare.

— Nu trebuie să răspund la nimic, spuse el sfidător.

— Adevărat. Sună-ţi avocatul, ţine-ţi gura şi lasă FBI-ul să scormonească fiecare detaliu din trecutul tău, de la grădiniţă până în prezent. Şi te asigur că sunt minuţioşi.

Champ căzu pe gânduri câteva momente.

— Nu puteam să dorm, aşa că m-am dus în baraca mea să verific nişte rezultate.

— Te-a văzut cineva?

— Bineînţeles. Tot timpul lucrează cineva acolo. Operăm 24 din 24.

— Şi-ai fost acolo tot timpul? De la douăsprezece la două noaptea? Şi mai târziu? Cu martori? Haide, Champ, spune-mi o minciună. Haide.

Broboane de transpiraţie apărură pe fruntea lui Sean.

— Din câte-mi amintesc, da. Nu poţi să-mi ceri să-ţi spun exact, fiecare minut.

— Eu nu, dar sunt alţii care pot, şi-o vor face. Să mergem să vedem baraca.

Pe drum, Sean întrebă:

— Aveţi personal care face curăţenie? Sau vă faceţi singuri curat?

— Avem femei de serviciu care vin zilnic în câteva ture. Cam douăzeci şi ceva de persoane odată. Arătă în faţă, spre o femeie în uniformă de femeie de serviciu, care

împingea un cărucior încărcat cu rufe pe trotuar. Clădirea spălătoriei se află într-o parte a Barăcii numărul 3, lângă sediul de securitate. Tot personalul de curăţenie a fost vaccinat, poartă uniforme identice şi deţin o legitimaţie nontransferabilă. E suficient?

— Nu, nu e. Ce detergent folosesc?

Champ se opri din mers şi se holbă la el.

— Poftim?

— Glumeam, Champ, glumeam.

CAPITOLUL 36

Baraca numărul 2 era mult mai mare decât a Aliciei. Ca să treacă de uşa încuiată, Champ îşi introduse ecusonul de identificare într-o fantă, în timp ce un dispozitiv de pe perete îi scană amprenta. Interiorul adăpostului era format dintr-o zonă de lucru enormă în mijloc, cu încăperi separate în jurul ei. Prin uşile deschise ale unora dintre ele, Sean putu să vadă nişte maşinării sofisticate şi oameni care le mânuiau. Pe unul dintre pereţi atârna o pancartă pe care scria: „P=NP”.

Sean arătă spre el.

— Ce înseamnă?

Champ ezită o clipă, apoi îi spuse:

— E o ecuaţie, în care NP, timpul polinomial nedeterminat, care este egal cu P, adică timpul polinomial. Când ecuaţia va fi rezolvată, $E=ME^2$ va părea o joacă de copii.

— Cum aşa?

— Timpul polinomial reprezintă problemele uşor de rezolvat, ei bine, relativ uşor. Problemele complete NP reprezintă cele mai dificile probleme din univers.

— Ca, de exemplu, cum să vindeci cancerul?

— Nu chiar. Deşi, cine ştie care vor fi aplicaţiile sale. De fapt, avem un departament care se ocupă să descopere cum de proteinele nou create îşi asumă exact forma care le determină funcţia în corp. Sunt trilioane de feluri în care s-ar putea plia, şi totuşi, majoritatea o fac exact cum trebuie.

Sean îşi dădu seama că bărbatul era mult mai vorbăreţ şi mai coerent când era vorba de domenii în care era expert şi intenţionă să profite de acest avantaj.

— Atunci, dacă de obicei găsesc soluţia, de ce e important să înţelegem cum o fac?

— Pentru că nu o nimeresc mereu. Şi, când nu o fac, poate fi catastrofal. Alzheimerul şi boala vacii nebune sunt exemple de greşeli de pliere. Dar eu mă refer mai degrabă, de exemplu, la absolut cel mai bun mod de a fabrica o maşină sau de a dirija traficul aerian, nu unul dintre cele mai bune moduri, ci cel mai bun mod posibil, luând în consideraţie orice factor imaginabil. Cum să duci energia din punctul A oriunde altundeva cu o eficienţă maximă; sau cum să-l pui pe proverbialul vânzător itinerant pe drum în cel mai bun mod posibil. Într-adevăr, cu doar cincisprezece oraşe în itinerar, săracul vânzător are peste 650 de miliarde de posibilităţi pe care să le ia în consideraţie. Ştiai că niciun software din lume nu îţi garantează că n-are bug-uri? Totuşi, dacă putem rezolva problemele NP, am putea furniza software perfect de fiecare dată. Şi şmecheria e că, ţinând cont de felul în care e alcătuit universul, avem motive să credem că, dacă rezolvi o problemă NP, le-ai rezolvat pe toate dintr-o lovitură. Ar fi cea mai mare descoperire din istorie. Nici măcar Premiul Nobel n-ar fi suficient de bun pentru cel care ar descoperi soluţia.

— Şi cum de computerele n-o pot face acum?

— Computerele sunt maşinării deterministe, pe când, cum le spune şi numele, NP sunt *nedeterministe.* Aşa că avem nevoie de o tehnologie nedeterministă ca să le rezolvăm.

— La asta lucraţi aici?

— La asta şi la factorizarea rapidă a numerelor mari.

— Alicia mi-a explicat conceptul. Încearcă să găsească o scurtătură, şi, dacă o găseşte, nimic nu va mai fi în siguranţă, şi lumea, aşa cum o ştim noi, va înceta. Şi să opreşti mersul lumii e o chestiune demnă de Premiul Nobel?

Champ ridică din umeri.

— E treaba politicienilor, nu a unor oameni de ştiinţă umili. Cercetările Aliciei sunt de perspectivă. Champ arătă cu degetul prin cameră. Răspunsul e aici. Trebuie doar să-l găsim. Ezită un moment, apoi continuă: Uită-te la asta.

Îl duse entuziast pe Sean la o masă ovală acoperită cu sticlă. Sub sticlă era o maşinărie mică ciudată.

— Ce e asta? întrebă Sean.

— O maşină Turing, răspunse Champ, cu reverenţă.

— Turing. Adică numită după Monk Turing?

— Nu, după *Alan* Turing. Deşi cred că erau rude, ca să vezi că şi genetica are rolul ei. Alan Turing a fost un geniu care a salvat milioane de vieţi în al Doilea Război Mondial.

— A fost doctor?

— Nu, Turing a fost matematician, deşi e foarte puţin spus. A fost angajat în faimosul Bletchley Park, de lângă Londra. Ne-am numit clădirile barăci ca omagiu adus spărgătorilor de coduri care lucrau la Bletchley, pentru că e termenul pe care l-au folosit şi ei pentru facilităţile lor de lucru. Pe scurt, Turing a inventat maşina care a descifrat unul dintre cele mai importante cifruri germane Enigma. Războiul din Europa s-a terminat cu cel puţin doi ani mai devreme datorită lui. De asemenea, era homosexual. Noroc că guvernul nu o ştia atunci, pentru că l-ar fi marginalizat şi Aliaţii ar fi putut pierde războiul, idioţii! De fapt, după război s-a descoperit că era homosexual, cariera lui s-a încheiat şi săracul s-a sinucis. Atâta talent irosit doar pentru că îi plăceau băieţii şi nu fetele.

— Şi asta e o maşină Turing.

— Da. Turing a venit cu ipoteza unei maşini de gândit universale, din lipsa unei descrieri mai bune. Deşi pare foarte simplă, te asigur că, cu instrucţiunile potrivite, o maşină Turing poate rezolva orice problemă. Toate computerele de azi sunt construite pe baza ei. Poţi s-o consideri un software foarte timpuriu. Nimeni nu poate inventa un calculator clasic care să fie conceptual mai bun sau mai puternic decât o maşină Turing. Poţi doar să construieşti una care parcurge etapele mai rapid decât cea clasică.

— Din nou cuvântul clasic.

Champ ridică un tub de sticlă lung şi subţire.

— Şi acesta este singurul dispozitiv din lume potenţial mai puternic ca o maşină Turing.

— Mi-ai arătat chestia aia când ne-am întâlnit prima dată, dar nu mi-ai explicat ce e.

— Ţi-aş putea spune, dar nu ai înţelege.

— Haide, nu sunt prost, zise Sean iritat.

— Nu e vorba despre asta, se răsti celălalt bărbat. Nu vei înţelege pentru că nici măcar eu nu înţeleg prea bine. Mintea umană nu funcţionează în plan subatomic. Orice fizician care îţi spune că înţelege pe deplin lumea cuantică minte.

— Deci fizica cuantică? Despre asta e vorba?

— Particule subatomice specifice care au un potenţial de putere de calcul pe care mintea umană nu îl poate înţelege.

— Nu pare mare lucru, spuse Sean, privind tubul.

Champ îşi trecu degetul peste tub.

— În domeniul computerelor, se spune că mărimea contează. În Laboratorul Naţional Los Alamos, există un supercomputer numit Blue Mountain. După cum ştii, toate PC-urile din lume au un cip. Este creierul calculatorului şi are milioane de întrerupătoare care vorbesc în 1-uri şi 0-ri. Blue Mountain are peste şase mii de cipuri, ceea ce face din el un computer de trei teraop; asta înseamnă că poate executa trei trilioane de operaţii pe secundă. Îl folosesc pentru a simula efectele unei explozii nucleare, de când, slavă Domnului, SUA nu mai foloseşte explozii reale. Totuşi, oricât de performantă ar fi o maşinărie teraop, când au încercat să reproducă doar a milioana parte dintr-o secundă de explozie nucleară, i-a luat patru luni bătrânului Blue să mestece numerele.

— Nu are chiar o viteză ameţitoare, spuse Sean.

— Se lucrează la un alt supercomputer care o să-l facă pe Blue să pară învechit, o maşină de treizeci de teraop, nume de cod Q, care va acoperi un acru de pământ. Va putea efectua mai multe calcule într-un minut decât ar face-o orice persoană umană cu un calculator într-un miliard de ani, şi există planuri să se construiască altele şi mai rapide. Totuşi, toate computerele astea nu sunt mai bune ca maşinăria Turing; doar ocupă mai mult spaţiu şi

costă mai mult. Iată tot ce-am putut face mai bun. Ridică tubul. Până acum.

— Vrei să spui că e un computer?

— În starea lui curentă e un dispozitiv rudimentar care poate face câteva calcule, dar nu asta e ideea. Un computer vorbeşte în limbaje de 1 şi 0. Cu un computer clasic, eşti ori 1, ori 0. Nu amândouă. În lumea cuantică, aceste legi limitative nu se aplică. De fapt, un atom poate fi şi 1 şi 0 în acelaşi timp, şi în asta constă frumuseţea întregului concept. Un computer clasic trece printr-o problemă în principiu în linie dreaptă, până ajunge la răspunsul corect. La un computer cuantic, fiecare atom în parte caută răspunsul corect în paralel. De exemplu, dacă vrei să afli rădăcina pătrată a tuturor numerelor de la 1 la 100 000, aşezi toate numerele pe o linie de atomi, manipulezi atomii cu energie şi apoi o restrângi foarte atent, pentru că, odată observată, toată treaba se destramă ca un castel de cărţi de joc. Şi voilà, ai toate răspunsurile corecte, în acelaşi timp, în câteva milisecunde.

— Nu înţeleg cum ar fi posibil una ca asta.

Faţa lui Champ se întunecă.

— Normal că nu. *Nu* eşti un geniu! Dar hai să punem problema în termeni pe care poţi să-i înţelegi. Un supercomputer ca monstruosul Q se hrăneşte cu date în porţii de 64 de biţi. Deci haide să legăm un şir de 64 de atomi. Nu uita, Q se întinde pe o suprafaţă de un acru; cei 64 de atomi sunt microscopici. Teoretic, un computer cuantic cu 64 de atomi poate opera 18 cvintilioane de calcule simultan, în comparaţie cu cele doar treizeci de trilioane pe secundă ale lui Q.

Sean rămase gură-cască.

— 18 cvintilioane? Ăsta chiar e un număr?

— Să încerc să pun lucrurile într-un context. Pentru a egala puterea acelor 64 de biţi microscopici de energie, supercomputerul Q ar avea nevoie de o suprafaţă de mărimea a 500 de sori, pentru a acumula toate cipurile necesare. Zâmbi răutăcios. Dacă ai rezolva cu căldura,

evident. Sau poţi folosi molecule. După cum vezi, acestea ocupă mult mai puţin spaţiu. Şi, cum ziceam, de aceea mărimea contează în lumea computerelor. Doar că mic e mult mai bun decât mare.

— Şi Monk Turing ştia toate astea? întrebă Sean.

— Da, a fost un fizician foarte înzestrat.

— Şi ce ştia el ar fi putut fi cumva vândut?

— Sigur sunt oameni gata să plătească pentru asta.

— Ţi-a zis cineva că s-ar putea să existe spioni în Babbage Town?

Sean aruncă întrebarea doar ca să-i surprindă reacţia.

— Cine ţi-a spus asta?

— Deci ştiai că s-ar putea să existe spioni?

— Nu, adică, tot ce se poate, spuse Champ ezitant, cu faţa foarte palidă.

— Bine, calmează-te şi spune-mi adevărul.

Celălalt bărbat şovăi.

— Nu ştiu sigur dacă sunt sau nu spioni pe aici. Ăsta e adevărul.

— Dar dacă ar fi, ce-ar urmări să afle?

— Avem în spate ani de date, de cercetări, de încercări şi eşuări, de progres, de posibilităţi. Ne apropiem de răspuns.

— Şi e valoros?

— Foarte valoros.

— Merită să declari război pentru el?

Champ făcu ochii mari.

— Doamne, sper că nu, dar…

— Se pare că Monk Turing a ieşit din ţară acum vreo nouă luni. Mai mult ca sigur i-ai aprobat ieşirea. Ştii unde s-a dus?

— Nu, dar mi-a zis că erau treburi de familie. Nu crezi că Monk Turing era spion, nu-i aşa?

Sean nu răspunse. Se uită la o muncitoare care ieşea din adăpost. Când trecu de uşă, un panou mic de lângă uşă clipi. Sean nu-l observase când intraseră.

— Ce e aia?

— Un scanner, spuse simplu Champ. Înregistrează automat cine şi când pleacă.

— Aşa e. Len Rivest mi-a spus despre înregistrările pe calculator. Aşa au aflat ce făcuse Monk Turing. Aşa că putem întreba calculatorul când ai venit tu azi-noapte şi când ai plecat.

Champ fu pe punctul de a-i răspunde, când atenţia amândurora se îndreptă spre uşă, care fu trântită de perete. Şeriful Hayes dădu buzna înăuntru, cu un gardian agitat în urma lui.

— Te-am căutat peste tot, îi spuse Hayes lui Sean, respirând greoi. Trebuie să mergem la o şedinţă, adăugă el. Acum. Cu Ian Whitfield. De fapt, invitaţia a fost pentru mine, dar vreau să mă însoţeşti.

— Cine naiba e Ian Whitfield? întrebă Sean, surprins.

— Conduce Camp Peary, îi răspunse Hayes. Am face bine s-o luăm din loc. Îi aruncă o privire ascuţită lui Sean. Vii, da?

— Vin.

CAPITOLUL 37

După suferinţa îndurată de a mânca o cină timpurie şi de a participa la sesiunea despre tulburări de alimentaţie cu Cheryl, Michelle se externă din sanatoriu. Înainte să plece, trecu pe la Sandy.

— Am vorbit cu amicul meu, Bobby Truman. Mi-a zis că s-au săturat de porcăriile lui Barry. Îl scot din Programul de protecţie a martorilor şi le-a spus procurorilor să ceară pedeapsa maximă.

— Nu pot să-ţi mulţumesc suficient pentru ce-ai făcut, Michelle. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă pistolul ar fi fost încărcat.

— Hei, la ce sunt buni prietenii psihopaţi, dacă nu pentru asta?

— Acum, nu-ţi mai face griji pentru mine şi du-te la bărbatul tău.

— Sandy, suntem doar amici.

— Dar te duci să-l vezi, nu?

— Da, la naiba, mi-e dor de el.

— Bun, atunci o să vezi dacă vreţi să fiţi în continuare doar amici.

În timp ce Michelle se îndrepta spre uşă, Sandy îi strigă:

— Nu uita să mă inviţi la nuntă! Şi, în locul tău, aş investi într-un detector de metale. Cu slujba ta, nu ştii niciodată cine-o să apară la petrecere!

În drumul spre ieşire, Michelle îi lăsă asistentei-şef un mesaj pentru Horatio Barnes.

— Spuneţi-i domnului Harley-Davidson că mă poate şterge de pe lista lui. M-am vindecat.

— Mă bucur că tratamentul nostru a fost eficient pentru dumneavoastră.

— O, n-are nicio legătură cu tratamentul vostru. Trebuia să-l prind pe vulpoiul ăla de Barry în flagrant. Prefer oricând asta în locul „pilulelor de fericire”.

Spuse asta şi ieşi trântind uşa în urma ei.

Trase adânc în piept aerul proaspăt de seară şi luă un taxi spre noul apartament. Folosind setul de chei pe care i-l lăsase Sean, intră înăuntru şi începu să-şi arunce lucrurile în toate părţile. Ba chiar şi câteva de-ale lui Sean. Avea să le ridice el când se întorcea, bineînţeles, la cât de obsedat de curăţenie era, dar avea măcar să-l forţeze să facă un efort.

Apoi aproape zbură spre camioneta ei şi conduse aiurea o jumătate de oră, cu geamurile lăsate în jos, cu Aerosmith ţipând din CD-player, şi un sentiment de uşurare când simţi toată mizeria ei la picioare. Avea nevoie doar de nişte odihnă şi relaxare, îşi spuse singură. Da, şedinţele cu Barnes fuseseră cumplite, dar le supravieţuise. Într-un război al voinţelor, nu se îndoise de cine avea să câştige.

Apoi toate gândurile la Horatio Barnes se risipiră, pe măsură ce se concentră pe următoarea mutare: să i se alăture lui Sean. Probabil c-ar fi trebuit să-l sune, să-i spună că vine. Totuşi, Michelle rareori alegea să facă ceea ce se cuvenea. Şi, chiar dacă nu voia s-o recunoască, o părticică din ea se temea că dacă l-ar fi sunat, Sean i-ar fi spus să nu vină.

După ce se întoarse în apartament, Michelle găsi ceea ce avea nevoie după ce scotoci rapid printre lucrurile lui Sean: copia unui dosar complet despre Babbage Town. Sean spusese că urma să ia un avion mic până acolo, fără îndoială, din bunăvoinţa domnişoarei Joan Pacoste. Michelle preferă să meargă cu maşina. Estimă că avea să dureze cam patru ore pentru şoferi normali, dar cu detectorul ei ilegal de radar şi cu acceleraţia călcată la maximum, era sigură c-ar fi putut ajunge acolo în mai puţin de trei ore. Faptul că nu fusese angajată de compania lui Joan nu o împiedică deloc. Cazul conta. Şi Michelle ştia sigur un lucru: ea şi Sean împreună, odată

porniţi la vânătoare, erau aproape de neoprit. Despre asta era vorba de fapt. Nu despre ea. Ci despre ei.

Împachetă şi o şterse, oprindu-se doar pentru o cafea tare şi trei batoane energizante. Adrenalina îi alerga prin vene. Doamne, ce bine era să trăieşti din nou. Şi să fii liberă.

De la aeroport, Horatio se duse direct la clinică, unde descoperi că pacienta lui principală plecase.

— A zis unde se duce? o întrebă el pe asistenta-şef.

— Nu, dar mi-a zis să vă transmit că e vindecată.

— Serios? Mai nou se ocupă şi de autodiagnosticare?

— Nu ştiu, dar să vă spun ce-a făcut cât a stat pe-aici.

Asistenta îi explică rapid despre Barry şi Sandy, Programul de protecţie a martorilor şi despre afacerea cu droguri.

— A făcut toate astea cât am fost eu plecat? La naiba, n-am lipsit chiar atât de mult.

— Nu creşte iarbă pe unde calcă femeia aia. Am auzit că l-a snopit în bătaie pe Barry. Ştiţi, nu mi-a plăcut niciodată de el.

— Ca să vezi, bombăni Horatio în timp ce plecă.

— Noapte bună şi dumneavoastră, domnule Harley-Davidson! bâigui asistenta.

Horatio se gândi. Trebuia să deducă ce avea să facă Michelle acum. De fapt, nu era chiar aşa de greu. Mai mult ca sigur că voia să dea de Sean. Probabil că se îndrepta spre el chiar acum. Legal, nu putea face nimic ca s-o oprească. Dar ştia şi că femeia nu era vindecată. Incidentul de la bar putea să se repete, manifestându-se într-o manieră diferită şi mai letală. Se gândea dacă să-l anunţe pe Sean, când îi sună telefonul.

— Vorbind de lup, chiar mă gândeam să te sun, spuse Horatio.

Sean chicoti.

— Ţi-aş zice că minţile mari gândesc la fel, dar chiar sunt înconjurat de genii acum, aşa c-o să sar peste. Mă duc

să mă întâlnesc cu şeful de la Camp Peary, dar voiam să te întreb ceva.

— Camp Peary? Adică Ferma CIA?

— Exact. Trebuie să-mi faci o favoare. Îi povesti despre Viggie. Ştiu că ţi-ar fi greu să vii până aici, pentru că eşti ocupat cu Michelle şi cu ceilalţi pacienţi.

Horatio îl întrerupse.

— De fapt, nu sunt. Pacienta mea favorita m-a lăsat baltă.

Îi povesti lui Sean atât despre aventura lui Michelle în clinică, cât şi despre faptul că se externase.

— La naiba, dă de necazuri oriunde se duce, spuse Sean, dar în vocea lui se simţi şi o urmă de mândrie.

— Şi bănuiesc că se îndreaptă spre tine.

— Spre mine? I-am zis puţin despre caz, dar nu şi locul.

— Ai lăsat ceva în apartament care are legătură cu cazul?

Sean mormăi.

— O, la naiba, am lăsat o copie după dosar, pentru că n-am birou.

— Nu prea ai instincte organizatorice, prin urmare, probabil c-o să ajungă la tine dimineaţă, dacă nu chiar mai devreme.

— Joan o să facă urât, nu prea se înţeleg.

— De necrezut. Vin mâine. Există cazare pe-aproape?

— Probabil că te pot caza în Babbage Town. Deci, ce fac când apare Michelle?

— Poartă-te normal, ea cu siguranţă va părea normală.

— Ai făcut progrese cu cazul ei?

— Am făcut o excursie interesantă în Tennessee, despre care o să-ţi vorbesc când ne vedem. Trebuie să-ţi mulţumesc că mi-ai dat un caz atât de fascinant. Şi Viggie pare un caz interesant.

— Horatio, tot locul ăsta e interesant. Şi mai mult decât periculos acum, aşa că, dacă vrei să refuzi respectuos, n-o să te condamn.

— O să mă fac că n-am auzit ce-ai spus.

— Michelle se simte mai bine?

— Trebuie s-o ajutăm să scape de ce-are pe suflet, Sean, ca să nu se mai teamă c-o să izbucnească din nou într-o criză. Şi n-o s-o las în pace până nu ajungem în punctul ăla.

— O să fiu lângă tine, Horatio.

— Bine, pentru că, din ce-am văzut până acum, nu cred că există vreun bărbat care să-i poată face faţă de unul singur.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu.

CAPITOLUL 38

În timp ce treceau prin campusul universitar William and Mary, cu clădirile sale îngrijite din cărămizi roşietice, Sean îl privi pe Hayes. Şeriful era aplecat în faţă, strângând atât de tare de volan, încât încheieturile i se albiseră.

— Şerif Hayes, dacă rupi volanul în două, n-o să ne putem întoarce.

Faţa lui Hayes se înroşi şi îşi slăbi strânsoarea.

— Spune-mi Merk, aşa îmi spune toată lumea. Nu prea mă port ca un şerif adevărat, nu-i aşa?

— Majoritatea poliţiştilor nu sunt chemaţi să-l întâlnească pe lupul cel rău în mijlocul unei investigaţii.

— Ce crezi c-o să spună?

— Cred că nimic din ce-am vrea să auzim. Şi pot să-ţi spun de pe acum că nu cred că va coopera cu noi.

— Ziua asta devine din ce în ce mai interesantă! exclamă Hayes.

— Ai vorbit cu Alicia?

Hayes dădu din cap că da.

— După ce mi-ai spus că se vedea cu Rivest, a trebuit s-o fac.

— Aveau o relaţie serioasă?

— Ea părea să creadă că da.

Parcară în faţa adresei pe care o primise Hayes. Era o clădire din cărămidă, cu trei etaje, care părea să fie alcătuită din mai multe unităţi rezidenţiale. Un bărbat îmbrăcat într-un tricou cu guler şi pantaloni kaki le ieşi în întâmpinare în hol. Sean îşi dădu seama că era bodyguardul lui Whitfield. Nu era la fel de înalt ca Sean şi nu era foarte musculos, dar nu avea niciun milimetru de grăsime pe corp, abdomenul lui lucrat se vedea prin tricou. Şi, pentru ochiul format a lui Sean, bărbatul se purta de

parcă te-ar fi putut omorî în zece feluri diferite fără să transpire măcar.

Le verifică legitimaţiile, apoi îi confiscă arma lui Hayes. După aceea îl percheziţionă pe Sean, fără să spună o vorbă.

Luară liftul până la etajul trei şi curând şedeau în nişte scaune confortabile, în jurul unei mese ovale, într-una din camerele de pe colţ. Domnul Abdomen-cu-Pătrăţele dispăru pentru o clipă, apoi se întoarse cu un alt bărbat. Acesta purta la rândul lui un tricou cu guler şi pantaloni kaki şi era într-o condiţie fizică aproape la fel de bună ca a celuilalt, chiar dacă avea păr des şi cărunt şi probabil că se apropia de şaizeci de ani. Totuşi, Sean observă că omul şchiopăta. Avea ceva la piciorul drept.

Bărbatul îi aruncă o privire scurtă domnului Abdomen-cu-Pătrăţele şi un dosar apăru în mâinile lui Whitfield, pentru că bătrânul trebuia să fie Whitfield, presupuse Sean.

Urmară câteva momente de tăcere, în timp ce gazda citi metodic dosarul. Apoi, într-un final, se întoarse către cei doi.

— Au existat patru sinucideri confirmate în vecinătatea instituţiei noastre în ultimele 27 de luni, spuse Whitfield.

Sean nu se aşteptase să înceapă aşa şi, evident, nici Hayes.

— Din cine ştie ce motiv, continuă Whitfield, se pare că am devenit locul unde oamenii depresivi şi sinucigaşi îşi pun capăt zilelor. Nu ştiu de ce, dar ar putea fi mai multe motive, inclusiv dorinţa de notorietate sau de a cauza probleme. Am început să mă cam satur de isprăvile astea.

— Moartea cuiva nu e o chiar o ispravă, nu-i aşa? întrebă Sean, în timp ce Hayes păli. Circumstanţele morţii lui Monk Turing încă n-au fost lămurite. Sinucidere, crimă, încă nu ştim.

Whitfield lovi dosarul cu degetul.

— Toate dovezile indică sinucidere. Se uită la Hayes. Nu-i aşa, şerif Hayes?

Hayes se bâlbâi.

— Bănuiesc c-am putea spune asta.

— Nu există dovezi care să arate că Monk ar fi fost destul de deprimat ca să se sinucidă, sublinie Sean.

— Nu toate geniile sunt depresive? răspunse Whitfield.

— De unde ştii că era un geniu?

— Când oamenii se mută în cartierul meu, îmi place să-i cunosc mai bine.

— Ai fost în Babbage Town, nu-i aşa? continuă Sean.

Whitfield se întoarse din nou către Hayes.

— Sunt sigur că mi-am făcut înţeleasă părerea. Patru sinucideri, şi acum cinci. Răbdarea mea a ajuns la capăt.

— Un om a murit, replică Hayes, aparent prinzând curaj în faţa tonului superior adoptat de celălalt.

— Oricine poate sări un gard să-şi zboare creierii.

— Doar pentru că o spui tu, nu înseamnă că e adevărat, zise Sean.

Whitfield îşi aţinti privirea asupra lui Hayes.

— Bănuiesc că bărbatul acesta ţi-e cumva asociat.

Sean se ridică.

— Îmi pare rău, sunt Sean King. Am sărit peste prezentări. Sunt asociatul şerifului Hayes în această chestiune. Şi noi presupunem că sunteţi Ian Whitfield, şeful de aici, de la Camp Peary? Dacă nu, pierdem timp preţios.

— FBI-ul şi-a terminat investigaţia şi concluzia a fost sinucidere, spuse Whitfield.

— Ei bine, nu ar fi prima oară când Biroul trage concluzii pripite, nu-i aşa? Şi, bineînţeles, avem şi uciderea lui Len Rivest, şeful securităţii din Babbage Town.

— Asta nu mă interesează, afirmă Whitfield.

— Ei bine, vă va interesa, dacă se află că moartea lui Turing are vreo legătură cu moartea lui.

— Mă îndoiesc că lucrurile stau aşa.

— De aceea ne ocupăm noi, nu-i aşa? Pentru că opinia dumneavoastră nu contează prea mult.

Ca răspuns, Whitfield privi spre uşă. În secunda următoare, domnul Abdomen-cu-Pătrăţele îl prinse pe

Sean de braţ şi îl conducea rapid spre ieşire. Sau poate pe acoperiş, să-i dea un brânci.

În hol, Hayes îşi primi arma înapoi, domnul Abdomen-cu-Pătrăţele îl strânse mult prea tare de mână pe Sean, şi ambii bărbaţi ieşiră în întuneric. Când ajunseră la maşină, Hayes spuse:

— Eşti nebun de-i vorbeşti aşa?

— Probabil.

— Haide, te-ai chinuit din greu ca să-l scoţi din sărite. De ce?

— Pentru că-i un imbecil, de-aia.

— Are dreptate cu cele patru sinucideri, spuse Hayes.

— Asta nu înseamnă că Monk s-a sinucis. De fapt, e posibil ca acela care l-a ucis să facă să pară o sinucidere.

— E o idee bună.

— Mulţumesc. Încerc să am cel puţin una pe zi.

— Deci ne întoarcem în Babbage Town?

— Mai întâi vreau să verific ceva.

Sean se urcă la volan, în timp ce Hayes se aşeză pe locul din dreapta.

— Nu sunt sigur că regulamentul îţi permite să conduci maşina asta, spuse Hayes.

— Ce mai contează, spuse Sean, în timp ce băgă în marşarier, ieşi şi apoi se opri la oarecare distanţă de intrarea în clădire.

— Ce facem mai exact aici? întrebă Hayes.

— Se numeşte supraveghere. Bănuiesc că ştii ce înseamnă.

— Pe cine naiba crezi că supraveghezi? Pe şeful de la Camp Peary?

— Există o lege care să mă oprească?

— La naiba, probabil că da.

Un sfert de oră mai târziu, o maşină neagră trase în faţa clădirii şi o femeie de vreo treizeci şi cinci de ani coborî din ea. Era înaltă, blondă, bronzată, cu picioare lungi şi cu o siluetă care te făcea să întorci capul după ea de mai multe ori. Când se apropie de uşa principală, apărură Whitfield şi umbra lui. Femeia vorbi cu Whitfield câteva

momente, după care acesta porni şchiopătând împreună cu domnul Abdomen-cu-Pătrăţele, se urcă într-un sedan negru şi demară, lăsând-o pe femeie mai mult decât bosumflată.

— Interesant, spuse Sean. E ori soţia lui, ori amanta.

— Sau poate iubita.

— Nu, nu, Whitfield avea verighetă.

În timp ce ei pălăvrăgeau, femeia urcă în maşina ei şi plecă. Sean băgă în viteză şi o porni pe urmele ei.

— Ce naiba faci? întrebă Hayes.

— O urmăresc.

— Sean, am putea avea probleme din cauza asta.

— Am deja probleme.

Hayes se lăsă în scaun, cu un aer de resemnare.

Sean zâmbi şi-l întrebă:

— Te mai bucuri că te-ai hotărât să mă iei ca partener?

— Nu!

— Bun, asta înseamnă că începem să facem echipă bună.

Remarca aceasta îi aminti lui Sean că în câteva ore Michelle avea să fie acolo. În mod normal, ar fi fost bucuros să-şi vadă partenera reală. Totuşi, îşi tot amintea de cuvintele lui Horatio, cum că Michelle ar fi putut fi un pericol pentru ea însăşi. N-ar fi trebuit să plece de la clinică. Nu era vindecată. Şi venea spre el. Şi cine naiba ştia ce s-ar fi putut întâmpla?

CAPITOLUL 39

Michelle profită de călătorie şi îşi sună o prietenă care lucrase la Naţional Intelligence Center după o perioadă scurtă în Serviciul Secret, unde Michelle o sprijinise în carieră. O sună pe femeie acasă, gândindu-se că telefonul de la serviciu era monitorizat.

După ce pălăvrăgiră puţin, Michelle îi spuse:

— Nu mă interesează secrete de stat, Judy, dar ce poţi să-mi spui despre Camp Peary?

— Vrei să zici Centrul de Antrenament al Forţelor Armate?

— Haide, Judy. Vorbim despre CIA.

— Bine, bine, scuză-mă pentru răspunsul oficial. Prietena ei îi dădu câteva date despre mărimea locului, istoria lui şi misiunea oficială. Majoritatea instructajelor avansate se fac în Point, Carolina de Nord, continuă Judy. Dar rămâne centrul principal de spionaj al CIA. De fapt, Pentagonul se gândeşte să-şi stabilească propria şcoala de spionaj şi să formeze centre de spionaj operaţionale peste tot în lume.

— Uneori, prea multă inteligenţă strică, constată Michelle nemulţumită.

Judy râse.

— Oficial, nu pot să comentez pe tema asta. În prezent, şeful rezervaţiei Camp Peary este un bărbat pe nume Ian Whitfield. Fost militar, Delta Force, cred, erou de război în Vietnam. N-ai vrea să ai de-a face cu el. A intrat în CIA prin anii 1980. A stat în Orientul Mijlociu în ultimii ani. Acum, că s-a întors în Statele Unite, se zvoneşte că face tot ce-i stă în putinţă ca să reabiliteze faima complexului de la Camp Peary.

— Şi cum face asta?

— De ce te interesează?

— Am o treabă acolo. Cineva a fost găsit mort pe proprietatea lor.

— Am citit despre asta în ziare. Credeam că s-a sinucis.

— S-ar putea. Vorbeam despre Whitfield?

— Păi, acum doi ani, Congresul a finanţat construirea unei noi clădiri acolo, se zice că un cămin.

— Se zice?

— Uite ce e, n-ai auzit asta de la mine.

— Judy, nici măcar n-am vorbit cu tine. Spune-mi tot ce ştii.

— În anii 1990, au construit un cămin cu 105 camere pentru noua şcoală de instrucţie. Aşa că se zvoneşte că restul banilor ar fi fost alocaţi pentru un centru de interogare.

— De interogare? De ce ar fi atât de secret?

— Depinde pe cine interoghează şi…

Michelle termină fraza pentru ea:

— Şi cum interoghează.

— Exact.

— Terorişti?

— Ştii că NSA probabil că ne ascultă conversaţia.

— N-au decât. N-au suficient personal ca să asculte toate conversaţiile tipilor cu adevărat răi, darămite pe ale noastre? Deci aduc acolo oameni despre care probabil că nu ştie nimeni şi pe care e posibil să îi tortureze?

— Oficial? Categoric, nu. Neoficial, cine ştie? Nu e ca şi cum am ţipa în gura mare că, vezi Doamne, în Tidewater, Virginia, s-a deschis o nouă cameră de tortură, la trei ore depărtare de capitala lumii libere. Nu îmi place ideea de a tortura prizonieri, dar e un război împotriva terorii. Nu prea putem lupta ca înainte.

— În regulă, cum îi duc acolo?

— Odată cu banii pentru „cămin”, s-au alocat şi bani pentru o pistă nouă care să accepte şi avioane mai mari.

— Cum ar fi cele capabile de zboruri intercontinentale?

— Exact.

Michelle tăcu pentru câteva clipe.

— Detaşamentul paramilitar mai e în Camp Peary?

— Nu pot să-ţi spun.

— Haide, Judy!

— Hai să-ţi spun altfel: nu te duce acolo la picnic, s-ar putea să nu te mai întorci.

— Mulţumesc. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Tu m-ai ajutat să supravieţuiesc în primul an în Serviciul Secret.

— Prietenele trebuie să se ajute.

— Lucrezi la asta cu Sean King?

— Da.

— Deci sunteţi mai mult decât nişte parteneri de afaceri, sau nu încă?

— De ce vrei să ştii?

— Pentru că dacă nu te interesează, încerc eu. E superb.

— Ar trebui să-l vezi când e nervos.

— Crede-mă, îl vreau şi nervos.

Michelle închise telefonul, hăpăi un baton energizant şi îşi termină cafeaua. Se uită la ceas, apoi la GPS. 145 de kilometri pe oră şi încă vreo 60 de minute. Dragul ei detector de radar vechi.

CAPITOLUL 40

Hayes şi Sean o urmăriră pe femeie până în parcarea unui bar foarte popular, la vreo trei străzi distanţă de campusul William and Mary. În timp ce aceasta intra în bar, Hayes şi Sean se consultară rapid. Deciseră ca Sean să intre singur, lăsându-l pe Hayes, care era în uniformă, în maşina lui de poliţie.

În timp ce Sean ieşea din maşină, Hayes ridică o mână, în semn de avertizare.

— Uite ce e, vreau să se consemneze că după mine, dacă femeia aia e nevasta lui Whitfield, faptul că te apropii la mai puţin de trei kilometri de ea e de rău.

— Dar, pe de altă parte, dacă moartea lui Monk are legătură cu Camp Peary şi cu Ian Whitfield, atunci doamna s-ar putea să ne conducă spre o scurtătură. Şi, ca bonus, poate aflu şi cine a încercat să mă omoare.

Localul era plin de un amestec interesant de studenţi şi de oameni care chiar munceau ca să-şi câştige traiul. În spatele barului de modă veche, care părea desprins chiar de pe platourile de filmare ale serialului *Cheers*, doi tineri şi un bărbat mai în vârstă umpleau pahare cu băuturi pe cât de repede le funcţionau creierele şi li se mişcau mâinile. Se ştie că educaţia superioară provoacă o sete neobişnuită, reflectă Sean.

Iat-o în spate, la o masă înaltă, lângă mesele de biliard. Avea deja băutura comandată şi încerca să reziste avansurilor unui tânăr care părea a fi membru al echipei de fotbal William and Mary, probabil înaintaş, judecând după statura lui. Nu că Sean l-ar fi învinovăţit pe tip. Doamna avea fustă scurtă şi picioare lungi, şi felul în care părul blond îi cădea pe umeri, revărsându-se peste decolteul adânc, şi ochii aceia albaştri intenşi, năucitori… La naiba, dacă ar fi fost student, ar fi făcut pe dracu-n

patru ca s-o seducă. Hei, şi-apoi ar fi avut cu ce să se laude în toţi cei patru ani de şcoală.

Tipul scrise ceva pe un şerveţel şi i-l înmână. Ea citi – probabil un număr de telefon sau descrierea vreunui act sexual pe care voia să-l aibă cu ea –, dădu din cap şi îi făcu semn să plece.

Sean profită şi se aşeză lângă ea. Femeia îi zâmbi recunoscătoare, fie datorită faptului că, fără îndoială, Sean părea suficient de matur ca să poată bea legal, fie pentru că o extenuase înaintaşul.

— Nu te-am mai văzut pe aici, spuse ea.

— Asta pentru că n-am mai fost pe aici. Îi captă atenţia unei ospătăriţe. Aduceţi-mi ce bea doamna.

Aceasta îşi ridică băutura.

— Şi tu eşti amator de Mojito?

— Acum, da.

Îi privi verigheta.

Ea observă.

— Nu cred că există o lege care să-i interzică unei femei măritate să iasă singură.

— Chiar deloc. Scuze. Eu sunt Sean Carter.

— Valerie Messaline.

Dacă era măritată cu Ian, înseamnă că nu i-a luat numele de familie.

Îşi strânseră mâinile. Avea o strângere de mână puternică, plină de încredere. Se gândi la o strângere de mână la fel de viguroasă: a lui Michelle.

— Şi ce te aduce prin sătucul nostru?

— Afaceri, răspunse Sean. Să înţeleg că eşti din zonă?

— Nu, dar soţul meu are biroul prin zonă. De fapt, plănuiam să ies cu el în seara asta. Privi în jos, la pahar. Se pare că nu a fost posibil.

Asta explica scena din faţa clădirii.

— Pot să întreb cum de soţul tău nu vede cât de norocos e, sau aş fi indiscret?

Ea râse.

— Întrebarea nu e indiscretă, dar răspunsul meu s-ar putea să fie. Sean îşi primi băutura şi fiecare sorbi din a

lui, iar el aruncă o privire prin bar. Încerca să observe dacă le acorda cineva mai multă atenţie decât ar fi trebuit.

— Tu cu ce te ocupi, Sean?

— Rezolv probleme.

— O, perfect, pot să te angajez? spuse ea în glumă.

— Nu mă vând ieftin.

— Nu te-aş fi lăsat să stai lângă mine dacă aş fi crezut asta.

— Dar tu ce faci?

— Nu prea multe în ultimul timp.

— Copii?

— Nu, n-a fost să fie.

— Nici la mine.

Privi spre mâna lui.

— Nu mai eşti însurat?

— Divorţat. N-am mai intrat încă o dată în joc.

— Şi ce-ai făcut de-a divorţat de tine?

— Se pare că sforăi, şi încă foarte tare.

— Există un tratament sigur pentru asta.

— Serios? Ce anume?

— Să-ţi faci de cap.

El zâmbi.

— Fir-ar să fie, ar trebui să roşesc acum?

— Doar făceam un comentariu. Nu mă refeream neapărat la tine, deşi eşti un bărbat foarte atrăgător, dar nu cred că trebuie să-ţi spun eu asta, nu-i aşa?

Avea un ton direct, agresiv. Femeia nu flirta cu el. Cu siguranţă era vorba de altceva.

Îşi privi ceasul. Michelle trebuia să ajungă. Şi nu dorea să întindă coarda cu Valerie din prima.

— Îmi pare rău dacă te plictisesc, spuse ea iritată.

El îşi ridică privirea şi o văzu uitându-se la el, jignită.

— Am o întâlnire la care trebuie să ajung.

— Atunci, grăbeşte-te. Aşa îmi termin şi eu băutura în linişte.

— Valerie, l-am văzut pe tipul ăla care se dădea la tine. Eu nu simt aşa.

— Toţi ziceţi asta.

Îşi vârî mâna în buzunar, scoase o hârtie şi scrise ceva pe ea. I-o înmână.

— Trebuie să plec acum, dar ai aici numărul meu.

— De ce-aş vrea numărul tău?

— Să zicem că e doar un schimb prietenesc de informaţii.

O privi, aşteptând o reacţie.

— Nu trebuie să-mi dai numărul tău dacă nu vrei.

— Perfect, pentru că nu cred că vreau.

El îşi termină paharul de Mojito şi se ridică.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Valerie.

Femeia nu-i răspunse, dar, cu fiecare pas pe care-l făcea, el îi simţi privirea sfredelindu-i spatele. Afară, în maşină, îi povesti lui Hayes totul.

— Tu vrei neapărat să mori?! exclamă şeriful. Whitfield părea gata să te omoare doar pentru că i-ai pus o întrebare despre Camp Peary. Îţi dai seama ce ţi-ar face dacă află că te-ai dat la nevastă-sa?

— Doar am băut ceva cu doamna. La început a fost prietenoasă, după care brusc s-a schimbat. E unul dintre motivele pentru care-am bătut în retragere.

— Poate că e obişnuită ca oamenii să-i dea târcoale, să încerce să afle câte ceva despre soţul ei şi să se folosească de ea pentru asta. Exact ca tine!

Conduseră înapoi spre Babbage Town în tăcere. După ce se dădu jos din maşină, Sean îi spuse:

— Am doi asociaţi care mi se vor alătura. Ai vrea să faci şi cu ei aceleaşi aranjamente?

— Adică să colaborăm?

Sean dădu din cap.

— Nu ştiu, e ceva de capul lor?

— La fel de buni ca mine, dacă nu mai buni.

— Vedem, poate că da, ţinând cont că probabil o să fii omorât curând de un soţ gelos.

În timp ce Hayes ieşea pe porţile Babbage Town, Sean zări nişte faruri clipind. Când camioneta se apropie, Sean trase adânc aer în piept. Sosise Michelle Maxwell.

CAPITOLUL 41

Sean se prefăcu surprins când o văzu pe Michelle, dar nu îi ceru prea multe explicaţii, concentrându-se pe găsirea unei modalităţi de a o duce înăuntru. Se lăsă cu o ceartă aprinsă cu agenţii de pază de la poarta principală şi cu un apel către Champ Pollion, care veni să rezolve disputa.

Când dădu cu ochii de Michelle, strălucitul fizician se transformă imediat într-un căţeluş care se gudură.

— Normal că poţi rămâne, spuse Champ, fâstâcindu-se uşor în timp ce-i întinse mâna lui Michelle.

— Poate luăm cina în sala de mese, ca să discutăm cazul, zise Sean.

— În regulă, spuse Michelle, privindu-l pe Champ. Mulţumesc, domnule Pollion.

— Te rog, spune-mi Champ.

— Sunt sigură că te ridici la nivelul numelui, îl flată ea.

În timp ce se îndepărtau, Sean aruncă o privire în urmă şi-l văzu pe Champ uitându-se cu jind după Michelle. „S-o crezi tu, amice.”

Sufrageria era destul de goală la ora aceea, dar, având în vedere programul non-stop, bucătarii din Babbage Town erau la datorie şi, în niciun sfert de oră, aveau deja mâncare şi cafea calde în faţă.

Sean îi povesti totul lui Michelle, inclusiv că fusese atacat, teoria lui despre uciderea lui Rivest şi conversaţia scurtă cu Valerie Messaline. La rândul ei, Michelle îl puse la curent cu ce aflase de la Naţional Intelligence Center.

— Am auzit un avion aterizând pe la ora două dimineaţa în prima noapte petrecută aici. Unul mare. Chiar mă întrebam de ce n-am văzut farurile de poziţie.

— Persoana mea de contact din NIC mi-a mai zis că Whitfield nu e un om cu care să te joci.

— Crede-mă, deja ştiam asta, spuse Sean.

— Deci eşti partener cu şeriful ăsta, Hayes?

Sean îşi amestecă nişte zahăr în cafea.

— Mi s-a părut o idee bună să aflu informaţii din interior.

— Şi micuţa Joanie e de acord?

— Micuţa Joanie nu ştie, pentru că nu i-am răspuns la apeluri.

— Ştiam eu de ce te ador.

— Nu te grăbi cu aplauzele; va trebui s-o informez la un moment dat.

— Şi tipul ăsta, Hayes? E OK?

— Da, de treabă, chiar dacă puţin cam fricos. Crede că n-ar trebui să mă apropii de soţia lui Whitfield.

— Şi eu cred la fel.

— Dacă Monk a fost ucis de amicii din Camp Peary, ea s-ar putea să fie singura persoană care să ne fie de folos ca să aflăm ceva.

— Din ce mi-ai spus, cum i-a făcut vânt în seara asta, mă îndoiesc că îi dă raportul zilnic.

— S-ar putea să fi aflat ceva oricum. Femeia nu e proastă şi nici nu e prea fericită cu soţiorul ei.

— Bine, să zicem că Whitfield a ordonat ca Monk Turing să fie ucis. De ce?

— A văzut ceva? Poate zborurile astea secrete? Oricum, e clar că se întâmplă ceva ciudat acolo. Cineva a încercat să mă împuşte. Şi poţi să spui ce vrei despre CIA, dar de obicei nu atentează aiurea la viaţa cetăţenilor americani.

— Poate că a văzut când a fost torturat cineva. Sau poate chiar ucis, adăugă Michelle.

— Oamenii zic că Turing a escaladat gardul şi că apoi a murit chiar acolo. Dar dacă a mers mai departe? De fapt, dacă voia *să iasă* din Camp Peary când a fost ucis?

— Dar spuneai că toate dovezile arată că s-ar fi sinucis.

— Haide, de parcă CIA n-ar putea face o crimă să pară sinucidere?

— Sean, în definitiv, de ce s-ar fi furişat Monk Turing acolo?

— Din câte spune Whitfield, s-a sinucis fie ca să compromită CIA-ul, fie ca să se bucure după moarte de publicitate.

— Dar tu nu crezi aşa ceva.

— Nu, dar poate că a văzut avioanele şi, fiind un geniu curios, a decis să vadă despre ce era vorba.

— Şi *geniul* ăsta nu şi-a dat seama că asta însemna sinucidere curată? a zis ea sceptică.

— Deci poate avea un *alt* motiv pentru care se ducea acolo. Dar mai e o posibilitate. Poate spiona locul ăsta şi îşi vindea secretele celui care plătea mai bine. Se pare că Rivest credea că sunt spioni pe-aici. Iar Turing a ieşit din ţară.

— Asta nu explică modul cum a ajuns să moară pe o proprietate a CIA-ului. Şi poate Turing nu spiona locul ăsta.

— Ce vrei să zici? întrebă Sean curios.

— Vreau să spun, la urma urmei, ce fac cei din Babbage Town? Se joacă cu cifre şi cu nişte computere mici, sau aşa zic ei. Îşi coborî vocea. Cum ştii că locul ăsta nu e un centru de spionaj? Chiar peste râu se află o instituţie CIA ultrasecretă. Poate că toate treburile astea ştiinţifice sunt doar o acoperire pentru ceea ce fac de fapt: spionaj împotriva acestei ţări.

Sean zâmbi.

— E o teorie superbă. Ştiam eu de ce mi-era dor de tine.

— De asta se numeşte parteneriat.

— Dar, dacă tot locul ăsta e un centru de spionaj, de ce ne-au chemat pe noi?

— *Rivest* ne-a chemat. Poate că nu era implicat în spionaj, dar zicea că şefii lui începeau să se răzgândească.

— Când îmi fac niscai curaj ca să vorbesc cu Joan, o să-i cer mai multe detalii despre toate astea. Vreau mai ales să-i verific pe Champ, pe Alicia şi pe Monk Turing.

— Computere cuantice, zici?

— Len Rivest spunea că merită ca ţările să pornească un război pentru ele.

— Şi crezi că moartea lui Rivest are legătură cu a lui Turing?

— Dacă nu, cel puţin are cu Babbage Town. Avea de gând să-mi spună totul despre locul ăsta. Apoi se duce să facă o baie şi e ucis în cadă.

— Dar FBI-ul crede în continuare că a fost un accident?

— Ventris e tipul care se ocupă. Nu ştiu ce crede el. Mi-a dat foarte clar de înţeles c-o să mă strivească ca pe un gândac dacă îi stau în cale.

— E târziu. Ce-ai zice să mergem în noua noastră casă?

Sean luă bagajul şi se îndreptară spre bungalow. Nicio lumină nu era aprinsă.

— Probabil că dorm. Sean descuie uşa cu cheia pe care i-o dăduse Alicia şi o conduse pe Michelle înăuntru. Aprinse lumina din foaier şi spuse: Eu stau într-unul dintre dormitoarele de la etaj. E unul liber vizavi de-al meu. Îi explic eu Aliciei de dimineaţă.

O studie discret.

— Deci eşti OK? întrebă el încet.

— De fapt, mai mult decât OK. Trebuie să recunosc că mi-a prins bine puţină odihnă.

— Şi treburile dubioase care ziceai că se petrec la clinică? Ceva interesant? întrebă el nepăsător, ştiind deja răspunsul.

— Nimic interesant, minţi ea. Trebuie să-ţi mărturisesc că prietenul tău, Horatio, a fost o mare dezamăgire. După ce mi-a pus o grămadă de întrebări irelevante şi insultătoare, pur şi simplu a dispărut şi nu l-am mai văzut pe rahatul ăla de atunci.

— Serios? Mă surprinde.

Sean preferă să nu-i spună că „rahatul” urma să ajungă acolo în câteva ore.

— În regulă, arată-mi unde e patul meu. Sunt pe punctul de-a mă prăbuşi, spuse ea.

În secunda următoare, Michelle îşi scoase arma şi o îndreptă spre locul de unde se auzeau nişte sunete în întuneric.

CAPITOLUL 42

Sean o apucă pe Michelle de braţ şi spuse:

— Viggie? Viggie? Tu eşti?

Sunetele deveniră mai clare acum. Cineva plângea.

Sean merse în camera de alături şi găsi întrerupătorul. Viggie stătea ghemuită într-un scaun, lângă perete. Era în pijamale şi părul îi era despletit pe umeri. Părea mai în vârstă decât cu codiţe. Ochii îi erau roşii de plâns şi părea să sufere foarte tare.

Michelle îşi vârî rapid pistolul în toc şi se îndreptă cu paşi repezi spre fată. Se aplecă spre ea şi-i spuse încet:

— Scumpo, eşti bine?

Poate datorită blândeţii cu care îi vorbise Michelle, poate ca urmare a privirii îngrijorate de pe faţa ei, Viggie îi întinse o mână, iar Michelle i-o strânse.

— Viggie, s-a întâmplat ceva? Alicia e aici? întrebă Sean.

Viggie nu spuse nimic, privind-o ţintă pe Michelle.

— Stai cu ea, mă duc să văd ce face Alicia.

Sean urcă în fugă scările, iar Michelle se aşează pe podea şi o mângâie pe Viggie pe mână.

— Va fi bine, Viggie. Eu sunt Michelle. Michelle Maxwell. Sunt prietenă cu Sean. Poţi să-mi zici Michelle sau chiar Mick dacă vrei.

— Mick, spuse Viggie imediat şi îşi şterse ochii cu mâna liberă.

— Vrei să-ţi zic Viggie sau preferi domnişoara Turing?

Viggie scutură puternic din cap.

— Viggie, şopti ea.

— Viggie să fie atunci. E un nume mişto. Am întâlnit multe Michelle, dar niciodată o Viggie. Înseamnă că trebuie să fii foarte specială.

Viggie dădu din cap, ca şi când ar fi fost de acord, dar o strânse şi mai tare de mână pe Michelle.

— Mick, spuse ea din nou.

— Suntem prietene acum. OK?

Viggie încuviinţă încet din cap, căutând privirea lui Michelle, încercând parcă să găsească o urmă de îndoială, sau mai rău, de neadevăr în ochii ei.

Sean se întoarse, urmat de Alicia. Michelle observă ca femeia părea abia trezită din somn, apoi, coborând privirea, remarcă proteza pe sub pijamaua scurtă. Sean le prezentă scurt.

— Nu ştiam că a coborât, spuse Alicia. Se uită la Sean furioasă. Te-am aşteptat până s-a făcut foarte târziu.

— Îmi pare rău, Alicia, am fost reţinut.

— Atunci poate că ar trebui să regândim aranjamentul.

— Sunt aici, spuse Michelle ridicându-se de pe jos, dar ţinând-o în continuare pe Viggie de mână. Sunt Michelle Maxwell, partenera lui Sean. Acum că suntem doi, ar trebui să ne ocupăm mai bine de tot.

Alicia îl privi lung pe Sean, apoi dădu din cap spre Michelle.

— Văd că tu şi Viggie v-aţi împrietenit deja.

Michelle îi zâmbi fetiţei.

— Cred că eu şi Viggie vom fi prietene foarte bune.

Viggie sări brusc în picioare şi fugi la pianul din cealaltă cameră. Din întuneric, se auzea melodia pe care o cânta. Michelle se întoarse spre Sean.

— Uau, e uimitor!

— E felul lui Viggie de a-ţi arăta că te place, explică Alicia.

— De ce era atât de supărată? întrebă Sean.

— Idiotul ăla de agent FBI, Ventris, a trecut pe aici. A început să vorbească despre moartea lui Monk. Iar Viggie l-a auzit.

— La naiba! exclamă Sean.

— S-o fi văzut acum câteva ore. Era devastată. A trebuit să-i spun adevărul. N-am putut s-o mint, nu când era în halul acela. În cele din urmă, l-am rugat pe medicul personalului să-i prescrie un sedativ. Adormise când m-am

dus eu la culcare; dar se pare că medicamentele şi-au pierdut efectul.

— Ce naiba căuta Ventris aici, de ce-a vorbit cu tine?

— La început a vrut s-o interogheze pe Viggie, dar i-am interzis. Nu cred c-a vrut să-l audă, dar nici n-a rămas să m-ajute după aceea.

— Ce voia să ştie? întrebă Michelle.

— Dacă aveam vreo idee ce căuta Monk în Camp Peary. Sau dacă mi-a pomenit vreodată că se va duce acolo.

Sean şi Michelle schimbară nişte expresii nedumerite.

— Mi s-a spus că, oficial, Biroul consideră că Monk s-a sinucis, zise Sean.

Alicia o trase pe Viggie de la pian, dar fetiţa refuză să se ducă la culcare până ce Michelle nu o luă de mână, o conduse sus şi o băgă în pat.

După ce îi spuseră noapte bună Aliciei, Sean şi Michelle se duseră în camerele lor. Sean intră în dormitorul lui Michelle şi se aşeză pe pat în timp ce ea despacheta.

— Nu-ţi face griji, n-o să dureze mult până o să întorci locul ăsta cu susu-n jos.

— Ce glumeţ eşti! Deci, ce a păţit Alicia la picior?

Sean îi povesti despre experienţa ei în Irak şi despre slujba ei în Babbage Town.

— O femeie incredibilă, adăugă Michelle. Cred c-a fost oribil pentru Viggie să afle în felul acesta ce i s-a întâmplat tatălui ei.

— Aşa e, fu de acord Sean. Se auziră vibraţii. El mormăi şi se uită la telefon.

Michelle zâmbi şi spuse:

— Lăsă-mă să ghicesc: domnişoara Joanie? O s-o ignori din nou?

— Nu, dacă nu-i răspund acum, probabil c-o să vină direct în Babbage Town.

— Uau, ar fi foarte distractiv! zise Michelle şi îşi vârî pistolul sub pernă. Poate că n-ar trebui să răspunzi atunci. Dacă vine aici, aş putea s-o împuşc din greşeală, gândindu-mă că e un animal de pradă care caută carne proaspătă.

Nu, stai, n-ar funcţiona pentru că într-adevăr e un animal de pradă şi dacă o împuşc, nu va fi un accident.

— Nu prea mă ajuţi. Eu sunt cel care trebuie să vorbească cu ea.

— Fă-o. Dar, între timp, chiar mi-ar plăcea să te aud c-o pui la punct pe vrăjitoarea aia, o dată pentru totdeauna.

Sean se ridică.

— Vrăjitoarea aia ne semnează cecurile, sau cel puţin pe-al meu. Aşa că lasă-mă să rezolv şi treaba asta în tihnă în confortul propriei mele camere.

— Laşule. O să-i spui că sunt aici?

— Am zis să mă laşi pe mine să rezolv, Michelle.

— Ce naiba au bărbaţii de evită confruntările? Femeile nu au nicio problemă să sară la jugulară.

După ce Sean plecă, Michelle se strecură pe hol şi deschise uşa de la camera lui Viggie. Fata stătea în şezut pe pat, în întuneric.

— Sunt eu, Mick, spuse Michelle.

— Bună, Mick, îi răspunse Viggie în şoaptă.

— Vrei să stau puţin cu tine?

Viggie îi întinse mâna.

Michelle se aşeză lângă copilul speriat, în întuneric. Când mâna copilei o atinse pe a ei, crâmpeie ale unor amintiri nedorite o făcură pe Michelle să tresară. O altă fetiţă speriată stătea singură pe întuneric, încercând să înţeleagă ceva de neînţeles. Imaginea dispăru într-o clipă, lăsând-o pe Michelle la fel de nedumerită, confuză şi speriată ca fetiţa de lângă ea.

CAPITOLUL 43

Joan Dillinger urlă la el două minute întregi, deşi lui i se păru că durase mai mult de-atât. Ba chiar încercă să-l facă să se simtă vinovat.

— Am făcut tot posibilul să-ţi găsesc de lucru, şi aşa mă răsplăteşti?

— Nu ţi-am răspuns la telefoane pentru că nu aveam nimic de raportat. Mare scofală!

— Hai să-ţi zic eu de ce e aşa de mare scofală. Şeful meu a fost sunat de nimeni altcineva decât de directorul adjunct pentru operaţiuni speciale de la CIA, care i-a spus clar să ne retragem naibii din toată treaba, numindu-te pe tine ca principal vinovat. Directorul adjunct pentru operaţiuni speciale în persoană, pentru numele lui Dumnezeu!

— Se pare că Ian Whitfield n-a pierdut deloc timpul. Mă întreb cum de ştia că firma ta se ocupă de caz.

— Sunt CIA-ul, Sean, pot să afle lucruri! La naiba, jumătate din oamenii din firma mea au lucrat la un moment dat în Langley!

— Nu pot opri poliţia să investigheze o crimă, Joan!

— O, da, să înţeleg că te-ai aliat cu poliţia locală?

— Am acces unde altfel n-aş avea, ceea ce îmi sporeşte şansele de a afla adevărul. Nu asta ar trebui să fac?

— Sean, când ai fost angajat să te ocupi de cazul ăsta…

— Da, hai să lămurim asta chiar acum, o întrerupse Sean. Cine ne-a angajat?

— Len Rivest.

— Era doar şeful securităţii. Cineva trebuia să-l fi autorizat ca să-ţi angajeze firma!

— Te-ai gândit să-l întrebi pe el?

— Nu mai contează acum. E mort.

— Ce?!

— A murit. Mă surprinde faptul că directorul adjunct pentru operaţiuni speciale a uitat să menţioneze acest detaliu insignifiant.

— Nu pot să cred! Len era un băiat bun! Ne cunoşteam de mult.

— Sunt sigur că îl cunoşteai de mult, spuse Sean. Totuşi, statutul lui de băiat bun nu prea m-a convins.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea răstit.

— A fost ucis, Joan! Şi, din experienţă, ştiu că cineva e ucis dintr-unul dintre următoarele motive. Unu, pentru că cineva nu l-a plăcut foarte tare. Doi, pentru că cineva nu a vrut ca el să trăiască şi să ciripească.

— Crezi că Len a fost implicat în moartea lui Monk Turing?

— Două morţi atât de apropiate tind să aibă legătură.

— Nu s-a stabilit că Monk a fost ucis.

— Tehnic, nu s-a stabilit nici că Len ar fi fost, dar eu sunt sigur de asta. Şi, apropo, cineva a încercat să mă omoare şi pe mine. Cred că gloanţele au venit din apropiere de Camp Peary.

— Doamne, s-au întâmplat toate astea şi nu m-ai sunat deloc?

— Am fost ocupat. Revin la întrebarea mea iniţială: cine ne-a angajat?

— Nu ştiu!

— Joan, sunt obosit şi extrem de supărat pe lume. Aşa că nu te juca cu mine! Len Rivest mi-a spus că ţările ar declara război pentru ce e aici.

— A spus asta?

— Şi nu ştiai?

— Nu ştiam! Jur, Sean. Din puţinul pe care-l ştiam despre caz, îmi imaginam c-o să stai acolo câteva zile, că vei ajunge la concluzia că Turing s-a sinucis pe perimetrul Camp Peary. Nu e prima oară când se întâmplă!

— Da, Ian Whitfield m-a luminat în privinţa asta. Dar dinamica situaţiei s-a schimbat odată cu moartea lui Rivest.

— *Dacă* au legătură una cu cealaltă.

— Instinctul îmi spune că au.
— Atunci îţi trimit întăriri.
— Am deja pe cineva.
Se instală o pauză mai lungă, după care Joan şuieră:
— Vrei să-mi spui că ea e acolo, cu tine?!
— Cine, Mildred?
— Michelle-naiba-s-o-ia-Maxwell! urlă ea atât de tare că Sean trebui să-şi îndepărteze telefonul de la ureche.
— Exact! răspunse el calm. Tocmai a ajuns şi s-a prezentat la datorie.
— Ea nu lucrează pentru firma asta!
— Ştiu. O subcontractez şi pe ea.
— Nu ai autoritatea să faci asta!
— De fapt, am. Sunt un contractor independent al firmei tale. În paragraful 15, subsecţia d a contractului pe care l-am semnat, se specifică faptul că rămâne la latitudinea mea dacă mă consult cu persoane pe care le consider folositoare pentru caz, atâta timp cât le plătesc din onorariul meu.
— Tu chiar ai citit contractul?
— Întotdeauna citesc contractele, Joan. Aşa că poate împreună o să îi putem da de capăt acestei chestiuni. De asemenea, mi-am chemat un alt prieten, un psiholog pe nume Horatio Barnes.
— De ce? Sau, potrivit contractului, nu pot să-ţi pun la îndoială alegerile?
— Fetiţa lui Monk Turing, spuse el simplu. Cu puţin timp în urmă a aflat că tatăl ei a murit şi a devenit isterică. Şi nici în cele mai bune zile ale ei nu se poate comunica prea bine cu ea. Dar cred că Horatio ar putea s-o facă să se deschidă.
Joan păru să se resemneze în faţa deciziilor luate de Sean şi întrebă:
— Crezi că fata ar putea şti ceva legat de moartea tatălui ei?
— În momentul de faţă, e una dintre puţinele piste pe care le avem.
— Sean, să-ţi rişti viaţa nu intră în fişa postului.

— O să ţin minte asta.

— Pe de altă parte, spune-i lui Mildred că i-ar sta foarte bine dacă ar încasa un glonţ de mare calibru pentru tine.

— Fără îndoială că deja cunoaşte sentimentele pe care le nutreşti faţă de ea.

Sean închise telefonul, se prăbuşi pe pat, îmbrăcat cum era, şi adormi. Acum nu-i mai păsa de siguranţa lui. Echipa de şoc era chiar în dormitorul de vizavi. Probabil că era bine că nu putea să vadă cât de speriată şi de confuză era echipa lui de şoc. Altfel, n-ar mai fi dormit atât de profund.

CAPITOLUL 44

Când Horatio Barnes ajunse a doua zi de dimineaţă, Champ nu mai fu la fel de binevoitor ca în cazul lui Michelle.

— Aici nu e o staţiune! explodă Champ.

— Dar cred că o poate ajuta pe Viggie, explică Sean.

— O poate face şi de la distanţă, la naiba! E o zonă de înaltă securitate, unde se fac cercetări ultrasecrete, şi nici măcar nu ştiu cine e omul ăsta!

— Pot să garantez pentru el. Iar pe Michelle ai lăsat-o să stea, ripostă Sean. Nici pe ea n-o ştii. Deci care ar fi diferenţa?

— Nu! se răţoi Champ şi apoi plecă.

Horatio se cază la un motel într-un oraş din apropiere, White Feather. Din fericire, Michelle nu se trezise încă, aşa că Sean împrumută o maşină şi-l însoţi pe Horatio până în White Feather. După ce acesta se cază, cei doi merseră în sala de mese să bea o cafea.

— Frumoase locuri, spuse Horatio. Dacă oamenii nu ar fi măcelăriţi în zonă, poate chiar m-aş fi gândit să mă retrag aici la pensie.

— Spune-mi despre Tennessee, îl întrerupse Sean.

După ce Horatio îi povesti, Sean spuse:

— Care e legătura dintre distrugerea unui gard viu din tufe de trandafiri cu problemele lui Michelle?

— Nu ştiu dacă are vreo legătură. Îl studie pe Sean pe deasupra ceştii de cafea. Ce mai face fata noastră?

— Pare să fie într-o formă bună. Se simte tot mai bine.

— S-ar putea să nu dureze. Povesteşte-mi despre Viggie.

Sean îl puse la curent, iar Horatio se lăsă pe spate.

— Nu va fi uşor. Cum vrei să procedăm? Tipul ăsta, Champ, n-o să mă lase în Babbage Town.

— Pot s-o aduc aici pe Viggie. Alicia va fi de acord.. Chiar îi pasă de fată.

— Bine. I-ai spus lui Michelle că vin şi eu?

— Nu, dar va afla curând. Când o să-i explic că e spre binele lui Viggie, va înţelege. Se pare că s-a apropiat foarte tare de ea.

— E revelator din anumite puncte de vedere, spuse Horatio gânditor. Poate pot împuşca doi iepuri dintr-o lovitură.

Când Sean se întoarse în Babbage Town, o găsi pe Michelle în sufragerie, vorbind cu Champ. Viggie stătea la celălalt capăt al mesei, mestecând ceea ce păreau a fi nişte cereale Cheerios. Când Champ îl observă pe Sean, se ridică de la masă.

— Sper că înţelegi de ce prietenul tău nu poate sta aici.

— Ce prieten? întrebă Michelle.

— Horatio Barnes, răspunse tăios Sean.

Când Champ observă reacţia de uimire a lui Michelle, păru luat prin surprindere.

— Mă scuzaţi, se bâlbâi el şi plecă.

După ce Champ dispăru, Michelle se răsti la Sean:

— Ce naiba caută Barnes aici?

— Pentru Viggie. Avem nevoie de cineva care să comunice cu ea.

— Şi a trebuit să-l chemi pe tipul care m-a închis şi dup-aia a dispărut? Nu pot să cred c-ai face una ca asta, Sean.

— Nu te-a închis. Te-ai dus de bunăvoie. Şi nu te-a abandonat.

— Ce tot vorbeşti? Pur şi simplu s-a evaporat.

— S-a dus în Tennessee.

Michelle îngheţă. După aproape un minut de tăcere, întrebă în şoaptă:

— De ce s-ar duce în Tennessee?

— De ce crezi?

— Nu-mi place când te joci cu mine.

— Bine. S-a dus în Tennessee ca să vadă casa unde ai locuit şi să afle ce ţi s-a întâmplat când aveai şase ani.

— Nu-mi vine să cred! Ce porcărie!

Niciunul din ei nu observă că oamenii de la celelalte mese se întorseseră către ei când începuseră să ridice vocile.

— După spusele fratelui tău, în anul acela personalitatea ţi s-a schimbat brusc.

— Eram un copil!

— Haide, Michelle, ce s-a întâmplat?

— Nimic! Tu ţii minte ce ţi s-a întâmplat când aveai şase ani?

Brusc, Sean realiză ce făcea. De fapt, o dădea în bară. Încălca nepermis „jurisdicţia" lui Horatio, punându-i întrebări personale lui Michelle, într-o manieră lipsită de tact, de faţă cu nişte străini.

— Nu, nu îmi amintesc, spuse el grăbit. Îmi pare rău.

Tonul lui spăşit păru s-o mai înmoaie. Se uitară la Viggie, care îi privea speriată. Michelle se aşeză imediat lângă ea şi îşi puse braţul pe după umerii ei.

— E în regulă, Viggie, doar o ceartă mică, ne certăm tot timpul. Apoi îl întrebă tăios pe Sean: Nu-i aşa?

Sean încuviinţă din cap.

— Da, tot timpul.

Viggie era îmbrăcată într-o salopetă de blugi şi avea părul prins în codiţe. Michelle observă că fata îşi rosese unghiile până la carne.

— Trebuie să meargă la ore, spuse Sean. Au o şcoală pentru copiii angajaţilor cu familii. E la capătul holului de la conac. Apoi îşi coborî vocea. Am aranjat să stea un gardian cu ea. Ne întoarcem înainte să termine cursurile.

— Ne întoarcem de unde?

— O să vezi.

CAPITOLUL 45

O lăsară pe Viggie la şcoală. Înainte să plece, Michelle şi Sean vorbiră cu profesoara, o femeie de vârstă mijlocie.

— Un caz special, spuse învăţătoarea despre Viggie. Dar, în zilele ei bune, e la fel de capabilă ca oricare alt elev.

— Alicia Chadwick spune că poate calcula numere mari din cap, zise Sean.

— Exact. Poţi să-ţi închipui cum e să vezi milioane, dacă nu chiar miliarde de numere frumos aliniate în mintea ta?

— Nu, nu pot. De fapt, eu am probleme să-mi amintesc şi numărul meu de telefon.

O lăsară pe Viggie cu profesoara şi gardianul şi se îndreptară spre uşă. Pe hol, dădură peste Alicia Chadwick.

— E în siguranţă aici, îi spuse Sean, apoi îi explică despre Horatio. Poate că o poate ajuta.

— Să treacă peste suferinţa provocată de moartea tatălui ei? îl întrebă Alicia şi îi aruncă o privire tăioasă. Sau e vorba de altceva?

— Alicia, dacă ştie ceva despre moartea lui Monk, trebuie să aflăm. Cu cât aflăm noi mai repede, cu atât Viggie devine mai puţin importantă pentru criminal.

— Bine, s-o facem şi pe asta, zise Alicia.

În timp ce Sean şi Michelle se îndepărtau de vilă, el îi spuse:

— Locul ăsta a fost construit de un tip care a făcut o avere vânzând conserve de carne de tot rahatul care probabil că au omorât o mulţime de oameni.

— Nu am văzut niciun indicator pe care să scrie Babbage Town.

— Ciudat, nici eu. Îi vorbi despre sistemul de barăci, apoi o puse la curent cu tot ce îi povestise Champ despre locul acela şi despre computerele cuantice.

— Am rugat-o pe Joan să afle cine conduce locul ăsta. Poţi spune ce vrei despre ea, dar e foarte bună în ceea ce face.

— Majoritatea animalelor de pradă sunt bune în ceea ce fac, i-o întoarse Michelle.

Ajunseră în cele din urmă în faţa cabanei, acum nelocuite, a lui Monk Turing.

— Nesuferitul ăla de agent special FBI, Michael Ventris, a luat toate lucrurile, dar am pus-o pe Joan să verifice unde a călătorit Monk.

— Alicia parcă a spus că peste ocean.

— Da, dar nu ştie unde.

Apoi o conduse la cabana lui Rivest.

— Ai verificat alibiul lui Champ în noaptea în care a murit Rivest? întrebă ea.

— Computerul spune că a ajuns în Baraca numărul 2 la ora 23.30 şi a plecat pe la trei dimineaţa, aşa că persoana pe care am văzut-o în preajma casei lui Rivest pe la două dimineaţa nu era el.

— Şi cum se pare că Rivest era mort de vreo cinci ore când l-ai găsit, îl elimină ca suspect.

— Suspecţii vin şi se duc, zise Sean cu un suspin în glas.

Se îndreptară apoi spre debarcader. Michelle aruncă un ochi de profesionistă la ambarcaţiuni.

— Nimic excepţional, mai degrabă de agrement, spuse ea. Arătă spre o barcă Formula Bowrider de aproape 8 metri, ridicată pe o platformă. Unul dintre proprietarii de aici trebuie să fie newyorkez.

Sean se uită la numele inscripţionat pe traversă: „The Big Apple”. Arătă spre râu.

— Cât ţi-ar trebui ca să treci râul? Nu pentru cineva ca tine, ci pentru un muritor de rând.

Ea se gândi puţin.

— Dacă nu cunoşti curenţii, aş zice 45 de minute. Întotdeauna pare mai aproape de la sol. Când vâsleşti prin apă, e mult mai departe.

— Deci dus şi întors ţi-ar lua vreo două ore, ţinând cont c-ai vâsli mai încet la întoarcere.

— Exact.

O duse prin pădure, până la zona de unde putea să vadă Camp Peary. Michelle îşi scoase binoclul din rucsac şi îl reglă. Soarele se reflecta în gardul strălucitor care înconjura proprietatea CIA.

— Te-a ţintit destul de bine, spuse ea studiind distanţa şi traiectoria.

— Da, ar trebui să fiu recunoscător că n-a avut ţinta prea bună, că altfel n-aş mai fi fost pe-aici.

Arătă cu degetul în stânga, printre copaci.

— Pista?

— Da.

Apoi privi înspre macaralele din josul râului.

Sean dădu din cap.

— Unde i-au găsit corpul?

— Din ce mi-am dat eu seama, cam pe acolo. Arătă spre un loc la vreo 450 de metri de pistă.

— Deci dacă Monk s-a dus acolo de bunăvoie, şi nu ca să se sinucidă, atunci ori s-a dus să se întâlnească cu cineva, ori să spioneze locul şi cineva l-a atacat, spuse ea.

— Exact, dar dacă s-a dus să spioneze, atunci CIA-ul avea tot dreptul să-l împuşte. Aşa că de ce să acopere crima şi să o facă să pară sinucidere?

— Poate chiar s-a sinucis, spuse Michelle.

— Şi Rivest? El cu siguranţă a fost ucis.

— N-are legătură cu moartea lui Monk, zise ea.

Sean nu păru să fie atât de sigur.

— Poate.

Pe drumul de întoarcere, Sean îi spuse fără legătură cu discuţia de dinainte:

— Uite ce e, îmi pare rău că nu ţi-am pomenit nimic de Horatio. Voiam doar să ajut.

— Las-o baltă, făcu ea, dar pe un ton care îi dădu lui Sean de înţeles că ea nu avea să uite.

CAPITOLUL 46

Îndată ce urcară în camioneta lui Michelle, Sean lăsă în jos geamul şi luă o gură de aer.

— Îmi amintesc că odată ai curăţat maşina special pentru mine, să nu am nevoie de o mască de oxigen.

— Asta era odată, pe vremea când îmi plăcea de tine, spuse ea, băgând în viteză. Bine, încotro?

Merseră cu maşina de-a lungul râului. La fiecare 800 de metri treceau pe lângă o casă sau plantaţie părăsită; de cele mai multe ori, singurul lucru rămas în picioare din ele fiind coşurile de cărămidă.

— Al treilea porcuşor avea dreptate, construieşte-ţi casa din cărămidă şi-o să dureze, comentă Michelle.

În cele din urmă se opriră pe o proprietate şi se dădură jos. Sean se duse spre aleea năpădită de vegetaţie şi Michelle îl urmă. Pe coloana de piatră înclinată de la intrare scria „Farleygate”, cu litere de bronz şterse.

— Există o carte despre istoria locală a Babbage Town, pe care am răsfoit-o, a spus Sean. Farleygate i-a aparţinut fiului unui mare inventator.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă Michelle.

— Ca mulţi oameni bogaţi care moştenesc averi, a dat-o-n bară. Majoritatea conacelor de aici, cum ar fi Brandonfield sau Tuckergate, au ajuns nişte ruine.

— Sau laboratoare secrete unde mor oameni, adăugă Michelle.

O pală rece de vânt trecu peste peluza din faţa casei, care se pierdea în pădurea dimprejur.

— Pun pariu că era frumoasă când era nouă, spuse Michelle, încolăcindu-şi braţele în jurul umerilor şi holbându-se la clădire. Spre deosebire de celelalte case părăsite, pereţii conacului Farleygate încă rezistau, deşi uşile mari de lemn de la intrare fuseseră roase de cari,

majoritatea ferestrelor erau sparte, iar acoperişul de ţigle era plin de găuri. Probabil că a fost un loc frumos în care să copilăreşti, adăugă ea melancolic.

Sean o privi surprins.

— Tu n-ai avut niciodată o casă a ta. Nu ştiam că te interesează bunurile.

— Nici măritată n-am fost. Dar nu înseamnă că nu pot să mă uit, să văd cum e, îi replică ea.

Din casa se auzi un zgomot.

— Parcă ar fi voci, spuse Michelle.

Îşi scoase arma şi se îndreptă spre casă, urmată de Sean. Înăuntru, scotoci în rucsac după o lanternă, apoi lumină de jur împrejur.

Coridorul pe care se aflau era lung, podelele putrezite, bucăţi din perete căzute pe jos. În aer se simţeau umezeala şi mucegaiul, şi Sean începu să tuşească. Zgomotele se auziră din nou, ca nişte şoapte precipitate. Apoi se auzi un ţipăt în dreapta lor. Tresăriră amândoi şi Michelle îşi îndreptă pistolul şi lanterna în direcţia aceea. Un zid alb le apăru în faţă, şi auziră un fel de bâzâit.

Îl privi pe Sean nedumerită.

— Un cuib de viespi? se miră ea.

El păru confuz şi apoi făcu câţiva paşi spre zid, ciocănind cu degetul în el. Zgomotul se opri brusc.

O privi şi scutură din cap.

— Cuib de oameni.

Pipăi peretele până găsi ceea ce căuta: un inel mic de metal. Sean trase de el şi peretele se deschise. Ceva îl lovi peste picioare şi altceva peste piept. Căzu în fund şi porţiunea de zid se deschise şi mai tare. Se auziră zgomote de paşi fugind pe hol.

În timp ce se ridica, Sean auzi şi alte sunete: ţipete şi un hohot de râs. Se uită peste umăr. Ţipetele veneau de la un băieţel de vreo opt ani, pe care Michelle îl prinsese. Râsul venea de la Michelle şi îi era clar adresat lui Sean.

După ce se scutură de praf, Michelle se prefăcu serioasă şi îl întrebă pe băiat:

— Bine, nume, grad şi numărul de identitate, domnule.

Băiatul o privea speriat şi Michelle îşi dădu seama că uitase să-şi pună pistolul în toc.

— Vai, scuze. Îşi băgă pistolul la loc şi-i spuse: Haide, vorbeşte. Ce făceai aici?

— Ai putea să te răneşti într-un loc ca ăsta, puştiule, zise Sean.

— Venim des pe aici, spuse copilul sfidător. Niciodată nu ne-am rănit.

Sean inspectă locul ascuns.

— O cameră secretă. Cum ai găsit-o?

— Fratele meu, Teddy. Venea des aici cu gaşca lui, când era de vârsta mea. Acum e locul meu. Toate casele astea părăsite au camere secrete.

Sean îşi îndreptă spatele şi o privi pe Michelle. Îşi scoase portofelul şi îi dădu copilului zece dolari.

— Mulţumesc, fiule.

După ce copilul fugi, cei doi ieşiră şi se aşezară pe o bancă din piatră.

— Deci căutăm în Babbage Town o cameră secretă? întrebă Michelle.

— Mda.

— Pot să întreb de ce?

— Ca să avem o ocupaţie. Şi dacă e un spion în Babbage Town…? Vocea lui scăzu în intensitate.

— Chiar crezi că un spion ar folosi o cameră secretă? Ce, crezi că se furişează noaptea pe acolo, când îşi face rondurile de trădător? Să fim serioşi.

— Ce ştii despre Camp Peary?

— Nimic în plus faţă de ce ţi-am spus.

— Dacă îl cauţi pe internet, nu găseşti mai nimic. Apar doar aceleaşi câteva articole.

— Şi te surprinde? întrebă ea.

— Tipul care m-a luat de la aeroport mi-a zis că locul ăsta a aparţinut marinei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Antrenau aici batalioanele Seabees. Apoi au plecat, dar s-au întors prin anii 1950 şi-au dat afară pe toată lumea.

— Pe toată lumea? Care toată lumea?

— Erau oraşe acolo. Magruder şi încă unul, al cărui nume nu mi-l amintesc. Se pare că au rămas casele şi celelalte clădiri.

— Şi ce legătură are asta cu investigaţia noastră?

— Nimic, îmi omor timpul până găsesc şi eu ceva relevant, recunoscu el.

— Apropo de relevanţă, cât de bine îl cunoştea Rivest pe Monk Turing? întrebă Michelle.

— Din câte mi-a zis Rivest, nu foarte bine. Deşi, când am băut împreună, s-a deschis puţin şi mi-a zis ceva interesant.

— Ce?

— Mi-a spus că el şi Monk au mers la pescuit împreună într-o zi, pe râul York. Erau într-o barcă mică şi beau bere, aruncând undiţele fără să se aştepte să prindă ceva.

— Şi?

— Şi Monk a zis la un moment dat, uitându-se spre Camp Peary: „Ce ironic că ei sunt cel mai mare depozit de secrete din lume”.

— De ce să fie ironic? întrebă Michelle.

— Din ce mi-a zis Rivest, Monk nu a mai vrut să comenteze remarca.

— Nu văd cum ne-ar putea ajuta asta.

— Nu l-am întâlnit niciodată pe Monk Turing, dar nu cred c-ar spune ceva fără motiv. Haide!

— Unde?

— Ţii minte că ţi-am zis că pe internet sunt doar câteva articole despre Camp Peary?

— Da, şi?

— Ei bine, două dintre ele sunt scrise de un tip pe nume South Freeman care locuieşte în apropiere, într-un orăşel numit Arch. El conduce ziarul local şi e şi istoricul regiunii. Mă gândesc că, dacă ne poate da cineva informaţii despre Camp Peary, el e acela.

Michelle se lovi peste pulpă când se ridică de pe bancă.

— South Freeman? Monk Turing? Champ Pollion? Ce naiba au cazul ăsta şi numele astea dubioase?

CAPITOLUL 47

Arch era un orăşel de câteva străzi, cu un singur semafor, cu câteva magazine de modă veche, nişte şine de tren abandonate care traversau Main Street ca nişte suturi şi o clădire cu un singur etaj, care avea nevoie urgentă de reabilitare, unde se afla sediul *Magruder Gazete.* Un alt indicator ruginit spunea că tot acolo se afla şi Societatea de Istorie Magruder.

— Dacă numele oraşului e Arch, de ce nu îi spune *Arch Gazette?* întrebă Michelle în timp ce coborau din camionetă.

— Am eu bănuielile mele, dar îl putem întreba pe bătrânul South, răspunse Sean misterios.

Intrară în clădire şi fură întâmpinaţi de un bărbat înalt de culoare, la vreo 60 de ani, cu o faţă cadaverică, barbă căruntă şi cu o ţigară între buzele crăpate şi subţiri.

Făcură cunoştinţă.

— South Freeman, se prezentă el. Am primit apelul vostru. Deci vreţi să ştiţi câte ceva despre istoria zonei? Aţi venit exact unde trebuia.

Sean aprobă din cap şi South îi conduse într-o încăpere îngustă ce ţinea loc de birou. Lângă perete erau dulapuri din metal pline cu dosare şi nişte mese destul de şubrede, deşi pe una dintre ele se afla un computer nou-nouţ. Pe ziduri erau agăţate fotografii ale regiunii, inclusiv o imagine mare din satelit a ceea ce Sean recunoscu a fi Camp Peary. Deasupra lor scria „Iadul pe Pământ”.

Sean arătă spre ea.

— Văd că eşti un mare fan al serviciilor de securitate premium din ţara ta.

South se uită la fotografie şi ridică din umeri.

— Guvernul le-a luat casa părinţilor mei şi ne-a dat pe toţi afară. Cum ar trebui să mă simt?

— Vrei să zici marina, nu CIA, îl corectă Sean.

— Marina, armata, CIA, prefer să mă gândesc la toate ca la un imperiu colectiv al răului.

— Ţi-am citit articolele despre Camp Peary, spuse el.

— N-ai prea avut de unde să alegi, aşa-i?

South îşi stinse ţigara şi îşi aprinse imediat alta. Michelle dădu la o parte fumul cu mâna.

Privind-o pe Michelle, Sean spuse:

— Deci, să înţeleg c-ai locuit în Magruder? Mă gândeam că de asta i-ai dat acest nume ziarului.

Freeman încuviinţă din cap.

— Aşa-i. Erau două orăşele pe locul unde e acum Camp Peary: Bigler's Mill şi Magruder, unde m-am născut eu. Acum sunt pe lista localităţilor care au dispărut pur şi simplu de pe teritoriul Virginiei.

— Se păstrează date de genul acesta? întrebă Sean.

Ca răspuns, Freeman arătă o listă prinsă pe un panou.

— Priveşte singur. Aici sunt toate districtele, oraşele şi alte localităţi care fie au fuzionat cu alte locuri, fie şi-au schimbat numele, fie, ca Magruder, au dispărut de pe hartă, furate de guvern.

Sean privi lista şi spuse:

— Am înţeles din articolele tale că locuinţele sunt încă acolo, chiar cartiere întregi.

— Nu pot s-o confirm, bineînţeles, având în vedere că nu li se permite celor ca mine să se plimbe în voie pe acolo. Dar din ce-am vorbit cu oamenii care au fost pe-acolo, da, o mare parte din clădiri încă sunt acolo. Inclusiv locul în care m-am născut şi crescut eu. De aceea ziarul meu se numeşte *Magruder Gazette.* E felul meu de-a ţine oraşul în viaţă.

— Bănuiesc că toată lumea a trebuit să facă sacrificii în timpul celui de al Doilea Război Mondial, preciză Sean.

— Nu mă deranjează sacrificiul, atâta timp cât toţi îl fac în mod egal.

— Cum adică? întrebă Sean.

— Magruder era o comunitate de muncitori afroamericani, sau de culoare, cum ni se spunea pe-atunci.

N-am văzut marina măturând de pe faţa pământului cartiere de albi bogaţi. A fost ca întotdeauna. Daţi-i afară pe bieţii negrotei, pentru că nimănui n-o să-i pese.

— Înţeleg, South, chiar înţeleg, spuse Sean. Dar am venit să vorbim despre Camp Peary şi istoria locală.

— Asta mi-ai spus şi la telefon, dar nu mi-ai zis de ce.

— Suntem detectivi particulari care au fost angajaţi de şefii din Babbage Town ca să investigheze moartea lui Monk Turing.

— Da, bărbatul pe care l-au găsit mort acolo. Am scris un articol despre asta. Nu l-am publicat încă, pentru că aştept finalul. Îi privi suspicios. Deci lucraţi pentru cei din Babbage Town? Ce ziceţi de-un schimb de informaţii? Eu vă spun despre Fermă, iar voi îmi spuneţi despre ce se întâmplă de fapt în oraşul geniilor.

— Mă tem că nu putem face asta. Trebuie să păstrăm confidenţialitatea.

— Poate că şi eu.

— Încercăm doar să descoperim adevărul despre moartea lui Monk, interveni Michelle.

— Şi celălalt tip, cel care a fost omorât în Babbage Town? Se spune că a murit înecat în vană, accident. Sigur, şi Lee Harvey Oswald, şi James Earl Ray au acţionat pe cont propriu. Apoi, o mână spală pe cealaltă. Nu puteţi vorbi, nici eu nu pot. Uşa e acolo. La revedere.

— Şi dacă reuşim să aflăm adevărul despre moartea lui Monk Turing, continuă Michelle, s-ar putea să nu dea bine pentru Camp Peary. Poate chiar ar trebui să se mute.

Expresia de pe chipul lui South se schimbă imediat. Acum părea mai degrabă intrigat decât sfidător.

— Crezi c-ar fi posibil?

— Orice e posibil. Iar Monk Turing a fost găsit mort acolo.

— Dar toată mass-media proguvernamentală spune că a fost sinucidere. Ca în cazul celorlalţi oameni găsiţi morţi acolo în ultimii ani. Toţi bloggerii de pe internet ţipă în gura mare că e vorba de o conspiraţie a guvernului. Mă întreb cine-o fi având dreptate.

— Poate o să aflăm cu ajutorul tău, insistă Sean.

South îşi stinse ţigara, luă un ziar de pe birou şi păru să-l citească.

— Ce vrei să ştii?

— Ce ne poţi spune despre Camp Peary? Mă interesează mai mult evenimentele recente.

South îi aruncă o privire pe deasupra ziarului.

— Evenimente recente?

— Da, adică ce se mai aude.

— Ai observat avioanele? Bănuiesc că poţi să le vezi din Babbage Town. Aterizează imediat după ce trec de râu. Am dreptate? Dar la ora două noaptea nu prea ai o vizibilitate bună, mai ales când luminile de poziţie sunt stinse.

— Da, ştiu.

— Le-ai văzut? întrebă Michelle.

— Da, afurisitul de guvern nu deţine tot terenul de aici. Am fost la un picnic a-ntâia la Pierce, chiar mai jos de Oraşul Groazei, şi mă îndreptam peste râu spre casa unui prieten de-al meu. Am stat pe debarcaderul lui şi l-am văzut aterizând, încărcat cu marfa despre care guvernul nu vrea să ştie cineva. Să vă spun un lucru: ştiam că se întâmplă ceva înainte să înceapă Primul Război din Golf, din Afghanistan şi Irak, pentru că blestemata aia de pistă din Peary părea aeroportul O'Hare din Chicago, cu tot traficul de pe ea. O dată pe săptămână mă duc cu maşina spre intrarea în Camp Peary, văd acoperişurile verzi metalice ale garnizoanelor, toate avertismentele alea cu „Trecerea interzisă", „Proprietatea SUA" şi le zic: „Hei, nenorociţilor, aia e proprietatea mamei mele, daţi-mi-o înapoi". Bineînţeles, n-o zic destul de tare ca să mă audă, adăugă el chicotind. Apoi întorc spre locul special pe care l-au construit pentru cei care se rătăcesc sau sunt doar curioşi. Întoarcerea ultimei reîntoarceri, cum îi spun ei. Mă face să mă simt mai bine.

South tăcu preţ de câteva momente.

— Avioanele alea vin o dată pe săptămână, în fiecare sâmbătă. Mereu la aceeaşi oră. Şi sunt avioane mari. Am un amic la Controlul Traficului Aerian, care are contacte la

baza militară din Norfolk. Avioanele alea nu aterizează nicăieri în altă parte în ţara asta decât în Camp Peary. Nu trec prin vamă, puncte de control militar, nimic.

— Dar sunt avioane militare? întrebă Michelle.

— Nu, din câte mi-a zis prietenul meu. Se pare că sunt înregistrate ca avioane particulare.

— Avioane particulare aparţinând CIA-ului? întrebă Sean.

— La naiba, CIA-ul îşi are propria flotă. Doar nu crezi că trebuie să dea cuiva raportul pe ce anume cheltuiesc banii din impozitele noastre.

— Mă întreb oare ce încărcătură or fi transportând avioanele alea, zise Sean.

South îl privi tăios.

— Poate genul de încărcătură în viaţă, care respiră, care vorbeşte doar arabă sau persană?

— Deţinuţi străini?

— Nu îmi plac deloc teroriştii, dar şi procesul contează, spuse South ferm. Şi dacă CIA-ul decide pe cine să înşface şi să aducă aici fără să fie urmăriţi de vreo instanţă? Nu sunt nici ei uşă de biserică atunci când vine vorba de lucruri din astea. Zâmbi. Acum, dacă într-adevăr se întâmplă astfel de lucruri jurnalistul care va dezvălui treaba asta va lua un Pulitzer.

— Da, *Magruder Gazette* ar da lovitura, zise Michelle cu sarcasm.

— Au lungit recent pista ca să aterizeze avioane şi mai mari şi au primit bani şi pentru o nouă clădire, un cămin. Ce crezi despre asta?

South se ridică.

— Să-ţi arăt ce cred despre asta.

Îi invită să meargă într-o altă încăpere. Sean rămase în urmă, iar când South ieşi, se întoarse rapid şi fotografie cu telefonul mobil harta din satelit a bazei Camp Peary, înainte să li se alăture în cealaltă cameră. În centru se afla o masă mare. Pe masă era întinsă o hartă la scară mare.

— Aceasta e porţiunea din Câmp Peary unde înainte erau Bigler’s Mill şi Magruder. Arătă cu degetul diverse

locuri de pe hartă. Vezi câte case sunt? Foarte solide. Ai străzi bune, acces la tot. Deci, ai tot acest spaţiu la dispoziţie, şi totuşi ai nevoie să mai construieşti un cămin unde să cazezi oameni? Nu are sens.

— Poate clădirile s-au deteriorat sau au fost dărâmate? îşi dădu cu părerea Michelle.

— Nu prea cred, răspunse South. Cum am spus, am vorbit cu oameni care au lucrat acolo. Şi dacă dărâmi cartiere întregi, trebuie să scapi de moloz. Aş fi auzit despre aşa ceva. Arătă spre un alt loc pe hartă. Şi Camp Peary mai adăposteşte şi singura proprietate din Registrul Naţional de Istorie care nu va fi niciodată deschisă publicului: Porto Bello. A fost casa ultimului guvernator regal al Virginiei, John Murray, al patrulea conte de Dunmore. Nici măcar CIA-ul nu se poate atinge de ea fără să dea de necazuri.

— Cum a ajuns un loc ca ăsta în Camp Peary?

— Dunmore l-a mutat din Williamsburg, unde era situat conacul guvernatorului, în Porto Bello, casa lui de vânătoare, când armata lui Washington s-a apropiat prea tare în timpul Războiului de Independenţă. Apoi laşul s-a furişat în timpul nopţii pe un vapor britanic şi s-a întors în Anglia. Există o stradă în Norfolk care îi poartă numele. Nu în onoarea lui, ci pentru că se credea că a fost ultimul loc în America în care a pus piciorul imbecilul dracului. Dar ideea e că au suficient spaţiu unde să-i cazeze pe oameni, deci de ce ar avea nevoie să construiască un cămin?

— Ai vreo persoană de contact în Camp Peary cu care ai putea lucra?

— Dacă aveam, aş fi lucrat deja. Uneori mai aflu lucruri mărunte. Nimeni nu o să-mi dea lista pasagerilor pentru zborurile alea, dacă la asta te referi. Arătă spre alte zone de pe hartă. Au unităţi paramilitare care se antrenează cam tot timpul acolo. Înfricoşători. Exersează tot felul de tehnici de lupte, bănuiesc. Sau asasinate comandate de guvern. Cei din CIA ştiu să omoare mai bine decât oricine altcineva. Simulează că execută misiuni în întreaga lume.

La naiba, au până şi baloane enorme pe care le înalţă ca să schimbe vremea. Fac să plouă sau să ningă, chestii de genu’ ăsta. Şi maşini mari de vânt. Sau maşini de încălzit enorme. Cel puţin, aşa am auzit.

— Ca să simuleze lupte în deşert. Cum ar fi în Afghanistan, comentă Michelle.

Mai rămaseră câteva minute în compania lui South Freeman şi apoi plecară, cu promisiunea să-l ţină la curent. În schimb, el le făgădui că avea să-i informeze dacă avea să descopere ceva interesant.

— Cine ştie, spuse el înainte ca ei să plece, poate o să recuperez casa părinţilor mei. Asta da, treabă!

În timp ce urcau în camioneta lui Michelle, lui Sean îi sună telefonul mobil.

— King. Trase rapid o gură de aer şi ascultă. La naiba!

Închise telefonul.

— A mai murit cineva?

— Da, şi doi bărbaţi morţi sunt acum şi mai morţi.

— Despre ce vorbeşti?

— Era şeriful Hayes. Morga tocmai a sărit în aer.

CAPITOLUL 48

— Scurgere de gaze, îi informă şeriful Hayes, în timp ce se holbau la mormanul de moloz în care se transformase morga.

— Nu asta spun tot timpul? zise Michelle.

— Şi-ai spus c-a murit şi medicul legist? întrebă Sean.

Hayes încuviinţă din cap.

— Era înăuntru, examina rămăşiţele lui Rivest. N-a rămas nimic din el, nici cât să faci o autopsie.

— Şi trupurile lui Rivest şi Monk?

— Oase şi cenuşă.

— E mult prea convenabil, nu crezi? întrebă Sean.

— Parcă îţi spusesem să nu-mi stai dracului în cale! bubui o voce.

Se întoarseră toţi trei şi-l văzură pe agentul special FBI Ventris îndreptându-se cu paşi mari spre ei. Se opri la doar câţiva centimetri de Sean.

— Stai prost cu auzul?

— Lucrează cu mine, agent Ventris, spuse Hayes grăbit.

— Mă doare în cur! Ai putea să lucrezi chiar şi cu Dumnezeu Atotputernicul! Ţi-am zis să nu-mi stai în cale.

— Am venit aici pentru că m-a chemat şeriful Hayes, spuse Sean calm. Şi îmi poţi spune şi mie cum de FBI-ul are jurisdicţie asupra unui deces care nu are nicio legătură cu vreo chestiune sau persoană federală?

Ventris părea gata să-l pocnească pe Sean. Michelle se puse imediat între ei.

— Uite ce e, eu şi Sean am lucrat pentru FBI, agent Ventris. Persoana principală de contact era Len Rivest, şi acum e mort. Sean a descoperit cadavrul; e normal să vrem să fim informaţi despre ce se întâmplă. Dar nu ne vom amesteca sub nicio formă într-o investigaţie federală. Vrem doar să descoperim adevărul, la fel ca tine.

Cuvintele ei parcă îi mai domoliră furia lui Ventris.

— Sean, interveni Hayes, poate ar fi bine să-i spui agentului Ventris teoria ta despre Rivest.

— N-aş vrea să pară că mă bag peste el, mormăi Sean.

— Spune-o! se răsti Ventris.

Sean îi povesti fără tragere de inimă despre absenţa prosoapelor, a covoraşului din baie şi a pompei de desfundat chiuveta şi cum toate astea îl făceau să creadă că s-ar putea ca Rivest să fi fost ucis.

— L-am rugat pe medicul legist să verifice dacă există vreo urmă care să susţină ipoteza asta.

Ventris privi preţ de câteva clipe în jos.

— Chiar am observat că nu erau prosoape, spuse el. Şi covoraşul, dar n-am ştiut despre pompă.

— Deci şi tu crezi că e vorba de o crimă? întrebă Michelle.

— Întotdeauna cred asta, spuse Ventris. Aduc o echipă care să verifice totul.

— Şi te interesează moartea lui Rivest pentru că eşti de părere că are legătură cu moartea lui Monk Turing, care s-a petrecut pe o proprietate federală, zise Sean.

— Poate ar trebui să ne unim forţele, interveni Michelle.

— Nu se poate, spuse Ventris. Dacă aveţi informaţii pe care vreţi să mi le daţi, în regulă, dar eu nu pot să fac la fel. Biroul are modul lui de-a lucra.

— Credeam că modul vostru de-a lucra include colaborarea cu poliţia locală, spuse Sean.

— Iar eu mă potrivesc descrierii, adăugă Hayes.

— Dar ei nu, răspunse Ventris furios, uitându-se urât la Sean şi la Michelle.

— Nu ar trebui să ne intereseze doar să-l prindem pe făptaş? spuse Michelle.

— Nu, mă interesează să-l prind eu! se răsti Ventris.

— O să-ţi uşurez munca, începu Sean. O să facem din asta o competiţie. Cine-l prinde primul primeşte laudele. Dar, doar ca să ştii, o să te călcăm în picioare.

Se răsuci şi se îndepărtă cu paşi mari.

Ventris i se adresă lui Hayes:

— Dacă se amestecă cumva în investigaţiile mele, o să te tragă şi pe tine cu el, Hayes!

— Încerc doar să-mi fac treaba, îi replică şeriful.

— Nu, se pare că încerci să faci treaba mea.

Ventris observă că Michelle îl privea lung şi zâmbea.

— La ce naiba te holbezi, doamnă?

— Ar fi trebuit să accepţi oferta de colaborare, Ventris. Pentru că, atunci când o să-i dăm de cap, o să pari un idiot.

Se întoarse şi plecă.

— Te-aş putea aresta pentru ce-ai spus! ţipă Ventris în urma ei.

Michelle se răsuci spre el.

— Ba nu poţi, e chestia aia care se numeşte libertate de exprimare. O zi bună!

Un minut mai târziu, Hayes li se alătură lui Sean şi lui Michelle în faţa camionetei ei.

— Minunat, am reuşit să enervăm şi CIA-ul, şi FBI-ul, spuse Hayes. Cine urmează? DEA?

— Să presupunem că morga a fost aruncată în aer intenţionat, zise Michelle, întrebarea e de ce.

— Iar răspunsul pare evident, remarcă Sean. Existau dovezi pe cadavrele alea pe care medicul legist le-ar fi descoperit şi care ne-ar fi dus pe calea cea bună.

— Terminase deja autopsia lui Monk, preciză Hayes. Deci nu cred că-şi făceau griji din cauza cadavrului lui Monk.

— Exact, spuse Sean. Ţinând cont că trupul lui Rivest a ars, nu putem verifica dacă teoria mea legată de felul cum a fost ucis e corectă.

— Ştim dacă medicul a verificat deja asta? întrebă Michelle.

— Dacă a făcut-o, n-a mai apucat să ne spună, răspunse Hayes rapid. L-am rugat să mă sune de îndată ce găseşte ceva, şi nu m-a sunat.

— Putem să urmărim o pistă pe care Ventris n-o are, zise Sean încrezător.

Michelle îl privi.

— Şi anume?

— Valerie Messaline.

— La naiba, mormăi Hayes. Mi-era teamă că o să zici asta.

CAPITOLUL 49

Horatio Barnes îi strânse mâna lui Viggie, în timp ce Alicia Chadwick privea agitată. Se aflau în salonul mic de la motelul unde era cazat Horatio.

Înainte ca Horatio să apuce să spună ceva, Viggie sări de pe scaun şi se duse la pianul mic din colţul încăperii. Începu să cânte. Horatio se ridică şi se aşeză lângă ea pe bancă. În timp ce ea cânta, el spuse:

— Te superi dacă te acompaniez?

Ea scutură din cap, iar el aşteptă un moment, ca să prindă ritmul, după care i se alătură. Cântară în duet cam cinci minute, apoi Viggie se opri brusc.

— Am terminat, zise ea.

Se duse înapoi la scaunul ei, iar Horatio îşi reluă şi el locul, studiind-o cu atenţie.

— Eşti o pianistă excelentă, spuse Horatio. Şi am auzit că eşti bună şi la matematică.

— Cifrele sunt amuzante, zise Viggie. Îmi plac pentru că, dacă aduni aceleaşi numere, îţi dau mereu aceleaşi rezultate. Nu multe lucruri fac asta.

— Vrei să spui că viaţa e prea imprevizibilă? Da, aş fi de acord cu asta. Deci numerele ţi se par sigure?

Viggie dădu din cap absentă şi cercetă încăperea cu privirea.

Horatio continuă să o studieze în tot acest timp. În meseria lui, limbajul trupului era deseori la fel de important precum comunicarea verbală. Puse câteva întrebări preliminare despre viaţa ei în Babbage Town. Horatio intenţionase să trateze cu delicateţe subiectul Monk Turing, dar următoarele cuvinte ale lui Viggie îi aruncară în aer toată strategia:

— Monk e mort. Ştiai asta? îl întrebă Viggie. Înainte ca el să-i poată răspunde, fetiţa adăugă: Era tatăl meu.

— Ştiu, am aflat. Îmi pare foarte rău. Sunt sigur că l-ai iubit foarte tare.

Viggie încuviinţă din cap, luă un măr dintr-un bol de pe masă şi începu să-l mănânce.

— Şi mama ta?

Viggie se opri din mestecat.

— Nu am mamă.

— Toată lumea are o mamă. Vrei să zici că e moartă?

Viggie ridică din umeri.

— Vreau să spun că nu am mamă. Monk mi-ar fi spus.

Horatio o privi pe Alicia, pe care această conversaţie părea s-o întristeze. Ea scutură din cap neajutorată.

— Deci nu-ţi aminteşti nimic despre ea?

— Despre cine?

— Despre mama ta.

— Nu mă asculţi. Eu nu am mamă.

— Bine, ce-ţi plăcea să faci cu tatăl tău? Şi el era bun la numere, nu-i aşa? Poate vă jucaţi jocuri cu numere?

Viggie înghiţi o bucată de măr şi încuviinţă din cap.

— Tot timpul. Îmi spunea că eram mai deşteaptă ca el. Iar el ştia despre fizica cuantică. Tu ştii despre asta?

— IQ-ul meu nu e exact cât ar trebui să fie ca să înţeleagă domeniul ăla.

— Eu am înţeles-o. Înţeleg multe lucruri pe care oamenii cred că nu le înţeleg.

Horatio o privi din nou pe Alicia, care dădu din cap încurajator.

— Deci oamenii nu cred că înţelegi lucruri?

— Sunt un copil. Un copil, un copil, un copil, spuse ea cântând. Cel puţin aşa cred ei.

— Pun pariu că Monk nu credea asta.

— Monk mă trata special.

— Cum anume?

— Avea încredere în mine.

— Foarte impresionant, un adult care să aibă încredere în cineva de vârsta ta. Cred că te-a făcut să te simţi foarte bine.

Fata ridică din umeri indiferentă.

— Mai ţii minte când l-ai văzut ultima oară pe Monk?

Ea ridică din nou din umeri.

— Cu o minte ca a ta, pun pariu că, dacă încerci, o să-ţi aminteşti uşor.

— Cel mai mult îmi place să-mi amintesc numere. Numerele nu se schimbă niciodată. Unu e mereu unu şi zece e mereu zece.

— Dar şi numerele se schimbă, nu-i aşa? Dacă le înmulţim, de exemplu? Sau dacă le adunăm, sau dacă le scădem, sau dacă le împărţim? Şi zece poate fi zece sau zece mii. Şi unu poate fi unu sau o sută. Corect?

Acum, Viggie se uită lung la el.

— Corect, spuse ea automat.

— Sau e greşit? întrebă Horatio.

— E greşit, spuse Viggie. Greşit, greşit, greşit.

Mai muşcă o dată din măr.

Horatio se lăsă pe spate. „E ca o pasăre cântătoare.”

— Îţi plac jocurile cu numere? Am învăţat unul în facultate. Vrei să-l joci? E destul de greu.

Viggie lăsă mărul din mână şi spuse nerăbdătoare:

— Pentru mine n-o să fie.

— Să zicem că sunt un bunic şi că am un nepot care are atâtea zile câte săptămâni are fiul meu şi nepotul meu are atâtea luni câţi ani am eu. Fiul meu, nepotul meu şi cu mine avem împreună 140 de ani. Câţi ani am eu?

Horatio o privi pe Alicia, care încerca să rezolve problema pe o bucată de hârtie pe care o scosese din poşetă. Când se uită din nou la Viggie, o întrebă:

— Ai vrea nişte hârtie şi creion?

— Pentru ce?

— Ca să rezolvi problema?

— Am rezolvat-o deja. Ai 84 de ani, dar pari mai tânăr.

Un minut mai târziu, Alicia îşi ridică privirea. Pe bucata ei de hârtie se vedeau o serie de calcule, numărul 84 la sfârşit. Îi zâmbi lui Horatio şi scuturǎ obosită din cap.

— Clar noi două nu suntem făcute din acelaşi aluat.

Horatio o privi din nou pe Viggie, care stătea aşteptând.

— Ai văzut toate numerele în minte? o întrebă, şi ea dădu din cap că da, înainte să înceapă să muşte din nou din măr.

Îi spuse două numere mari şi o rugă să le înmulţească. Fetiţa o făcu în câteva secunde. Îi dădu o problemă de împărţire, pe care o rezolvă aproape instantaneu. Apoi o puse să extragă rădăcini pătrate. Viggie îi răspunse la toate problemele în câteva secunde şi apoi păru plictisită, în timp ce Horatio mâzgălea ceva pe hârtie.

— Am o altă problemă la care vreau să te gândeşti, spuse el.

Ea îşi îndreptă spatele, deşi părea în continuare plictisită.

„Nu eşti o pasăre cântătoare. Mai degrabă un câine bine antrenat, nu-i aşa, Viggie?”

— Să zicem că ai o prietenă foarte bună cu care faci totul. Şi să zicem acum că această prietenă cea mai bună a ta s-ar muta şi n-ai mai vedea-o niciodată. Cum te-ai simţi?

Viggie clipi o dată, apoi încă o dată. Apoi începu să clipească atât de tare, încât toată faţa i se schimonosi de la efort. Horatio avu senzaţia că priveşte un computer a cărui placă de bază se supraîncălzea.

— Cum te-ai simţi, Viggie? întrebă el din nou.

— Nu există numere în problema asta, răspunse ea confuză.

— Ştiu, dar nu toate întrebările au de-a face cu numere. Te-ai simţi fericită, tristă, ambivalentă?

— Ce înseamnă ambivalent?

— Că nu te simţi, de fapt, în niciunul din aceste feluri.

— Da, răspunse ea automat.

— Sau poate tristă?

— Da, tristă, aş fi tristă.

— Dar nu fericită?

Viggie se uită la Alicia.

— Nu există cifre în problema asta.

— Ştiu, Viggie, doar dă tot ce poţi tu mai bun.

Viggie ridică din umeri şi începu din nou să muşte din măr. Horatio îşi mai notă nişte lucruri.

— Te-ai mai gândit la ultima oară când l-ai văzut pe tatăl tău?

— De ce n-aş fi fericită? întrebă ea brusc.

— Nu ai fi fericită pentru că prietena ta a plecat. Faci lucruri distractive cu prietenii tăi. Deci, dacă prietena ta cea mai bună a plecat, n-aţi mai putea face lucruri distractive, explică Horatio. Aşa cum sunt sigur că te-ai distrat cu tatăl tău înainte să plece. Eşti tristă că tatăl tău a plecat, nu-i aşa? Nu te mai poţi distra cu el?

— Monk a plecat.

— Exact. Te-ai distrat cu el ultima dată când l-ai văzut?

— Da, mult.

— Cum te-ai distrat?

— Nu pot să-ţi spun.

— O, e secret? Secretele sunt distractive. Aveai multe secrete cu Monk? insista el.

Viggie îşi coborî vocea şi se apropie de Horatio.

— Totul era secret.

— Şi nu mai poţi spune nimănui, aşa-i?

— Aşa-i.

— Dar ai putea, dacă ai vrea.

— Da, dacă aş vrea.

— Vrei s-o faci? Pun pariu că vrei.

Pentru prima dată, ea păru că ezită la îndemnul lui.

— Ar trebuie să o spun într-un fel secret.

— Cum ar fi într-un cod? Mă tem că nu sunt foarte bun la coduri.

— Monk iubea codurile. Iubea codurile secrete. Îl făceau sângeros. Aşa mi-a zis.

Horatio o privi întrebător pe Alicia, care păru la fel de nedumerită ca el.

— Îl făceau sângeros, Viggie? se miră Horatio. Ce vrei să spui cu asta?

Ea zâmbi.

— Ce vrei tu să spui cu asta? vru să ştie fetiţa.

— Te întreb la ce se referea Monk când zicea că codurile îl făceau sângeros?

— Exact asta a spus, codurile îl făceau sângeros. Coduri şi sânge, asta zicea.

Horatio se lăsă pe spătarul scaunului.

— Monk a devenit sângeros ultima dată când te-a văzut?

— Da, spuse ea veselă.

— Deci ţi-a spus un secret.

Ea încuviinţă din nou din cap.

— Ne poţi spune ce era?

Zâmbetul îi pieri şi scutură încet din cap.

— De ce nu? Era un supersecret?

Alicia interveni cu blândeţe:

— Viggie, dacă ştii ceva, este foarte important să ne spui.

— Nu cred că-mi place de el, zise Viggie arătând cu degetul spre Horatio. Trebuie să plec acum. Se ridică şi ieşi din cameră.

Horatio o privi pe Alicia, care părea să-şi fi ţinut respiraţia.

— Ţi-am zis că e dificilă. Ai aflat ceva folositor?

— O cunosc mai bine decât acum o oră, zise el. E ceva.

— Ei bine, data viitoare când o vezi, s-ar putea să fie complet diferită, îi atrase ea atenţia.

După ce Alicia ieşi cu Viggie, Horatio îl sună pe Sean şi-i povesti despre întâlnirea cu fetiţa.

— Deci Viggie are autism? întrebă Sean.

— Autismul e un termen foarte general, răspunse Horatio. Dar chiar şi aşa, nu cred.

— Atunci?

— Cred că, în anumite privinţe, e cu mult mai deşteaptă ca noi şi din pricina asta nu poate relaţiona. În alte privinţe, nu e foarte inteligentă, sau, mai bine zis, matură. S-ar putea să fie o problemă de percepţie. Din partea noastră. Ne aşteptăm ca abilităţile ei emoţionale să fie pe măsura celor intelectuale, dar ea e încă o fetiţă. Şi am simţit câteva chestii ciudate în legătură cu tatăl ei.

— Ce anume?

— Se pare că Monk o trata ca pe un adult, cel puţin câteodată. Dar alteori o trata ca pe... ei bine, ca pe o maşină.

— O maşină?

— Ştiu că nu sunt foarte coerent. Aş fi vrut să ştiu ceva despre mama ei. Se pare că Viggie nici măcar nu crede că a avut vreodată o mamă.

— Deci ce înseamnă asta pentru noi? întrebă Sean.

— Nu prea mult, mă tem.

— Ei bine, cel puţin rezultatele noastre sunt remarcabile. Adică zero.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Păi, o să bat mingea şi-o să văd dacă reuşesc să ajung la bază.

CAPITOLUL 50

Din moment ce femeia nu îi dăduse numărul ei, Sean căută în cartea de telefon şi pe internet, dar fără succes. În cele din urmă, hotărî să se întoarcă în Williamsburg în seara aceea, în acelaşi bar în care o întâlnise în seara dinainte. Michelle vru să-l însoţească, dar Sean se opuse în timp ce stăteau în camera lui din cabana Aliciei.

— Nu cred că Valerie ar aprecia prezenţa ta la fel de mult ca mine.

— Sean, gândeşte-te puţin, un tip că Ian Whitfield n-o să-şi lase nevasta să-şi facă de cap. Probabil că a pus pe cineva s-o urmărească douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Dacă e aşa, atunci m-au văzut deja cu ea. Şi dacă mă văd a doua oară, poate că încep să se agite şi fac o greşeală care să-i dea de gol.

— E puţin probabil, nu crezi?

— Nu avem multe alte opţiuni. Cadavrele s-au făcut scrum, Ventris ne pune la zid, nimeni din Babbage Town nu ştie nimic şi singura persoană care ne-ar putea ajuta, Viggie, nu vorbeşte limba noastră.

— Credeam că Horatio s-a întâlnit cu ea.

— Aşa a şi făcut.

Sean îi povesti pe scurt ceea ce-i spusese Horatio despre întâlnirea cu Viggie.

— Deci se pare că Monk chiar i-a zis ceva fiicei lui, dar e codificat.

— Dacă e s-o credem. Coduri şi sânge. Ce vrea să însemne asta?

Michelle ridică din umeri.

— Habar n-am.

— Tocmai asta e problema cu cazul ăsta. Avem câteva piste, dar tot dispar. Şi nu sunt semne să apară altele în loc.

— Apropo de asta, ai mai vorbit cu pitbullul ăla în fustă?

Sean îşi scoase o bucată de hârtie din buzunar.

— Monk a călătorit în Anglia. Joan a reuşit să-i refacă itinerarul. A vizitat câteva oraşe. Londra, Cambridge, Manchester şi un loc numit Wilmslow, din Cheshire. Şi încă un loc care le dă un sens tuturor celorlalte.

— Şi anume? întrebă ea.

— Bletchley Park, răspunse el. Acolo a lucrat ruda lui, Alan Turing, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi, după spusele lui Champ Pollion, a salvat lumea.

— Şi care e legătura cu celelalte locuri?

— Cu excepţia a trei ani în Princeton, practic, a mers pe urmele lui Alan Turing. S-a născut în Paddington, Londra, a făcut facultatea la Cambridge, şi-a dat doctoratul la Princeton în SUA, s-a întors la Cambridge, apoi în Bletchley Park, apoi la Universitatea Manchester după război, după care, în 1954, s-a sinucis în Wilmslow, Cheshire.

— Deci tipul era un strămoş al lui Monk, iar el s-a decis să facă o mică plimbare înapoi în istorie, spuse Michelle. Sau poate că e mai mult de-atât.

— Posibil.

— Şi, în timp ce tu te întâlneşti cu o femeie măritată, ce vrei să fac eu?

— În seara asta ai grijă de Viggie, dar, înainte de asta, Horatio vrea să discute cu tine. Şi, dacă ai timp şi de asta, ai putea să cauţi o cameră secretă în conac.

— Şi dacă nu vreau să vorbesc cu Horatio?

— Nu te forţez să faci nimic. Dar, sincer, el chiar vrea să te ajute.

— Adică vorbind pe la spatele meu cu familia mea şi băgându-şi nasul în trecutul meu?

— Uite adresa la care stă.

— Şi tu ce vrei să faci între timp?

— Mă pregătesc pentru întâlnire.

Ea se încruntă.
— Uneori chiar mă calci pe nervi.
— Serios? Chiar nu ştiu cum e să simţi asta.

CAPITOLUL 51

Michelle îşi petrecu următoarea oră căutând la etajul principal al conacului cât mai metodic şi mai discret cu putinţă. Cercetă sala de biliard, biblioteca vastă, fumoarul, camera cu arme – carabine şi puşti vechi ferecate în spatele unor grilaje de fier, salonul şi o cameră cu trofee, cu obligatoriile capete de animal pe pereţi. Totuşi, nu observă nimic neobişnuit. Sătulă de lambriuri mâncate de viermi, de covoare persane, de mirosul de praf dintr-un alt secol care-i punea la încercare nervii din secolul XXI şi extenuată de lipsa de progrese, ieşi să-şi cântărească opţiunile.

Era prea devreme s-o ia pe Viggie, şi totuşi mai dură o jumătate de oră până să se urce în camionetă şi să se ducă să-l vadă pe Horatio.

— Fac asta doar pentru Sean, spuse ea, când se aşezară în aceeaşi cameră în care Horatio se întâlnise mai devreme cu Viggie.

— Eu mă bucur că eşti aici, indiferent de motivele tale. Le-ai lăsat o impresie foarte puternică celor din clinică. Ai prins un răufăcător şi practic i-ai salvat viaţa femeii ăleia. Trebuie că te simţi bine.

— Da, mă simţeam foarte bine, până când Sean mi-a zis că vrei să vorbeşti cu mine.

— Încerc să-mi fac şi eu treaba.

— Bine, hai să nu ne mai învârtim după deget. Am fost la şedinţe, mi-am făcut exerciţiile, ţi-am răspuns la întrebările jignitoare, mi-am vărsat amarul, am prins un traficant de droguri şi, cum ai spus tu, am salvat o femeie de la moarte. Cred că putem concluziona că m-am vindecat, ca să nu mai cheltuim aiurea banii lui Sean, OK? Acum mă întorc la slujba mea. Şi tu de ce nu te întorci la a

ta, oricare ar fi ea, că nu mi-a fost niciodată prea clar. Se ridică.

Vocea lui tună şi ea tresări.

— Nu te-ai vindecat! Nici măcar pe departe! Eşti total dezechilibrată, cucoană. Lucrurile vor merge din rău în mai rău şi va veni ziua în care, fiind la slujbă, te vor apuca pandaliile şi-o să mori, tu şi poate şi Sean, din cauza asta. Dacă ţie îţi convine, atunci du-te şi urcă-te în groapa aia de gunoi căreia tu îi spui maşină şi condu spre iadul care te aşteaptă. Dar nu sta aici şi nu te gândi măcar vreo secundă că ai fi vindecată, pentru că ar fi cea mai mare minciună pe care am auzit-o. Oamenii care vor să se facă bine se străduiesc să se facă bine. Nu se simt singuri şi nu-i mint pe ceilalţi. Nu stau pe loc, afundându-se tot mai mult într-o existenţă jalnică şi negând că ar fi ceva în neregulă cu ei. Sunt plini de curaj, nu de rahat! Iar eu m-am cam săturat de reacţiile tale.

Michelle simţi cum o furie oarbă pune stăpânire pe ea. Pumnii i se încleştară, corpul i se tensionă, gata de atac.

— Vezi câtă furie ai în tine chiar acum? continuă el calm. Vezi cât de uşor se clădeşte, Mick? Doar din cauza unor cuvinte. Cuvinte adevărate, apropo, şi totuşi doar nişte cuvinte. Asta înseamnă să-ţi pierzi stăpânirea de sine. Vrei să mă omori, nu-i aşa? Ştiu că vrei. Pot să văd asta în fiecare moleculă din tine. Aşa cum ai vrut să-l omori pe nătângul ăla de la bar. Singura diferenţă e că la bar a trebuit să te faci mai întâi praf, înainte ca furia ta să crească atât de mult încât a trebuit pur şi simplu să te descarci pe o altă fiinţă umană. De data asta eşti trează şi furia asta pune stăpânire pe tine, de-ţi vine să-mi iei gâtul. La asta m-am referit când am zis că toate lucrurile vor merge din rău în mai rău. Ce urmează? Oare te vei înfuria de cum te priveşte un străin pe stradă? Sau de cum se ciocneşte de tine la metrou? Sau poate doar din cauza mirosului cuiva? Totul se reduce la furia aia interioară, Michelle. Şi tu trebuie să te-ocupi de-a ta chiar acum.

— Şi dacă n-o fac? spuse Michelle absentă.

— Tu pierzi. Şi demonii câştigă. E alegerea ta.

Încet, cu mişcări aproape imperceptibile, Michelle se aşează înapoi pe scaun. Horatio n-o scăpa din ochi. Ea privea în podea, simţind cum îi zvâcneşte un muşchi de la gât.

— Nu înţeleg ce vrei de la mine, zise cu glas tremurând.

— Aş putea să fiu slobod la gură şi să-ţi spun adevărul, dar nu aşa funcţionează mintea. Vreau să discutăm, Michelle, atâta tot. Vreau să-ţi pun nişte întrebări, să-ţi ascult răspunsurile, dar, în mare, vreau doar să vorbim despre tine. Atât. Crezi că poţi să faci faţă?

Trecu un minut întreg, în timp ce ea apucă scaunul atât de tare, că încheieturile degetelor i se albiră.

— OK, spuse ea în cele din urmă, atât de încet, încât el de-abia o auzi.

— Am fost în casa în care ai locuit pe vremea când aveai şase ani. Sean ţi-a spus deja.

— Da.

— Am întâlnit o bătrână pe nume Hazel Rose. Ţi-o aminteşti?

Michelle încuviinţă din cap.

— Hazel, cu siguranţă, îşi aduce aminte de tine. Mi-a spus să-ţi transmit că e foarte mândră de tine. Horatio aşteptă câteva clipe, dar Michelle nu avu nicio reacţie. Hazel mi-a spus că obişnuiai să mergi la ea acasă la un ceai cu alţi copii din cartier. Îţi mai aminteşti de asta?

— Nu.

Horatio continuă să o privească atent. Nu existau manuale care să-ţi spună ce să faci în situaţii precum aceasta. În general, Horatio interpreta limbajul trupului pacientului şi spera să o fi făcut corect.

— Hazel mi-a zis că ai avut un minunat gard viu din tufe de trandafiri în faţa casei.

În clipa în care rosti cuvintele, tot corpul lui Michelle se înmuie. La început, el crezu că o să leşine. Apoi ea se adună şi se îndreptă în scaun.

— Tata a plantat gardul acela de trandafiri, spuse ea pe un ton automat.

— Da. Un cadou aniversar. Dar cineva l-a tăiat.

— Nişte copii, supăraţi pe tata.

— Asta e o teorie.

Ea îşi îndreptă corpul din nou, dar nu-l privi în ochi.

— Hazel a observat că şi tu te-ai schimbat atunci. Îţi aminteşti de ce?

— Aveam şase ani, cum să-mi amintesc?

— Păi, ţi-ai amintit de gardul de trandafiri, ţi-ai amintit că tatăl tău l-a plantat şi că cineva l-a tăiat.

— Poate c-am omorât pe cineva când aveam şase ani şi acum reprim amintirea, zise ea pe un ton răstit. Asta ţi-ar satisface curiozitatea?

— Iarăşi faci pe deşteaptă? Speram să te abţii măcar zece minute, după muştruluiala mea. Nu obişnuiesc prea des să fac lucrul ăsta.

Acum îl privi, curioasă, flămândă.

— Şi în cazul meu de ce ai făcut-o?

— Pentru că mi-am dat seama că te pierzi, Michelle, spuse el în şoaptă. Şi nu vreau să ajungi în punctul ăla din care nu te mai poţi întoarce.

— La naiba, Horatio, sunt chiar aici, lucrez, gândesc, îi ajut pe Sean şi pe o fetiţă care are nevoie de cineva acum. Cât de grav poate să fie? Spune-mi? Cât de grav poate să fie?

— E o întrebare la care numai tu poţi răspunde.

Pentru câteva clipe, lui Horatio i se păru că ochii femeii se umeziseră, după care deveniră duri şi uscaţi.

— Ştiu că încerci să mă ajuţi. Sean la fel. Ştiu şi că am probleme. Şi încerc să mă descurc cu ele, să fiu utilă.

— Toate bune şi frumoase. Dar, în timp ce tu încerci să fii utilă, nu te ocupi de problemele alea. Mai mult, le ignori, Michelle.

Tonul ei deveni sfidător.

— Spui că m-am schimbat la vârsta de şase ani? Ei bine, lucrurile n-au ieşit chiar atât de rău. Tu ai concurat vreodată la olimpiadă? Sau ai fost poliţist? L-ai păzit vreodată pe preşedinte? Eu, da. Ai salvat vreodată viaţa altcuiva? Eu, da. De mai multe ori.

— Nu spun că n-ai avut o viaţă exemplară, ceea ce ai reuşit să faci a fost extraordinar. Eu vorbesc despre viitor. Vorbesc despre un comportament autodistructiv. Încerc să-ţi spun că odată şi odată va trebui să-ţi faci bilanţul.

Ea se ridică.

— Vrei să-mi spui că tot ce am făcut în viaţa asta are legătură cu ceva care e posibil să se fi întâmplat pe când eram copil? urlă ea. Asta încerci să-mi spui *mie?*

Practic, urlă ultimul cuvânt.

— Nu, n-am spus eu asta, *tu* ai spus-o.

Ca şi Viggie, Michelle dispăru într-o fracţiune de secundă. Îi auzi camioneta pornind şi împroşcând pietriş în timp ce demara în forţă.

Horatio îşi frecă tâmpla, ieşi, se urcă pe Harley şi-o urmări. De data aceasta, n-avea s-o lase să scape.

CAPITOLUL 52

— Cred c-ar trebui să mă laşi cel puţin să-ţi păzesc spatele, Sean, spuse şeriful Hayes.

Bărbaţii se aflau în maşina personală a lui Hayes, în drum spre Williamsburg.

— N-o să funcţioneze, pentru că Whitfield ştie cum arăţi.

— Atunci unul dintre subalternii mei. Whitfield nu e genul de tip care să te lase pur şi simplu să-ţi faci de cap cu soţia lui.

— Nu pare să-l deranjeze că soţia lui iese singură prin baruri şi că alţii încearcă s-o agaţe. Nu era prima oară când mergea acolo.

— Dar te cunoaşte şi pe tine. Dacă te vede cu ea, o să creadă că încerci să-l spionezi.

— Dar nu ştie că ştiu că ea e nevastă-sa. Dacă se întâmplă să apară, el sau domnul Abdomen-cu-Pătrăţele, o să par surprins şi o să-mi văd de drum.

— Chiar crezi că un tip ca Whitfield o să înghită treaba asta?

— Probabil că nu, dar, dacă ai tu o pistă mai bună, te ascult. La naiba, nici măcar nu ştiu dacă va fi în bar în seara asta. S-ar putea să fie o goană după cai verzi pe pereţi.

— Şi chiar dacă Messaline ştie ceva, de ce ţi-ar spune ţie?

— Poate pentru că nu sunt chiar un novice când vine vorba să aflu informaţii?

— Dar ai zis că te-a refuzat prima dată.

— Aia a fost prima dată.

— Şi chiar crezi că Whitfield are legătură cu moartea lui Monk şi-a lui Len?

— Monk a murit pe o proprietate CIA. Whitfield a subliniat faptul că nu mai vrea să ne ocupăm de caz. L-a

pus chiar şi pe directorul adjunct pentru operaţiuni să-mi transmită să mă potolesc. Şi, de pe acelaşi petic de pământ, cineva a tras în mine. Unde mai pui că nişte avioane care zboară fără lumini aterizează acolo noaptea.

— Avioane? se miră Hayes.

— Da, trec chiar pe deasupra Babbage Town. Şi sunt avioane mari, capabile de zboruri intercontinentale. Nimeni nu ştie cine vine în avioanele alea. Şi Congresul a finanţat construirea unui alt aşa-zis cămin pentru agenţii instruiţi în Câmp, chiar dacă au deja suficient spaţiu de cazare acolo.

— Ce vrei să spui prin „aşa-zis”?

— O clădire poate adăposti multe lucruri. Chiar şi un centru de interogare. Chiar şi o cameră de tortură.

Hayes aproape că ieşi cu maşina de pe şosea.

— Ai înnebunit de tot!? Asta e absolut ilegal în ţara noastră!

— Poate că Monk a văzut prizonieri despre care nu ştie nimeni, gâdilaţi cu nişte curent electric. Ce motiv mai bun ca să-l omori?

— Nu pot să cred asta. Şi Len Rivest?

— I-o fi spus Monk, sau poate bănuia el ceva, sau poate a aflat cumva. Whitfield a descoperit asta şi s-a terminat cu Rivest.

— Dar, dacă ştia ceva, de ce nu s-a dus Len la poliţie? Era fost agent FBI, pentru numele lui Dumnezeu!

— Poate că nu voia să se pună cu CIA-ul şi cu Ian Whitfield. Poate că sunt oameni şi mai sus-puşi în guvern care ştiu ce se întâmplă la Camp Peary. Sau poate că a spus cuiva, cui nu trebuia.

— Acum o dai în teorii conspiraţioniste.

— Şi ce dacă? Se întâmplă în fiecare zi. Dacă mizele sunt suficient de mari, conspiraţiile tind să se dezvolte destul de mult, pe măsura lor. Şi, apropo, în D.C. nu se numesc conspiraţii, ci *politici.*

— Treaba asta începe să mă depăşească, Sean, nu te supăra că-ţi spun, zise agitat Hayes. Sunt doar un poliţist mărunt, care vrea să se pensioneze peste câţiva ani.

— Merk, poţi oricând să mă laşi de capul meu, fără să te uiţi măcar în urmă. Parteneriatul nostru poate fi dizolvat fără resentimente, dar eu n-o să las baltă toată treaba asta.

Hayes reflectă preţ de un minut.

— Ce naiba, spuse el într-un final. Dacă e să mi se întâmple ceva, măcar să fie pentru ceva important. Dar tot cred că cineva ar trebui să te urmărească în seara asta.

Dacă unul din ei şi-ar fi întors capul, ar fi văzut că cineva îi urmărea deja în seara aceasta.

CAPITOLUL 53

Horatio opri motocicleta lângă maşina lui Michelle. Femeia ieşise de pe drumul principal şi parcase sub nişte copaci, în apropiere de râu. Nu era în camionetă şi Horatio o luă pe o cărare care ducea spre apă, unde o găsi stând pe un copac căzut care se apleca parţial peste apă. Ea nu-l băgă în seamă când el se aşeză la capătul celălalt al trunchiului.

— E o seară frumoasă, spuse Horatio şi aruncă o pietricică în apele repezi ale râului York, care căra mâl dislocat de o furtună de mai devreme spre Chesapeake Bay.

Ea tăcu vreme de câteva minute, holbându-se doar la apă, până când Horatio începu să se teamă că ea avea să sară în râu.

Primele ei cuvinte îi captară atenţia.

— Mi-am curăţat camioneta odată, spuse ea. Am făcut-o de dragul lui Sean.

— De ce?

— Pentru că îmi plăcea de el şi el trecea printr-o perioadă proastă.

— A fost greu – să-ţi cureţi camioneta?

— Mai greu decât ar fi trebuit. Totul părea să cântărească o tonă. Dar e doar o camionetă, nu? Se răsuci pe spate, până ajunse cu faţa spre el. E doar o camionetă, spuse ea.

— Camionetă, dormitor, stil de viaţă. Îmi imaginez că a fost foarte greu.

— Nu am putut să păstrez curăţenia. Am încercat. De fapt, nu chiar. Pur şi simplu n-am putut. După o zi, am pus totul înapoi.

— Sean spune că barca ta e imaculată. Că poţi mânca de pe carenă.

Ea zâmbi.

— O spune aşa, deşi are şi el fixaţiile lui. Adică, ai mai văzut pe cineva atât de îngrijit şi de ordonat ca el? Să fim serioşi.

Rupse o crenguţă din copacul căzut şi o aruncă în apă. În timp ce o privea cum pluteşte, zise:

— Nu ştiu de ce m-am schimbat, Horatio. Chiar nu ştiu. Sincer, nici măcar nu-mi amintesc să mă fi schimbat, dar atât de multă lume susţine că am făcut-o, încât bănuiesc că trebuie să accept asta.

— Bine, este un lucru bun. Un pas înainte, Michelle. Totuşi, când am menţionat gardul de trandafiri, ai reacţionat. De ce?

Ea ridică din nou din umeri. Mai trecură câteva minute. Michelle se uita la trunchiul de copac pe care stătea; Horatio o privea ţintă. Nu spuse nimic, de teamă să nu zădărnicească posibilitatea unui prim progres real de când începuse. Răbdarea lui fu răsplătită din plin.

— Îţi poate fi frică de ceva şi nici măcar să nu ştii de ce anume? întrebă ea.

— Da, poate fi îngropat atât de adânc în mintea ta, încât conştientizezi doar frica, fără să îţi dai seama de sursa ei. Reprimarea în subconştient a unor evenimente trecute cu mare impact la momentul respectiv este un mecanism fals de siguranţă al creierului, ca să ne protejeze. Pur şi simplu îl blocăm.

— Pur şi simplu?

— Pur şi simplu. În cele din urmă, daunele ajung să fie atât de grave, încât întreaga fundaţie a casei este ameninţată de apa care începe să pătrundă prin locuri neaşteptate, locuri pe care nici măcar nu le vezi până răul nu e făcut.

— Deci sunt o casă care putrezeşte?

— Iar eu sunt cel mai bun zidar peste care ai putea da.

— Dar dacă nici măcar nu-mi amintesc de ce sunt atât de speriată, cum mă poţi ajuta?

— Există o metodă verificată: hipnoza.

Michelle scutură din cap.

— Nu cred în prostiile alea. Nimeni nu mă poate hipnotiza.

— De obicei, cei care sunt siguri că nu pot fi hipnotizaţi sunt cel mai uşor de hipnotizat, de fapt.

— Dar trebuie să vrei să fii hipnotizat, nu?

— Asta ajută, da. Dar vrei să te faci bine, nu-i aşa?

— Altfel n-aş sta aici, vorbind cu tine despre tot felul de lucruri. Nu am mai discutat cu nimeni despre asta, niciodată.

— O s-o iau ca pe un compliment. Mă laşi să te hipnotizez?

— Nu-mi place să pierd controlul, Horatio. Şi dacă îţi spun ceva ce nu pot controla? Dacă e chiar atât de rău?

— De-aia am fost prin atâtea şcoli şi am toate diplomele alea pe pereţi. Eu sunt profesionistul aici. Lasă-mă să-mi fac meseria. Atât îţi cer.

— Îmi ceri mult. Poate prea mult, spuse ea sincer.

— Măcar o să te gândeşti la asta?

Ea se ridică şi păşi amorţită pe trunchi, apoi sări de pe copac. Când trecu pe lângă Horatio, îi strigă peste umăr:

— O să mă gândesc.

Horatio o privi exasperat.

— Unde mergi acum?

— Să am grijă de Viggie.

CAPITOLUL 54

Sean avu noroc, pentru că o găsi pe Valerie la aceeaşi masă ca data trecută. Şi, la fel ca data trecută, încerca să scape de un alt Don Juan.

De data aceasta, Valerie era îmbrăcată mai puţin provocator, cu pantaloni şi cu o bluză din caşmir. Părul îi era prins într-o coadă franţuzească, iar rujul, discret.

Când îl văzu pe Sean îndreptându-se spre ea, Valerie îşi întoarse rapid privirea în altă parte. Când se aşează în faţa ei, ea tot nu îl privi.

— Văd că încă eşti foarte populară pe-aici, spuse el.

— Şi eu văd că nici tu nu înţelegi ce-nseamnă „lasă-mă-n pace”.

— Seara asta e o aventură nouă.

— Eu n-aş zice asta.

— Vrei să mâncăm ceva?

— Trebuie să chem agentul de pază ca să scap de tine?

— Lasă-mă să reflectez la asta în timp ce tu te gândeşti unde vrei să mâncăm.

Ea aproape că zâmbi. El observă imediat.

— OK, există o mică speranţă, dar mă mulţumesc cu orice.

— Şi de ce crezi c-aş vrea să iau cina cu tine?

— Bine, acum că ţi-am captat toată atenţia, o să-ţi spun. Făcu o pauză, apoi continuă: Vreau doar să vorbesc cu cineva. Călătoriile de unul singur te îmbătrânesc rapid. Nu caut altceva decât o conversaţie plăcută la un pahar de vin bun. Şi putem împărţi nota de plată, fără favoruri de nicio parte.

— Şi tu presupui că pot să fiu un interlocutor plăcut? Şi că îmi place vinul?

— Conversaţia cred că e un fapt dat. Radarul meu vechi funcţionează destul de bine. Nu a scos un sunet de când

te-am cunoscut. Cât despre vin, sunt flexibil, deşi am trecut pe lângă un restaurant pe drum, care are un cabernet pe care vreau neapărat să-l încerc.

— Ştii câte ceva despre soiuri?

— Obişnuiam să colecţionez vinuri.

— Obişnuiai?

— Da, până când cineva mi-a dat foc la casă şi la pivniţa cu vinuri. Sean se ridică de pe scaun. Mergem?

Aşezaţi la o masă cu vederea spre stradă şi savurând o sticlă de cabernet, Sean privi încă o dată la verigheta lui Valerie. O făcu astfel încât ea să observe acest lucru.

— Te întrebi de ce iau cina cu tine dacă se întâmplă să fiu căsătorită? spuse ea.

— Mă gândeam că, dacă eram soţul tău, nu te lăsam singură prin baruri.

— Pot să-mi port singură de grijă.

— Mie mi-ar fi teamă că s-ar putea să-ţi cadă cu tronc unul dintre domnii pe care-i întâlneşti.

— Şi crezi că mi-ai picat cu tronc?

— Cred că te întrebi dacă într-adevăr sunt sincer sau dacă sunt doar alt ciudat gata de atac.

— Şi ce eşti?

— Ei bine, dacă aş fi un ciudat, ţi-aş spune că sunt sincer.

— Şi asta ce înseamnă?

— Că trebuie să hotărăşti tu, în funcţie de ce observi. Sună rezonabil?

— Şi despre ce să vorbim, ca să încep să observ lucruri?

— Biografiile sunt un protocol acceptat. Încep eu. Cum am spus, sunt divorţat, nu am copii. Ţi-am spus că rezolv probleme, şi asta fac. Sunt avocat, dar să nu foloseşti asta împotriva mea. Am venit să rezolv necazurile unui client de-al meu care s-a îmbârligat într-o afacere destul de urâtă. Tu?

— Sunt măritată, nu am copii, cum ţi-am spus. Am avut şi eu o carieră. Acum stau acasă sau mai ies din când în când. Cam atât.

— Fără soţul tău? Adică, nu vede cât de frumoasă şi de inteligentă eşti?

Ea ridică un deget în semn de avertizare.

— Vezi că începi să întreci limita.

— Îmi pare rău, mă voi retrage într-o poziţie respectuoasă. Ce faci ca să te distrezi?

— Nu fac nimic ca să mă distrez. Cred că am avut partea mea de distracţie la viaţa mea. Acum totul merge în jos.

— Haide, nu poţi să zici că eşti cu un picior în groapă.

— Nu?

— Eşti bolnavă sau ceva?

— Nu în sensul la care te gândeşti tu, nu.

El se aşează confortabil şi învârti vinul în pahar.

— În regulă, intri în topul celor mai interesante trei femei pe care le-am cunoscut. Doar ca să-ţi formezi o idee, fosta mea n-a intrat nici măcar în top zece.

— Ceea ce spune că nu te pricepi la oameni.

— Am devenit mai bun.

— Soţul meu ar intra în top cinci al oricui. E foarte interesant. Sau cel puţin ce face e interesant.

— Şi ce face?

Ea scutură din cap.

— Limbile slobode scufundă corăbii, să ştii.

Sean se arătă nedumerit.

— Scufundă corăbii? E în armată? Ştiu că au o bază aici.

— Lucrează pentru guvern, dar nu în branşa aceea; deşi a lucrat şi acolo. Vietnam.

— Vietnam? Dar nu eşti atât de bătrână.

— A aşteptat foarte mult timp până să se însoare. De ce a ales să se însoare după atâţia ani de celibat, nu ştiu să-ţi spun.

— Atunci ce? FBI? Am nişte prieteni din armată care au intrat dup-aia în FBI.

— Ai auzit vreodată de Camp Peary?

Sean scutură încet din cap.

— Dar îmi sună cunoscut. E un soi de tabără pentru copii?

Ea zâmbi.

— Într-un fel, doar că e vorba de copii mari cu jucării pe măsură.

— Despre ce vorbeşti?

— Camp Peary e un centru de antrenament pentru o agenţie guvernamentală ale cărei iniţiale încep cu C şi se termină cu A.

— CIA! Soţul tău lucrează pentru CIA? spuse el într-o şoaptă furioasă.

Ea îl privi suspicioasă.

— Sigur n-ai auzit de Camp Peary?

— Sunt din Ohio. O fi faimoasă pe aici, dar cu siguranţă n-a ajuns până în Dayton. Îmi pare rău.

— Ei bine, soţul meu conduce locul ăla. De fapt, nu e chiar un secret de stat.

Sean se prefăcu surprins.

— Valerie, permite-mi să-ţi pun o întrebare simplă. Cum se poate ca un bărbat ca soţul tău să-şi lase soţia să meargă singură prin baruri şi să ia cina cu bărbaţi străini?

— Păi, permite-mi să-ţi dau un răspuns simplu: Nu îi pasă ce fac. Uneori nici nu mai înţeleg de ce s-a însurat cu mine. De fapt, ştiu. Fac o impresie foarte bună. Dar, pe Ian, lucrul ăsta a început să-l lase rece.

— Atunci, dacă Ian merge pe drumul lui, iar tu pe al tău, de ce nu divorţaţi pur şi simplu?

Ea ridică din umeri.

— Divorţurile sunt de obicei urâte şi consumă prea multă energie. Ai spus că eşti divorţat. Nu e aşa?

— Foarte adevărat, recunoscu el. Bănuiesc că e foarte ocupat. Cu războiul împotriva terorismului şi toate cele.

— Sau poate pur şi simplu nu sunt destul de interesantă, spuse ea.

Sean se lăsă pe spate şi păru gânditor.

— Pentru mine şi soţia mea, a fost dragoste la prima vedere. Dar apoi ea s-a schimbat, sau eu m-am schimbat, cine dracu' mai ştie. Nu-i prea plăceau avocaţii. Cred că relaţia a fost sortită eşecului de la bun început.

— Poate asta mi s-a întâmplat şi mie.

— De ce, cum v-aţi întâlnit tu şi Ian?

— Lucram cu un contractor privat care colabora cu CIA-ul. Domeniul meu este sau a fost bioterorismul, cu mult înainte să devină atât de popular. Eu şi Ian ne-am întâlnit la o conferinţă în Australia. A fost înainte ca el să fie promovat ca şef al Camp Peary, bineînţeles. Chiar vizitasem locul înainte să-l cunosc pe Ian. Dar m-am săturat şi-am plecat. El încă trăieşte în lumea aia. Asta e diferenţa dintre el şi mine. Şi a devenit o diferenţă majoră.

— Stai puţin. De-asta îmi suna cunoscut. N-au găsit un cadavru în Camp Peary?

Valerie dădu din cap încet.

— Se pare că tipul a sărit gardul şi s-a împuşcat.

— La naiba, de ce-ar face cineva una ca asta?

— Toată lumea are necazuri, probleme.

— Pare că vorbeşti din experienţă.

— Toţi vorbim din experienţă, Sean.

După ce terminară cina, făcură o plimbare împreună.

— A fost o seară minunată, Valerie. Îţi mulţumesc.

— A fost o seară deprimantă, în mare parte din cauza mea.

Sean tăcu, pur şi simplu nu avea ce să-i răspundă la asta. În cele din urmă, spuse:

— O să rămân în oraş cam o săptămână. Ai vrea să ne vedem din nou?

— Nu cred că e o idee bună, zise ea.

— Îmi dai măcar numărul tău de telefon?

— De ce?

— E ceva rău în a vorbi?

— E ceva rău în orice.

Cu toate acestea, îşi vârî mâna în poşetă, scoase un pix şi o bucată de hârtie, notă un număr şi i-l dădu.

— Poţi lăsa un mesaj aici. Dacă nu te sun înapoi, ei bine, îmi pare rău. Îţi mulţumesc că m-ai salvat de la o altă noapte în barul acela. La revedere.

Îl atinse pe braţ, apoi plecă, lăsându-l pe Sean foarte încurcat.

Valerie Messaline era probabil ceea ce părea să fie: o femeie singuratică aşteptând să se întâmple ceva. Singura

lui pistă validă spre Camp Peary tocmai dispăruse. Acum unde ar trebui să înceapă să caute?

Răspunsul îi veni aproape la fel de repede ca întrebarea. Problema era dacă avea suficient curaj sau, mai bine zis, suficientă nebunie ca s-o facă.

CAPITOLUL 55

Michelle decise să combine responsabilitatea de a sta cu Viggie cu o mişcare tactică îndrăzneaţă. Era încă lumină, aşa că o duse pe fetiţă la hangarul pentru bărci, după ce îi ceru voie Aliciei. Acolo îi puse o vestă de salvare doar după ce se convinsese că fata ştia să înoate destul de bine. Scoaseră un caiac şi în curând pluteau pe apă, Viggie în faţă, cu o vâslă, Michelle ghidând ambarcaţiunea din spate, în timp ce o învăţa pe Viggie cum să vâslească.

Fetiţa prinse repede mişcarea corectă şi, curând, vâslea lin şi eficient prin apă. Viggie era cu siguranţă mai puternică decât părea, decise Michelle.

— E amuzant, spuse Viggie, în timp ce vântul îi flutura părul.

— Mie îmi place la nebunie, zise Michelle.

Avu nevoie de doar două mişcări din vâslă ca să-şi între iarăşi în mână. Când, pus cap la cap, ai vâslit sute de mii de kilometri prin apă, lucrul ăsta ţi se întipăreşte în memorie.

După cum plănuise Michelle, ajunseră în porţiunea de pe râu din dreptul rezervaţiei Camp Peary. Se opri din vâslit şi îi zise lui Viggie să facă la fel. În timp ce curentul le purta pe apă, Michelle se lăsă pe spate şi privi discret facilitatea CIA. Gardul care o înconjura lucea. Nu se vedea niciun gardian prin preajmă, dar al şaselea simţ al lui Michelle îi spunea că erau urmărite.

— Ăsta e Camp Peary! exclamă deodată Viggie. Acolo a murit Monk, explică ea.

— Ştii de Camp Peary?

Viggie dădu din cap.

— Ţi-a vorbit vreodată Monk despre asta?

Viggie dădu din nou din cap.

— Ce ţi-a zis?

— Chestii.

— Coduri şi sânge?

Viggie se întoarse spre ea şi o privi lung.

— Ai vorbit cu bărbatul ăla?

— Horatio Barnes, da. E un prieten. Michelle îşi muşcă buza după acest ultim comentariu.

— Nu-mi place de el.

— Ei bine, uneori lasă o impresie proastă. Deci coduri şi sânge? Sună foarte interesant.

Ceea ce era foarte bine în faptul că se aflau într-un caiac, pe apă, era că Viggie nu se putea ridica pur şi simplu să plece, unul dintre motivele pentru care Michelle o adusese acolo.

— Lui Monk îi plăceau codurile. M-a învăţat despre ele. Era rudă cu un om de ştiinţă foarte renumit.

— Şi tu eşti rudă cu el, bineînţeles.

Viggie confirmă, cu o expresie mândră pe faţă.

— Alan Turing a fost homosexual. Şi oamenii de atunci nu au fost de acord cu asta, aşa că a mâncat un măr otrăvit şi a murit.

Michelle nu mai avu ce să spună când conversaţia o luă în direcţia aia. Monk chiar o trata ca pe un adult.

— E foarte trist, zise ea într-un final.

— Eu sper să nu trebuiască să mănânc vreodată un măr otrăvit când lumea se supără pe mine.

— Sunt sigură că n-o s-o faci, Viggie, spuse Michelle ferm. Să-ţi iei singură viaţa nu e niciodată răspunsul corect.

Michelle simţi o undă de remuşcare când rosti asta.

— E ca regina aia rea din Albă-ca-Zăpada. S-a transformat într-o cotoroanţă, s-a urcat într-o barcă veche şi-a plutit pe râu până la căsuţa din pădure. Apoi a păcălit-o pe Albă-ca-Zăpada să mănânce un măr otrăvit. Nu a murit, dar a adormit. A trebuit să vină un prinţ s-o sărute ca să-şi revină. Bleah!

— Nu e prea deştept să te bazezi pe prinţi arătoşi ca să-ţi facă viaţa mai bună. Nu-i aşa?

— Corect, dar ne mai spune şi că oricine are mărul e destul de puternic.

Michelle decise să schimbe subiectul.

— Viggie, ai auzit vreodată de o cameră secretă în conac?

Viggie se răsuci.

— O cameră secretă?

— Da. Am vizitat o altă casă din zonă şi-am găsit nişte copii care se ascundeau într-o cameră secretă. Unul dintre ei ne-a zis că multe dintre casele din zonă au camere secrete.

— N-am auzit niciodată despre vreuna în Babbage Town, spuse Viggie.

— OK. Michelle aşteptă o clipă, după care adăugă: Că tot veni vorba de lucruri secrete, mă înveţi şi pe mine nişte coduri?

— Sunt multe tipuri de coduri. Poţi să le şi inventezi.

— Tu şi Monk le inventaţi?

— O, da, de multe ori.

— Cred că voia să ţină multe lucruri secrete faţă de alţi oameni. Ştii faţă de cine voia Monk să se ascundă?

— De toată lumea, spuse Viggie. Apoi se întoarse şi îi aruncă un rânjet şiret lui Michelle. Inclusiv de tine.

Michelle îşi dădu brusc seama că fata ştia foarte bine ce încerca ea să facă şi se distra pe seama ei. Hotărî să fie mai directă. Era riscant, dar nu prea aveau multe opţiuni.

— Viggie, noi încercăm să aflăm cine l-a luat pe Monk de lângă tine, înţelegi asta? E singurul motiv pentru care suntem aici.

Michelle privi cum umerii lui Viggie se lăsară. Neştiind cum să interpreteze gestul, Michelle continuă:

— Dacă se temea de cineva, sau avea secrete, ne-ar ajuta foarte mult să ştim de cine se ferea. Încercăm doar să ajutăm.

— Oamenii care spun că vor să ajute au alte motive.

— Nu şi noi, Viggie, crede-mă.

Viggie se răsuci şi se uită lung la ea.

— Sunteţi plătiţi ca să ajutaţi?

Întrebarea o luă pe Michelle pe nepregătite, dar simţi că n-ar fi fost bine s-o mintă pe faţă.

— E treaba mea să ajut oamenii. Aşa îmi câştig traiul.

— Deci eşti plătită. De-aia îţi petreci timpul cu mine. Altfel n-ai vrea să fii cu mine. Pun pariu că ţi-ai dori să fii cu prietenii tăi adevăraţi.

— Viggie, eu nu am mulţi prieteni adevăraţi. De fapt, în afară de Sean, nu pot să spun că am vreunul.

— Pun pariu că nu e adevărat.

— De ce crezi că toţi au prieteni, în afară de tine? Şi sunt şi alţi copii în Babbage Town, la şcoală.

— Niciunul nu mă place. Toţi cred că sunt ciudată.

— Fiecare e ciudat în felul lui. Dacă te-ai urca în camioneta mea, ai şti că am dreptate. E o groapă de gunoi de care nu pot să scap oricât aş încerca.

Viggie se holbă la ea.

— De asta l-au adus pe domnul acela Barnes aici. Pentru că sunt atât de ciudată.

Michelle înghiţi în sec.

— De fapt, domnul Barnes mă ajută şi pe mine. Să trec peste nişte probleme pe care le am… de pe vremea când eram fetiţă.

— Serios?

Michelle încuviinţă din cap.

— Sigur? N-o spui doar aşa.

— Sigur. Săracul, mă tot ridicam şi plecam în timp ce el îmi punea întrebări, încercând să mă ajute să mă fac mai bine.

Viggie spuse în şoaptă:

— Şi eu am făcut asta. Tu de ce ai plecat?

Michelle ezită. Nu pentru că n-ar fi ştiut răspunsul la întrebare, ci pentru că îi era greu să recunoască.

— Pentru că mi-era teamă.

— Teamă de ce? vru să ştie Viggie, uitându-se cu respiraţia tăiată la Michelle.

— Teamă că se apropia prea tare de adevăr şi că n-aş fi putut să controlez ce se întâmplă.

Viggie îşi apucă vâsla. Spuse cu o voce foarte joasă:

— Şi eu.

— Vezi tu, nu îmi amintesc exact ce s-a întâmplat cu mine. De-aia vrea să mă hipnotizeze, să mă ajute să-mi amintesc.

— O să-l laşi?

— Nu ştiu, tu ce crezi?

— Vrei părerea mea?

— Da. Eşti foarte deşteaptă. S-o fac sau nu? Adică, aş putea pur şi simplu să merg mai departe, fără să ştiu ce se întâmplă. Uneori, adevărul nu e prea plăcut.

— Cred c-ar trebui să-l laşi s-o facă, spuse Viggie hotărât.

— Serios? De ce?

— Întotdeauna e mai bine să ştii, nu-i aşa?

Michelle nu răspunse imediat.

— Cred că ai dreptate. E mai bine să ştii.

— Putem să ne întoarcem acum? întrebă Viggie, începând să vâslească.

— Sigur, sper că te-ai distrat.

Viggie dădu din cap, dar nu spuse nimic. În timp ce vâsleau, un bărbat ieşi şchiopătând din pădurea de pe malul pe care se afla Camp Peary. Ian Whitfield îşi coborî binoclul, dar continuă să privească mica ambarcaţiune cu cele două persoane. Unul dintre oamenii lui îl informase despre prezenţa acestora. Scoase un telefon din tocul de la centură şi formă nervos un număr. Era negru la faţă în timp ce vorbea. După câteva minute, apăru bodyguardul lui, domnul Abdomen-cu-Pătrăţele.

— Au lucrat pentru Serviciul Secret? Şi ea, şi Sean King? spuse Ian Whitfield.

— Exact. Michelle Maxwell a venit să investigheze moartea lui Turing şi a lui Rivest, pentru cei din Babbage Town.

Whitfield spuse:

— Fata lui Turing era în caiac.

— Ce vreţi să faceţi, domnule?

Whitfield nu răspunse, rămase doar locului, privind prin gardul cu zăbrele la apă. În cele din urmă se întoarse spre domnul Abdomen-cu-Pătrăţele.

— Uneori slujba asta nu-mi aduce nicio satisfacţie, fiule.

Whitfield se răsuci şi merse şchiopătând înapoi spre pădure.

La hangarul pentru bărci, Michelle şi Viggie puseră la loc caiacul şi echipamentul. În drum spre Babbage Town, Viggie o luă de mână pe Michelle şi o strânse.

— Sper ca domnul Barnes să te ajute să-ţi aminteşti, spuse ea.

— Mulţumesc, Viggie. Apreciez că mă ajuţi să mă hotărăsc.

Când ajunseră la cabană, Viggie fugi la pian şi începu să cânte.

Când termină cântecul, o privi pe Michelle.

— Îmi place de tine, Michelle.

— Şi mie îmi place de tine, Viggie.

Fetiţa sări de la pian şi urcă în goană scările. Când ajunse sus, se opri şi se întoarse brusc.

— Coduri şi sânge! strigă ea, apoi fugi pe hol, spre camera ei, lăsând-o pe Michelle cu gura căscată.

CAPITOLUL 56

Sean închiriase o maşină în Williamsburg şi se îndrepta spre Babbage Town după cina cu Valerie. Traversase podul peste York şi tocmai trecea de Gloucester Point, când maşina care îl urmărise toată seara îl ajunse din urmă şi-l forţă să iasă de pe carosabil. Înainte ca Sean să apuce să coboare din maşină, un bărbat se postase deja lângă fereastra şoferului.

— Dă-te jos din maşină! urlă el la Sean, fluturându-şi legitimaţia.

Agentul special FBI Michael Ventris nu părea prea prietenos.

— Pot să întreb de ce? întrebă Sean politicos.

— Taci dracului din gură şi intră în maşina mea! Acum!

Sean îl urmă la cruiserul lui federal. Se urcă pe scaunul din dreapta, în timp ce Ventris se aşeză la volan. După ce portierele se închiseră zgomotos, Ventris se răsuci spre el şi se răsti:

— Ce dracu' crezi că faci, idiotule?

— Conduceam înapoi spre Babbage Town când m-ai scos de pe şosea, răspunse calm Sean. Crezi c-ar trebui să-ţi împrospătezi cunoştinţele de condus la Birou sau o faci doar de distracţie?

— Nu o mai face pe deşteptul. Mai întâi te-ai dus la Ian Whitfield.

— De fapt, el ne-a chemat pe mine şi pe şeriful Hayes.

— Dup-aia, te-ai văzut cu soţia lui la bar.

— Nu, ne-am întâlnit întâmplător.

— Şi aţi ieşit la cină.

— Nu e nicio crimă, din câte ştiu eu.

— Care este mai exact natura relaţiei cu Valerie Messaline?

— Ne-a apropiat pasiunea pentru Mojito.

Ventris îl împunse cu degetul în piept.

— Sunt pe punctul de-a te aresta.

— Pot să întreb pentru ce?

— Pot să te arestez pentru 48 de ore fără să am vreun motiv. Între timp, probabil c-aş putea găsi ceva.

— Sunt aici ca să muncesc, exact ca tine. Încerc să aflu cine i-a omorât pe Monk Turing şi pe Len Rivest. Îţi aminteşti micul nostru concurs?

— Şi eu ţi-am zis să nu-mi stai în cale.

— Nu ştiam că a mă întâlni cu Valerie Messaline înseamnă să-ţi stau în cale.

— Nu are nicio legătură cu cazul, şi nici Ian Whitfield. Omul are lucruri mai importante de rezolvat decât să-şi facă griji în legătură cu un detectiv particular de rahat care-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

Sean îl privi neîncrezător.

— De când e Biroul căţeluşul CIA-ului?

— Îţi spun pentru binele tău să nu te mai bagi. Sunt lucruri mult mai importante aici decât cele două crime.

— Vrei să-mi spui ce anume?

— Coboară din maşină. Şi dacă ne vom întâlni din nou, chiar că n-o să-ţi placă.

Sean se dădu jos din maşină şi apoi îi bătu în geam.

— Apropo, ai mai aflat ceva despre scurgerea de gaz de la morgă?

Ventris aproape că-l călcă peste picioare când maşina demară în trombă.

Deşi se purtase sfidător cu Ventris, Sean nu zâmbea când se îndreptă cu paşi apăsaţi spre maşină. Se adâncea tot mai mult în chestiunea asta şi nimic nu părea să aibă sens. În timp ce conducea înapoi spre Babbage Town, îşi dădu seama ce avea de făcut.

— Doar nu vorbeşti serios, Sean, spuse Horatio.

Cei trei stăteau lângă camioneta lui Michelle şi Harley-ul lui Horatio, care erau parcate pe marginea unui drum de ţară, la un kilometru şi jumătate de Babbage Town.

— Monk Turing a sărit gardul de la Camp Peary şi uite

ce i s-a întâmplat, continuă Horatio.

— Crede-mă, nu vreau să sar gardul ăla, dar nu am alte opţiuni, răspunse Sean pe un ton calm.

Michelle se sprijini cu spatele de camioneta ei şi îşi studie partenerul.

— Când vrei să mergem?

Horatio căscă ochii la ea.

— Ai de gând să mergi cu nebunul ăsta?

Sean o privi pe Michelle.

— Mă duc singur.

— Nici să nu te gândeşti. Dacă mergi tu, merg şi eu.

— Dacă ne prind, am încurcat-o rău de tot, îi spuse el. Chiar rău de tot.

— Nu mă plictiseşti niciodată, trebuie să recunosc, răspunse ea.

— Voi doi vă auziţi? îi apostrofa Horatio. E vorba de CIA, pentru numele lui Dumnezeu! Aţi putea fi executaţi pentru trădare.

— Mergem sâmbătă, spuse Sean, ca răspuns la întrebarea anterioară a lui Michelle. Asta dacă nu apar alte piste până atunci.

— Următorul zbor programat? zise ea.

Sean dădu din cap.

— Nu ştiu dacă ai observat pe harta din biroul lui South Freeman, dar…

Ea îi luă vorba din gură:

— Pista e de cealaltă parte a şirului de copaci, unde a fost găsit corpul lui Monk. Deci mergem în recunoaştere?

— Cel puţin ar fi interesant să vedem cine sau ce vine cu blestematul ăla de avion.

— OK, începi să mă sperii foarte tare, Sean, spuse Horatio. Ştiţi că nu pot să vă las să faceţi asta.

— Dacă nu vrei să sărim gardul ăla, ripostă Sean, vino tu cu o idee mai bună ca să ajungem la adevăr. Te pricepi de minune să scormoneşti după adevăr, nu? Ai lucrat cu Viggie şi cu Michelle încercând s-o faci, nu-i aşa?

— E diferit.

— Pentru mine nu este. Trei oameni au fost ucişi.

Instinctul îmi spune că Câmp Peary e în centrul afacerii. Cineva de acolo a încercat să mă omoare. Nu pot să trec asta cu vederea.

— Atunci du-te la autorităţi.

— Şeriful Hayes ar face atac cerebral dacă ar şti ce plănuim. Ventris m-ar împuşca direct şi ar pretinde că i s-a descărcat arma din greşeală. I-am zis lui Hayes despre cina cu Valerie şi despre confruntarea cu Ventris, dar asta e tot. Ţie ţi-am spus despre asta pentru că am încredere în tine. Şi nu ţi-aş face nimic rău.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Horatio agitat.

— Dacă ne prind, poliţia o să îi caute pe toţi cei care cred că au legătură cu noi. Adică pe tine. Deci, asta e şansa ta să pleci acasă, chiar acum. Eu şi Michelle vom jura că nu ştiai nimic despre asta.

Horatio se rezemă de camionetă.

— Trebuie să recunosc că majoritatea delincvenţilor cu care am lucrat nu sunt nici pe departe la fel de atenţi ca voi.

— Şi dacă trecem de asta cu bine, poţi să te mai întâlneşti cu Michelle. Sean îşi privi partenera. Numai dacă ea vrea, se grăbi să adauge.

Michelle tăcu.

— Şi dacă aleg să rămân? întrebă Horatio.

— Nu e nicio problemă dacă nu ne prind. Dar dacă da, s-ar putea ca poliţia să-şi bage nasul, în cazul în care mai eşti încă prin zonă. Nu pot să-ţi garantez că nu vei deveni o ţintă pentru ei.

— Dacă sunteţi prinşi, vă pot ajuta să vă construiţi apărarea pe motiv de nebunie.

Sean zâmbi.

— E frumos să ai opţiuni.

— Dar îţi rişti viaţa, Sean, spuse Horatio.

— Şi? De când am devenit adult tot fac asta.

— După o vreme, o faci aproape din instinct, ştii, adăugă Michelle.

Horatio se uită la cei doi, care se priviră cu subînţeles, aşa cum numai doi oameni care îşi riscau zilnic viaţa ar fi

putut s-o facă.

— Viggie ştie ceva. Coduri şi sânge. Dacă am afla ce înseamnă, s-ar putea să elucidăm totul, fără ca voi doi să săriţi blestematul ăla de gard.

— Orice detectiv bun urmăreşte mai multe piste, pentru că majoritatea se înfundă. E un joc al cifrelor. Dar, momentan, mă concentrez pe terenul acela de peste râu.

— Între timp, spuse Michelle, aş putea să discut cu Champ.

— Iar eu aş putea să vorbesc cu Alicia, zise Sean.

— Care e prognoza meteo pentru sâmbătă noaptea? întrebă Michelle.

— Vreme rece şi cer înnorat.

— Cel puţin, vom avea timp să ne pregătim. Vom avea nevoie de câteva lucruri.

— Deja am sunat să fac rost de ele.

— Deci Joan n-a pus întrebări?

— N-am folosit-o pe Joan, pentru că n-am încredere în ea. Cel puţin, nu în treaba asta.

— Nu vreau să mai aud nimic, spuse Horatio, prefăcându-se că-şi acoperă urechile. Oricum, deja sunt complice.

— Nu-ţi face griji. Cum am spus, dacă ne prind, nu te dăm în gât. Rânji. Doar dacă am ajunge la o înţelegere bună te turnăm.

— Nu ştiu ce-am făcut ca să merit prieteni ca voi.

— Horatio, spuse Sean, trebuie să continuăm cu Viggie. Coduri şi sânge. Ai dreptate, trebuie să însemne ceva.

— Pot să mă mai întâlnesc cu ea, propuse Horatio.

— M-am apropiat destul de mult de ea, zise Michelle. Lasă-mă să încerc.

Horatio o privi.

— Ţi-a zis că îi place de tine?

— Da, şi mi-a mai zis că nu-i place de tine.

— Am remarcat satisfacţia cu care mi-ai comunicat asta, comentă calm psihologul.

— Mai e un lucru care nu-mi dă pace, interveni Sean. Dacă am dreptate şi Rivest a fost omorât, nimeni n-a văzut

pe nimeni ieşind din cabana lui. Locuia pe strada principală. Cineva tot trebuia să vadă ceva.

— Eşti sigur că şeriful tău le pune întrebările potrivite persoanelor potrivite? întrebă Horatio.

— Presupuneam că da. Poate că m-am înşelat. Poate că ar trebui s-o facem chiar noi.

— Şi eu ce fac în timp ce voi doi vă pregătiţi să fiţi măcelăriţi?

— Asta înseamnă că… începu Sean, dar Horatio îl întrerupse.

— Da, rămân. Probabil că sunt la fel de nebun că voi. Vestea bună e că o să am timp mai mult decât suficient pentru consiliere la mititica, după ce ne prind. Dă-mi ceva de făcut înainte să-mi vin în fire, să sar pe Harley şi să plec naibii de lângă voi, nebunilor.

— Ai putea să te duci să vorbeşti cu un tip pe nume South Freeman, din Arch, Virginia. Conduce ziarul local de acolo şi ştie multe despre istoria locală. Spune-i că noi te-am trimis. Învaţă tot ce poţi despre zonă de la el.

Când şedinţa se încheie, Horatio îi şopti lui Michelle:

— Te-ai mai gândit la hipnoză?

— Fac o înţelegere cu tine. Dacă mă întorc vie, o să te las să mă hipnotizezi.

— Pentru simplul fapt că vă gândiţi să faceţi asta, sunteţi amândoi buni de internat. Ştii asta, nu?

— Urează-mi noroc, Horatio.

După ce ea închise uşa de la camionetă, el mormăi:

— Noroc bun.

CAPITOLUL 57

Devreme în dimineaţa următoare, Michelle o luă pe Viggie la o plimbare, ajungând în cele din urmă pe malul râului, unde se aşezară pe doc şi îşi vârâră picioarele în apă. Încercă de câteva ori să îndrepte discuţia spre coduri şi sânge, dar Viggie reuşi foarte abil să ocolească răspunsurile.

— Mai ieşim cu caiacul? întrebă Viggie.

— Sigur, vrei acum?

— Nu, doar întrebam. Arătă peste râu. Nu-mi place locul ăla.

— Camp Peary? De ce? Din cauza a ceea ce i s-a întâmplat lui Monk acolo?

— Nu doar de asta, spuse ea pe un ton firesc.

— Atunci de ce?

— Monk a fost plecat mult timp, zise ea, schimbând subiectul. M-a lăsat singură pentru mult timp.

— Când? Vrei să zici când a plecat din ţară?

Viggie încuviinţă din cap. Michelle nu putu să creadă că nu-i trecuse prin minte s-o întrebe mai demult pe față despre asta.

— Ştii de ce-a plecat din ţară? De ce a vizitat locurile alea?

— A vorbit mult despre Alan Turing când s-a întors. N-a fost prima dată când s-a dus acolo. Îi plăcea mult de Alan, chiar dacă era mort.

— Când s-a dus prima dată acolo?

— Înainte să venim aici. Când stăteam în celălalt loc.

— Care loc?

— În New York City. Nu-mi plăcea acolo. Locuiam într-un bloc de apartamente. Erau numai oameni bătrâni. Nu-mi plăceau pentru că miroseau ciudat. Toţi, în afară de unul. Un bătrân. Pe el îl plăceam. Şi Monk îl plăcea.

Vorbeau mult. Dar vorbea ciudat. Era greu să-l înţelegi.

— Ţii minte despre ce discutau? Michelle nu credea că era ceva important, dar voia s-o facă pe Viggie să vorbească.

— Nu prea. Discutau despre lucruri de demult.

— Înţeleg.

— Eu doar cântam la pian foarte tare când ei vorbeau.

— Dar ai zis că-ţi plăcea de bătrânul ăsta.

— Da, era de treabă, dar vorbea numai despre chestii de demult şi nu prea înţelegeam.

— Ei bine, uneori, oamenilor în vârstă le place să facă asta, să-şi amintească despre trecutul lor. Şi, pesemne, şi lui Monk i se părea interesant.

— Bătrânul ştia multe despre matematică şi ştiinţă. Şi i-a arătat lui Monk nişte hărţi vechi şi o dată l-am văzut scriind nişte litere pe o hârtie şi l-a întrebat pe tatăl meu dacă le înţelege.

— Un fel de cod?

— Aşa bănuiesc.

— Ai zis că erau litere. Credeam că Monk folosea cifre.

— Monk spunea că istoria e plină de numere, de numere importante. Alan Turing a folosit numere cu mult timp în urmă ca să pună capăt unui război mare. Monk îmi povestea despre asta. Dar au folosit şi litere din alfabet.

— Despre asta vorbeau el şi bătrânul? Despre Alan Turing şi ce-a făcut el în al Doilea Război Mondial?

— Uneori.

Lui Michelle, nerăbdătoare din fire, îi venea să urle din toţi rărunchii: „Termină odată cu prostiile şi spune-mi adevărul, scârbă mică!“ În schimb, spuse cât putu de calmă:

— Atunci despre ce vorbeau de obicei?

Viggie se ridică în picioare.

— Să vedem cine ajunge prima acasă.

Se întoarse şi-o rupse la fugă.

După cinci paşi, Michelle o prinse din urmă, dar apoi rămase în spatele ei, de parcă ar fi obosit. Prefăcându-se că nu mai poate respira, îi spuse:

— Uite ce e, Viggie, dacă te întrec până să ajungem acasă, trebuie să-mi spui care e treaba cu codurile şi sângele. Dacă mă întreci tu, îţi promit să nu te mai întreb niciodată despre asta. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles! În clipa următoare, Viggie schimbă viteza şi goni pe cărare, spre cabana Aliciei, lăsând-o în urmă pe Michelle.

Când ajunse la ultima cotitură şi văzu cabana în faţa ei, ţipă de fericire şi mări viteza. Mai avea vreo trei metri până la scările de la intrare, când o privi uimită pe Michelle, care rămăsese intenţionat în urmă, cum goneşte pe lângă ea, urcă în fugă scările şi se aşază pe treapta de sus. Viggie se opri brusc şi se uită şocată la ea.

— Ai trişat, spuse ea.

— Şi cum anume am făcut asta? Tu ai fugit, eu am fugit. Eu am câştigat. Plăteşte.

— Îmi place de tine, Michelle.

— Bine, Viggie, zise Michelle precaută. Dar cum rămâne cu înţelegerea noastră?

Viggie trecu în fugă pe lângă ea şi intră în casă. Michelle o urmă rapid. Când ajunse ea, Viggie era deja aşezată la pian. Începu să cânte frenetic, lovind clapele cu buricele degetelor. Ritmul deveni atât de alert, că Michelle nu mai putu urmări muzica.

— Viggie, te rog opreşte-te! Opreşte-te! VIGGIE!

În clipa următoare, Viggie se opri, sări în picioare şi fugi pe scări. Se opri, se răsuci spre Michelle şi strigă:

— Coduri şi sânge!

Apoi o tuli pe scări. O clipă mai târziu, uşa de la dormitorul ei se închise cu zgomot.

În câteva momente, Alicia Chadwick, pe jumătate dezbrăcată, coborî în goană pe scări.

— Dumnezeule, ce se întâmplă? strigă ea.

Michelle îşi luă mâinile de pe urechi şi se întoarse spre ea.

— Să fiu a naibii dacă ştiu. A luat-o razna cu pianul.

— Nu face asta decât dacă o supără ceva sau cineva, zise Alicia pe un ton acuzator.

— De data asta, a fost doar vina ei.

Michelle o bătu pe umăr pe Alicia.

— Te-am prins! E rândul tău. Am nevoie de o pauză cu fetiţa asta.

Ieşi cu paşi mari şi repezi pe uşă, trântind-o în urma ei.

Michelle îi spuse mai târziu lui Sean că, pentru moment, Viggie era o fundătură.

— Asta înseamnă că e şi mai important să intrăm în Camp Peary, zise el. Echipamentul comandat ajunge mâine.

— Bine, te sun mai târziu, promise Michelle.

— Unde te duci?

— Am dat-o în bară cu Viggie. Mă duc să văd dacă am mai mult noroc cu Champ. Dar mai întâi mă duc să mă îmbrac în ceva mai… ştii tu.

— Michelle, sunt impresionat de cât de departe eşti dispusă să mergi ca să afli adevărul.

— O să fii şi mai impresionat când o să-ţi trag un picior în gură.

— Şi în timp ce tu seduci cea mai mare minte a lumii, eu merg să stau de vorbă cu oamenii din Babbage Town, să văd dacă a văzut careva ceva la casa lui Rivest în noaptea în care a fost ucis. Şi apoi mă duc să caut vreo cameră secretă.

— Ţi-am spus c-am făcut-o deja.

— Nu strică niciodată să verifici de două ori.

Două ore mai târziu, Sean terminase treaba. Nimeni nu văzuse nicio persoană dubioasă, pe nimeni care n-ar fi trebuit să fie acolo. Sean se îndreptă nedumerit spre conac să ia prânzul în sufrageria de acolo. O văzu pe Viggie mâncând cu alţi copii, în timp ce Alicia stătea singură în celălalt capăt al încăperii, ospătarii mişunând grăbiţi să hrănească toate acele genii flămânde. Se aşeză lângă Alicia, îşi comandă mâncarea şi spuse:

— Ai mai calculat divizorul comun al unor numere mari?

Alicia se încruntă.

— Mă bucur să văd cât de uşor te amuzi singur. Unde ţi-e partenera? A lăsat-o complet bulversată pe Viggie în

dimineaţa asta. Nu asta aveam în gând când te-am angajat.

Sean se aplecă spre ea.

— Ei bine, Alicia, ideea e că nu tu ne-ai angajat. Lucrăm pentru o firmă contractată de proprietarii Babbage Town, oricine ar fi ei, ca să aflăm cine l-a ucis pe Monk Turing.

— Sarcină pe care, până acum, nu aţi dus-o la îndeplinire.

— Oamenii care ucid alţi oameni de obicei încearcă din răsputeri să se asigure că nu sunt prinşi.

— Foarte liniştitor.

— Am înţeles că şedinţa lui Horatio cu Viggie a mers bine.

— Dacă asta înseamnă că Viggie a ieşit în mijlocul şedinţei, da.

— Şi „coduri şi sânge”? Asta a zis Viggie, nu-i aşa?

Alicia se joacă agitată cu cana de cafea.

— N-am mai auzit-o spunând asta. De fapt, felul în care a spus-o a fost puţin înfricoşător.

— Şi n-ai idee la ce se referea?

— Nu. I-am zis deja lui Barnes.

— Haide, Alicia, ai o minte analitică, foloseşte-o.

Ea suspină adânc.

— Sunt multe tipuri de coduri. A învăţat-o Monk pe Viggie cum să creeze un cod? Poate. Comunicau prin coduri? Posibil. Cum poţi descifra un cod dacă nici măcar nu ştii ce tip de cod este? Dă-mi o mostră şi poate te pot ajuta.

— Cum rămâne cu cuvântul „sânge”?

— Suficient de sângeros e felul în care a murit Monk.

— Corect, dar să presupunem că Monk nu era mort când a vorbit cu ea despre asta.

— Viggie e o fetiţă foarte labilă, emotivă, cu schimbări de dispoziţie severe şi care exagerează. Nu cred că e prea înţelept să îţi bazezi întreaga anchetă pe ceva ce a spus ea.

— Dacă îţi mai vine vreo idee, te ascult.

— Şi eu am o slujbă, să ştii.

— Champ ştie cine deţine Babbage Town?

— Habar n-am. Ştiu că pleacă o dată pe lună pentru

câteva zile. Poate că se întâlneşte cu ei atunci.

— Interesant. Merge cu maşina sau cu avionul?

— Cu avionul particular.

— Serios? Unde îl ţine?

— La un terminal privat, la vreo opt kilometri de aici. Am zburat o dată cu el.

— Minunat să îţi permiţi propriul avion.

— Ei bine, nu ştiu dacă e chiar al lui.

Sean tăcu brusc. În timp ce privi o chelneriţă în uniformă trecând pe lângă el cu o tavă cu mâncare, îi pică fisa. Pusese întrebarea greşită. Se ridică şi fugi afară, lăsând-o pe Alicia holbându-se după el.

CAPITOLUL 58

Michelle alese o pereche de blugi negri strâmţi, nişte sandale decupate în faţă şi o bluză albă largă, cu primii doi nasturi desfăcuţi. Nu avea o fustă mini, şi pantofii cu toc înalt nici nu intrau în discuţie. Îl găsi pe Champ în biroul lui, şi bărbatul aproape că pică de pe scaun când o văzu intrând, neanunţată. La cererea ei, o însoţi prin Baraca numărul 2, iar ea făcu remarci apreciative şi lăudă munca „importantă" pe care o făcea el. În timp ce îi arăta modelul pentru maşina Turing, ea se aplecă să privească mai atent şi îşi puse o mână pe spatele lui, chipurile, ca să se sprijine. Îl simţi pe bietul om tremurând violent. Rânji în sinea ei. Bărbaţii erau atât de simpli! Şi de proşti. Chiar şi geniile.

Luară prânzul într-o mică încăpere privată din conac, aparent rezervată pentru şeful Babbage Town.

— Conduci o operaţiune pe cinste, spuse Michelle. Cum de-ai ajuns aici?

— Nu cred că te-ar interesa, zise el, privind-o.

— Dacă nu mă interesa, nu întrebam.

— Am făcut nişte descoperiri importante în domeniu, mai întâi la Stanford şi, mai apoi, la MIT, care au avut ca rezultat obţinerea mai multor brevete. Şi teza mea de doctorat a fost din domeniul mecanicii cuantice şi a fost considerată o revelaţie. Cred că ele mi-au asigurat numirea în postul ăsta.

— Sean mi-a spus că e secret cine sunt proprietarii Babbage Town.

— Foarte secret. Şi plătesc bine pentru confidenţialitatea asta.

— Generozitatea e o modalitate grozavă ca să creezi loialitate.

— Au fost mai mult decât generoşi. Mi-au dat chiar şi un

avion particular.

— Serios? Nu pilotez, dar am zburat foarte des. Îmi place la nebunie.

— Te-aş putea lua cu mine o dată. Priveliştea e excepţională.

— Ar fi grozav! Atâta timp cât eviţi zona aeriană de deasupra Camp Peary.

— Nu-ţi face probleme, parametrii aceia sunt programaţi în computerul de zbor. Făcu o pauză. Pari să îmi acorzi multă atenţie.

— Eşti o persoană interesantă.

— Şi un posibil suspect.

— Am înţeles că ai un alibi pentru când a murit Len Rivest.

— Da, lucram.

— Şi cum merge treaba?

— Cu puţin noroc, vom avea un prototip rudimentar la începutul anului viitor.

— Şi atunci lumea se va sfârşi, sau cel puţin asta zice Sean că i s-a spus.

— Nu chiar. Nu, computerul acela va putea face doar calculele elementare. Suntem încă la ani de zile distanţă de ceva ce ar şoca lumea.

— E mult de aşteptat.

— De fapt, în lumea fizicii, e destul de puţin. Îşi termină vinul. Şi cu Viggie cum merge?

— E o fată bună. Îmi place de ea. Dar o şi compătimesc, având în vedere ce s-a întâmplat. Sigur nu e uşor.

— Nici Monk nu era uşor de citit. Cum spun britanicii, nu lăsa să se citească prea multe.

— Apropo de britanici, am înţeles că a călătorit de curând în Anglia.

— Da, a spus că trebuie să se ocupe de nişte chestiuni de familie.

— Ţi-a spus ceva când s-a întors? Despre ce alte ţări a vizitat?

— Nu chiar. Bănuiesc că, dacă aveţi paşaportul lui, o să vedeţi pe unde a călătorit. Champ pocni din degete. Stai

puţin! Nu pot să cred că nu mi-am amintit mai repede! Mi-a adus un cadou. A fost o mişcare inteligentă din partea lui, pentru că plecase într-un moment mai puţin convenabil.

— Cadou. De unde, din Anglia?

— Nu, era o halbă de bere din Germania.

— Germania? Eşti sigur?

— O am în cabană, dacă vrei să vezi cu ochii tăi.

Cabana lui Champ nu era la fel de dezordonată ca biroul său, dar nu era nici la standardele lui Sean King. Îi dădu puncte în plus pentru dezordine. El o conduse într-un birouaş ticsit cu cărţi. Pe o etajeră se afla o halbă de bere albastră complicat decorată.

— Iat-o. Destul de frumoasă, deşi nu sunt mare băutor de bere.

Michelle examină îndeaproape halba. Avea un capac din cositor, cu balama, pe care erau pictate în relief locuri renumite din mari oraşe germane. O întoarse şi se uită.

— Nu zice de unde e, spune doar că e făcută în Germania.

— Da. Bănuiesc că poate să fie de oriunde.

— Pot s-o păstrez eu?

— Te rog, dacă ne apropie de adevăr. Aş vrea să pot să vă ajut cumva.

— Ai putea face ceva, îi spuse ea.

El o privi aşteptând.

— Ai putea să-l laşi pe Horatio Barnes să stea în Babbage Town.

Champ păru luat prin surprindere şi Michelle adăugă repede:

— Doar o cameră şi masă. Ar însemna foarte mult pentru mine.

— Bănuiesc că n-ar fi o problemă, spuse el încet.

— Mulţumesc, Champ, apreciez. Apropo, am văzut costumul de arte marţiale pe uşa de la birou. Ce anume?

— Taekwondo. Centura neagră. Tu?

— Eu nu, minţi ea.

În timp ce ieşiră din casă în lumina soarelui, Champ

spuse:

— Pot să te iau poimâine, pe la nouă, dacă vremea e bună. Îşi aranjă ochelarii. Ă, şi pentru întoarcere ştiu un restaurant micuţ unde se mănâncă destul de bine.

Michelle îl măsură din ochi pe omul înalt şi deşirat din faţa ei. Cu siguranţă ar fi avut forţa necesară să-l ucidă pe Rivest, folosind un desfundător cu care să-l ţină pe bărbatul beat sub apă până s-a înecat. Dar, cum o spusese şi Sean, Champ avea un alibi pentru ora crimei. Sau poate nu avea?

CAPITOLUL 59

— Se pare că eşti expertul local în Camp Peary, spuse Horatio.

Stătea în biroul lui South Freeman, faţă în faţă cu acesta.

— Da, dar în zilele noastre, nimeni nu vrea să asculte, zise South amărât. CIA-ul n-are decât să facă ce vrea. Mai nou, îmi ţin capul plecat, înainte să mi-l zboare careva.

— Ei bine, majoritatea americanilor vor să fie în siguranţă prin orice mijloace posibile.

— Mda? Nu mă face să comentez unde duce logica asta, că n-o să fie prea frumos.

Horatio recapitulă pe scurt ce îi spusese Sean că se întâmplase când el şi Michelle îl vizitaseră pe South Freeman.

— Ar vrea să ştie dacă sunt şi alte poveşti, mai puţin cunoscute, despre locul acesta.

— Pe tip îl interesează moartea lui Monk Turing, nu-i aşa?

Horatio încuviinţă.

— Şi pe mine. Şi dacă vă spun ceva care vă ajută să rezolvaţi cazul, vreau exclusivitate. Şi vorbesc serios când zic exclusivitate. Ziarul meu zdrenţuit ar fi din nou în top, pe bune de nu.

— Nu ştiu sigur dacă pot să vorbesc în numele lui Sean în această privinţă.

Freeman se încruntă imediat.

— Atunci poţi să ieşi naibii de aici. Nu fac favoruri pe gratis, e împotriva principiilor mele.

Horatio ezită un moment.

— Bine, iau o decizie executivă. Dacă rezolvăm cazul cu ajutorul vreunei informaţii primite de la tine, vei fi primul căruia îi spunem povestea. Dacă vrei, îţi dau în scris.

— Scrisul nu înseamnă nimic, mai ales când e plin de avocaţi vicleni prin jur. South îi întinse mâna lui Horatio. Îmi place să mă uit în ochii omului şi să batem palma. Dacă mai încolo mă păcăleşti, o să vezi tu.

— Ce drăguţ eşti!

— Deci, ce vă interesează mai exact? întrebă South.

— Păi, de ce să n-o luăm cronologic. Ştiu câte ceva despre CIA şi Camp Peary, dar cum rămâne cu ce-a fost înainte de asta? Am înţeles că marina a antrenat soldaţi acolo, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, dar se mai întâmpla şi altceva?

— O, da, s-au întâmplat multe. Aşa cum le-am zis şi prietenilor tăi, erau două oraşe acolo, Magruder şi Bigler's Mill. Magruder a fost numit după ce altceva decât un general confederat; se pare că era o modă pe aici. Pufni. Părinţii mei au avut evident alte motive când m-au botezat South.

— South *Freeman*[3], spuse Horatio. Inteligent.

— Mda. În fine, Bigler's Mill a fost construit pe locul unui fost spital din timpul Războiului Civil. Aşa că scena era deja pregătită când a venit marina.

— Mă întreb de ce a ales armata zona asta?

— Adică, în afară de faptul că zona era populată de oameni de culoare, care n-aveau niciun drept de apel? Ei bine, ai o grămadă de teren ieftin, apă în apropiere – la urma urmei, e vorba de marină, şi căile ferate au construit o ramificaţie din Williamsburg şi staţia Magruder.

— De ce-au făcut asta? Ca să aducă marinari şi provizii?

— Da. Majoritatea oamenilor nu îşi dau seama că, în trecut, majoritatea soldaţilor foloseau trenul. Dar au avut şi-un alt motiv pentru ramificaţia ferată.

— Care anume?

— Când marina conducea locul, exista şi o palisadă militară.

— O palisadă? Adică o închisoare pentru soldaţii americani care au comis infracţiuni?

— Nu. Era pentru prizonierii de război *germani*.

[3] Omul liber din Sud

— Germani?

— Majoritatea erau marinari. De pe submarine şi nave scufundate pe Coasta de Est. Nebunul de Hitler a crezut că fuseseră ucişi, bineînţeles. De aceea toată discreţia. Guvernul nu voia să se ştie că nemţii ăia sunt ţinuţi aici.

— De ce? Ce era aşa mare lucru? întrebă Horatio.

South arătă înspre el cu degetul şi rânji.

— Asta-i întrebarea de 1 000 de puncte, nu-i aşa?

— Este evident că tu te-ai gândit deja la asta. Tu ce crezi?

— E evident. Dacă îi făceam pe băieţii ăia să vorbească, să toarne secrete sau dacă-i prindeam cu cărţile de coduri Enigma pe care le folosea marina germană, atunci Hitler şi nebunii lui ar fi făcut pe dracu-n patru ca să-i omoare. Şi fii sigur că erau foarte mulţi spioni şi asasini germani pe aici la vremea respectivă. Într-o oarecare măsură, se pare că situaţia războiului din Atlantic a luat o nouă turnură cam în acelaşi timp când au apărut prizonierii aceia de război la Camp Peary, aşa că bănuiesc că ai noştri i-au făcut să vorbească despre codul Enigma.

— Ce s-a întâmplat cu prizonierii când războiul s-a încheiat?

— Bănuiesc că unii dintre ei s-au întors în Germania. Vreau să spun că, după război, ce sens avea să-i mai ţină aici? Dar nu cred că s-au întors toţi în Germania. Ce îi aştepta acolo, în afară de praf, moloz şi haos? Şi oricum familiile lor îi credeau morţi. Aşa că presupun că unii dintre ei au rămas în America.

În timp ce Horatio digera informaţiile, South îşi continuă povestea:

— Războiul s-a terminat, marina a plecat şi pământul a fost transformat în ocol silvic şi rezervaţie cinegetică. Apoi marina s-a întors, în 1951, a închis-o şi de atunci a rămas închisă pentru public.

— CIA-ul a preluat terenul în iunie 1961, chiar dacă încă apărea ca bază militară. Destul de ironic, dacă stai să te gândeşti. La dată mă refeream.

Horatio tresări. Sean îi spusese că Monk Turing

pomenise ceva de „ironie“ când pescuise împreună cu Len Rivest pe râu.

— Ironic? În ce sens?

— Pentru că toate astea se întâmplau la două luni după fiascoul CIA-ului din Golful Porcilor, Cuba. La vremea respectivă, marina a anunţat că avea să deschidă oficial o altă facilitate, în locul a ceea ce ei numeau o bază Seamaster. Şi au transferat o parte din instructaj, cum ar fi demolări şi arme neconvenţionale, la o altă facilitate. Dar totul a fost o mascaradă. Sunt sigur că în iunie 1961 Camp Peary a devenit principala şcoală de spionaj a CIA. Le-a fost ruşine după eşecul din Golful Porcilor şi, într-adevăr, ar fi trebuit să le fie. Dar asta nu e singura ironie.

— Ce mai e?

— Ţi-am spus că oraşul a fost numit după un general confederat. Ei bine, Generalul „Prince John“ Magruder a fost unul dintre marii maeştri ai înşelăciunii în timpul războiului. Acum, oraşul care i-a purtat numele este populat de oameni care îşi câştigă traiul minţind.

— Înţeleg ce vrei să spui. Chiar e ironic, fu de acord Horatio. Deşi nu vedea ce legătură aveau toate astea cu ceea ce-i spusese Monk lui Rivest în ziua aceea. Mai e ceva?

South Freeman se uită în jur, chiar dacă erau singuri.

— Am început să le spun asta prietenilor tăi, dar pe urmă am decis să nu o fac. Dar, la naiba, de ce nu? E o parte din Camp Peary despre care majoritatea oamenilor nu ştiu nimic. Nici măcar unii dintre cei care lucrează acolo.

— Şi tu cum de ştii?

— Oamenii ăştia trebuie să mănânce şi cineva trebuie să facă curat, nu-i aşa? Păi, eu cunosc o mulţime de oameni de serviciu şi bucătari. La fel ca înainte, mulţi de aceeaşi culoare ca mine, ce zici de asta?

— OK, continuă, îl încurajă Horatio.

— Ei bine, tabăra are o zonă neagră. Şi nu mă refer la oameni de aceeaşi rasă cu mine. E vorba de zona unde se desfăşoară partea secretă a diplomaţiei SUA.

— Diplomaţie secretă?

— Da. Tot timpul se întâmplă câte ceva. Lideri ai altor ţări, agenţi, rebeli, dictatori, chiar şi *terorişti* care se întâmplă să fie de partea noastră, cel puţin momentan, vin cu unele dintre avioanele alea pe care le vezi că aterizează la două noaptea. Nu trebuie să treacă de vamă sau chestii de genu' ăsta. Şi, oficial, întâlnirile astea n-au avut loc niciodată. Înainte să invadăm Irakul, o grupare de lideri kurzi a fost adusă la Fermă ca să discute despre cum să-l răstoarne pe Saddam din interior.

Foarte impresionat, Horatio exclamă:

— Deci cum de ştii tu toate astea?

Freeman păru jignit.

— Omule, sunt un jurnalist al naibii de bun!

Horatio se lăsă pe spate, părând îngrijorat.

Freeman rânji maliţios.

— O treabă înfricoşătoare.

— O treabă înfricoşătoare, fu de acord Horatio.

CAPITOLUL 60

Când Sean şi Michelle se întâlniră mai târziu, acesta îi spuse:

— N-am apucat să mă uit după vreo cameră secretă mai devreme, vrei să încercăm împreună?

Câteva minute mai târziu, se aflau în holul principal al conacului. După ce aşteptară să nu mai fie nimeni prin preajmă, începură să-şi facă rondul. Cercetară vreo douăsprezece camere, şi tocmai terminaseră cu biblioteca, când o voce îi sperie la ieşire:

— N-o faceţi cum trebuie.

Se întoarseră şi o văzură pe Viggie, cu o expresie superioară, cocoţată pe o canapea decorată, sprijinită de un perete din sala principală.

— N-ar trebui să fii la şcoală? întrebă Michelle.

— Sunt bolnavă.

— Nu pari bolnavă.

— Mi-am terminat deja toată treaba, inclusiv tema pentru acasă. Şi v-am văzut dând târcoale pe aici.

— Nu dăm târcoale, spuse Sean.

— Căutaţi camera aia secretă de care m-ai întrebat, dar nu o faceţi cum trebuie.

— OK, şi cum ai face-o tu? vru să ştie Sean.

Ca răspuns, Viggie ridică nişte foi pe care erau scrise numere şi ecuaţii.

— Am rezolvat deja. Imediat după ce m-ai întrebat, am măsurat fiecare dimensiune exterioară şi interioară a casei şi am comparat-o cu configuraţia ei fizică.

— Serios? se miră Sean. Ai doar 11 ani.

Viggie ignoră comentariul.

— Şi am descoperit ceva foarte interesant.

— Ce anume? întrebă Michelle.

— Există un spaţiu de aproximativ 3,65 metri pătraţi

care nu se justifică. Le arătă hârtiile, prea complicate pentru Michelle sau Sean.

— OK, domnişoară Einstein, spuse Sean. Unde e?

— Al treilea etaj, coridorul de vest, lângă ultimul dormitor de pe dreapta.

Sean reflectă.

— E exact lângă dormitorul în care stăteam eu!

Viggie îşi puse mâinile în şolduri şi îl sfredeli cu privirea.

— Hm, te-ai fi aşteptat să observi, nu, domnule Einstein?

Sean urcă pe scări. Michelle şi Viggie îl urmară numaidecât.

Un minut mai târziu, se aflau la etajul trei, uitându-se lung la ceea ce părea a fi un perete gol.

— Tu ţine de şase, o rugă Sean, examinând holul cu privirea. Începu să pipăie peretele cu degetele, încercând să găsească o crăpătură în lemn sau un cârlig ascuns, ca la cealaltă casă. Zece minute mai târziu, se dădu bătut.

— Nu găsesc nimic, vrei să încerci tu? o întrebă Sean pe Michelle.

După alte zece minute, aceasta zise:

— Nimic.

— Viggie, eşti sigură că ăsta e locul?

— Absolut, spuse ea scurt.

— Atunci, sau e doar spaţiu irosit şi nu există o cameră secretă, sau există o altă modalitate de a deschide uşa.

— Sean, ai spus că e lângă fostul tău dormitor? întrebă Michelle. Să încercăm pe dinăuntru.

— Exact! Le duse în dormitor şi începu să bată în perete. Sună a gol, constată el.

Apoi căută un mâner sau ceva asemănător, dar nu găsi nimic. Se duseră spre camera de cealaltă parte a peretelui gol, dar uşa era ferecată.

— OK, şi-acum, ce facem? Nu prea poţi să faci o gaură în perete fără să observe cineva, zise Michelle. Şi ce dacă e un loc secret? Probabil e gol, ca acela din cealaltă cameră.

— Michelle, am vorbit despre asta. Dacă Rivest avea dreptate şi sunt spioni pe aici, ar putea folosi camera aceea.

— Spioni! exclamă Viggie.

— Nu mai spune la nimeni, o avertiză Sean.

— Şi pentru ce anume ar folosi spionii camera asta? întrebă Michelle.

— Dacă aş şti asta, n-aş mai încerca să intru în ea, sări Sean.

— Ei bine, se pare că oricum n-o s-o facem acum. Se întoarse către Viggie. Mulţumesc de ajutor. Eu şi Sean mai mult ca sigur nu ne-am fi dat seama de asta.

Faţa lui Viggie strălucea.

CAPITOLUL 61

Horatio îi mulţumi lui Freeman şi se întoarse la motelul său. Când ajunse acolo, îşi verifică mesajele de la serviciu. Avea destul de multe, dar numai unul îl entuziasmă cu adevărat. O sună imediat înapoi.

— Alo?

— Doamnă Rose? Hazel Rose?

— Numai puţin, vă rog, e în patul de lângă mine.

Horatio aşteptă câteva momente, auzind cum telefonul era dat mai departe. Apoi o voce cu un profund accent sudist vorbi în receptor.

— Alo? Cine este?

— Doamnă Rose. Sunt Horatio Barnes. Tocmai am primit mesajul dumneavoastră.

— O, da. Domnule Barnes, voiam să vă mulţumesc pentru ce aţi făcut. Mă transferă la instituţia aceea despre care mi-aţi vorbit. Nu îmi vine să cred. Chiar au o bibliotecă plină cu cărţi adevărate, nu doar reviste.

Entuziasmul lui Horatio dispăru. El crezuse că Hazel îşi amintise ceva despre copilăria lui Michelle.

— Da, categoric. Mă bucur că s-au rezolvat toate. Ştiu că o să fiţi mult mai fericită acolo. Vă mulţumesc pentru telefon.

— Stai aşa. Nu e singurul motiv pentru care am sunat.

Horatio încremeni imediat.

— Nu e?

— Mi-am mai amintit ceva. Nu ştiu dacă vă va ajuta, dar am zis să vă spun oricum.

— În momentul de faţă, doamnă Rose, accept orice.

Vocea lui Hazel Rose deveni o şoaptă, probabil ca să nu fie auzită de colega de cameră.

— Ţineţi minte că v-am spus că Frank Maxwell mergea la cursuri serale ca să-şi dea masteratul, ca să obţină un

post mai bun în poliţie?

— Da, îmi amintesc. Cum fraţii ei erau deja mari şi plecaţi de-acasă, sunt sigur că Michelle trebuie să se fi simţit foarte singură.

— Ei bine, nu cred că Michelle era singura care se simţea singură în casă.

— Cum adică?

— Nu aţi auzit asta de la mine.

— Vă jur. Acum spuneţi-mi, vă rog.

Urmă un oftat lung, apoi femeia zise:

— Cam o dată pe săptămână în perioada despre care vorbim, vedeam o maşină parcată mai în jos de casa familiei Maxwell.

— O maşină?

— Nu i-am dat prea mare atenţie, sinceră să fiu. Şi nu era niciodată acolo dimineaţa, când soţul meu pleca la lucru. Ştiu, pentru că mă trezeam să-i pregătesc micul dejun.

— Ştiţi a cui era maşina?

— Nu, dar o dată am văzut maşina şi în alt loc. Era parcată în faţa unui magazin Dairy Queen.

— Aţi văzut cine o conducea?

— Da, un bărbat arătos. Purta uniformă.

— Ce fel de uniformă?

— De armată.

— Era o bază militară în zonă?

— Nu, dar exista un centru de recrutare în oraş.

— Credeţi că lucra acolo?

— Poate. Nu m-am interesat, pentru că nu era treaba mea.

— Dar de ce credeţi că maşina avea legătură cu casa lui Maxwell?

— Pentru că pe atunci era singura casă după a mea în partea aceea de stradă. Şi în toate celelalte case de pe stradă locuiau femei ai căror bărbaţi erau acasă seara.

— Şi Frank Maxwell nu era?

— Exact. Şi în nopţile în care era el acasă, maşina nu era acolo.

— Sunteţi sigură?

— Absolut.

— Şi tocmai v-aţi gândit la asta? spuse el sceptic.

— M-am gândit la asta şi când aţi fost aici. Dar de ce să scormonim prin gunoaie? Ce-ar fi ieşit bine din toate astea?

— Şi ce v-a făcut să vă răzgândiţi?

— Cu cât m-am gândit mai mult, cu atât cred că adevărul, oricare ar fi el, s-ar putea s-o ajute cumva pe Michelle. Era doar o fetiţă. Orice i s-ar fi întâmplat atunci, n-a fost din vina ei.

— Şi dumneavoastră ce credeţi că s-a întâmplat, doamnă Rose?

— Domnule Barnes, asta nu pot să vă spun. De aici încolo, e treaba dumneavoastră. Sper să vă ajute. I-aţi transmis lui Michelle salutările mele?

— Da, şi şi-a amintit de dumneavoastră.

Vocea lui Hazel Rose tremură uşor.

— Îi doresc tot binele din lume acestei fete.

Horatio îi mulţumi, închise telefonul şi se prăbuşi pe scaun. Conversaţia pusese totul într-o lumină nouă care nu-i plăcea deloc psihologului.

CAPITOLUL 62

Mai târziu în seara aceea, Horatio se instală într-o cameră goală din conacul din Babbage Town, după ce Michelle îi spusese că Champ autorizase mutarea.

— Mă surprinde, zise el.

— Până şi geniile se răzgândesc, îi atrase ea atenţia.

— Nu, mă surprinde că tu l-ai rugat.

— De unde ştii că l-am rugat *eu?*

— Eu sunt doctorul de capete aici, bine? Pur şi simplu ştiu.

După ce despachetă, Horatio îl rugă pe Sean să vină în camera lui. Apoi îl puse la curent cu tot ce îi povestise South despre Camp Peary şi despre prizonierii de război germani deţinuţi acolo. Şi, de asemenea, despre convorbirea telefonică pe care o avusese cu Hazel Rose. Sean medită la ultima.

— Ce crezi că înseamnă asta? întrebă el.

— Ce cred? Cred că mama lui Michelle avea o aventură cu tipul acela din armată.

— Da, mi-am dat şi eu seama de asta. Dar ce legătură are asta cu schimbarea de personalitate a lui Michelle?

— Nu sunt sigur, recunoscu Horatio.

— Ţi-a zis Hazel când a încetat tipul ăla din armată să mai treacă pe la ei?

— Nu. De fapt, nici n-am întrebat-o.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt.

— Crezi că Michelle a văzut ceva, nu-i aşa?

Horatio dădu încet din cap.

— Cum ar fi?

— E doar o speculaţie, dar cred că… ceva rău. Poate pe mama ei în pat cu tipul ăsta. Dar la ce mă gândesc de fapt e şi mai rău. Fratele ei, Bill, nu credea c-ar fi cazul, dar mă gândesc că poate a abuzat-o sexual pe Michelle.

Sean îl privi plin de scepticism.

— Şi mama ei ar fi lăsat pur şi simplu să se întâmple asta? Să fim serioşi!

— Crede-mă c-am văzut de toate. Şi poate că mama ei nu ştia, sau nu voia să ştie despre asta, atâta timp cât tipul continua să vină s-o vadă.

— Şi cum ar afecta-o toate astea pe o fetiţă de şase ani?

— S-o vadă pe mama ei în pat cu un străin? La vârsta aia s-ar putea să nu înţeleagă mai mult decât că un străin e cu mami. Şi dacă mama i-a explicat rapid situaţia? Dar abuzul sexual? Asta ar putea fi devastator. Mai ales dacă mama ei l-a consimţit tacit.

— Nu pot să cred asta, Horatio. Michelle a avut multe succese în viaţă. Ar fi putut să realizeze toate astea ducând o asemenea povară?

— Uneori, abuzul îl face pe un om incredibil de ambiţios, iar ambiţia asta îi permite să realizeze multe. Dar dincolo de succes, zace ceva complet diferit. Un dezechilibru cumplit în viaţă. Şi, la un moment dat, datorită acelui dezechilibru, se poate prăbuşi totul.

— Seamănă cu ce i s-a întâmplat lui Michelle, zise Sean.

— Ştiu.

Sean privi pe fereastră.

— Dacă Michelle a văzut-o pe mama ei în pat cu un străin sau a fost abuzată de tipul ăla, şi apoi i-a spus tatălui despre asta?

Horatio suspină adânc, tulburat.

— Atunci ai intra pe un teritoriu mintal foarte periculos. Hazel a spus că tipul din armată n-a mai trecut brusc pe acolo. Poate că n-a mai venit pentru că era mort.

— Stai aşa! exclamă Sean. Un soldat! Bărbatul pe care l-a bătut în bar. Era îmbrăcat în haine de militar când l-am văzut!

— Atunci are o logică, spuse Horatio încet.

— Cum adică are o logică?

— Am vorbit cu oameni care au lucrat cu Michelle de-a lungul anilor, cu prieteni, sportivi. Unii dintre ei mi-au povestit despre bătăile în care se băga.

— Lăsă-mă să ghicesc. Toţi erau din armată?

— Da, din câte am înţeles.

— Horatio, trebuie să aflăm dacă i s-a întâmplat ceva tipului ăluia din armată.

— Nu sunt sigur că e o idee bună, zise Horatio.

— De când adevărul nu e o idee bună?

— Nu e o anchetă de-a ta, Sean. E vorba de mintea unei persoane. Uneori, adevărul poate să facă mai mult rău decât bine.

— Cel puţin trebuie să aflăm ca să hotărăşti ce să faci cu Michelle. A spus că vrea s-o hipnotizezi. Dacă faci asta şi începi să-i pui întrebări, s-ar putea să ajungi la chestii la care n-ai vrea să ajungi. Mai bine să ai toate datele înainte s-o faci.

— De fapt, ai dreptate, admise Horatio. Dar cum aflu?

— Sunt sigur că South Freeman ştie pe cineva care ştie pe altcineva care ne-ar putea ajuta în Tennessee.

— Îi dau un telefon.

O bătaie în uşă îi întrerupse. Era Michelle. Le observă imediat privirile abătute.

— Voi doi aveţi o faţă de parcă v-aţi pregăti de-o înmormântare şi de plecat la război în acelaşi timp, spuse ea.

— Horatio mă punea la curent cu ce a aflat de la South Freeman, zise repede Sean. Se pare că avioanele alea secrete aduc nişte oameni care, oficial, n-au fost niciodată acolo. Au o zonă neagră pentru servicii de diplomaţie secretă.

— Şi acest lucru i-a fost fatal lui Monk Turing, dacă a fost martor la aşa ceva, comentă Michelle.

— Şi asta nu e tot, continuă Sean. Înainte să existe Camp Peary, marina ţinea prizonieri de război germani acolo.

— Prizonieri de război germani? se miră Michelle. Ciudat. Champ mi-a arătat o halbă de bere din Germania pe care spune că Monk i-a adus-o.

Sean se ridică pe scaun.

— Monk Turing a fost în Germania?

— Ei bine, nu pot fi sută la sută sigură. Dar a adus halba cu el din călătoria aia de peste ocean, în timp ce lucra aici. Pot să încerc să aflu dacă Monk chiar s-a dus în Germania, de la şeriful Hayes. Poate l-a convins pe Ventris să-l lase să arunce un ochi pe paşaportul lui Monk.

— Germani în Camp Peary şi Monk în vizită în Germania, repetă Sean gânditor.

— Ce ţi-a mai spus Champ? întrebă Horatio.

Le povesti ce discutase cu Champ şi adăugă:

— Şi se pare că s-a îndrăgostit lulea de mine.

— Să-l loveşti bine dacă încearcă ceva, spuse Sean ferm, făcându-l pe Horatio să-l privească cu interes.

— Mda, s-ar putea să nu fie chiar aşa de uşor. Are centura neagră în Taekwondo.

— Şi propriul avion. Mi-a zis Alicia.

— De fapt, nu e al lui. E al celor care deţin Babbage Town. Chiar o să zbor cu el poimâine.

— Nu sunt sigur că-mi place ideea de a fi singură cu tipul ăla, la patru mii de metri în aer.

— Nu mă interesează să fac sex cu el în avion, dacă asta sugerezi.

— Ştiu că are un alibi pentru noaptea în care a fost ucis Rivest, spuse Sean.

— S-ar putea să nu aibă.

— Cum adică? Am verificat înregistrările de pe computer. A fost în Baraca numărul 2 până la trei dimineaţa.

— Posibil ca Champ să aibă privilegii de acces la sistemul de securitate. Plus că e un supercreier. Vrei să-mi spui că un geniu ca el nu ar şti să manipuleze informaţiile de pe un amărât de computer?

Sean păru să se întristeze.

— Nu m-am gândit la asta.

— Ai vorbit cu vreo persoană care a fost acolo în noaptea aia, ca să confirme informaţiile de pe computer? întrebă Michelle.

— Nu, dar o să corectez greşeala asta chiar acum. Bine gândit, Michelle.

— Am şi eu momentele mele.

— Acum chiar că nu-mi place ideea de a te urca în avion cu tipul ăla.

— Ştiu, dar o să-ţi treacă.

— Şi eu am mai aflat ceva, spuse el. Ştii că i-am întrebat pe oameni dacă au văzut ceva ieşit din comun în noaptea în care a murit Rivest?

— Şi nimeni n-a văzut nimic, răspunse Michelle.

— Ei bine, m-am întors şi am pus întrebarea puţin diferit, am întrebat dacă au văzut pe cineva în jurul cabanei lui Rivest, inclusiv oameni care ar fi trebuit să fie acolo.

— M-ai pierdut, recunoscu Horatio.

— Vrea să spună alţi oameni de ştiinţă, paznici etc., explică Michelle Maxwell.

— Oameni care fac curat. Şi unul dintre paznici a văzut un om de serviciu în uniformă, împingând un coş cu rufe murdare spre Baraca numărul 3 pe la ora unu noaptea.

Amândoi se uitară la Sean.

— Nu vă daţi seama? Care e metoda cea mai bună de a scoate prosoape umede, covoraşe din baie şi o pompă de desfundat, dacă nu într-un coş de rufe murdare?

Michelle sări prima.

— Asta e cea mai bună metodă. Foarte bine gândit, Sean.

— Deci un om de serviciu l-a omorât pe Rivest? întrebă Horatio în şoaptă.

— Nu, mai degrabă cineva îmbrăcat aşa. Şi-am verificat spălătoria. N-au apărut prosoape umede, covoraşe de baie sau vreo pompă pe acolo.

— În cazul ăsta, înseamnă că o femeie l-a omorât pe Rivest, spuse Horatio. Adică, i-ar fi mult mai uşor unei femei să se deghizeze în femeie, nu-i aşa?

Sean scutură din cap.

— N-am spus că era o femeie. De fapt, paznicul a zis că era un bărbat. Am verificat cu supraveghetorul departamentului de curăţenie şi au un număr aproape egal de angajaţi bărbaţi şi femei. Dar şi o femeie ar putea să se

îmbrace cu o pereche de pantaloni şi să pretindă că e bărbat.

— Deci trebuie să aflăm cine era de serviciu în-noaptea aceea, spuse Michelle.

— Da şi nu, răspunse Sean. Cu siguranţă, o să facem rost de listă şi-o să verificăm, dar mă gândesc că ar putea fi vorba de un intrus deghizat în om sau femeie de serviciu. Dacă apari într-o uniformă, cu o legitimaţie care pare autentică, cine-o să te ia la întrebări?

— Sau ar putea fi cineva care lucrează în Babbage Town, deghizat în om de serviciu, adăugă Michelle.

— Asta s-ar putea să ne dea şi mai multă bătaie de cap.

Sean se întoarse să plece.

— Unde te duci? întrebă Michelle.

— Să aflu dacă geniul nostru local, Champ Pollion, a fost de fapt în Baraca numărul 2 sau poate împingând un cărucior cu rufe murdare plin cu dovezi după ce l-a înecat pe Len Rivest.

CAPITOLUL 63

Sean nu găsi pe nimeni care să-l fi văzut pe Champ la Baraca numărul 2 în noaptea în care fusese ucis Len Rivest, până pe la trei dimineaţa. Prin urmare, Champ fu pus din nou pe lista de suspecţi. În timp ce se îndrepta înapoi spre cabana Aliciei, îi telefonă Joan.

— Tocmai am primit un comunicat de la proprietarii Babbage Town, începu ea.

— Cine sunt? întrebă Sean repede.

— Nu ştiu.

— Şi de unde ştii că e valid?

— Există parole şi s-a creat un canal secret sigur. Ei sunt. Oricum, de când a fost ucis Rivest, au început să se răzgândească cu privire la prezenţa noastră. Acum, dacă ai da dovadă de un progres…

— Joan, mă dau peste cap să rezolv treaba asta. N-ai văzut pietre mai greu de mutat din loc ca astea de-aici. Şi nici măcar nu ştim cine e clientul nostru.

— Ce anume ai aflat?

Sean ezită, apoi îi povesti despre prizonierii de război germani.

— Chiar crezi că asta ar avea vreo legătură cu moartea lui Monk Turing? întrebă ea.

— E posibil. Dacă ai putea să dai de o listă a prizonierilor de război ţinuţi în Camp Peary în timpul războiului şi să afli ce li s-a întâmplat ar fi de mare ajutor. Şi dacă ai reuşit să descoperi pe unde-a fost Monk în Anglia, crezi c-ai putea să faci la fel şi pentru Germania? Aş putea să încerc şi eu să arunc un ochi pe paşaportul lui, dacă aş reuşi să-l scot din mâinile lacome ale Biroului.

— Să văd ce pot face. Ai vreo idee unde anume în Germania?

— Nu.

— Văd că ai cerut fonduri pentru nişte echipamente.

— Exact.

— Dar ai uitat să precizezi pentru ce echipament mai exact.

— Nimic ieşit din comun, te asigur.

— Atunci n-o să te deranjeze să-mi spui ce anume.

— Joan, dacă nu vrei să aprobi fondurile, spune-mi direct. Am făcut rost de echipament la un preţ bun şi unele chestii sunt doar închiriate.

— Nu dezbat costurile.

— Atunci ce mare scofală?

— Pur şi simplu mă simt exclusă din toată treaba asta.

— Când voi avea ceva de raportat, o să-ţi spun.

— Ce face nebuna de parteneră a ta?

El se încordă.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Am şi eu sursele mele, zise Joan secretoasă.

— E foarte bine.

— Sunt sigură. Dar dacă vrei sfatul meu, nu cred că ai nevoie de o persoană instabilă care să-ţi acopere spatele într-o situaţie de criză.

— Spatele meu e în siguranţă.

— Ştiu, la fel şi alte părţi din corpul tău. Dar, vorbind serios, Sean, prietenia e una, dar ţi-ai risca viaţa pentru ea? Trei oameni au fost deja ucişi. Nu vreau să fii tu al patrulea.

Sean încheie conversaţia urându-se pentru faptul că dintr-odată se îndoia de Michelle, dar nu putea să evite asta. Dacă avea să cedeze pe teritoriul CIA? Dacă făcea ceva care avea să-i omoare pe amândoi?

CAPITOLUL 64

În după-amiaza următoare, Michelle încerca s-o găsească pe Viggie, numai că nimeni nu ştia unde era fata. Alicia lucra în cabana ei, iar agentul de pază care trebuia să aibă grijă de Viggie o pierduse cumva din vedere. Totuşi, Michelle îşi aminti ceva ce spusese Viggie mai devreme şi o luă la goană spre râu.

Cinci minute mai târziu se afla deja la hangarul pentru bărci şi observă imediat că unul dintre caiace lipsea. Privi râul. Se apropia o furtună, vântul se înteţea şi curentul era rapid. Auzi un tunet în depărtare şi simţi brusc mirosul ploii care se apropia cu repeziciune. Următorul sunet pe care-l auzi o făcu să încremenească.

— Ajutor, ajutor!

Michelle apucă un caiac de două persoane şi o vâslă din suportul de lângă hangarul pentru bărci, aruncă o frânghie în ea şi se grăbi spre capătul docului. Câteva clipe mai târziu era în caiac, spintecând râul înspumat cu fiecare mişcare.

— Ajutor!

Văzu pata roşie din depărtare. Pe măsură ce Michelle se apropie, observă că barca lui Viggie se răsturnase. Fata se agăţa de ea, dar era luată de curenţii de apă tot mai puternici. Michelle îşi dublă efortul şi caiacul zbură prin apă. Michelle nu mai vâslise atât de tare de luni bune şi, chiar şi pentru ea, ritmul era crunt. O clipă mai târziu fu mai motivată ca oricând. Un fulger lovi de cealaltă parte a râului cu atâta forţă, că pământul se cutremură. Acesta fu urmat de un tunet asurzitor. Ţipetele lui Viggie deveniră şi mai stridente. Michelle nu-şi luă privirea de la fată, lăsând ca muşchii braţelor, spatelui şi picioarelor să facă restul. După cinci minute şi câteva tunete înfiorătoare urmate de fulgere, Michelle ajunse lângă fată. Când îşi întinse vâsla

pentru ca Viggie să se agaţe de ea, cerurile se deschiseră şi ploaia începu să se reverse cu atâta forţă, că picăturile le înţepau feţele şi braţele.

Viggie nici măcar nu încercă să apuce vâsla; se ţinea strâns de marginea caiacului ei răsturnat.

Michelle îi spuse cât de calm putu:

— Viggie, te-am prins. O să fii bine. Înţelegi?

Fata scutură din cap, după care zise cu o voce tremurătoare:

— O să mă înec, nu am o vestă de salvare.

— Nu o să te îneci. Apucă vâsla cu mâna liberă.

— Nu pot.

— Ba da, poţi, Viggie.

Un fulger lovi atât de aproape de ele, încât lui Michelle i se zbârli părul de pe ceafă.

— Viggie, apucă vâsla. Acum!

Viggie nu se mişcă, dar curentul, da. Îi smulse caiacul din mână şi îl duse cu el, învârtindu-l. Ea ţipă şi începu să se scufunde. Michelle îşi legă funia pe care o luase cu ea în jurul unei glezne şi agăţă celălalt capăt de inelul bărcii.

— Ajută-mă! ţipă Viggie, zbătându-se în apă şi apoi scufundându-se.

Michelle se aruncă după ea. Apa era murdară şi Michelle căuta mai mult cu mâinile, decât cu ochii. În cele din urmă o simţi. Apucând-o pe fată de păr, o scoase la suprafaţă. Viggie lovea din picioare, ţipa şi scuipa apa murdară. Michelle privi în jur. Caiacul ei era la 18 metri depărtare şi se deplasa rapid. Frânghia legată de piciorul ei aproape că se terminase. O forţă pe Viggie să se lase pe spate, îşi puse braţul peste pieptul fetiţei şi spuse cât putu de calm:

— Te-am prins, scumpo. Eşti bine. O să te duc la caiac şi atunci o să fim bine, OK? Trebuie doar să te relaxezi. Dacă te împotriveşti, o să fie mai greu. Relaxează-te. Te-am prins.

Viggie observă că nu se scufunda, aşa că se linişti. Dar Michelle îşi dădu seama că nu erau încă în afara pericolului, deoarece caiacul se îndepărta rapid şi le

trăgea şi pe ele. Avea două opţiuni. Fie să scape de frânghie şi să înoate cu Viggie până la mal, fie să încerce să tragă caiacul spre ea cu un braţ şi să încerce să se urce în el. Niciuna din opţiuni nu era lipsită de complicaţii. Între timp, furtuna se tot înteţea.

Michelle era o înotătoare foarte puternică, dar simţea că oboseşte. Şi mai era mult până la mal. Putea să înoate în direcţia curentului, dar, la un moment dat, tot trebuia s-o ia perpendicular, spre mal. Până atunci s-ar putea să nu mai aibă suficientă forţă pentru asta. Însă nu avea de gând să se salveze pe sine, şi nu pe Viggie. Din clipa în care sărise în apă, Michelle se hotărâse că avea să fie ori amândouă, ori niciuna. Funia legată de piciorul ei era atât de întinsă acum, încât îi era imposibil să o ţină bine pe Viggie. În cele din urmă, îşi scoase funia de pe picior şi caiacul se îndepărtă de ele. Michelle aruncă o privire în spate. Trebuia să ajungă la mal, şi încă repede. O prinse mai bine pe Viggie cu un braţ, dădu tare din picioare şi se împinse împotriva curentului cu braţul liber. Degeaba. Pur şi simplu nu putea înota împotriva curentului în timp ce o ţinea şi pe Viggie. Furtuna era chiar deasupra lor acum. Tot ce putea auzi erau bubuiturile tunetului, vâjâitul vântului şi geamătul copacilor care se aplecau încoace şi încolo. Viggie începu să se agite, simţind probabil panica din membrele tensionate ale lui Michelle.

Nu auzi deloc sunetul motorului până nu se află chiar în dreptul lor. Nişte mâini puternice se aplecară, o prinseră pe Viggie şi o traseră. Apoi pe Michelle. În timp ce se cocoţă pe unul dintre scaune, cu braţele în jurul lui Viggie care plângea, Michelle îşi ridică privirea spre Champ Pollion, care pilota barca. Acesta stabili un curs direct spre docul din Babbage Town.

După ce se asigură că Viggie era în regulă, Michelle se ridică şi se apropie de el.

— Mersi. Începuse să fie o nebunie acolo.

— Ieşisem la o plimbare; am văzut-o pe Viggie răsturnându-se, apoi pe tine cum te-ai dus s-o salvezi. Atunci am dat fuga după barca cu motor. M-am gândit că

cel mai bine era să vă scot pe amândouă de acolo cât mai repede.

Ancoră lin şi o ajută pe Michelle să o dea pe Viggie jos din barcă. Fata încă era aproape leşinată.

— Sigur e în regulă? întrebă Champ agitat.

— Da, doar speriată.

— Nu pot s-o învinovăţesc pentru asta.

Michelle o apucă uşor pe Viggie de umăr şi o conduse pe cărarea spre Babbage Town. Champ le însoţi până la cabana Aliciei.

— Dacă pilotezi avioanele la fel de bine ca bărcile, mâine ar trebui să fie un zbor foarte plăcut, spuse Michelle.

— Ă, te superi dacă amânăm cu o zi? A intervenit ceva.

— E în regulă. Când poţi tu.

Champ zâmbi timid, mormăi ceva neinteligibil şi plecă grăbit.

— Mi-ai salvat viaţa, Mick, spuse Viggie, după ce se schimbară amândouă în haine uscate.

— Domnul Champ îşi are partea lui de merit, zise ea. Şi ce căutai singură pe râu? întrebă ea pe un ton mustrător.

Viggie îşi privi mâinile, întunecându-se la faţă.

— Ă… voiam să fiu singură.

— Sunt destule modalităţi de a fi singur fără să-ţi pui viaţa în pericol.

— Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, repetă Viggie.

— Mă bucur c-am fost prin preajmă.

Viggie se ridică, se duse la pian şi începu să cânte. Uşor, nu nebuneşte ca ultima dată. Ritmul era lent, aproape trist. O privi pe Michelle în timp ce cânta, cu o expresie impenetrabilă.

După ce termină, Michelle spuse:

— Mulţumesc, Viggie, a fost foarte frumos. Ce a fost?

Viggie nu-i răspunse. Se răsuci şi urcă scările. O clipă mai târziu, uşa de la dormitorul ei se închise.

Pe râul York, o barcă RIB, o barcă gonflabilă rigidă, mijlocul de transport principal al echipelor militare de atac pe apă, naviga prin zonă cu Ian Whitfield la cârmă.

Bărbatul părea să nu ia în seamă furtuna care se dezlănţuia în jurul lui. Pe puntea bărcii RIB se afla caiacul lui Michelle, cu frânghia încă prinsă de inel. Lovi acceleraţia şi ambarcaţiunea sprintă spre malul râului pe care se afla Babbage Town. Ancoră barca, sări afară din ea şi trase caiacul pe debarcader. Făcu o grimasă când sări înapoi în barca sa. Purta un impermeabil galben şi pantaloni scurţi kaki. Gambele îi erau musculoase şi puternic bronzate. Ce-i drept însă, erau şi pline de cicatrice. Ploaia rece îl făcea întotdeauna să tremure.

Lovi acceleraţia şi barca RIB săltă înainte; se înclină la 45 de grade, călărind valurile ca nişte ziduri. Într-un minut, barca RIB şi şeful Camp Peary erau doar o pată pe râu, în timp ce furtuna continua să biciuiască zona.

CAPITOLUL 65

Până în dimineaţa următoare, vremea rea trecuse, iar Sean şi Michelle se întâlniră în acelaşi loc izolat cam la un kilometru şi jumătate distanţă de Babbage Town. Când vorbiseră în ziua dinainte, Michelle îi povestise despre experienţa ei pe râu. La rândul lui, el îi spusese că Champ nu avea un alibi. Se întâlneau în dimineaţa aceasta ca să discute totul mai în detaliu, departe de privirile curioase din Babbage Town.

— Mai spune-mi o dată: ce căuta Viggie pe apă, într-un caiac, singură-singurică?

— Păi, mi-a zis că voia să fie singură.

— Sau poate că voia să mai arunce o privire la Camp Peary.

— De ce? întrebă ea.

— Nu ştiu.

— Tu ai găsit ceva?

Sean dădu din cap.

— Am vorbit cu Hayes. A verificat paşaportul lui Monk şi apare că, într-adevăr, a călătorit în Germania.

— Ştim unde?

— A intrat prin Frankfurt. Asta e tot ce-a putut să-mi spună Hayes. Am sunat-o pe Joan şi încearcă să verifice mai exact ce şi cum.

Desfăcu o bucată mare de hârtie şi o întinse pe capota camionetei lui Michelle.

— Am făcut o poză a hărţii din satelit a rezervaţiei Camp Peary pe care o avea Freeman în birou şi-am mărit-o.

Îi arătă diferite secţiuni.

— Am auzit mai multe versiuni, dar eu cred că locul are vreo zece mii de acri, cea mai mare parte neconstruită. După cum ştim deja, pista este destul de aproape de locul unde a fost descoperit trupul lui Monk. Un pic mai la sud

par a fi o serie de buncăre. Mai în jos este un doc pentru bărci. Urmări alte secţiuni cu degetul, care aveau denumiri imprimate. Astea par unele dintre cartierele menţionate de Freeman. Iazul din Bigler's Mill e aici, casa Porto Bello aici, Queen's Lake în spate, iar Magruder acolo. Complexul principal este îngrădit la vest de Autostrada 64 şi la sud de Parcul Istoric Naţional Colonial. Şi Anexa Cheatham de Aprovizionare Navală e aici, adăugă el, lovind hârtia cu degetul arătător.

— Există un canal al râului York la sud de pistă şi care te duce adânc în perimetrul Camp Peary, sublinie Michelle.

— Şi putem fi siguri că totul e bine păzit, spuse Sean. Cel puţin pe uscat, iar din câte ştiu eu, au minat canalul.

— Atunci, sărim gardul? A ajuns echipamentul?

— Da, tot. Deodată, se sprijini cu spatele de camionetă. Michelle, nu vreau să sărim gardul, e o nebunie. Şi dacă nu ne omoară nimeni, nu vreau să-mi petrec restul zilelor în închisoare şi n-o să te las nici pe tine s-o faci.

— Dar dacă mergi, nu vreau să mergi singur.

— Poate nu va trebui, dacă Joan află unde a fost Monk în Germania.

— Care s-ar putea să nu aibă legătură cu ce se întâmplă aici.

— Dar Viggie? Coduri şi sânge?

Michelle clătină din cap.

— Nimic nou. A fost ascultătoare când ne-am întors de la râu, ceea ce e de înţeles. A cântat foarte calm, ceea ce e neobişnuit. În mod normal, spune „Michelle, îmi place de tine", apoi cântă ca o zână prevestitoare de moarte, ţipă „Coduri şi sânge", apoi fuge sus în camera ei. Nu şi de data asta. Doar mi-a mulţumit că i-am salvat viaţa, apoi a cântat încet şi frumos, calm şi liniştit. A fost chiar foarte emoţionant… Michelle tăcu şi se uită la Sean. Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu? spuse ea aproape în şoaptă.

— Da, şi mă gândesc şi cât de idiot sunt că nu mi-am dat seama până acum. Săriră în camionetă.

El îşi verifică ceasul.

— Cum rămâne cu zborul cu Champ?

— Amânat până mâine.

— Perfect, poate până atunci te răzgândeşti. Sună-l pe Horatio şi spune-i să ne întâlnim la cabana Aliciei.

— De ce?

— Pentru că el ştie să cânte la pian, de-aia.

CAPITOLUL 66

— După ce i s-a întâmplat pe râu, n-au mai trimis-o pe Viggie la şcoală azi, spuse Michelle, în timp ce Horatio şi Sean o urmau pe cărarea spre cabana Aliciei. Dar cred că va cânta numai pentru mine.

— Horatio şi-a adus reportofonul, îi zise Sean. O să stăm deoparte, dar tot vom auzi cântecul.

— Şi apoi ce? întrebă Michelle.

— Apoi, dacă e un cod, putem cere ajutor ca să-l descifrăm. Cunosc cel puţin un geniu pe aici.

Horatio îşi puse reportofonul lângă pian, dar ascuns în spatele unor cărţi. Apoi, el şi Sean se furişară afară, în spatele uşii de plasă, pe verandă. Puteau auzi melodia de acolo, printr-o fereastră deschisă.

Michelle merse sus, o chemă pe Viggie şi o rugă să-i cânte din nou melodia. Fata făcu întocmai şi apoi se întoarse în camera ei. Michelle luă reportofonul şi li se alătură lui Horatio şi Sean.

— I-am telefonat Aliciei la lucru, spuse Sean. Vine imediat. Horatio, între timp, ai putea transcrie notele muzicale ale cântecului doar ascultându-l?

— N-ar trebui să fie o problemă.

— Stai puţin, n-ai recunoscut melodia, nu-i aşa? Dacă ai recunoaşte cântecul, am putea căuta partiturile. Trebuie să fie pe aici pe undeva.

— Îmi pare rău, e puţin prea dulceag pentru mine, recunoscu Horatio. Eu sunt mai mult cu rockul clasic.

Când Alicia ajunsese acasă, Horatio transcrisese deja notele pe hârtie, iar Sean i le arătă.

— Deci crezi că astea formează un cod, cumva? întrebă ea.

— Exact, spuse Sean.

— Problema cu notele muzicale este că nu-ţi oferă prea

multe posibilităţi.

Horatio încuviinţă din cap.

— De, re, mi, fa, sol, la, şi, de şi, bineînţeles, diez, bemol etc.

— E suficient pentru tine, Alicia?

— Nu voi şti până nu voi şti, spuse ea. Aveţi vreo idee despre ce e vorba?

Sean o privi pe Michelle, dar rămase tăcut. Alicia, care îl urmărise, explodă:

— La naiba, dacă n-ai destulă încredere în mine ca să-mi spui ce cauţi, găseşte pe altcineva care să te ajute.

— Bine, bine. Luă o gură de aer. Gândeşte-te la chestii de genul Camp Peary, prizonieri de război germani şi zboruri secrete.

Alicia căscă ochii.

— Doar ca să ştii, sunt lingvistă şi matematiciană, nu specialistă în criptanaliză.

— Dar unii dintre cei mai buni spărgători de coduri au fost matematicieni şi lingvişti, ripostă Sean.

— Ei bine, ar fi drăguţ dacă aş avea mai multe date cu care să lucrez. Monk Turing a fost un bărbat foarte inteligent. Mă îndoiesc că e ceva simplu.

— Turing! Coduri şi sânge. Asta trebuie să fie! strigă Sean.

— Ce anume? îl întrebă Michelle foarte mirată.

— Monk Turing era rudă de sânge cu Alan Turing. Recent, a vizitat Anglia şi a refăcut traseul geografic al vieţii lui Turing. Alan a spart aproape de unul singur unul dintre codurile nemţeşti Enigma. Trebuie să aibă legătură cu asta.

Alicia răsfoi paginile.

— Ei bine, asta chiar mă ajută. Am cărţi despre Alan Turing şi munca sa. Când vrei să ştii ceva?

— Cât de repede posibil.

CAPITOLUL 67

Michelle, mereu atrasă de apă, se decise să iasă cu caiacul. O ajuta să gândească mai bine şi voia să treacă din nou pe lângă malul pe care se afla Camp Peary. Dacă chiar aveau să pătrundă în Camp Peary la un moment dat, nu le-ar fi stricat puţină recunoaştere a zonei. Când ajunse la hangarul pentru bărci, îşi văzu caiacul tras pe doc.

„Cum a ajuns aici?“ se întrebă ea.

Preţ de o jumătate de oră studie zona din diverse unghiuri. Gardul de sârmă n-ar fi chiar atât de greu de sărit, dar după aceea? Pentru prima dată, se gândi cu adevărat la ce îi aştepta dacă aveau să fie prinşi. Şi la ce se puteau aştepta să găsească pe o suprafaţă de mii de acri, dintre care majoritatea de teren forestier, sălbatic? Era suficient ca să-şi rişte viaţa? Şi, chiar dacă părea că Sean se răzgândea, dacă se răzgândea din nou şi hotăra să meargă până la capăt cu planul? Avea să fie alături de el sau să facă un lucru logic, şi anume să refuze? Şi dacă se ducea singur şi avea să fie ucis, când poate că prezenţa ei acolo ar fi schimbat lucrurile? Ar fi putut oare să trăiască ştiind asta?

Gândurile acestea îi fură brusc întrerupte de un claxon de barcă. Privi în jur. Ambarcaţiunea RIB se apropia de ea din spate. La cârmă se afla Ian Whitfield, în pantaloni şi cu un tricou alb, care lăsa să i se vadă trupul frumos lucrat. Pe cap purta o şapcă Yankees, iar pe faţă o expresie prietenoasă.

Îşi trase expert barca lângă a ei, apoi o scoase din viteză, în timp ce ea îşi trecu vâsla prin copastia bărcii RIB, ca să-şi stabilizeze ambarcaţiunea.

— Ian Whitfield, anunţă el, ridicând o mână în semn de salut.

Michelle încercă să îşi ascundă surprinderea.

— E mai frumos azi decât ieri, nu-i aşa? spuse el vesel.

— Aţi ieşit pe furtună? întrebă ea.

— Puţin. Am găsit caiacul în care eşti acum plutind în jos pe apă. S-a întâmplat ceva?

— O prietenă de-a mea s-a răsturnat. Am scos-o, într-un final.

— Foarte bine. Curentul Yorkului poate fi destul de înşelător, domnişoară…

— Michelle Maxwell. Poţi să-mi spui Michelle. Privi spre celălalt mal al râului. Şi cum e pe partea cealaltă a Yorkului?

— Nu-mi amintesc să fi spus că sunt de pe vreo parte a râului.

— Auzi tot felul de lucruri. Şi eu aud mai mult ca majoritatea. Am lucrat pentru Serviciul Secret. Dar sunt sigură că ştiaţi deja.

El continuă să privească apa.

— Visul meu era să joc pentru echipa Yankees, însă talentul n-a fost pe măsura visului. Să-mi slujesc ţara n-a fost o a doua alegere prea proastă, totuşi.

Pe Michelle o surprinse recunoaşterea tacită a slujbei sale.

— Să zbor cu Air Force One şi să-l protejez pe El a fost una dintre cele mai mari onoruri din viaţa mea. Se opri şi adăugă: Ştiam nişte băieţi în Delta care au fost în Vietnam.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Cum v-am zis, aud mai multe ca majoritatea.

El ridică din umeri.

— Asta a fost demult.

— Dar nu uiţi niciodată.

— Unii uită, eu n-am făcut-o niciodată. Arătă cu degetul spre Babbage Town. Şi pe partea ta de râu cum merge treaba?

— Încet.

— M-am tot întrebat de ce s-au aşezat chiar aici.

— Adică vizavi de voi?

— Ai un partener? spuse el, ignorându-i întrebarea.

— Da.

— Moartea lui Monk Turing a fost nefericită, dar nu a fost o crimă.

— I-aţi spus partenerului meu că s-a sinucis.

— Nu, i-am spus că au fost patru alte sinucideri în interiorul şi în jurul rezervaţiei Camp Peary. Şi i-am mai spus că FBI-ul a ajuns la concluzia că Turing s-a sinucis.

— Nu sunt sigură că încă mai cred asta. Şi mai e şi moartea lui Len Rivest.

— Ziarele locale au spus că a băut foarte mult şi că a fost găsit înecat în cadă. Nu pare chiar atât de sinistru.

— Două morţi într-un timp atât de scurt?

— Oamenii mor tot timpul, în toate felurile, Michelle.

Părea, se gândi Michelle, că ştia despre ce vorbeşte.

— Asta aproape a sunat ca o avertizare, spuse ea.

— Nu pot să controlez felul în care îmi interpretezi cuvintele. Arătă înspre malul râului. E un centru federal important aici, iar asta include şi marina. Oameni care îşi servesc ţara, făcând lucruri periculoase, riscându-şi vieţile. Ar trebui să înţelegi asta. Şi tu ţi-ai riscat viaţa pentru ţara ta.

— Înţeleg foarte bine, spuse Michelle. Şi unde anume duce conversaţia asta?

— Reţine doar că partea asta a râului York poate fi foarte periculoasă. Orice-ai face, nu uita asta. Să ai o zi frumoasă!

Michelle îşi trase vâsla, în timp ce Whitfield băgă în viteză, viră şi se îndepărtă încet. Michelle îşi manevră caiacul în aşa fel încât să îl poată vedea în timp ce se deplasa în aval spre docul din Camp Peary. Omul nu privi nici măcar o singură dată înapoi. Când dispăru, Michelle se îndepărtă încet. Ian Whitfield îi dăduse suficiente subiecte la care să reflecteze, dar şi un motiv în plus ca să se teamă.

CAPITOLUL 68

La o cafea, în sufrageria conacului, Michelle îi povesti lui Sean ce vorbise cu Ian Whitfield.

— Nu mi se pare genul de bărbat care face ameninţări doar de dragul de a le face.

— Am avut pielea de găină tot timpul cât am stat de vorbă cu el.

— Acum mă gândesc şi mai mult dacă să sărim gardul ăla.

— Atunci trebuie să găsim alte piste, spuse ea. Doar că nu-mi prea dau seama care ar putea fi.

— Să recapitulăm ce ştim. Monk s-a dus în Germania şi-a murit în Camp Peary. În Camp Peary au fost ţinuţi prizonieri germani în timpul războiului. Len Rivest a vrut să-mi vorbească despre Babbage Town şi acum e mort. Credea că există spioni aici. Alicia Chadwick avea o aventură cu Rivest şi e tutorele lui Viggie. Champ nu are un alibi pentru noaptea morţii lui Len, dar nu avem nicio dovadă că ar avea vreo legătură cu moartea lui. Ian Whitfield m-a ameninţat pe mine, apoi pe tine, iar soţia lui e o fundătură. Morga a explodat. Ca să distrugă dovezile că Rivest a fost ucis?

— Stai puţin, zise Michelle. Ai ajuns la concluzia că Rivest a fost ucis din cauză că lipseau prosoapele, covoraşul din baie şi pompa de desfundat.

— Exact. I-am spus lui Hayes, iar el l-a rugat pe medicul legist să caute urme de la pompă pe corp.

— Şi?

— Şi n-am mai auzit nimic despre asta înainte să moară medicul legist.

— Dacă morga a explodat din cauză că cineva ştia ce suspiciuni aveai, cum de au aflat de ele?

— Poate că Hayes i-a spus cuiva din greşeală.

— Sau în mod deliberat, sugeră Michelle.

— De ce-ar face asta?

— Să facă pe avocatul diavolului. Ce ştii de fapt despre el?

— E un şerif districtual.

— Dar nu ştim cui îi e fidel de fapt.

— Devii paranoică?

— Când Babbage Town şi Camp Peary sunt vizavi una de cealaltă, aş spune că ai fi picat în cap să nu fii paranoic.

Sean încuviinţă.

— Tot ce putem face e să ne continuăm treaba. Vezi dacă Alicia descoperă ceva. Verifică şi pista cu nemţii. Nu mai văd altă alternativă acum.

— Şi poate că tot ar trebui să sărim gardul ăla, spuse ea.

După ce Michelle plecă, Sean scoase o bucată de hârtie cu un număr de telefon pe ea. Formă numărul şi, după bip, spuse: „Valerie, sunt Sean Carter. Pot să te văd?“

În timp ce Michelle se îndrepta spre cabană, văzu ceva în faţă care o făcu să o ia la goană.

— Ce dracu’ faci? ţipă ea.

Viggie se opri şi se holbă la ea, zâmbetul larg de pe faţa ei pălind, când dădu drumul sacului de gunoi pe care îl ţinea. Michelle se uită în camioneta ei – era curată ca lacrima. Se întoarse spre fată.

— Cum de îndrăzneşti să te bagi în lucrurile mele? E camioneta mea! Cine ţi-a dat voie să intri în ea şi să te-atingi de lucrurile mele? Cine?

Viggie făcu un pas în spate.

— Eu… Mi-ai zis că nu poţi să faci curat, oricât ai încerca. Mă gândeam că o să fii fericită.

Michelle îi smulse sacul de gunoi şi începu să scoată lucruri din el şi să le arunce înapoi în camionetă.

— Astea nu sunt gunoaie. Pleacă naibii de lângă maşina mea! Viggie se întoarse şi fugi plângând spre casă. Michelle nu păru să observe. Era ocupată să scoată lucrurile din sacul de gunoi şi să umple din nou podelele camionetei cu ele.

— Te-am prins într-un moment nepotrivit?

Se întoarse şi îl văzu pe Horatio holbându-se la ea, şi mormăi în sinea ei.

— Doar o neînţelegere, spuse ea repede.

— Nu, cred că e clar ca bună ziua.

— Lasă-mă dracului în pace!

— Deci o lăsăm pe Viggie în casă, să plângă până crapă? Michelle se uită spre casă; vaietele lui Viggie erau uşor de auzit.

Michelle se rezemă cu spatele de camionetă, scăpând pantoful sport şi coaja de banană pe care le ţinea în mână. O lacrimă i se scurse pe obraz. Se aşeză pe scara camionetei şi privi la iarbă.

— Îmi pare rău, spuse Michelle încet. Dar şi-a băgat nasul în lucrurile mele. N-avea niciun drept s-o facă.

Horatio se aproprie de camionetă.

— Ei bine, într-un fel, ai perfectă dreptate. Oamenii n-ar trebui să-şi vâre nasul în lucrurile altora, dar cred că Viggie încerca doar să te ajute, sau cel puţin aşa credea. Îţi dai seama de asta, nu-i aşa?

Michelle dădu scurt din cap.

— Te-ai mai gândit la hipnoză?

— Ţi-am zis, dacă mă întorc vie…

— Bine, o întrerupse el, dar hai să lăsăm tot histrionismul ăsta la o parte, pentru că nu cred că mai ai atâta timp la dispoziţie.

Ea îşi ridică încet capul şi se uită lung la el.

— Şi asta ce vrea să însemne?

— Exact ce am zis.

Femeia se ridică şi aruncă tot gunoiul înapoi în camionetă.

— Ce bine ar putea să-mi facă? Evident, sunt prea dusă cu pluta.

CAPITOLUL 69

Se plimbau de-a lungul plajei. Valerie îşi ţinea sandalele în mâini, în timp ce Sean mergea gârbovit lângă ea, cu capul plecat, mocasinii lui umplându-se numaidecât cu nisip. O sunase pe Valerie pentru că nu-i venise în minte altă pistă mai bună, dar şi ca urmare a conversaţiei dintre soţul ei şi Michelle. Ea se năpusti asupra lui cum ieşi din maşină. Ştia totul despre Sean Carter, inclusiv faptul că numele lui real era Sean King.

— Să înţeleg c-ai vorbit cu soţul tău? spuse el.

— O, da! Dacă e ceva de capul bătrânului Ian, să ştii că se pricepe să afle lucruri. Ai lucrat în Serviciul Secret şi acum investighezi crimele din Babbage Town. Nu pot să cred că ţi-am înghiţit gogoşile. Chiar nu pot să cred!

— Valerie, nu a fost chiar aşa.

Ea se răsuci către el.

— Negi faptul că te-ai folosit de mine că să încerci să obţii informaţii despre soţul meu? Negi că m-ai urmărit la bar după ce Ian ţi-a spus să stai deoparte?

— Nu, nu neg asta, dar…

— Atunci nu există niciun „dar“.

— Da, căutam informaţii, dar îmi făceam doar treaba.

— Ce-ai făcut e de neiertat.

— Valerie, îmi pare rău dacă te-am rănit. Dar când încerci să afli cum au fost ucişi nişte oameni… Dacă aş fi avut altă modalitate de-a obţine informaţii, aş fi ales-o.

Ea se uită lung la el, cu braţele încrucişate peste piept; sandalele zăceau în nisip, unde le aruncase. Briza oceanică îi flutura pantalonii largi. Încet, furia de pe chipul ei păli.

— Cred că nu m-am aşteptat să mi se întâmple mie. Nu m-am aşteptat să fiu păcălită. Nu după Ian, oricum.

— Cum adică?

— Credeam că s-a însurat cu mine pentru că mă iubea.

Evident, m-am înşelat.

— Atunci de ce?

— Cine naiba ştie? Apoi apari tu şi, pentru prima dată de când sunt căsătorită, m-am gândit oare cum ar fi fost cu un alt bărbat. Nenorocitule!

Sean o privi stânjenit.

— Valerie, pot doar să mărturisesc că mi-a fost foarte greu să păstrez o distanţă profesională.

— Distanţă profesională! Oh, mă simt atât de iubită.

Lacrimi i se prelingeau pe obraji şi ea şi le şterse nervoasă.

— Îmi pare rău, Valerie. Chiar îmi pare rău.

— Păstrează-ţi minciunile pentru altcineva. Nu vreau să le mai aud.

Se opri, se aplecă, luă o scoică şi o aruncă furioasă într-un val.

Se răsuci şi îl apucă de haină.

— Şi vrei să ştii care-i ironia?

Expresia feţei lui Sean spunea că nu, chiar nu voia să afle. Totuşi, zise:

— Spune-mi, o merit.

— Poate că nu o meriţi.

— Valerie, dacă aş putea să repar ceva, aş face-o, dar nu pot. Aşa că spune-mi.

În cele din urmă, ea îşi mută privirea de la el, dar numai pentru o secundă.

— Nici nu ştii cât îmi doresc să mă culc cu tine. După toată porcăria asta. După tot ce mi-ai făcut, după ce m-ai folosit, m-ai trădat. Cât de proastă pot să fiu? Cât? Pentru că vreau să ţi-o trag până crăpi. Ce naiba spune asta despre mine, Sean?

Ea începu să plângă. Sean dădu s-o ia în braţe, dar ea îl împinse. El încercă din nou, iar ea îl lăsă de data asta.

Trecură câteva minute în care perechea rămase acolo, legănându-se împreună în nisip. În cele din urmă, Valerie se smulse din braţele lui, scoase o batistă din buzunar şi-şi şterse ochii.

— Uite ce e, am putea merge undeva mai intim. Adică…

Respiră adânc. Ar trebui să te urăsc, dar nu e aşa. În seara aceea la bar, când ţi-am făcut vânt, am plecat de-acolo gândindu-mă că eram cea mai mare idioată din lume, pentru că simţisem că e ceva special la tine. Adăugă în şoaptă: Mult mai special decât am văzut vreodată în căsnicia mea. Aşa că, te rog, am putea merge undeva?

— Sigur, putem merge undeva, Valerie, spuse Sean. O luă de mână. Dar nu poate fi mai mult de-atât. Şi ştiu că sună nebuneşte, dar cred că nici tu nu vrei să fie mai mult de-atât.

— De ce?

— Pentru că eu cred că încă îţi iubeşti soţul.

— Ce frumos! spuse o voce. Ce special!

Amândoi îşi ridicară privirea spre bărbatul care se apropia de ei.

— Dumnezeule, şopti Valerie.

Ian Whitfield se îndrepta şchiopătând spre ei.

Sean păşi în faţa lui Valerie.

— Nu e ceea ce pare, Whitfield.

Acesta se opri chiar în faţa lui Sean.

— Nu cred că vrei s-o apuci pe drumul ăsta, nu? Pentru că minciunile de doi bani s-ar putea să mă supere şi mai tare. Şi asta da, realizare!

— Ian, nu! zise Valerie disperată.

Nici măcar nu se sinchisi să se uite la ea.

— Ai băut cu soţia mea, ai luat cina cu ea şi acum vă plimbaţi de mână pe plajă? Eşti sinucigaş sau doar prost?

— Şi dacă ştiai toate astea, de ce sunt încă aici? De ce nu le-ai cerut gorilelor tale să mă căsăpească după paharul de Mojito din bar?

Sean făcu un pas înapoi şi se pregăti, Ian părând gata să-l lovească.

— Nu sunt mafia, King. Nu pun oameni să căsăpească alţi oameni. Sunt doar un funcţionar public care lucrează pentru poporul american.

— Bine, domnule funcţionar public, munceşte mai puţin şi stai mai mult timp cu soţia ta. Poporul american va înţelege.

Whitfield o privi pe Valerie, care se trase înapoi.

— Acum eşti şi consilier marital? Credeam că eşti doar un detectiv particular incompetent.

— Îmi fac şi eu treaba cum pot.

— Şi treaba ta presupune să-mi seduci soţia?

— Nu ţi-am sedus soţia. Şi soţia ta îmi tot face vânt pentru că eu cred că te iubeşte. De ce mai exact, nu ştiu. Aşa că, poate, în loc să faci pe durul cu mine, mai bine aţi merge undeva să staţi de vorbă.

Whitfield făcu un pas înapoi. Sean se uită la Valerie.

— Vrei să rămân?

Ea scutură din cap şi rosti mut „nu”.

Sean îl privi din nou pe Whitfield.

— N-o da în bară!

Sean plecă de pe plajă lăsându-i pe Whitfield şi pe Valerie privindu-se, în timp ce vântul vuia în jurul lor.

CAPITOLUL 70

Michelle se aşează pe treptele verandei din faţa cabanei Aliciei. Horatio plecase, iar plânsul lui Viggie încă se putea auzi din casă. În cele din urmă, Michelle se ridică, intră în casă şi aşteptă cam un minut, lovind clapele de la pian. Plânsetele se opriră în sfârşit. Michelle luă o gură de aer şi se îndreptă spre scări.

Nu se obosi să bată la uşa lui Viggie, ci păşi pur şi simplu înăuntru. Viggie stătea pe burtă în pat, cu capul sub o pernă. Trupul încă i se zguduia de suspine. Michelle ridică încet perna. O auzi pe Viggie recitând şiruri de numere, de numere foarte mari.

Michelle se gândi: „Şi-a pierdut tatăl şi eu am tratat-o ca pe-un rahat. Nici măcar nu m-am chinuit să înţeleg cât de tare suferă".

Se aşeză pe pat, îşi întinse o mână şi o puse pe spatele lui Viggie. Fetiţa se încordă brusc.

— Viggie, îmi pare atât de rău pentru ce-am făcut. N-aveam niciun drept s-o fac. Sper să mă poţi ierta. Eu, ei bine, în ultima vreme eu nu m-am simţit prea bine. Am nişte probleme, cum ţi-am spus deja. Unele zile, ei bine, unele zile sunt mai bune ca altele. Cred că azi a fost o zi proastă. Dar n-ar fi trebuit să mă descarc pe tine. Ştiu că doar încercai să mă ajuţi.

Michelle privea peretele din faţa ei, şi nu observase că Viggie se răsucise şi se uita la ea. Când în sfârşit o văzu, Michelle se întinse spre ea şi o strânse pe fetiţă în braţe, plângând aproape la fel de tare ca Viggie înainte.

— E în regulă, Mick. Şi eu am zile proaste. Uneori… o iau razna. Pare că nu înţeleg nimic, şi asta mă înfurie aşa de tare.

Michelle plânse şi mai tare, şi Viggie o apucă şi mai strâns.

— E OK. Nu sunt supărată pe tine. Chiar… îmi place de tine. Eşti prietena mea.

Michelle o strânse pe Viggie şi şopti printre suspine:

— Şi tu eşti prietena mea, Viggie. Aş face orice pentru tine. Nu te voi mai răni niciodată. Promit. Promit, şopti Michelle printre suspine.

Când Sean se întoarse acasă, o găsi pe Michelle roşie la faţă, stând în camera de zi a cabanei.

— Eşti OK? întrebă el rapid. S-a întâmplat ceva cu Viggie?

— E în regulă. Şi eu sunt în regulă.

— Eşti sigură? spuse el bănuitor.

Ea dădu din cap, ca şi când, ca să vorbească, ar fi fost nevoie de o energie pe care pur şi simplu nu o avea. Sean se aşează lângă ea.

— Ei bine, eu nu sunt în regulă.

Îi povesti ce se întâmplase pe plajă.

— Doamne, Sean, ar fi putut să te omoare.

— Încă ar putea.

— Ce facem acum?

— Du-te să dormi. Ceva îmi spune că mâine va fi o zi plină şi că un somn bun ne-ar prinde bine la amândoi.

Din păcate, niciunul din ei nu avea să doarmă.

Michelle, care întotdeauna dormea iepureşte, îşi vârî mâna sub pernă şi apucă pistolul când uşa de la camera ei se crăpă încet. Îşi întredeschise ochii, până văzu cine se apropia de ea. Viggie purta un tricou lung, care-i trecea de genunchi. Ţinea ceva în mână.

Stătu o clipă lângă pat şi apoi puse încet obiectul pe cuvertură. Câteva secunde mai târziu, Michelle auzi uşa închizându-se. După câteva clipe, Michelle auzi uşa lui Viggie închizându-se.

Se ridică imediat în capul oaselor şi aprinse lumina de pe noptieră. Apucând obiectul pe care i-l lăsase Viggie, văzu că era un plic mare de manila. În el erau două lucruri: o scrisoare într-un plic normal şi o fotografie. Fu atât de

entuziasmată, încât ţâşni pe uşă doar în hainele în care dormea, chiloţi şi un maiou strâmt. Bătu încet la uşa dormitorului lui Sean. Niciun răspuns. Bătu din nou, puţin mai tare. Îşi lipi buzele de uşă.

— Sean? Sean?

În cele din urmă auzi un mormăit, nişte bombăneli şi scârţâitul saltelei. Apoi se aprinse o lumină, nişte paşi se îndreptară spre ea şi uşa se deschise.

Sean era adormit şi în pijamale în dungi.

— Ce-i? întrebă el poruncitor.

Michelle zâmbi.

— Dormi în pijamale? spuse ea, holbându-se la el. Pe bune?

El nu zise nimic pentru o clipă, pe măsură ce privirea i se limpezi şi i se concentră pe corpul ei pe jumătate gol.

— Iar tu dormi aproape goală? Pe bune?

Ea păru speriată, se privi şi îşi puse rapid o mână peste piept, acoperindu-şi zonele mai intime cu plicul.

Acum Sean zâmbea.

— În ce mă priveşte, stai liniştită, Mick. Tocmai am fost trezit dintr-un somn adânc, aşa că mi-e greu să mă concentrez pe chestii cum ar fi sâni şi… privi în jos spre plicul de manila. Mă rog, înţelegi tu. Când ea nu spuse nimic şi doar stătu acolo, încremenită, el adăugă: Voiai ceva sau doar să îmi ridiculizezi ţinuta?

Michelle se strecură pe lângă el, intră în camera lui, se aşează pe pat şi-i făcu semn să i se alăture.

— Grăbeşte-te, am ceva să-ţi arăt.

— Văd!

— Nu sunt în călduri, bine? E vorba de altceva. E important.

El suspină, merse după ea şi se trânti pe pat.

— Ce e?

Ea îi spuse despre vizita lui Viggie şi îi arătă lucrurile.

Lui Sean îi dispăru oboseala. Studie scrisoarea şi apoi fotografia.

— De unde le are Viggie?

— Trebuie să fie de la tatăl ei. Nu?

— Deci Viggie ţi le-a dat ţie. Mai întâi muzica, apoi asta. De ce?

— Îi place de mine. I-am salvat viaţa. Are încredere în mine.

Sean o privi curios.

— Cred că ai nimerit-o, Michelle. Are încredere în tine. Puse lucrurile înapoi în plicul de manila. Trebuie să te duci să vorbeşti cu Viggie, chiar acum. Scrisoarea ne spune şi altceva, o informaţie nouă de care avem nevoie ca să înţelegem ce se întâmplă aici! Dacă ţi-a dat asta, o să-ţi dea şi restul.

— O să încerc.

Michelle se întoarse în dormitorul ei, îşi puse un halat de baie şi se duse în camera lui Viggie. Zece minute mai târziu se întoarse la Sean, părând dezamăgită.

— Nu numai că nu vrea să-mi spună nimic altceva, dar nici măcar nu recunoaşte că mi-a dat ceva.

Petrecură o oră încercând să descifreze scrisoarea şi fotografia. În cele din urmă, Sean spuse:

— Nu că m-ar deranja să am o femeie aproape goală în patul meu, dar trebuie să te îmbraci.

— Ce? zise Michelle, luată prin surprindere.

— Tu m-ai trezit pe mine, acum o să-l trezim pe Horatio. Am nevoie de părerea lui.

După ce ea se ridică şi părăsi camera, Sean se uită la plic. Poate că asta era în sfârşit cheia de care aveau nevoie. Spera din tot sufletul să fie aşa, pentru că nu le mai rămâneau opţiuni. Şi nu voia ca singura lor opţiune validă să fie aceea de a sări gardul în Camp Peary.

CAPITOLUL 71

Soarele începea deja să răsară când Sean şi Michelle merseră să-l vadă pe Horatio în camera lui din conac. Se înregistrară la gardianul de la biroul de securitate şi o porniră pe scări.

Sean îl sunase înainte şi Horatio le deschise imediat. Psihologul era deja îmbrăcat, deşi nu-şi mai prinse părul în coadă cum făcea de obicei, aşa că i se cârlionţase în sus, ca un val gata să se lovească de plajă.

Vru să spună ceva.

— Nu aici, zise Sean. Hai să mergem undeva.

Peste 20 de minute, se aflau lângă camioneta lui Michelle, parcată sub nişte copaci de pe malul râului York. Lumina soarelui se furişa peste suprafaţa apei, în timp ce Sean şi Michelle îl urmăriră pe Horatio studiind scrisoarea şi fotografia.

— În regulă, adresa expeditorului de pe scrisoare e Wiesbaden, Germania. Bine că e în engleză, deşi scrisul e al unei persoane foarte în vârstă, a cărui limbă maternă nu e engleza. Şi îi e adresată lui Monk Turing de…

Horatio îşi miji ochii şi îşi potrivi ochelarii de citit.

— Henry Fox, îl ajută Michelle.

— Practic, Fox îi mulţumeşte lui Monk că l-a ajutat să se întoarcă în Germania.

Horatio privi partea de sus a scrisorii.

— E datată cu aproape un an în urmă. Deci înainte că Monk să meargă în Anglia şi Germania.

— Cel puţin, ultima oară când a fost. Uită-te la ultimele două rânduri din scrisoare, spuse Sean.

— „Acum că tu m-ai ajutat pe mine, aşa cum am convenit, o să-ţi întorc favoarea. O am. Şi ţi-o voi da când vei veni în vizită“, citi Horatio şi ridică privirea. Deci Fox avea ceva pe care voia să i-l dea lui Monk Turing pentru că

l-a ajutat să se întoarcă acasă?

— Aşa se pare, spuse Michelle. Iar Monk s-a dus în Germania ca să-l ia. Şi, în aceeaşi călătorie, s-a gândit să se intereseze şi de istoria familiei lui, mai ales despre Alan Turing, în Anglia.

— Şi ce-a luat Monk de la Fox?

— Nu ştim încă, recunoscu Michelle.

— Deci Monk l-a ajutat pe Fox să se întoarcă în ţara lui, spuse Horatio, dar Henry Fox nu pare un nume nemţesc.

— Am o teorie legată de acest lucru, zise Sean misterios. Dar trebuie să aştept o confirmare. Luă fotografia. În ea erau trei oameni pe nişte trepte în faţa unei clădiri mari. Unul dintre ei era Monk Turing; o Viggie mai mică stătea lângă el. Cea de-a treia persoană era un bărbat mărunţel, foarte în vârstă, cu o barbă albă şi cu ochi albaştri mijiţi. În josul fotografiei era o dată.

— Poza a fost făcută acum mai bine de trei ani, zise Michelle. Viggie mi-a spus că pe atunci ea şi tatăl ei locuiau într-un apartament din New York. Mi-a mai spus că nu aveau niciun prieten, în afară de un bătrân care vorbea cu tatăl ei despre lucruri din trecut. A mai spus şi că omul vorbea ciudat.

— Probabil că voia să spună cu accent, cu un accent nemţesc, completă Sean.

— Deci, presupunem că omul din poză e Henry Fox?

— Exact, zise Sean. Ne explică multe, dar nu ne spune ce i-a dat Fox lui Monk.

— Viggie mi-a spus că bătrânul scria litere pe hârtie şi îl provoca pe Monk Turing să le… ei bine, cred că să le descifreze, adăugă Michelle.

— Stai puţin, interveni Horatio. South Freeman spunea că unul dintre motivele pentru care armata ţinea secretă prezenţa prizonierilor de război germani era pentru că unii dintre ei puteau să aibă cunoştinţe despre codul Enigma. Am citit puţină istorie după ce am vorbit cu South. Fiecare departament al armatei militare folosea o reţea diferită a codului Enigma. Codul naval era considerat cel mai dificil dintre toate. Cei din Bletchley Park, inclusiv Alan Turing,

n-au putut nici măcar „să-l ciobească”. Iar nemţii şi submarinele lor îi măcelăreau pe Aliaţi în Bătălia de pe Atlantic. Asta până când Aliaţii au obţinut nişte cărţi de coduri navale. Având informaţiile respective, cei din Bletchley Park şi-au făcut treaba şi lucrurile au început să se schimbe.

— Cu ce ne ajută asta? întrebă Michelle.

— South mi-a mai spus că războiul de pe Atlantic a început să se întoarcă în favoarea Aliaţilor după ce prizonierii aceia germani au fost duşi în Camp Peary. Iar aceştia proveneau de pe vapoare şi submarine care fuseseră scufundate. Asta înseamnă că e posibil ca prizonierii din Camp Peary să fi deţinut cărţi ale codului Enigma naval şi alte informaţii secrete pe care Aliaţii le-ar fi putut folosi.

— Deci crezi că acest Henry Fox e posibil să fi fost unul dintre prizonierii de război? întrebă Michelle încet.

— Are vârsta potrivită, se presupune că vorbeşte cu un accent german, scrie coduri pe hârtie şi povesteşte despre război. Da, cred că probabilitatea înclină înspre asta.

— Şi de-asta am vrut să vorbesc cu tine, spuse Sean. Pentru că trebuie să aflăm ce i-a dat Fox lui Monk Turing, lucrul despre care vorbeşte în scrisoare.

Horatio părea nedumerit.

— Eu? De unde să ştiu eu ce i-a dat Fox?

— Viggie i-a strecurat scrisoarea şi fotografia lui Michelle, pe când dormea. Cred c-a făcut-o pentru că are încredere în Michelle.

— În regulă, dar ce rol am eu în toate astea?

— Crezi că Turing i-a lăsat toate aceste indicii lui Viggie şi i-a spus să i le dea doar cuiva în care avea încredere?

Horatio dădu din cap.

— Este absolut plauzibil. Viggie este foarte inteligentă, dar destul de uşor de manipulat. Uneori îţi va da orice răspuns pe care i-l insinuezi. Am văzut asta destul de clar când am vorbit cu ea.

— Dar Michelle a vorbit cu ea după ce Viggie i-a dat lucrurile şi pur şi simplu s-a închis în sine. Nici măcar n-a

recunoscut că i-ar fi dat ceva lui Michelle. De ce ar face asta?

Horatio rămase tăcut câteva momente. Când vorbi, cuvintele îi ieşiră încet.

— Oricât de dubios ar suna, cred că Monk Turing nu şi-a manipulat pur şi simplu fiica, ci a programat-o.

— A programat-o?! exclamă Michelle.

— Am suspectat asta mai demult, dar ce-mi spuneţi acum mă face să cred că sunt mai aproape de adevăr decât credeam. Cred că tatăl genial i-a dat fiicei sale geniale, dar naive, informaţii şi a antrenat-o să le divulge doar în anumite circumstanţe. Viggie i-a cântat cântecul lui Michelle pentru că Michelle s-a purtat frumos cu ea şi Viggie a simţit că poate avea încredere în ea. Apoi Michelle şi-a riscat viaţa ca s-o salveze pe Viggie, aşa că Viggie a mers mai departe şi i-a mai dat nişte informaţii. Horatio o privi. E ciudat totuşi că ţi-a dat plicul după treaba cu camioneta.

— Treaba cu camioneta? Despre ce vorbiţi? întrebă Sean.

— Eu şi Viggie ne-am împăcat, spuse Michelle în grabă, fără să-l privească pe Sean, care se holba la ea întrebător. Nu cred c-o să-i mai salvez viaţa, cel puţin sper că nu va trebui s-o fac. Deci ce altceva trebuie să fac ca să-mi dea şi restul de informaţii?

— Nu ştiu ce să-ţi zic.

Sean se gândi la asta.

— Deci momentan ne-am blocat, până ne spune Joan ceva sau până când Alicia decodează cântecul. Puse cele două obiecte în buzunar, se întinse şi căscă. Dacă tot ne-am trezit atât de devreme, am putea să mergem să mâncăm.

Michelle îşi verifică ceasul.

— Repede. Champ mă ia la ora nouă, ca să mergem să zburăm cu avionul.

— Deci te duci? întrebă Sean pe un ton aspru.

— Da, mă duc.

— Dar n-are un alibi pentru când a fost ucis Rivest.

— Mă îndoiesc că vom obţine informaţii bune de la oameni nevinovaţi. Aşa că ar trebui să ne concentrăm pe cei care par vinovaţi.

— Instinctul îmi spune să-l lăsăm în pace pe tipul ăsta.

— Mda, zise Michelle. Ei bine, eu cred că nu ne permitem asta.

Horatio îl privi pe Sean.

— E rândul tău, sau vrei să cedezi în faţa doamnei?

— Taci naibii din gură, izbucni Sean în timp ce se urca în camionetă.

Horatio se întoarse spre Michelle.

— Doamne, ar putea să fie mai evident de-atât?

— Mai evident? spuse ea, nedumerită.

Horatio îşi dădu ochii peste cap, suspină adânc şi se urcă în camionetă.

CAPITOLUL 72

Horatio îl sună pe South Freeman mai târziu în dimineaţa aceea, din două motive. În primul rând, ca să-l întrebe dacă avea vreo listă cu prizonierii germani ţinuţi în Camp Peary în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Bărbatul îi râse în nas.

— O, da, o am chiar pe birou. Pentagonul n-a vrut să mi-o dea, aşa că m-am dus la CIA şi agenţii secreţi mi-au imprimat o copie nou-nouţă, după care m-au întrebat dacă aş mai dori şi alte chestii secrete.

— Să înţeleg că vrei să spui nu, la naiba, zise Horatio. Apoi îl întrebă pe Freeman dacă ştia pe cineva care deţinea ziare în Tennessee, în zona în care crescuse Michelle. Aici, Horatio avu noroc.

— Un bărbat pe nume Toby Rucker are un ziar săptămânal într-un orăşel la o oră spre sud de Nashville.

Când Freeman îi spuse numele oraşului, Horatio aproape că sări de pe scaun de fericire. Era chiar orăşelul în care locuise Michelle.

— De ce vrei să ştii? întrebă Freeman.

— Am nişte întrebări legate de dispariţia unei persoane de-acolo, acum vreo treizeci de ani.

— Păi, Toby e acolo de peste patruzeci de ani, aşa că, dacă a apărut în ziare, cu siguranţă va şti. Freeman îi dădu lui Horatio numărul de telefon şi adăugă: O să-l sun chiar acum să-i spun că-l vei căuta.

— Apreciez, South. Chiar apreciez.

— Ai face bine! Şi să nu uiţi înţelegerea noastră! Exclusivitate! Sau te strangulez.

— Bine.

Horatio puse telefonul în furcă, aşteptă douăzeci de minute, apoi formă numărul.

Un bărbat care se prezentă drept Toby Rucker răspunse

la al doilea apel. Tocmai vorbise cu South Freeman, îi spuse acesta. Horatio îi explică pe scurt ce voia şi Rucker îi promise că va încerca să afle ceva.

Când Horatio închise telefonul, se auzi un zgomot de deasupra. Scoase capul pe geamul dormitorului. Era un elicopter care huruia. Pe măsură ce se îndepărta, Horatio se gândi la Michelle, care era la mii de metri în aer cu un bărbat în care Sean King evident nu avea încredere. Atât de evident, că îi ceruse o favoare specială lui Horatio, pe care acesta i-o acordă.

— Întoarce-te vie, Michelle, murmură el pe sub mustaţă. Mai avem atâtea de vorbit.

Decolaseră frumos şi lin. Cessna Grand Caravan era foarte spaţios şi luxos, cu un singur culoar, cu paisprezece locuri, inclusiv al pilotului şi copilotului. De asemenea, avea toate butonaşele de navigare şi comunicare posibile, o asigurase Champ.

— Când zbori, iei mulţi oameni cu tine?

— Sunt genul mai singuratic. Adăugă grăbit: Îmi place să gândesc aici, în aer.

Michelle se uită înapoi, la scaunele libere.

— Pare o risipă, cu atâta spaţiu disponibil.

— Cine ştie, dacă lucrurile merg foarte bine, poate îmi cumpăr avionul meu personal.

— Nu mi se pare că eşti chiar aşa de materialist.

El ridică din umeri.

— Nici nu sunt. M-am apucat de ştiinţă pentru că îmi place să descifrez lucruri. Dar devine complicat, şi nu mă refer la ştiinţă.

Tăcu brusc.

— Haide, Champ, vorbeşte-mi.

El se uită pe geamul avionului.

— Computerele cuantice au un potenţial enorm de-a face bine, dar şi rău lumii.

— Sunt sigură că şi cel care a inventat bomba atomică îşi făcea aceleaşi griji.

Champ se cutremură.

— Putem schimba subiectul, te rog?

— Bine, arată-mi ce poate să facă avionaşul ăsta vechi.

Champ urcă abrupt, avionul descurcându-se uşor. Apoi ghidă avionul Cessna în picaje controlate, făcând manevre din scurt şi chiar se dădu peste cap. Niciuna dintre aceste scamatorii nu o deranjă pe Michelle; zburase cu aproape orice vehicul cu două aripi, în cele mai dure condiţii.

El arătă cu degetul prin fereastra avionului.

— Infamul Camp Peary. Cam până aici ne putem apropia fără să fim doborâţi.

— Am putea măcar să coborâm puţin?

Coborî avionul la şase sute de metri şi întoarse. Michelle privi topografia, asimilând orice detaliu posibil.

— Deci mai aproape de atât nu se poate?

— Depinde cât de mult te fereşti de riscuri.

— Nu prea mult. Dar bănuiesc că tu da.

— Ciudat, nu şi de când te-am cunoscut.

Trase maneta spre stânga şi reduse viteza. Avionul zbură în linie dreaptă, urmând contururile râului York.

— Mai jos de-atât nu se poate fără să încasăm o rachetă, spuse el.

Michelle văzu docul pentru bărci pe care presupunea că Ian Whitfield îl folosise ca să-şi lanseze barca RIB. Lângă acesta păreau a fi buncărele pe care Sean i le arătase pe harta din satelit. Din aer arătau ca nişte blocuri de beton aliniate. La nord de acestea era braţul acela al râului York, care părea să împartă în două Camp Peary. Şi mai la nord de asta văzu pista uriaşă. Apoi observă cartierele vechi pe care le descrisese South Freeman, apoi o casă veche din cărămidă şi un iaz mic. Şi la sud de Camp Peary se aflau Centrul Naval de Aprovizionare şi Centrul de Armament.

— Se pare că agenţii au ferecat zona asta, spuse ea.

— Da, într-adevăr. Se înclină spre dreapta, zbură spre est peste râul York, rămânând la şase sute de metri, şi apoi trecu pe deasupra uneia dintre cele mai frumoase panorame pe care le văzuse Michelle vreodată.

— E frumos.

— Da, este, zise Champ, holbându-se la ea.

Apoi, brusc, se uită în altă parte.

— Haide, Champ, fata ar trebui să se înroşească.

El privi pe geam.

— L-am luat o dată pe Monk.

— Serios? A vrut să vadă ceva în particular?

— Nu chiar, deşi a vrut să zboare foarte jos pe deasupra râului.

Michelle îşi spuse: „Ca să meargă în recunoaştere. Exact ca mine“.

— Hm, ai vrea să preiei comanda avionului?

Ea trase de manetă înspre ea şi înclină avionul spre stânga, apoi spre dreapta.

— Putem urca puţin?

— Poţi urca până la 2 500 de metri. Doar fă-o încet şi lin.

Ridică nasul avionului şi se menţinu la 2 500 de metri.

— Ce zici de un picaj controlat, cum ai făcut tu?

El o privi puţin agitat.

— Cum? OK, în regulă.

Ea împinse maneta în faţă şi botul avionului se înclină. Apoi şi mai mult. Michelle vedea pământul apropiindu-se de ei îngrozitor de repede. Şi totuşi, menţinu maneta în jos. Deodată, prin faţa ochilor îi trecură crâmpeie din coşmarurile care o bântuiau de aproape trei decenii. Un copil înmărmurit, dar cine era copilul? Ea? Nu putea fi sigură. Şi totuşi, teroarea pe care o simţea era foarte reală.

Plonjau aproape drept în jos. Cu toate acestea, Michelle nu părea să observe altimetrul scăzând vertiginos sau să audă claxonul de avertizare în carlingă. De asemenea, nu păru să-l vadă pe Champ, care trăgea frenetic de manetă, ţipând la ea să-i dea drumul; că avea să prăbuşească avionul. Dar ea nu putea să-şi ia mâinile de pe manetă. Era ca şi cum ar fi fost electrocutată. Pentru a doua oară se auzi spunând: „La revedere, Sean“.

În cele din urmă, ca prin ceaţă, auzi:

— Dă-i drumul!

Michelle privi într-o parte şi îl văzu pe Champ, alb ca varul, forţându-se din răsputeri să tragă înapoi de manetă,

ca să scape din acea spirală a morţii. Michelle îşi smulse mâinile de pe manetă. Champ reuşi să îndrepte avionul şi apoi ateriză cu hurducăituri, cauciucurile ricoşând pe pistă de două ori, înainte să se stabilizeze.

În sfârşit se opriră. Câteva minute, fiecare auzi doar respiraţia încordată a celuilalt. În cele din urmă, Champ o privi.

— Eşti în regulă?

Ea simţi gustul de acid urcându-i din gât.

— Ţinând cont că era aproape să murim amândoi, da, sunt bine.

— Ştiam că alţii încremenesc când preiau manetele. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să te las să preiei comanda.

— Champ, n-ai făcut nimic greşit. Îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău.

Tocmai se îndreptau spre Mercedesul lui Champ, când o motocicletă se apropie de ei. Era Harley-ul lui Horatio Barnes. Bărbatul care o conducea îşi trase casca, şi Sean King spuse:

— O zi frumoasă pentru zbor, nu-i aşa?

— Ce cauţi aici? întrebă ea iritată.

El îi aruncă o cască de rezervă.

— Să mergem.

— Mersi pentru lecţia de zbor, Champ. Mă tem că nu prea am starea necesară să iau prânzul acum.

Se cocoţă pe motocicletă, în spatele lui Sean.

După ce părăsiră terminalul aerian privat şi erau deja de câteva minute pe drum, Michelle îi spuse lui Sean să tragă pe dreapta.

— Ce s-a întâmplat?

— Doar fă-o, îi ceru ea.

El trase pe dreapta şi Michelle fugi după nişte copaci şi vomită.

Reveni un minut mai târziu, albă ca varul şi ştergându-se la gură. Se urcă încet înapoi pe motocicletă.

— Cerul n-a fost prea prietenos cu tine? întrebă el.

— Nu, să zicem că a fost o eroare de pilotaj, spuse ea încet. Deci, ce cauţi pe Harley-ul drag al lui Horatio?

— Am ieşit să dau o tură.

— Şi s-a întâmplat să ajungi chiar la terminalul aerian, chiar când am aterizat noi?

Se răsuci şi spuse furios:

— Aia numeşti tu aterizare? Veneaţi direct cu botul în jos. Am crezut că v-a murit nenorocitul de motor. Aproape că m-am sinucis încercând să ajung la pistă, chiar şi dacă ar fi fost doar ca să te răzuiesc de pe asfalt! Ce naiba s-a întâmplat acolo sus?

— Ceva problemă la motor. Champ a corectat-o. Se simţi îngrozitor pentru că-l minţea, dar s-ar fi simţit şi mai rău dacă i-ar fi spus adevărul. Şi care era adevărul? Că înmărmurise, cât pe ce să se omoare pe ea şi încă o persoană nevinovată?

— Parcă tocmai ai spus că a fost o eroare de pilotaj.

— Las-o baltă, zise ea. Orice aterizare în urma căreia pleci pe propriile picioare este una minunată.

— Iartă-mă pentru că-mi pasă.

— Deci ai umblat cu motocicleta prin toată zona, privindu-ne cum zburăm?

— Ţi-am spus că nu voiam să mergi acolo sus cu tipul ăsta.

— Nu crezi că mă descurc şi singură?

— Ei, pe dracu', nu încerca porcăria aia cu mine. Eu voiam doar să…

Ea îl pocni peste cască.

— Sean?

— Da?

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

Îşi continuară drumul cu motocicleta.

Michelle se agăţă strâns de haina lui Sean. Nu voia să-i dea drumul, pentru nimic în lume. Niciodată nu fusese mai îngrozită în viaţa ei. Iar de data aceasta nu se temea din cauza vreunui duşman extern. Ci de ea însăşi.

CAPITOLUL 73

Sean opri la motelul unde se cazase iniţial Horatio.

— Joan îmi trimite nişte informaţii prin fax, explică el.

Primiră documentele şi conduseră spre un restaurant din zonă.

Stomacul lui Michelle se liniştise suficient ca să comande sandviciuri şi cafea. Îi spuse lui Sean că Monk zburase cu avionul.

În timp ce mâncau, se uitară peste paginile pe care le trimisese Joan prin fax.

— Monk Turing chiar a fost la Wiesbaden, spuse Sean.

— Cum de-au aflat asta aşa de iute?

— Firma lui Joan are o companie afiliată în Frankfurt. L-au urmărit prin intermediul chitanţelor de la cardul de credit. Printre altele, a cumpărat halba aceea de bere pe care i-a dat-o lui Champ. Apoi se uită peste nişte foi de hârtie. E lista pe care-am cerut-o cu prizonieri de război reţinuţi în Camp Peary în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Bine, cum naiba a făcut Joan rost de ea atât de repede?

— Unul dintre directorii executivi este un fost contraamiral şi a condus cândva NSA-ul. A putut să treacă de linia roşie. Şi, oricum, chestiile astea nu mai sunt secrete. Doar putrezesc într-un birou din Pentagon.

Trecură prin lista cu soldaţi germani. Lângă fiecare nume erau trecute data capturării, rangul şi ce se întâmplase cu el.

— Din câte văd, zise Sean, majoritatea au fost eliberaţi la sfârşitul războiului sau au murit în captivitate. Dar nu văd niciun Henry Fox pe listă.

— Stai puţin. Ia uită-te la tipul ăsta. Degetul lui Michelle arătă înspre un spaţiu gol. Nu spune ce s-a întâmplat cu el.

Ea cercetă paginile. Şi e singurul.

Sean citi numele bărbatului:

— Heinrich Fuchs.

— Heinrich Fuchs, repetă Michelle încet. Varianta în engleză ar fi Henry Fox.

Sean se holbă la ea.

— Cred că ai dreptate, şi există şi un motiv.

— Adică?

— Adică pariez tot ce am, oricât ar fi de puţin, că Heinrich Fuchs era un operator naval german şi că a fost şi singurul care a evadat din palisada navală care e acum Camp Peary-ul CIA-ului. De-aia nu scrie ce s-a întâmplat cu el. Marina nu avea să recunoască faptul că a scăpat vreunul.

Michelle trase adânc aer în piept.

— A evadat şi şi-a schimbat numele în Henry Fox?

— Şi s-a mutat la New York, şi-a construit o nouă viaţă, a îmbătrânit şi a ajuns să locuiască în aceeaşi clădire de apartamente ca Monk şi Viggie Turing. Sări în picioare. Haide. Trebuie s-o vedem pe Viggie.

— De ce?

— Horatio spune c-a fost programată. Ei bine, numele Heinrich Fuchs s-ar putea să fie cheia de care are nevoie ca să ne spună mai multe. Sau chiar totul.

Conduseră spre Babbage Town şi se grăbiră spre sala de clasă unde învăţa Viggie. Doar că Viggie nu era acolo.

— A anunţat că e bolnavă, zise învăţătoarea.

— V-a spus în persoană? întrebă Sean.

— Nu, a trimis un bileţel. Era pe biroul meu azi-dimineaţă, când am ajuns.

Câteva minute mai târziu, Sean şi Michelle urcau în goană treptele de la intrarea în cabana Aliciei. Dădură buzna pe uşă şi Michelle strigă:

— Viggie? Viggie!

Se repezi pe scări şi deschise uşa de la dormitorul lui Viggie. Camera era goală şi coborî tropotind înapoi la parter. Ea şi Sean căutară în restul cabanei.

— Nici urmă de ea, zise el, cu vocea uşor panicată.

— Unde naiba e gardianul ei? întrebă Michelle aspru.

Uşa de la cabană se deschise şi Alicia îşi făcu apariţia. Căra un teanc de hârtii şi părea foarte obosită. Păru surprinsă să-i vadă acolo şi apoi le spuse pe un ton dojenitor:

— Bine, am rulat toate combinaţiile posibile ale notelor ăstora nenorocite prin cele mai puternice programe computerizate pe care le avem şi de fiecare dată mi-au rezultat doar bolboroseli. Deci, fie codul depăşeşte capacitatea noastră de a-l descifra, fie nu e deloc un cod, cea de-a doua fiind concluzia spre care mă îndrept vertiginos. Dar am descoperit numele cântecului. E *Shenandoah,* din secolul al XIX-lea. Oricum, ca să vezi, are versuri, nu prea multe, nimic spectaculos, dar are cuvinte. Aşa că mi-a venit ideea genială că poate versurile sunt cheia codului. Le-am analizat cu tot ce avem, în orice combinaţie imaginabilă. Şi ştiţi ce? Tot aiureli erau şi alea.

Ei stăteau doar locului, holbându-se la ea.

— Ce e? spuse ea bănuitoare.

— Unde e Viggie? întrebă Michelle încet.

Alicia se uită la ceas.

— E la şcoală. E la şcoală de la opt dimineaţa.

— Nu e acolo, Alicia, zise Sean. Învăţătoarea a spus că cineva i-a lăsat un bilet pe birou în dimineaţa aceasta, anunţând că Viggie era bolnavă.

Îi privi pe amândoi pătrunzător.

— Am stat trează toată noaptea, încercând să-i dau de cap porcăriei ăsteia. Voi trebuia să aveţi grijă de ea.

— Era bine dis-de-dimineaţă, explică Michelle. A venit la mine puţin înainte de răsăritul soarelui. După care s-a întors în camera ei.

— Şi dup-aia? vru să ştie Alicia.

Sean şi Michelle se priviră unul pe celălalt. Sean spuse pe un ton încurcat:

— Apoi ne-am dus să verificăm nişte piste.

— Şi-aţi lăsat-o singură!? exclamă Alicia. Aţi lăsat-o pe Viggie singură? Din nou!

— Am crezut că eşti aici, explică Michelle.

Alicia azvârli hârtiile în aer.

— Aţi crezut că sunt aici? Cum naiba să fiu aici, când mi-aţi dat mizeria asta să mă ocup de ea? Trase adânc aer în piept de câteva ori. Gardianul ei trebuia s-o însoţească la şcoală. Am cerut altul imediat după ce prostul ălălalt a lăsat-o pe Viggie să se îndepărteze şi aproape să se înece.

Sean o privi curioasă.

— De la cine ai cerut gardianul?

— De la Champ.

— Champ m-a luat la nouă să mergem la avion, zise Michelle.

— Despre ce vorbiţi, ce avion? întrebă Alicia furioasă.

— Linişteşte-te, Alicia. S-ar putea ca Viggie să fi plecat de una singură, spuse Sean.

— Uite ce s-a întâmplat ultima dată când a făcut asta!

— Are dreptate, Sean. O să verific lângă râu.

— O să cer o echipă de securitate care să înceapă să caute pe aici, spuse el.

Plecară amândoi, lăsând-o pe Alicia Chadwick holbându-se neajutorată la teancul de hârtii.

CAPITOLUL 74

Viggie nu era pe râu. Toate ambarcaţiunile se aflau la locul lor. Căutară prin Babbage Town şi n-o găsiră. Biletul lăsat învăţătoarei fusese scris pe un computer. Nimeni nu văzuse cine livrase biletul.

Gardianul care fusese însărcinat s-o păzească pe Viggie povesti că se dusese la cabană în dimineaţa aceea, cu câteva minute înainte de ora opt, dar găsise un bilet pe uşă, care spunea că Viggie era bolnavă şi nu avea să meargă la şcoală în ziua aceea. Aşa că plecase. Le arătă biletul.

Ca şi celălalt, fusese scris pe calculator şi era de nelocalizat.

— Deci oricine ar fi putut s-o facă, constată Sean.

El, Michelle şi Horatio nu se aflau în Babbage Town. Psihologul li se alăturase şi o căuta pe Viggie împreună cu ei. Tocmai scotociseră zona împreună cu şeriful Hayes şi un grup de voluntari şi nu găsiră nici măcar un indiciu referitor la ce i se întâmplase fetei.

În timp ce stăteau acolo, un sedan negru trase lângă ei.

— O, la naiba! exclamă Sean. Nu el. Nu acum.

Agentul special Ventris se dădu jos din maşină şi se îndreptă spre ei.

— Am înţeles că aţi pierdut-o pe fată. Din nou!

— Ce vrei, Ventris? întrebă Sean aspru.

— Vreau să plecaţi de aici. Prezenţa voastră aici este contra-productivă.

— Şi ce anume ai produs tu? În afară de confuzie?

Michelle îşi puse o mână pe umărul lui Sean, temperându-l.

— Păstrează-ţi calmul, Sean, la urma urmei, e un agent federal, murmură ea.

— Mai bine ţi-ai asculta prietena, spuse Ventris, care îi

auzise avertizarea.

— Dacă fata a fost răpită, o s-o găsim. Este una dintre îndatoririle Biroului Federal.

— Moartă sau vie? rosti Sean cu amărăciune.

Ventris se urcă din nou în maşină şi plecă, în vreme ce Sean se uita mânios după el.

— Nenorocitule! strigă el în urma agentului FBI care pleca.

— Bine, cred că trebuie să ne calmăm cu toţii, propuse Horatio.

— Nu vreau să mă calmez, urlă Sean. Vreau să-l snopesc în bătaie pe nenorocitul de agent special Ventris.

— Bine, gândurile violente pot fi pozitive, spuse Horatio stânjenit.

Toţi trei îşi întoarseră capetele spre şosea, pe măsură ce un şir de autocare huruiau înspre ei, oprindu-se la poarta principală şi primind apoi permisiunea să intre.

Sean şi Michelle se grăbiră spre gardianul de acolo.

— Ce se întâmplă?

— Evacuăm Babbage Town, cel puţin pentru moment.

— De ce? întrebă Michelle.

— Două morţi misterioase şi acum dispariţia unei fetiţe. Oamenii care muncesc aici şi familiile lor sunt speriaţi. Sunt transportaţi la Williamsburg până se clarifică lucrurile.

— Cine-a ordonat asta? întrebă Sean.

— De fapt, eu am ordonat asta, răspunse o voce. Se întoarseră cu toţii spre Champ Pollion, care venea cu paşi mari spre ei. Mă puteţi învinovăţi?

— Putem rămâne? întrebă Sean.

— Nu! Nu voi fi responsabil pentru alte persoane rănite.

Se răsuci ca să plece.

— Unde te duci? întrebă Michelle.

— Şi eu plec. Nici măcar descoperirea computerelor cuantice nu merită să plătesc cu viaţa.

CAPITOLUL 75

Două ore mai târziu, Babbage Town era gol, cu excepţia câtorva gardieni. Michelle şi Sean continuară să verifice incinta, căutând vreun indiciu referitor la dispariţia lui Viggie, în timp ce Horatio se dusese în camera lui să-şi strângă lucrurile.

Pe când Sean şi Michelle erau în cabana Aliciei, împachetând de plecare, Merkle Hayes îl sună pe Sean cu veşti care nu-i surprinseră aproape deloc.

— E ca şi cum fetiţa a dispărut de pe faţa pământului. Apoi Hayes făcu un comentariu la care Sean aproape că scăpă telefonul. Chiar şi CIA-ul s-a implicat, dar nici ei n-au putut s-o găsească pe fată.

— CIA-ul!

— Aha. Ian Whitfield a spus că a auzit că Viggie a dispărut şi s-a oferit să trimită resurse ca să ne ajute s-o căutăm. Dar n-au găsit nimic.

— Uau, cine şi-ar fi închipuit că CIA-ul are o inimă aşa de mare! spuse Sean.

Închise şi îşi aruncă telefonul pe pat, dezgustat. Se duse în camera lui Michelle şi îi povesti ce vorbise cu Hayes.

— Trebuie să-l luăm pe Horatio şi s-o ştergem de aici, îi aminti ea. Drept răspuns, Sean se răsuci şi plecă. Unde te duci?

— La doc. Să gândesc. Haide. O să-l luăm pe Horatio imediat.

Străbătură cărare prin pădure spre hangarul de bărci şi se aşezară pe doc.

— Unde ar putea să fie Viggie? întrebă Michelle cu tristeţe în glas. Unde?

Sean privi peste râu.

— Cred că e acolo, spuse el, arătând spre Camp Peary. Cred că e în acelaşi loc unde a fost ucis tatăl ei.

— Şi Whitfield s-a oferit să ne ajute doar de faţadă?

El încuviinţă din cap.

— Deci crezi că e moartă?

— Nu sună prea frumos.

— Dar de ce, Sean? De ce Viggie?

— Pentru că tatăl ei i-a spus anumite lucruri, Michelle. Ea ne-a spus nouă anumite lucruri şi cineva a aflat. Şi n-au vrut să ne mai spună şi altceva.

— Dar cum de ştiau?

— Se pare că niciun secret nu e sigur în Babbage Town şi Camp Peary.

Ea se uită peste râul calm. Calm cel puţin pentru moment.

— Ştiu că sunt de la CIA, Sean. Ştiu asta. Dar să ucidă o fetiţă?

— Glumeşti, nu? În interesul securităţii naţionale şi-ar ucide propriile bunici.

— Oare ce-a aflat Monk Turing, de CIA-ul a vrut să-l omoare? întrebă ea. Şi apoi s-o răpească pe Viggie?

— Nu ştiu destule şi se pare că nu sunt nici suficient de deştept ca să îmi dau seama de asta din puţinul pe care chiar îl cunosc. Dar sunt sigur de un lucru: Monk a fost ucis, la fel şi Len Rivest. Nu cunosc încă motivele, şi s-ar putea să fi fost ucişi de persoane sau organizaţii diferite şi din motive diferite, dar, cu siguranţă, au fost ucişi. Şi Monk Turing cunoştea un bătrân care probabil că a fost prizonier acolo şi care i-a povestit ceva despre locul ăla. Ceva care l-a făcut pe Monk să meargă acolo. Şi să moară.

— Deci Henry Fox a evadat de acolo, dar Monk, nu. Ce ironic.

— Aşa se pare, spuse Sean trist.

— Şi acum, Viggie.

Michelle încercă să se abţină să nu plângă. Sean îşi puse un braţ pe după umerii ei.

— Îmi pare rău, Michelle. De data asta chiar am dat-o în bară.

— Amândoi am lăsat-o singură, Sean, spuse ea. Amândoi.

Sean păru gânditor.

— Am plecat de la cabană azi-dimineaţă pe la şase. Încă era destul de întuneric. Alicia era în Baraca numărul 1, lucrând la cod. Aşa că, practic, oricine ar fi putut să vină şi s-o ia pe Viggie după aceea. Într-o barcă rapidă poţi trece râul spre Camp Peary în câteva minute.

Lacrimile se rostogoliră pe obrajii lui Michelle în timp ce el vorbea.

El îi dădu batista şi ea îşi şterse ochii.

— Şi-acum ce facem? întrebă ea.

El se uită peste râu.

— Acum sar gardul.

Ea se trase de lângă el.

— Ce?

— Este singura soluţie, Michelle. Am dat-o în bară şi-am lăsat-o pe Viggie fără protecţie. Nu pot să stau cu mâinile în sân, fără să nu fac nimic. Trebuie să încerc s-o salvez.

— Bine, când vrei să mergem?

— Tu nu mergi.

— Atunci, nici tu.

— Michelle, nu pot să te las s-o faci. La dracu', s-ar putea să mă înşel. Nu te pot lăsa să-ţi distrugi toată viaţa.

— Ce viaţă, Sean? Uneori, nici măcar nu mai ştiu cine sunt. Singura viaţă de care-mi pasă acum e cea a lui Viggie Turing. Aşa că, dacă ai de gând să sari nenorocitul ăla de gard, la fel o să fac şi eu.

El se holbă la ea, într-un fel mândru de faptul că ea nu voia să-l abandoneze. Şi, într-un fel, temător, pe măsură ce-şi amintea avertizările lui Joan şi ale lui Horatio.

— Sean, spuse ea, zborul CIA ajunge mâine-noapte. Crezi că s-ar putea să încerce s-o scoată pe Viggie de acolo cu avionul? Poate c-o vor ţine în viaţă până atunci.

El nu-i răspunse. Sean privi râul. Oare chiar voia să aibă de-a face cu cei ca Ian Whitfield? Oare chiar voia să se pună cu tipul ăsta? Răspunsul era nu. Şi, bineînţeles, da.

Îi veni brusc o idee. Sări în picioare.

— Haide!

CAPITOLUL 76

Toby Rucker îl sună pe Horatio în timp ce acesta împacheta. Reuşise, îi spuse el psihologului.

— Cam în perioada care te interesează pe tine, s-a găsit o maşină abandonată la vreo oră distanţă de aici, în Smoky Mountains. Pe atunci eram doar un reporter independent, dar după ce-am citit povestea din arhive, mi-o amintesc destul de bine.

— Pe numele cui era înregistrată maşina?

— Un anume William Joyner, sergent în armată. A fost trimis la biroul de recrutare pe care îl aveau aici. Asta se întâmpla prin anii 1970.

— Şi ce s-a întâmplat cu el?

— Nimeni nu ştie, spuse Rucker. Au găsit maşina, dar nu şi pe el. Poliţia locală a investigat, şi armata şi-a trimis şi ea oamenii ei, dar n-au descoperit nimic.

— Joyner era căsătorit?

— Nu. Avea aproape 30 de ani. S-a înrolat în armată la 18. A luptat în Vietnam, a rămas în armată şi se întorsese în Statele Unite cam de şase ani când a dispărut.

— Vreo relaţie romantică? întrebă şovăind Horatio. Vreo iubită?

— Nimic în arhive. De ce, ştii tu altceva?

— Nu, zise Horatio rapid.

— Pot să te întreb de ce te interesează? South nu mi-a spus.

— Să zicem că sunt curios. Deci investigaţia pur şi simplu s-a înfundat?

— Aşa se întâmplă deseori, dacă nu găseşti cadavrul. Poate că Joyner s-a săturat de armată şi a găsit o oportunitate mai bună altundeva şi s-a decis să dezerteze. Se întâmplă.

Horatio îi mulţumi bărbatului şi închise. Se părea că

William Joyner chiar avusese o aventură cu soţia lui Frank Maxwell şi că apoi dispăruse. Corpul lui, presupunând că era mort, nu fusese găsit niciodată. Oare ce văzuse Michelle cu atâţia ani în urmă care s-o fi afectat atât de grav? Horatio ştia că singura persoană de la care putea să obţină aceste răspunsuri era chiar Michelle. Chiar dacă ea îngropase cu mult timp în urmă amintirea, mai ştia şi că subconştientul ei nu avea s-o uite niciodată.

Sean şi Michelle luară nişte unelte din garaj şi le ascunseră într-o geantă. Merseră la conac şi îi explicară gardianului că veniseră după Horatio.

— Trebuie să evacuăm locul, cum a spus Champ.

Gardianul îi lăsă să treacă, iar Michelle şi Sean urcară în goană scările spre ultimul etaj şi apoi pe hol înspre camera în care stătuse iniţial Sean. Pătrunseră în cameră şi se opriră în faţa peretelui unde Viggie calculase că se afla camera secretă, dacă într-adevăr exista.

— Trebuie să existe o uşă pe undeva, dar n-avem timp s-o găsim, spuse Sean.

Izbind peretele cu uneltele, decupară metodic o gaură mare în el. Luminând cu lanterna, Sean se uită înăuntru.

— La naiba!

— Ce e?

— O să vezi, îi răspunse el. Repede!

Sparseră peretele cu şi mai multă vigoare. În curând, treceau printr-o gaură mare şi se holbau la pereţi plini de dispozitive electronice. Pe partea cealaltă a zidului, părea să fie o uşă. Sean arătă spre ea.

— Accesul e din camera cealaltă, cea care a fost ferecată.

O serie de ecrane TV de pe un perete arătau imagini din interiorul tuturor cabanelor.

— Uite Baraca numărul 1, spuse Sean, arătând spre unul dintre ecrane.

— Şi Baraca numărul 2 a lui Champ, adăugă Michelle, arătând spre un alt ecran.

Indică spre nişte monitoare de pe alt perete. Şiruri de

numere se derulau pe toate.

— Înregistrează secret toate informaţiile din computerele din baraca lui Champ! exclamă Sean.

— Deci Len Rivest avea dreptate. Există un spion în Babbage Town, unul electronic, spuse Michelle. Se uită la o lumină roşie care clipea pe un dispozitiv de pe perete. O, la dracu', asta e ceea ce cred eu că e? ţipă ea.

Plonjară prin gaură şi alergară spre scări, în timp ce alarma silenţioasă se înroşise.

— Cum rămâne cu Horatio? strigă Michelle.

Sean se opri brusc, se întoarse şi alergă spre un alt coridor. Bătu cu pumnii în uşa lui Horatio. Când acesta îi deschise, Sean îl apucă şi îl împinse pe coridor.

— De ce alergăm? pufni Horatio.

— Ca să scăpăm de moarte! se răsti Michelle.

Auzind asta, micul psiholog alergă cu o viteză de invidiat.

— Cum ieşim de aici? întrebă Michelle. Intrarea din faţă e păzită.

— Cu barca, răspunse Sean. Haide!

Cei trei se grăbiră spre hangarul pentru bărci, văzând doar vreo doi agenţi de pază pe drum şi niciunul dintre ei nepărând să ştie că descoperiseră camera secretă.

— Sigur alarma aia silenţioasă funcţiona? spuse Michelle.

— Ar trebui să-l sunăm pe şeriful Hayes? sugeră Horatio.

— N-am încredere în nimeni deocamdată, răspunse Sean ferm.

Ajunseră la hangarul pentru bărci şi Sean sparse uşa, smulse cheile de la barca Formula, coborî liftul şi în curând pluteau pe apă, în jos pe York, încet, cu luminile stinse.

— Stai cu ochii-n patru, avertiză Sean.

Michelle părea nedumerită.

— Ce e? întrebă Sean, privind-o de pe locul căpitanului.

— De ce-a venit Viggie la hangarul pentru bărci, s-a urcat într-un caiac şi a vâslit pe râu?

— Ai zis că n-a spus de ce.

— Am mai fost aici o dată şi-am ieşit împreună cu caiacul. A spus că s-a simţit foarte bine. Apoi am făcut pariu cine ajunge acasă prima. Dacă eu câştigam, trebuia să-mi vorbească despre „coduri şi sânge”. Am câştigat, s-a enervat puţin şi a început să cânte cam furioasă melodia la pian, dar a cântat-o.

— Şi?

— Deci de ce s-a întors la râu? întrebă ea din nou.

— E puţin periculos să încercăm să ne dăm seama ce gândea Viggie, Michelle, îi avertiză Horatio.

— De ce am impresia că încerca să-mi spună ceva? De ce am impresia că încerca să mă facă să cobor la doc? Michelle rămase locului, privind peste râu, la Camp Peary. Şi-a mai făcut ceva ciudat. Mi-a spus o poveste ciudată.

— Ce poveste?

— Că ştia că Alan Turing se sinucisese mâncând un măr otrăvit. Mi-a spus că-i amintea de povestea cu Albă-ca-Zăpada. Ştii că regina cea rea se deghizează într-o bătrână, se duce cu barca pe râu şi-o păcăleşte pe Albă-ca-Zăpada să mănânce din mărul otrăvit şi Albă-ca-Zăpada aproape că moare. Aşa cum Viggie aproape c-a murit pe râu. Spunea ceva de genul că acela care ţine mărul este puternic. De ce mi-ar spune asta?

— Nu ştiu, dar cum ne ajută asta? vru să afle Sean.

Michelle exclamă brusc:

— Doamne! Barcă? Măr? Fugi spre pupa bărcii Formula, se aplecă şi se holbă la numele de pe tronson: „The Big Apple”[4] citi ea.

— The Big Apple, adică New York, spuse Sean.

— Nu, adică mărul din Albă-ca-Zăpada, îl corectă Michelle. Haide, trebuie să întoarcem barca asta cu susul în jos.

— De ce? întrebă Horatio.

— Tu ajută-mă! Ajută-mă.

O oră mai târziu, toţi trei stăteau pe scaunele de la pupă holbându-se la ea. Hârtia rulată fusese ascunsă în capătul închis al bărcii, în spatele unor roluri de hârtie igienică de

[4] În rom., Marele Măr; de asemenea, porecla oraşului New York

rezervă, într-un compartiment de depozitare.

— Cu siguranţă c-a venit aici în ziua aia ca să ascundă documentul, zise Michelle. Probabil că voia să-mi dea un alt indiciu sau să-mi aducă documentul, cum a făcut cu celelalte, dacă aş fi rostit cuvintele magice. Doar că n-a mai apucat.

— Şi faptul că a crezut că are nevoie de o ascunzătoare sugerează că îi era frică, adăugă Horatio.

— Ei bine, temerile ei s-au dovedit fondate, nu-i aşa? zise Michelle amărâtă.

— E veche, spuse Sean, ţinând documentul. Din al Doilea Război Mondial. Asta trebuie să-i fi dat Henry Fox, adică Heinrich Fuchs, lui Monk Turing când l-a vizitat în Germania.

— E o hartă, spuse Horatio, studiind-o.

— A proprietăţii Camp Peary sau a ceea ce a fost aceasta când era condusă de marină. Recunosc topografia de pe harta din biroul lui South Freeman, explică Michelle.

Sean arătă spre o linie care mergea de lângă malul râului până în inima facilităţii.

— Singura chestiune e că nu e niciun canal acolo. Probabil că e greşită.

— Nu e greşită, dacă linia nu delimitează un canal de apă, contracara Michelle.

— Atunci, un drum.

Întoarse documentul pe cealaltă parte. Acolo erau scrise iniţialele „H.F“.

— Heinrich Fuchs, spuse Horatio.

— Şi e ceva scris aici, dar e în germană.

— Priviţi acolo, zise Sean, arătând spre alte însemnări făcute cu un alt scris.

— E în engleză, observă Michelle. Poate e scrisul lui Monk Turing. Uite, coordonate, instrucţiuni, de toate.

— Corect, dar spre ce?

Michelle întoarse harta din nou pe faţă.

— Trebuie să fie spre linia aia. Stai puţin. Sean, dacă ai dreptate, Fuchs a evadat din Camp Peary.

— OK.

— Deci, cum a făcut-o?

— Nu ştiu. Bănuiesc că cel mai bine era să ajungă la râu. Dacă mergea pe drum sau chiar doar prin câmpuri şi păduri, câinii puteau să îi ia urma după miros. Pe apă aproape întotdeauna reuşeşti să evadezi, dar trebuie să ajungi mai întâi la ea. Şi sunt sigur că aveau o mulţime de gardieni pe atunci.

— Sunt sigură că da, deasupra, spuse ea.

— Deasupra?

— Sean, s-ar putea ca linia aia să fie un tunel, chiar înspre Camp Peary. Sau, în cazul lui Heinrich Fuchs, un tunel prin care se ieşea din Camp Peary, spre libertate. Tunelele sunt o modalitate destul de populară de a scăpa dintr-o închisoare.

— Dar de ce s-ar chinui Monk atâta ca să obţină o hartă a unui tunel care duce în Camp Peary? A fost ucis.

— Nu l-au ucis în tunel. Trebuie să-l fi prins după ce a ieşit din tunel. S-ar putea ca ei să nu ştie nimic despre el.

— Asta nu ne spune de ce ar risca să meargă în tunel.

— Poate că Fuchs i-a spus despre ceva ce e acolo, interveni Horatio. Ceva care se află în Camp Peary. Ceva, nu ştiu, poate ceva valoros.

— Totul pare o nebunie, Michelle, dar faptul că am descoperit harta ne oferă o soluţie: o modalitate de a intra în Camp Peary.

— Deci chiar crezi că Viggie e acolo?

— Chiar şi dacă nu e, s-ar putea să găsim ceva important. Destul de important ca să-l dăm la schimb pentru Viggie.

— Şi dacă mă înşel, şi ei ştiu despre tunel?

Sean îi privi solemn pe ceilalţi doi în timp ce împacheta cu grijă harta.

— Atunci, mă tem că suntem morţi.

CAPITOLUL 77

Hotărâră să meargă cu barca să ia echipamentul pe care Sean îl comandase pentru asaltul lor asupra Camp Peary. După aceea, Sean îi duse să-l vadă pe South Freeman. Arch, Virginia, nu era pe malul râului, aşa că trebuiră să ancoreze barca într-un debarcader vechi şi să parcurgă cam opt sute de metri pe sol. Sean folosi celularul lui Michelle ca să sune dinainte şi, deşi era târziu, îl găsiră pe South la biroul lui, fumând o ţigară, ca de obicei, degetele zburându-i pe tastatură.

— Fată dispărută în Babbage Town. E peste tot. Chestii fierbinţi. Şi mai bine, e vorba de fiica lui Monk Turing. O să scot o ediţie specială. Faceţi-mi viaţa mai frumoasă şi spuneţi-mi că are ceva de-a face cu agenţii secreţi de peste râu.

— Are ceva de-a face cu o fetiţă care s-ar putea să fie *moartă*, zise Michelle pe un ton sever. Voi, jurnaliştii, vă opriţi vreodată să reflectaţi la asta?

El se opri din tastat, se întoarse pe scaun şi se încruntă la ea.

— Hei, nu am nimic cu copilul ăla. Mă rog s-o găsească teafără şi să facă bine să-l aresteze pe cel care a răpit-o. Dar ştirile sunt ştiri.

Michelle privi în altă parte dezgustată.

— South, zise Sean, ai auzit vreodată cum că ar exista ceva de valoare la Camp Peary? Vreau să spun, mai demult, pe vremea când marina se afla acolo, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial?

— De valoare? Nu, din câte îmi amintesc eu. Cu excepţia vechilor cartiere şi a facilităţilor CIA, sunt doar păduri şi nişte iazuri. De ce?

Sean părea dezamăgit.

— Speram să spui că e vreo comoară îngropată pe-acolo,

ştii tu, dintr-o navă scufundată sau ceva de genu' ăsta.

Freeman zâmbi uşor.

— Ei bine, există o legendă despre asta, dar, crede-mă, sunt doar vrăjeli.

— Spune-ne despre asta, South, îl îndemnă Horatio.

— De ce? Mai mult ca sigur nu puteţi ajunge la ea dacă se află în Camp Peary.

— Fă-ne pe plac, îl rugă Sean.

Freeman se lăsă pe spătarul scaunului şi se linişti înainte să-şi înceapă povestea.

— Ei bine, s-a întâmplat cu mult timp în urmă, în perioada colonială, de fapt.

— Ai putea să treci la subiect? interveni Michelle, nerăbdătoare.

South sări în picioare.

— Hei, doamnă, *nu* trebuie să vă spun nimic!

Sean ridică o mână ca să-i calmeze.

— Când vrei tu, South.

Se aşeză într-un scaun vizavi de Freeman şi se uită la Michelle, care se cocoţă pe marginea biroului şi îl privi rece pe jurnalist.

Freeman părea să se fi potolit, se aşeză la loc şi începu din nou să vorbească:

— Vă amintiţi că v-am pomenit ceva despre caracterul lordului Dunmore?

— Ultimul guvernator regal al Virginiei, da, zise Sean.

— Ei bine, legenda locală spune că britanicii au trimis tone de aur pentru a contribui la finanţarea războiului. Aveau de gând să-l folosească pentru a plăti pentru spioni, pentru mercenarii germani care luptau de partea britanicilor şi, de asemenea, ca să atragă populaţia de partea lor. Şi Dunmore trebuia să-i facă pe indieni să se revolte împotriva americanilor, astfel încât să fie nevoiţi să se lupte şi cu aceştia în timp ce oricum aveau de furcă cu britanicii. Mulţi oameni nu-şi dau seama, dar, pe atunci, majoritatea cetăţenilor schimbau de mai multe ori partea care voiau să câştige. În mare, totul se baza pe cine câştigase ultima mare bătălie şi pe armata care se afla

chiar pe proprietăţile lor. Aşa că aurul pe care, cică, Dunmore îl avea ar fi putut provoca multe daune.

— Dar Dunmore era în Williamsburg, sublinie Sean.

— Dar a fost gonit de armata colonială, contracară Freeman. Şi a trebuit să fugă spre cabana lui de vânătoare, Porto Bello, aceeaşi cabană care, potrivit Registrului Naţional, se află exact în inima Câmp Peary. Se ridică şi arătă spre o hartă. Cam pe aici.

Se aşeză din nou.

— Dacă aurul a ajuns în Porto Bello, ce s-o fi întâmplat cu ea? întrebă Sean şi începu să se plimbe de colo-colo prin încăpere.

— Cine ştie? Dar n-a ajuns acolo, pentru că n-a existat niciodată.

— Eşti sigur de asta? întrebă Sean din partea cealaltă a camerei.

— Să fim puţin realişti. Dacă comoara aia s-ar fi aflat în Camp Peary, cineva ar fi găsit-o şi acel cineva ar fi spus cuiva. Nu poţi păstra un secret ca ăsta.

— Şi dacă nimeni n-a găsit-o încă? replică Sean.

— Mă îndoiesc că Dunmore era suficient de deştept ca să ascundă o grămadă de aur atât de bine încât să nu-l găsească nimeni.

— Camp Peary se întinde pe mii de acri, îi aminti Michelle. Probabil că există unele porţiuni pe care nici marina, nici CIA-ul nu le-au explorat încă.

Freeman părea extrem de neîncrezător.

— Mda, ei bine, şi dacă e să fie, nimeni n-o să ajungă la ea tocmai acum. Aşa că, dacă n-o găsesc agenţii secreţii, n-o s-o găsească nimeni. Corect? Îl privi pe Sean, care se holba la ceva pe perete. Am dreptate? spuse Freeman din nou, mai tare.

Sean se uita ţintă la o bucată de hârtie lipită pe perete.

Michelle părea îngrijorată.

— Sean, ce e?

Sean se răsuci spre ei.

— South, lista cu locuri din Virginia care nu mai există, cea pe care ne-ai arătat-o mai devreme, este exactă? Eşti

sigur?

Freeman se ridică şi se apropie de el.

— Sigur că sunt sigur. Lista a venit chiar din Richmond. Este lista oficială.

— La naiba, asta era! exclamă Sean.

— Adică? strigă Horatio.

Drept răspuns, Sean îşi înfipse un deget pe unul dintre numele de pe lista.

— A existat un ţinut în Virginia care se numea Dunmore.

— Mda, spuse Freeman vesel. Numai că, după ce l-au gonit pe ticălos, i-au schimbat numele. Acum se numeşte ţinutul Shenandoah. O zonă foarte drăguţă.

Sean ieşi în goană, ceilalţi urmându-l. Nu fusese vorba de notele muzicale sau de versuri. Fusese numele cântecului. *Shenandoah*. Asta era cheia.

Freeman fugi spre uşă şi strigă după ei:

— Ce e aşa de important în ţinutul Shenandoah? Tăcu, după care adăugă: Nu uitaţi de înţelegerea noastră. Vreau un nenorocit de Pulitzer! M-aţi auzit?

CAPITOLUL 78

În noaptea următoare, barca se strecură pe râu cu mai puţin de cinci noduri, suficient pentru a se deplasa. Luminile de marş erau aprinse şi o figură solitară se afla la cârmă. Horatio Barnes îşi închise fermoarul de la geacă atunci când vântul care se iscă răci aerul. Valurile împinse de vânt mişcau uşor ambarcaţiunea. Horatio navigase prin golful Chesapeake zeci de ani, aşa că râul York, chiar şi noaptea, nu i se părea prea periculos.

În timp ce îşi sorbea cafeaua dintr-un pahar de plastic, Horatio ştia că el se alesese cu partea cea mai uşoară în noaptea aceea, că trebuia doar să se plimbe pe râu. Dar fără îndoială că ochi umani şi electronici îl urmăreau – atât pe el, cât şi nava. Dar erau ape publice şi, atâta timp cât nu se apropia prea mult de ţărmul opus, CIA-ul nu putea să-l oprească.

Apoi Horatio îşi aminti că cineva trăsese în Sean când acesta se aflase pe teren privat. Se aşeză imediat în scaunul lui de căpitan şi se aplecă înainte. Nu avea de ce să dea nenorociţilor o ţintă prea mare. Apoi gândurile lui se întoarseră la cele două persoane la care ajunsese să ţină foarte mult.

— Aveţi grijă, spuse el, în faţa vântului rece, aspru. Apoi privi spre cer. Şi dacă suntem prinşi, Doamne, poţi să-i faci să ne trimită doar la un penitenciar de minimă securitate?

Pe mal, vizavi de Camp Peary, Sean şi Michelle erau îmbrăcaţi în costumele lor de neopren şi îşi verificau echipamentul.

Sean trase adânc aer în piept.

— Fără greşeli, Michelle. O singură mişcare greşită, şi suntem morţi.

Ea nu-i răspunse.

El îi aruncă o privire.

— Michelle, eşti gata?

De fiecare dată când Michelle auzise această întrebare pusă de el, răspunsul fusese „Da! “Acum, ezită. Imaginile care îi trecură imediat prin minte fură puternice. Şi toate indicau un potenţial dezastru, cum că ar fi să încremenească într-un moment crucial sau să sufere un impuls sinucigaş copleşitor care avea să ducă la moartea ei. Dar mult mai înspăimântătoare era imaginea mentală a lui Sean King mort, pentru că ea făcuse sau nu făcuse ceva.

— Michelle? el o atinse pe braţ şi ea tresări. Hei, eşti bine?

Ea nu-l putu privi în ochi şi începu să tremure.

— Michelle, ce s-a întâmplat?

— Sean, suspină ea. Nu… Nu pot s-o fac. El o strânse şi mai tare de braţ. Îmi pare atât de rău, dar pur şi simplu nu pot să vin cu tine. Ştiu că probabil crezi că sunt cea mai mare laşă din lume. Dar nu e vorba de asta. Nu e. Doar că…

Nici măcar nu putu să-şi încheie propoziţia.

— Opreşte-te! îi spuse el, ferm. Opreşte-te! Eşti cea mai curajoasă persoană pe care-o cunosc. Şi e vina mea. Pentru că n-aveam niciun drept să-ţi permit să faci asta. Niciunul!

Ea îl apucă de umăr.

— Sean, nu te poţi duce, nu singur. Nu poţi. O să… o să te omoare.

Sean se lăsă pe vine şi se jucă cu masca lui, fără s-o privească în ochi.

— Trebuie să mă duc, Michelle. Dintr-o mulţime de motive.

— Dar e prea periculos.

— Aşa cum sunt majoritatea lucrurilor pentru care merită să mori în viaţă. Privi dincolo de râu. Se întâmplă ceva rău acolo. Şi trebuie să aflu ce anume. Şi trebuie să-i pun capăt.

— Sean, te rog, spuse ea, ţinându-se strâns de el.

El îşi puse masca şi îşi pregăti restul echipamentului.

— Dacă nu mă întorc până dimineaţa, contactează-l pe Hayes şi spune-i ce s-a întâmplat. Îi dădu cu blândeţe mâinile la o parte. O să fie bine, Michelle. Ne vedem mai încolo.

Intră în râu şi dispăru. Michelle rămase acolo, pe ţărmul din argilă roşie, privind unduirile apei până suprafaţa acesteia se calmă. Nu se simţise niciodată mai singură ca acum. Şi nu se simţise niciodată mai ruşinată ca acum. Michelle se lăsă încet pe spate pe pământul umed, se uită la cerul înnorat şi simţi cum lacrimile i se preling pe obraji.

În nori, Michelle văzu lucruri, lucruri îngrozitoare întâmplate cu ani în urmă. Luară forma unor creaturi desprinse din coşmarurile pe care le avusese ani de zile şi pe care nu le înţelesese niciodată şi nu sperase niciodată să le poată explica. În formele acelea, văzu o fetiţă, îngrozită la culme, întinzându-se spre cineva, ca să o ajute, dar neprimind niciun ajutor. Fusese o singuratică toată viaţa, în mare parte pentru că nu putea să aibă încredere în nimeni, nu complet. Şi totuşi, un om îi câştigase respectul, încrederea absolută. Îi dovedise lui Michelle că nu avea s-o dezamăgească niciodată şi efectiv sacrificase tot ce avea ca s-o ajute. Iar ea tocmai îl lăsase să intre singur în apele râului York. Să se ducă în ceea ce părea să fie o misiune sinucigaşă. Singur.

Nu putea să permită una ca asta. La naiba cu tot ce se întâmpla în capul ei. Sean nu avea să înfrunte asta fără ea. Dacă aveau să moară, aveau să moară împreună.

Imaginile dintre nori se risipiră brusc, redevenind fâşii cenuşii-albicioase de puf inofensive. Michelle îşi luă echipamentul şi intră în apă.

CAPITOLUL 79

La câţiva centimetri sub suprafaţa râului, Sean se deplasa uşor prin apă, graţie unui propulsor pentru scafandri şi mişcărilor eficiente pe care le făcea cu ajutorul înotătoarelor. Îşi trăgea oxigenul dintr-un rezervor în miniatură prins în partea de jos a feţei. Mai căra cu el şi o pungă impermeabilă, legată de gleznă. Asaltul asupra Camp Peary din noaptea aceasta era mai mult o improvizaţie. Existau un milion de motive pentru care toate lucrurile puteau să meargă prost, şi foarte puţine ca totul să iasă bine.

Revelaţia pe care o avuseseră în legătură cu titlul cântecului *Shenandoah* îl făcea pe Sean să creadă că se afla pe calea cea bună. Ţinutul Shenandoah se numea înainte Dunmore. Era un indiciu subtil, dar, o dată descoperit, arăta într-o singură direcţie: cabana de vânătoare a lui Dunmore din incinta Camp Peary, Porto Bello. Acolo trebuie să se fi dus Monk Turing. Singurul mod în care putea descoperi de ce era să meargă pe acelaşi drum. Drum care îi adusese acestuia moartea.

Ajunse la ţărm, ceva mai departe de locul pe unde ieşise Monk Turing, cu speranţa că plimbarea nocturnă a lui Horatio, cu barca, avea să distragă atenţia securităţii din Camp Peary. Într-o oarecare măsură, Sean se mai baza şi pe faptul că cei din Camp Peary nu se aşteptau ca altcineva să fie atât de prost, încât să încerce să pătrundă pe teritoriul lor atât de curând după ce Turing fusese ucis.

De lanternă nici nu putea fi vorba, aşa că îşi scoase o pereche de ochelari pentru vedere pe timp de noapte din pungă, şi-i puse şi îi activă. Câmpul lui vizual deveni brusc de un verde amorf, dar cel puţin putea distinge câte ceva în absenţa oricărei lumini ambientale.

Sean se târî pe burtă, după ce îşi ascunse unitatea de

propulsie sub un arbust de pe mal. Gardul, punctul fără întoarcere, era chiar în faţă. Sean scoase un dispozitiv mic care făcea un singur lucru: înregistra prezenţa energiei de orice fel. Îl îndreptă spre gard şi aşteptă până apăru o lumină verde. Gardul nu era electrificat, nici nu era înconjurat de senzori de monitorizare.

Sean aflase că perimetrul exterior al Camp Peary era atât de vast, încât CIA nu irosise nici timp, nici bani ca să elaboreze acolo un sistem de securitate bine pus la punct. Apărarea interioară care acoperea fiecare centimetru pătrat al facilităţilor, al zonelor de operaţii şi de instruire era cu totul altă poveste. Era cât se poate de letală. Motiv pentru care Sean se baza pe Heinrich Fuchs, aparent singura persoană care evadase vreodată din ceea ce Sean presupunea că era o palisadă militară federală în toată regula.

Totuşi, în clipa de faţă părea de-a dreptul absurd să-şi pună în joc libertatea, ba chiar viaţa, pe ceva care se întâmplase cu peste şaizeci de ani în urmă. Şi brusc, în timp ce stătea pe solul ud de argilă roşie de pe malul râului York, pregătindu-se să intre într-una dintre cel mai bine păzite facilităţi din Statele Unite, se simţi cuprins de panică. Chiar acum, Sean îşi dorea doar să se întoarcă, să alunece înapoi în apele ademenitoare ale râului şi să se ducă acasă. Totuşi, nu se putea mişca. Era paralizat.

Aproape că ţipă când o simţi. Pe umăr. Apoi auzi vocea cunoscută care îi şopti la ureche, pe un ton calm, liniştitor:

— E în regulă, Sean. Putem s-o facem, zise Michelle.

Se răsuci şi-o văzu îngenunchind lângă el, cu o privire care îi spuse tot ce trebuia să ştie. Drept răspuns, el o strânse de braţ şi dădu din cap. Ce prost fusese să se gândească măcar pentru o secundă că ea nu ar fi fost în stare de asta. La naiba, ea era mai capabilă decât el. De îndată ce starea de panică îl părăsi, Sean trase adânc aer în piept şi apoi înaintă rapid, urmat de Michelle. Se aflau acum chiar în faţa gardului. În timp ce femeia stătea de pază, Sean decupă o bucată din plasa de sârmă. Alunecară prin deschidere împreună cu echipamentul, apoi Sean fixă

secţiunea tăiată la locul ei şi se adânciră în pădure.

Un minut mai târziu îngenunchează şi Sean scoase documentul pe care Heinrich Fuchs i-l dăduse lui Monk Turing. Hârtia era acum plină de alte înscrisuri şi calcule pe care Sean şi Michelle le făcuseră. Trebuiră să rişte şi să aprindă o lanternă ca să se uite la hartă.

Fuchs nu lăsase niciun semn util pe copaci sau un X pe pământ ca să marcheze intrarea în tunel, nu că ar fi supravieţuit de-a lungul anilor, oricum. Cu toate astea, nu trebuiau să se bazeze pe asta mulţumită lui Monk Turing. Pe documentul de la Fuchs, Monk notase cu atenţie instrucţiuni, repere terestre, coordonate şi, prin fiica lui, le lăsase un indiciu important în ceea ce privea ţinta lor. Mai ştia şi că Monk Turing nu-şi riscase viaţa ca să reconstituie cu nesăbuire ruta evadării unui prizonier german. Turing trebuie să fi avut un alt motiv, unul bun. Urmând instrucţiunile lui Turing, se îndreptară spre nord-vest şi ajunseră la un mic luminiş complet înconjurat de mesteceni. Asta era. Sean începu să meargă, dar Michelle îl opri.

— Cât de înalt era Turing? întrebă ea.

— 1,70.

— Eşti cu doisprezece centimetri mai înalt ca el, şopti ea. Lasă-mă pe mine. Aşa că făcu paşi mai mici decât de obicei. Monk Turing trebuie să fi avut o minte extrem de meticuloasă, gândi Sean, pentru că atunci când Michelle încetă să mai meargă în jurul copacilor şi printre arbuşti şi ierburi, ştia că o găsiseră. Se aflau într-o parte a pădurii care părea să nu fi văzut picior de om vreme de zeci de ani, dacă nu de secole întregi; şi totuşi, dacă ştiai ce ştia Sean, lucrurile nu stăteau chiar aşa.

Îngenunche şi atinse litera cu mâna. Fusese făcută cu un lujer lung de kudzu rupt de pe unul dintre copaci şi aşezat pe pământ.

Nu un „X“ marca locul; ci litera „V“. V, ştia Sean, de la Viggie, fiindcă Monk notase asta şi pe document. Cei doi îşi vârâră mâinile sub ceea ce părea a fi un strat gros de frunze. Totuşi, degetele lor găsiră într-un final marginea

scândurii învechite şi traseră. Un pătrat de lemn de 1,20 x 1,20 m se ridică, dând la iveală intrarea în tunel.

Se strecurară prin deschizătură şi apoi dădură drumul marginilor, sărind şi aterizând pe podeaua de pământ a tunelului. Cocoţată pe umerii lui Sean, Michelle se întinse şi acoperi din nou intrarea.

În timp ce făcea asta, Michelle observă o bucată de frânghie încercuind scândura care marca intrarea în tunel.

— Probabil că Monk a pus o frânghie aici înainte să intre în tunel, zise ea, arătându-i-o lui Sean. Avea nevoie de ea ca să iasă. Trapa e prea departe de pământ.

— Şi eu am adus nişte frânghie, spuse el. La ieşire, te ridic şi poţi să legi frânghia acolo sus. Şi eu o s-o folosesc ca să ies de aici.

După ce puseră trapa la loc, riscară şi îşi aprinseră luminile. Pe măsură ce înaintau, peretele tunelului se înclina, forţându-i pe cei mai înalţi să se aplece în timp ce mergeau. Pereţii erau din argilă roşie solidă, uscată şi fermă. La fiecare şaizeci de centimetri, erau scânduri putrezite fixate în tavan, cât şi sprijinite pe pereţi.

— Nu cred c-ar trece o inspecţie standard de siguranţă într-o mină, constată Michelle puţin neliniştită. Crezi că l-a construit singur? Vreau să spun că e multă treabă pentru un singur om.

— Cred că l-au ajutat şi alţi prizonieri, dar că el a fost singurul care l-a folosit efectiv.

— De ce?

— Cred că ceilalţi prizonieri au fost eliberaţi după ce s-a încheiat războiul în Europa, poate cam pe când a fost finalizat tunelul. Dar Fuchs nu.

— De ce nu?

— La fel ca Horatio, am citit şi eu nişte lucrări de istorie. Dacă Heinrich Fuchs a fost un operator de semnale pe nava lui, codul Enigma trebuie să-i fi fost familiar. Pe atunci, Aliaţii nu eliberau niciun prizonier care cunoştea codul ăla. I-au ţinut ca să exploateze informaţiile respective şi ca să nu-i lase să se întoarcă în Germania.

— Dar Germania fusese înfrântă.

— Corect, dar mai erau o grămadă de naziști și de ofițeri germani de rang înalt în toată lumea. Ultimul lucru pe care voiau să-l facă Aliații era să le trimită înapoi în Germania operatori de cod care i-ar fi putut ajuta pe naziști să dezvolte o altă rețea de comunicații.

— Ceea ce demonstrează că puțină istorie poate fi foarte utilă în viața de zi cu zi.

— Întotdeauna am crezut asta. Bine, haide, la treabă!

CAPITOLUL 80

Boeingul 767 avea motoare puternice şi alte capacităţi îmbunătăţite necesare pentru călătorii lungi peste ocean. Avionul uriaş se înclină spre stânga şi ajunse în Statele Unite, trecând peste Norfolk, Virginia, şi continuându-şi coborârea spre destinaţia finală. Avionul 767 nu aparţinea nici unei companii aeriene comerciale naţionale sau internaţionale. Nu era deţinut de nicio companie, persoană fizică sau de Armata Statelor Unite. În mod normal, dacă un astfel de aparat de zbor ar fi trecut prin spaţiul aerian al SUA, pe deasupra uneia dintre cele mai importante instalaţii militare pe care le deţinea America, ar fi pornit avioane de luptă din Norfolk, care l-ar fi interceptat în aer. Totuşi, nu se declanşase nicio alarmă şi niciun pilot al marinei nu dăduse fuga spre avionul lor, fiindcă această aeronavă avea autorizaţie de la cele mai înalte niveluri de comandă ca să zboare oriunde voia în Statele Unite. Boeingul 767 îşi continuă drumul, aşa cum făcuse în fiecare sâmbătă la ora aceasta de cel puţin doi ani. În mai puţin de treizeci de minute, piloţii aveau să activeze trenurile de aterizare după ce vor fi setat aripile pentru coborârea finală pe o pistă plătită în întregime de contribuabilul american, o fâşie lungă de beton pe care efectiv niciun cetăţean al SUA nu avea să pună vreodată piciorul.

Sean şi Michelle ajunseră la capătul tunelului şi ascultară să vadă dacă se aude vreun sunet de cealaltă parte a peretelui la care se uitau, la nici 15 centimetri deasupra capetelor lor. Tocmai trecuseră de unele dintre cele mai complicate sisteme de apărare din America.

Dacă ar fi fost deasupra pământului, detaliile sistemului de securitate i-ar fi ucis sau prins deja.

Punându-şi mâinile pe tavan, împinseră constant, cu atenţia încordată, pregătiţi să fugă dacă vreun zgomot le semnaliza prezenţa altora. Era linişte, tavanul fu dat la o parte şi ei se căţărară ajungând într-o cameră pe care o luminară cu lanternele. Pereţii erau din cărămidă, aerul umed şi mirosea urât.

— E ca şi cum ne-am fi întors în timp, şopti Michelle, privind cărămida veche, scândurile putrezite şi o podea de pământ.

— Bine-ai venit în Porto Bello, spuse Sean. Marina trebuie să fi folosit locul ăsta ca să-i ţină pe Fuchs şi pe ceilalţi prizonieri de război. Şi germanii au reuşit să sape un tunel chiar pe sub nasul marinei.

Într-unul dintre colţuri, o parte din cărămidă se dărâmase şi căzuse grămadă pe pământ.

— Nu prea liniştitor, constată Michelle, uitându-se la cărămizile căzute. Tot locul ăsta s-ar putea dărâma peste noi în orice clipă.

Sean ridică una dintre cărămizi.

— A rezistat peste două sute de ani. Ar trebui să mai reziste o oră.

Sean lumină podeaua. Pământul fusese deranjat.

— Monk Turing, sau cel puţin aşa sper, spuse el.

— Deci unde e aurul? întrebă Michelle.

— Încă n-am percheziţionat locul, îi aminti Sean.

— Mă interesează mai degrabă s-o găsesc pe Viggie, decât comoara.

Sean se uită la ceas.

— Trebuie să ne grăbim. Avionul va ateriza curând.

După ce verificară pivniţa, urcară scările. Etajul principal era gol-goluţ, fără nici măcar un obiect de mobilier. Şi totuşi, pe ici-colo, semnele eleganţei de altădată se puteau observa la tâmplărie, la şemineu, la poliţa frumos sculptată şi la creasta coroanei britanice încrustată în perete, deasupra uşii de la intrare. Trecerea timpului redusese impactul. Cu toate acestea, încă îi făcu să privească în jur cu o oarecare uimire, pe măsură ce picioarele lor călcau pe scânduri care erau acolo încă de

pe vremea când Washington, Jefferson şi Adams luptau pentru independenţa americană.

Evident, locul ăsta dărăpănat nu era folosit de CIA. De îndată ce se uitară printr-o crăpătură a unei ferestre frontale, îşi dădură seama de ce. Nu era mai nimic acolo. Singurul lucru din apropiere era un afluent mic.

Sean arătă înspre el.

— Canalul râului York, spuse el. Heinrich Fuchs şi ceilalţi prizonieri au urmat evident linia canalului când au săpat tunelul, gândindu-se, aşa cum s-a şi întâmplat până la urmă, că avea să ducă spre York şi spre libertate.

Canalul era foarte important şi pentru planul lui Sean şi al lui Michelle, pentru că trecea pe lângă capătul pistei.

Căutară prin casă ca să se asigure că Viggie nu era acolo. Nu găsiră nici vreo comoară. După aceea, ieşiră din vechea cabană şi se îndreptară spre apă. Michelle privi înapoi la casa întunecată. Se afla pe un petic neted de pământ fără niciun copac masiv în faţa ei. Avea un acoperiş plat, şindrilele acoperind treimea de sus a structurii, unde se afla un şir de ferestre ascuţite. Un singur coş de fum se ridica aproape din centrul cabanei. Casa era în întregime din cărămidă, cu excepţia unei verande mici din lemn care se înclina riscant.

— Am văzut locul ăsta din aer, când zburam cu Champ, spuse ea.

Sean dădu din cap.

— Sunt sigur că de-asta a zburat Monk cu Champ. Voia să vadă dacă Porto Bello era locuit şi ce altceva mai era prin jur.

Un minut mai târziu, alunecară în canal şi se îndreptau spre est, parcurgând în sens invers drumul pe care veniseră prin tunel. Până acum, nu remarcară niciun semn al prezenţei unei alte fiinţe umane. Totuşi, amândoi ştiau că acest lucru se putea schimba instantaneu şi că următoarea persoană pe care aveau s-o vadă mai mult ca sigur avea să aibă o puşcă şi să dorească să-i ucidă.

CAPITOLUL 81

Avionul, cu luminile stinse, trecu razant peste şirul de copaci de la periferia Babbage Town, peste râul York, pe deasupra gardului de securitate şi atinse suprafaţa dură a pistei de trei kilometri, apoi se opri complet cu mult înainte să se termine lungimea pistei.

Avionul se deplasă până la capătul pistei şi piloţii îl întoarseră pe fâşia lată de beton. Un autobuz, un Hummer şi un camion de marfă aşteptau deja acolo. Motoarele fură oprite şi uşa de la pupa avionului se deschise; fură aduse scări portabile şi câţiva oameni începură să coboare. Uşa de la cala avionului era deschisă şi camionul dădu cu spatele spre ea.

Sean şi Michelle se târâră pe burtă până la un gard de sârmă care înconjura zona cu pista. Cu ajutorul ochelarilor pentru vedere pe timp de noapte urmăriră întreaga activitate. De asemenea, Sean înregistra tot ce se întâmpla folosind o cameră video specială care avea să le furnizeze nişte imagini surprinzător de exacte, în pofida lipsei de lumină. Michelle tresări când primul om îmbrăcat într-un costum de afaceri şi purtând un *kaffiya* arab tradiţional pe cap coborî din avion. Fu urmat de alţi doisprezece, toţi în veşminte asemănătoare.

Michelle arătă spre partea din spate a avionului. Sean tresări când văzu marfa pe care o descărcau. Pe lângă bagaje erau grămezi de baloturi negre din plastic.

O privi alarmat pe Michelle şi şopti:

— La naiba! Aia e ce cred eu că e?

Între timp, un Range Rover trase lângă autobuzul mic de pasageri şi cineva coborî din el.

Când văzu cine era, Sean încremeni.

Valerie Messaline era îmbrăcată într-un costum bej. Se duse spre arabi şi începu să discute cu ei. Sean observă că

în jurul gâtului avea ceea ce părea a fi o legitimaţie de acces. Era agent CIA. Şi o actriţă de zile mari; îl făcuse să creadă fiecare cuvinţel din povestea ei tristă.

Michelle observă cât de uimit era şi spuse încet:

— Valerie?

El dădu din cap prosteşte.

Valerie continuă să vorbească cu acelaşi arab câteva minute, în timp ce toţi ceilalţi bărbaţi erau conduşi la autobuz, cu bagajele lor. Din când în când, Valerie şi arabul aruncau câte-o privire la marfa care era descărcată din cala avionului. O dată, Valerie şi arabul se duseseră spre unul dintre baloturi, îl atinseră şi râseră de ceva ce spusese omul.

Un minut mai târziu, Valerie şi arabul se urcară în Range Rover şi urmăriră autobuzul de pasageri, probabil spre complexul din apropiere care apărea pe harta din satelit.

Marfa fiind descărcată, toţi bărbaţii, mai puţin doi, se urcară în Hummer şi plecară. Bărbaţii care rămaseră se suiră în camionul de marfă, şi acesta plecă, la rândul lui. În timp ce Hummerul urma drumul pe care apucase autobuzul de pasageri cu arabii, camionul o luă în direcţia opusă, direct spre locul unde se ascundeau Sean şi Michelle, lângă poarta ferecată cu lanţ.

— Înapoi, şopti el.

Se lăsară pe spate, la pământ.

Camionul se opri la poartă. Unul dintre bărbaţi coborî, o descuie, apoi camionul trecu, urmat de bărbat. Acesta încuie poarta şi se sui înapoi în camion.

Michelle îşi dădu jos rucsacul şi se întoarse spre Sean.

— Întoarce-te în Babbage Town, ia legătura cu Merkle Hayes şi arată-i înregistrarea. Apoi aşteaptă să primeşti veşti de la mine.

El se uită nedumerit la ea.

— Să aştept să primesc veşti de la tine? Unde te duci?

— Înregistrarea video nu e de-ajuns, spuse ea. Trebuie să ne asigurăm ce e în baloturile alea.

Înainte ca el să poată spune ceva sau măcar să apuce s-o

prindă de braţ, ea ţâşni înainte, se apropie de camion prin spate, se aruncă sub el, se prinse cu braţele şi picioarele de metalul de dedesubtul camionului şi se ţinu bine în timp ce acesta se îndepărtă.

Sean era atât de uimit că nici măcar nu se putea mişca. Nu-i venea să creadă ce se întâmpla.

În timp ce partenera lui dispărea în noapte, Sean rămase singur exact în mijlocul celei mai secrete facilităţi CIA şi se întrebă la modul serios dacă nu cumva îl păştea un infarct. În cele din urmă, se calmă puţin, deşi nici el nu ştia cum. Puse rucsacul lui Michelle în al lui şi începu să se târască pe burtă spre vechiul Porto Bello. Pe apă era la mai puţin de cinci sute de metri distanţă. Putea la fel de bine să fi fost la cinci sute de kilometri.

Sean nu era singurul care se întreba de ce Michelle o făcuse. Chiar şi ea începuse să se îndoiască de decizia ei, şi nu o singură dată fu pe punctul de a-şi da drumul pe pământ, de a privi camionul trecând peste ea şi de a sprinta înapoi spre Sean. Totuşi, din anumite motive, continuă să se ţină de el.

Începu să audă şi alte zgomote în afară de huruitul camionului. Probabil că se apropiau de poarta principală, îşi spuse ea, pe măsură ce camionul încetini şi apoi se opri complet. Se panică pentru o clipă. Oare aveau să percheziţioneze camionul înainte să plece din Camp Peary? Apoi îşi dădu seama că nimeni nici măcar n-o să clipească spre vehicul. Avea dreptate; scârţâitul porţilor de securitate motorizate îi ajunse la urechi şi camionul porni din nou la drum, părăsind complexul Camp Peary.

Ieşiră pe o stradă şi camionul prinse viteză. Braţele şi picioarele începură să-i obosească, dar nu avea altă opţiune decât să se ţină de metal. Dacă şi-ar fi dat drumul acum, la viteza cu care se deplasau, s-ar fi ales cel puţin cu capul spart. După un minut, văzu roţile altor maşini trecând pe lângă ei.

După o vreme, camionul ieşi de pe drum şi intră pe o alee din pietriş. Pietrişul se transformă curând în asfalt şi, cinci minute mai târziu, vehiculul se opri. Uşile se

deschiseră şi Michelle văzu două perechi de picioare coborând din cabina camionului şi îndepărtându-se. Când nu mai auziră paşi, îşi dădu drumul, se lăsă încet la pământ şi se rostogoli spre partea opusă celei în care plecaseră bărbaţii.

Privi în jur. Dintr-un oarecare motiv, zona îi părea cunoscută, chiar dacă era foarte întuneric, şi cea mai mare parte din ceea ce vedea nu era clar.

Michelle îi auzi întorcându-se şi, folosind camionul ca acoperire, fugi în spatele unei clădiri mici pe care tocmai o zărise. Luă colţul, se opri şi apoi riscă şi aruncă o privire. I se puse un nod în gât. Acum, Michelle ştia exact unde se afla.

CAPITOLUL 82

Sean ajunse pe terenul din faţa cabanei Porto Bello fără să fie văzut. Se târî pe scările frontale putrezite şi nu avu timp să reacţioneze când scândura se rupse sub el. Sean simţi cum cade; piciorul i se lovi de ceva ascuţit şi, fără să vrea, ţipă de durere. Înmărmuri pe măsură ce ţipătul lui păru să plutească în aer şi apoi să cadă ca o cascadă peste tot locul ăla nenorocit.

Să fie oare o sirenă? Să fie oare paşi care aleargă spre el? Sau lătratul ascuţit al unui câine? Nu, erau produsele groazei lui. Se chinui să se elibereze dintre dărâmăturile verandei frontale, înjurându-l încet pe guvernatorul regal pentru că alesese un lemn de proastă calitate, şi nu cărămidă trainică. Se aplecă şi simţi cum îi curge sângele dintr-o tăietură adâncă din coapsă.

Şchiopătă înspre casă şi se grăbi spre pivniţă. Acolo se împiedică de nişte moloz şi se lovi de perete, dărâmând chiar o cărămidă la impact. Înjurând, se ridică în genunchi şi îşi frecă palmele julite. La acelaşi nivel cu peretele fundaţiei zări o gaură mică lăsată de cărămida care picase. Lumină locul şi observă ceva. Era ceva în spatele zidului fundaţiei, din câte vedea el…

— La naiba!

Sean apucă o bucată de lemn ruptă şi o vârî în deschizătură, mişcând-o tot mai tare şi mai tare, până se desprinse mortarul. Îşi băgă mâna şi scoase obiectul, julindu-şi mâinile.

O monedă din aur solid. Mai săpă şi scoase o piatră mică, dură. O scutură de pământ şi o lumină. Piatra era un smarald strălucitor.

Continuă să sape şi văzu ceea ce părea a fi un lingou de aur şi apoi alte monede de aur. Era comoara lordului Dunmore şi nu era doar aur. O găsise şi, pesemne, la fel

făcuse şi Monk Turing.

Asta îi spusese Heinrich Fuchs lui Monk ca să-l ajute să se întoarcă în Germania. Sean îşi dădu seama că era mai mult decât o comoară de rege acolo. South Freeman se înşelase. Dunmore fusese îndeajuns de deştept ca să păstreze comoara nedescoperită în toţi aceşti ani, folosind un perete de fundaţie fals. Până apăruse un prizonier de război german cu iniţiativă, care încerca să-şi sape drumul spre libertate.

Când Sean îşi privi mâinile, elucidă un alt mister. Şi acesta avea de-a face tot cu Monk Turing. Zâmbi triumfător, sentiment întrerupt de un zgomot.

Paşi alergând. Paşi alergând spre casă. De data aceasta nu era doar imaginaţia lui; era real.

Apucă nişte cărămizi şi le vârî în gaura din perete ca să acopere comoara, îşi puse moneda de aur şi smaraldul în geantă, alergă spre partea de podea de deasupra tunelului şi o dădu la o parte. Puse câteva cărămizi deasupra capacului de lemn, îl trecu parţial peste gaură, coborî prin ea, se întinse din nou şi trase capacul greu peste intrarea în tunel.

Apoi o luă la fugă, în ciuda piciorului rănit.

Când ajunse la celălalt capăt al tunelului, îşi dădu seama că dăduse de necaz. Se holbă la ieşirea din tunel care se afla la un metru deasupra lui. Chiar dacă ar fi putut să sară până acolo rănit cum era, tot nu avea de ce să se apuce. Michelle se suise pe umerii lui ca să pună la loc capacul. Planul lor de ieşire o implica pe Michelle, legând o frânghie pe care s-o folosească el ca să se caţere.

„Stai puţin.” Dacă avea dreptate, şi Heinrich Fuchs evadase singur, cum o făcuse? Se lăsă în genunchi lângă o scândură căzută pe lângă care trecuseră la intrare. Reuşi să împingă scândura din cale şi dădu frenetic la o parte pământul, până ieşi la iveală o scară simplă. Probabil că rămăsese acolo, nemişcată, de când evadase Fuchs, cu ani în urmă, până când o scândură căzută o acoperise, împreună cu praful multor decenii.

Ridică scara şi o fixă de partea de sus a intrării în tunel.

La fel ca Monk Turing, Heinrich Fuchs fusese la rândul lui un bărbat minuţios. Se potrivea perfect într-o lespede de lemn de sub intrarea în tunel. Îşi aruncă rucsacul pe spate, apucă scara şi se căţără cât de repede putu. Împinse la o parte capacul, ieşi şi apoi trase scara cu el. Apoi se opri. Dacă Michelle nu ieşise din Camp Peary cu camionul, s-ar putea să aibă nevoie de scară ca să scape prin tunel. Gândul îi fu izgonit din minte în clipa următoare, când auzi zgomote. Erau alţi oameni în tunel acum. Michelle nu avea să iasă pe acolo. Aruncă scara în pădure.

Sean acoperi la loc intrarea în tunel, se răsuci şi începu să numere paşi înapoi spre luminiş, pe când începu să plouă uşor. Acum auzea zgomote îngrijorătoare din toate direcţiile. Luminile proiectoarelor spintecau cerul negru ca un cuţit. La naiba! Se aruncă la pământ, căutând prin rucsac.

Câteva secunde mai târziu, bărbatul aproape că îl călcă. Sean văzu MP5-ul, faţa pictată cu negru, ochii care începură să se rotească în direcţia lui. Trase şi bărbatul înlemni şi căzu la pământ. Sean puse pistolul cu şocuri electrice înapoi în geantă, îi luă centura cu armă şi o verifică. Un pistol, cătuşe, baston şi ceva care chiar îi era de folos lui Sean: două grenade. Puse centura în rucsac, dar păstră una din grenade afară, stând pe vine în pădure.

Ca să ajungă la echipament, trebuia să o ia spre dreapta. Din păcate, sunetele pe care le auzea veneau din direcţia aceea. Sean ridică una dintre grenade, trase cuiul şi o azvârli cât putu de departe spre stânga. Se lăsă la pământ, îşi acoperi urechile. Cinci secunde mai târziu, tot Camp Peary se trezi la viaţă, când explozia bubui în noapte.

Sean auzi strigăte şi paşi alergând. Şi totuşi, aşteptă. Zece secunde, douăzeci de secunde. Un minut. Apoi sări în picioare şi fugi.

Două minute mai târziu, trecuse prin gard şi îşi găsise unitatea de propulsare. O lăsă pe a lui Michelle, în cazul în care reuşea să se întoarcă până acolo.

Sean auzi o barcă, cu motoarele la maximum, venind dinspre sud. Nu aşteptă să vadă ce era. Îşi băgă duza de la

rezervorul de oxigen în gură şi plonjă sub apă. Coborî destul de mult ca să evite elicea bărcii, îşi porni unitatea de propulsare şi traversă râul York, ieşind pe partea cealaltă, cam la două sute de metri de hangarul pentru bărci. Fusese o călătorie epuizantă, dar nu avea timp să se odihnească. Se avântă în pădure, apucă o geantă pe care o ascunseseră acolo mai devreme, îşi dădu jos costumul de neopren şi se schimbă în haine obişnuite, îşi puse majoritatea lucrurilor în geantă şi o ascunse la loc sub un arbust. Camera lui video avea o funcţie de copiere, aşa că aşteptă câteva momente ca să copieze înregistrarea pe care o făcuse pe un alt stick digital. Apoi Sean fugi prin pădure spre Babbage Town. Cumva, nu ştia cum anume, trebuia s-o găsească pe Michelle înainte să fie prea târziu.

CAPITOLUL 83

Avionul mic fu încărcat cu marfa din camion. Era destul de spaţios cu scaunele scoase. Champ Pollion se urcă în cabină şi pregăti avionul Cessna pentru decolare. Chiar şi cu ploaia care începuse să se înteţească şi cu vântul care tot sufla mai tare, se gândi că n-ar trebui să fie vreo problemă ca să se încadreze în timp. Bărbaţii terminară de încărcat marfa în avion, dar, fără să vadă Champ, lăsară câteva baloturi mari în camion. Plecară şi dispărură rapid în întuneric.

Champ trecu prompt prin lista de verificări dinainte de decolare şi apăsă un buton; elicele se treziră zgomotos la viaţă. Champ tocmai îşi pusese căştile, când uşa fu deschisă brusc şi Michelle îşi vârî capul pe ea.

— Hei, Champ, mai e loc pentru o persoană?

El o privi câteva secunde, ca şi când n-avea cum să fie reală. Un moment mai târziu, îşi duse mâna spre curea, dar pumnul lui Michelle fu mai rapid. Lovitura îl trânti pe Champ în lateral pe scaun, cu sângele ţâşnindu-i din nas.

Se rostogoli pe scaunul copilotului şi apoi afară, pe cealaltă uşă. Michelle sări peste scaun după el.

Champ căzu la pământ şi Michelle se puse imediat peste el. Când încercă să se ridice, îi trase o lovitură brutală în tâmplă, care îl trânti din nou la pământ. El îşi întinse piciorul şi-i puse piedică. Michelle se lovi de avion. Cessna vibra cu motorul pornit.

Champ reuşi să-şi scoată arma, dar lovitura bine ţintită a lui Michelle i-o zbură din mână. O secundă mai târziu, el îi trase un pumn în coaste, şi Michelle urlă de durere. În clipa următoare, un picior îi urmă pumnului şi, pusă la pământ, Michelle îşi dădu seama că era o luptă serioasă, dar se ridică la fel de rapid.

Cei doi stăteau faţă în faţă, avionul huruind pe fundal.

— Ce naiba cauţi aici? ţipă Champ.

— Fac o arestare civilă, îi strigă Michelle, privind dincolo de el, căutând o breşă.

— Habar n-ai ce faci.

— Eu! De când un fizician respectat s-a transformat într-un dealer de droguri pentru CIA? Asta e în baloturi, nu-i aşa? Droguri?

— Michelle, nu înţelegi ce se întâmplă aici.

— Atunci, explică-mi.

— N-am cum, şi nu vreau să te rănesc.

— Să mă răneşti! Cum rămâne cu Monk Turing? Len Rivest?

— Încerc doar să-mi fac slujba. Trebuie să mă crezi.

— Îmi pare rău, Champ, tocmai mi-am pierdut orice dram de încredere în tine.

În timp ce vorbea, ea se îndrepta spre el. Acum, Michelle se răsuci şi îl lovi peste cap, aruncându-l pe bărbat în spate. Totuşi, înainte să poată lovi din nou, acesta îşi reveni şi-o nimeri cu piciorul în umăr, trântind-o la pământ, în şezut. Ea sări în picioare şi evită o altă lovitură, reuşind să se ferească, aplecându-se sub lovitura lui, şi îl izbi cu forţă în rinichi. Uimitor, nu-l doborî. Se împiedică în spate, respirând greu, dar cu apărarea încă intactă.

— Eşti bun, îi strigă ea peste zgomotul scos de motor.

— Poate că nu la fel de bun ca tine, recunoscu el. Privi peste umăr. Michelle, trebuie să ieşi de aici.

— De ce? Ca să poţi zbura cu drogurile?

— Nu comit nicio infracţiune. Trebuie să mă crezi.

— Ţi-am spus, nu.

Făcu un salt înainte şi îl lovi cu piciorul peste piept. El căzu pe spate şi, din nefericire, ajunse chiar lângă pistolul lui. Apucă pistolul, ţinti şi…

Michelle plonjă în carlingă şi trânti uşa, exact când pistolul lui Champ se descărcă nimerind în geam. Michelle privi frenetic la controale. Îl urmărise pe Champ trecând prin lista sa de verificări când zburaseră împreună. Acum, pasiunea ei pentru detaliu îşi arăta roadele. Decuplă frâna

de picior, apăsă acceleraţia înainte şi Cessna alunecă înainte.

Un alt glonţ zbură prin carlingă şi, de data asta, Michelle nu reuşi să se ferească. Mârâi de durere, când glonţul muşcă din braţul ei, lăsând în urma lui o cută sângeroasă înainte să iasă pe fereastra opusă. Împinse puternic acceleraţia şi Cessna prinse viteză, şuierând pe beton, spre pista principală. Champ sprintă după ea, cu arma fluturându-i în mână. Mai trase un foc spre coada avionului, dar rată.

— Opreşte-te! ţipă el. Nu ştii ce faci. Opreşte-te!

Michelle nu avea nicio intenţie de a decola. Acceleră în continuare şi, în acelaşi timp, se lăsă pe pedala din dreapta, avionul virând la 180 de grade. Champ se opri brusc, pe când avionul se întorcea direct spre el. Îşi ridică pistolul ca să tragă, dar, în schimb, se răsuci şi fugi. Chiar dacă era foarte rapid, Michelle trebui să frâneze ca să nu dea peste el. În timp ce avionul ajunse lângă el, ţipă şi se aruncă în lateral, rostogolindu-se de-a lungul unui zid şi izbindu-se de nişte canistre de benzină.

Michelle tăie acceleraţia, cuplă frâna, sări din avion şi alergă spre el. Nu aşteptă ca Champ să încerce să se ridice. Se lansă asupra lui cam pe la jumătatea înălţimii şi aterizâ peste el, lovindu-l cu cotul în ceafă. Champ mormăi, apoi ochii i se închiseră şi corpul îi amorţi.

— Nici să nu te gândeşti să mori, Champ, spuse ea furios, în timp ce îl rostogoli şi-i verifică pulsul. Te-aşteaptă închisoarea, geniu ciudat şi prost ce eşti.

Respiraţia îi era constantă şi pulsul stabil şi avea, fără îndoială, să se trezească curând cu o durere de cap monstruoasă şi cu o dorinţă copleşitoare de a-şi chema avocatul. Privi în jur, văzu un cablu care atârna pe peretele exterior al unei magazii, îl luă şi îl legă pe Champ.

Îi căută prin buzunare, îi găsi celularul şi cheile de la maşină şi fugi înapoi spre avion. Trântind uşa de perete, se urcă în el, opri motorul, înfipse una dintre chei în cel mai apropiat balot şi îl verifică. Heroină, era mai mult ca sigură. Luă puţin din ea într-o pungă pe care o găsise în

carlingă. Chiar când dădea să plece, un sunet îi ajunse la urechi din partea din spate a avionului, de după baloturi. Apoi observă că unul dintre pachete se mişcă puţin.

Începu să dea la o parte baloturile. Chiar în spatele cabinei, ceva era împachetat într-o pătură. Şi acel ceva se zvârcolea.

Michelle trase de pătură, care se desprinse într-un final, permiţându-i s-o vadă pe Viggie legată şi cu căluş.

Michelle o eliberă rapid şi coborâră în goană din avion.

— Mick… începu Viggie.

— Îmi spui mai târziu. Acum, fugi.

Ajunseră la Mercedesul lui Champ şi se urcară în el. Michelle îl sună pe Merkle Hayes acasă, trezindu-l pe bărbat şi făcându-i un rezumat a ceea ce se întâmplase.

— Du-te în Babbage Town cu toţi oamenii disponibili, îi ţipă ea în telefon.

— La naiba, fu tot ce reuşi şeriful să spună.

Michelle porni maşina şi ambală motorul. Viggie, cu ochii larg căscaţi, se agăţa de orice putea, Michelle lăsă urme de anvelope pe toată lungimea micii parcări înainte să o apuce pe drum, virând spre stânga şi accelerând, lăsând în urma ei un geniu inconştient, numai bun pentru o sentinţă lungă şi un Cessna plin de heroină, mulţumită CIA-ului. Atinse 160 de kilometri la oră pe şosea şi nu-şi ridică piciorul de pe pedală.

CAPITOLUL 84

Sean se lăsă pe vine după un gard viu scund. Ceea ce vedea îi risipi orice speranţă că ar putea să supravieţuiască în noaptea aceea. Oameni în echipament negru de luptă, cu MP5-uri – evident mitraliere guvernamentale de dincolo de râu – vorbeau cu doi dintre gardienii de la Babbage Town.

Grupul se răspândi şi începu să se îndrepte spre Sean. Se avântă numaidecât în pădure, unde spera să scape de agenţi. Ieşi câteva minute mai târziu într-un luminiş, chiar în spatele cabanei răposatului Len Rivest. Vizavi de aceasta se afla Baraca numărul 3. Se furişă de la un copac la altul. Putea auzi ţipete şi paşi alergând pe măsură ce înainta încet.

Folosind o piatră, sparse lacătul de la uşa din spate a spălătoriei şi se furişă înăuntru. Mirosul de detergent şi de înălbitor îl lovi în timp ce privea în jur la maşinile mari de spălat. Nu dură mult până văzu ce căuta. Apucă hainele şi ieşi din nou.

Privind în faţă, îşi văzu destinaţia: cabana Aliciei Chadwick. Înăuntru era întuneric. Ajunse până la uşa din spate fără să fie văzut şi zgâlţâi mânerul. Era descuiată. Intră, se opri şi ascultă. Părea liber. Se aplecă imediat, când nişte umbre trecură în goană pe stradă.

Urcă scările, ajunse în fosta lui cameră şi se furişă înăuntru. Voia să-şi ia celularul, pe care îl uitase din neglijenţă când fugiseră din Babbage Town. Totuşi, îşi dădu seama aproape imediat că încăperea fusese percheziţionată şi toate lucrurile luate. Plecă şi se îndreptă spre uşa Aliciei, o deschise şi se furişă înăuntru cu intenţia de a încerca să găsească un telefon în camera ei.

Simţi o lovitură în umăr.

— Pleacă de aici. Pleacă! ţipă o voce.

Îi prinse mâna înainte să-l poată lovi din nou.

— Alicia, sunt eu. Sean.

Aşteptase în spatele uşii şi se repezise asupra lui cu – culmea! — proteza ei.

— Sean! spuse ea uimită.

El o prinse, încercând s-o ajute să se ţină pe singurul ei picior.

— Ce cauţi aici? Am crezut c-ai plecat, spuse el.

— Şi eu credeam c-ai plecat. M-am întors în cazul în care apărea Viggie. Apoi am auzit pe cineva furişându-se pe lângă casă.

— Alicia, trebuie să plecăm de aici.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— N-am timp să-ţi explic chiar acum, dar are de-a face cu CIA-ul, posibil droguri şi crimă. Agenţii sunt peste tot, dar am un plan.

Ea îşi fixă rapid proteza.

— Unde e Michelle? întrebă ea.

— Aş vrea să ştiu. S-a dus cu drogurile. Sper… sper că e în regulă. Ai un celular? Trebuie să sun la poliţie.

— L-am lăsat în maşină.

— Ai un telefon fix aici?

— Nu, doar celularul.

— La naiba! Privi în jur. Bine, uite ce-o să facem. Tu te duci la maşină. Bănuiesc că e parcată în faţă.

— Da.

Scoase hainele pe care le luase din spălătorie. Era o uniformă de agent de pază. Se schimbă rapid. Când îi văzu rana de la picior, Alicia strigă:

— O, Doamne, Sean, eşti rănit!

— Nu-ţi face griji. O s-o păţesc şi mai rău dacă nu ieşim de aici. Dacă te opreşte cineva, spune că ţi-e foarte frică şi că pleci de aici. Eu o să te prind din urmă.

— Porţi uniforma aia. De ce nu te prefaci că eşti escorta mea?

— Gardienii mă vor recunoaşte de aproape. Dar, de la distanţă, ei şi tipii de la CIA o să vadă doar o uniformă. Ne întâlnim în faţă şi putem merge la poliţie.

Părea panicată.

— Sean, şi dacă nu mă lasă să plec? S-ar putea să creadă că ştiu ceva.

— Alicia, prefă-te doar că eşti speriată.

Reuşi să zâmbească uşor.

— N-o să fie prea greu, pentru că sunt îngrozită. Lacrimi i se prelinseră pe obraji. Crezi că ei au luat-o pe Viggie?

El nu-i răspunse imediat.

— Da, ei au luat-o.

Privi prin cameră şi-i dădu un prespapier greu de pe noptiera ei.

— Nu e cine ştie ce ca armă, dar e tot ce avem acum.

Se auziră şi alte zgomote de afară.

— Alicia, mergi pe drumul principal, treci de Baraca numărul 3 şi de piscină şi ieşi prin curtea principală. O prinse de umeri. Poţi s-o faci. Poţi!

În cele din urmă, ea încuviinţă din cap, inspiră adânc să se calmeze şi coborî scările după el.

Un minut mai târziu, părea în regulă. Doi agenţi de pază trecură pe lângă ea, dar nu o opriră. Tocmai ajunsese la piscină, când totul se duse de râpă. O echipă de bărbaţi înarmaţi veniră în fugă spre ea. Conducătorul lor îşi ridică mâna, în semn să se oprească.

— La naiba! murmură Sean din ascunzătoare.

Privi în jur după orice-ar fi putut folosi ca să iasă din încurcătură. Şi atunci îl văzu. Băgă mâna în geantă şi apucă grenada pe care o luase de la gardianul din Camp Peary, scoase cuiul şi o aruncă peste gardul care înconjura Baraca numărul 2. Acesta se izbi de peretele de metal al turnului de apă din apropierea piscinei şi căzu pe pământ. Sean se îndepărtase deja şi se căţărase pe ramurile joase ale unui copac.

Cinci secunde mai târziu, explozia făcu o gaură mare în peretele turnului de apă şi tone de apă se revărsară, măturând totul în cale, în toate direcţiile, ca un râu revărsându-se peste malurile sale. Sean auzi ţipete şi privi de unde stătea cocoţat la timp s-o vadă pe Alicia şi pe bărbaţii înarmaţi cum sunt loviţi şi doborâţi din picioare de

torentele repezi.

Alicia fu dusă de-a lungul punţii şi înspre nişte scaune de la celălalt capăt al piscinei. Cei trei bărbaţi înarmaţi fură lăsaţi inconştienţi când se ciocniră de grătarul de piatră.

Când rezervorul se goli, Sean răzbi prin apele până la genunchi, dar rapide, care se retrăgeau, spre Alicia.

— Îmi pare rău pentru tsunami, strigă el. A fost singurul lucru care mi-a venit în minte.

Pe măsură ce se apropia, îşi dădu seama că ceva nu era în regulă.

Alicia se ţinea strâns de proteză, crispată de durere.

Fugi şi îngenunche lângă ea.

— Alicia, ce e?

— Când m-a lovit apa, gemu ea. Cred că o bucată de oţel mi-a intrat în coapsă. Nu pot să merg.

— O, la naiba!

Sean se uită la piciorul ei. În clipa următoare, cădea cu capul înainte în piscină. Parcă i-ar fi crăpat ţeasta. Atinse fundul din partea cu apă mică şi apoi se împinse înapoi spre suprafaţă. În clipa aceea, simţi ceva în jurul gâtului, strângându-se. Prinse instinctiv acel ceva, dar era deja atât de strâns în jurul gâtului, încât degetele nu-l puteau ajunge. Privi în spatele lui.

Alicia îl strângea cu o frânghie. Îl strangula.

Nu putea să respire; ochii i se bulbucară. Încercă să o arunce de pe el, dar ea îşi înfăşură piciorul sănătos în jurul taliei lui şi trase de frânghie cu toată forţa. Panicat, Sean îşi azvârli pumnii înapoia lui, încercând s-o lovească, dar rată. Îi dădu un pumn în piciorul înfăşurat în jurul lui, dar ea îl lovi în spate cu celălalt picior, tăindu-i respiraţia. Pică pe burtă în apă, cu ea în spinare. Dar, spre deosebire de el, Alicia reuşi să inspire adânc. Creierul îi era pe punctul de a exploda şi frânghia aia nenorocită se strângea tot mai tare. Trebuia să ia aer. Simţea că cedează. Trupul lui se stingea.

„Ajută-mă, Michelle. Ajută-mă, mor.“ Dar Michelle nu era acolo.

Şi apoi, ca un miracol, presiunea din jurul gâtului său

dispăru. La fel şi greutatea Aliciei. Într-o secundă, ieşi din piscină, respirând adânc şi vomitând în apă.

— Haide!

Creierul lui aproape ceda şi de-abia putea înţelege cuvintele. Da, era Michelle; ajunsese la timp ca să-l salveze, acum e în siguranţă, în siguranţă!

— Acum! Mâna îl prinse aspru.

Privi chipul de deasupra lui. Ian Whitfield îl privea la rândul lui. Pe betonul din jurul piscinei zăcea Alicia, inconştientă.

— Trebuie să plecăm de-aici, spuse şeful Camp Peary în timp ce-l ridica pe Sean.

— Ce naiba cauţi aici? reuşi să îngaime Sean, tuşind apă şi frecându-şi gâtul rănit.

— N-avem timp să vorbim. Mişcă-te. Locul ăsta e plin de oameni.

— Mda, ai tăi, nenorocitule!

— Nu în noaptea asta. Sunt două trupe de paramilitari din tabără şi nu-mi raportează mie. Haide!

Whitfield şchiopătă iute spre poarta dintre Baraca numărul 3 şi garajul principal.

Sean ezită o clipă. Privi la Alicia. Prespapierul cu care-l izbise era lângă ea. Încercase să-l omoare. Dar de ce? În clipa următoare auzi strigăte din spatele lui. Fugi şi i se alătură lui Whitfield, care se lăsase pe vine lângă un copac.

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă? întrebă Sean, cu o voce slabă, ascuţită.

— Nu acum! se răsti Whitfield. Scoase un pistol de la centură şi i-l dădu lui Sean, iar el apucă o puşcă MP5 pe care evident o ascunsese mai devreme în spatele tufişului. Dacă îl foloseşti, trage la cap. Armura corporală o să oprească orice muniţie de pistol.

— Unde încercăm să ajungem?

— Am legat o barcă la aproape 180 de metri de doc.

— Nu patrulează pe apă?

— Ba da, dar o dată ce ajungem la barcă, te ascund sub o prelată. Când o să vadă că sunt eu, nu ne vor deranja.

— Atunci, să mergem.

Whitfield îşi ridică mâna.

— Nu te grăbi. Am văzut planul lor de căutare. Când au terminat cu o zonă, intrăm în ea. O să mergem înapoi spre râu.

— Unde e Michelle?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Era sub camion când a ieşit din Camp Peary.

Whitfield păru uimit pentru o clipă, apoi faţa i se întunecă.

— La naiba!

— Au adus heroină cu avionul? Şi arabii? Cine erau?

Whitfield îşi flutură arma ameninţător.

— Uite ce e, King, nu-ţi datorez nicio explicaţie. Am venit să-ţi salvez pielea şi poate să îndrept câteva greşeli. Nu mă face să mă răzgândesc.

CAPITOLUL 85

Michelle scăpă de Mercedes înainte să ajungă la şoseaua principală care ducea spre Babbage Town şi o luă prin pădure spre râu, cu Viggie în spatele ei. Pe drum, Viggie îi explicase cum cineva intrase în dormitorul ei şi îi apăsase ceva pe faţă. În clipa următoare, se trezise legată în spatele avionului.

Înainte să se avânte spre pădure, Michelle văzu un şir de vehicule negre de teren ţâşnind pe drumul spre Babbage Town; cruiserul de poliţie al lui Merkle Hayes conducea procesiunea. Cel puţin, cavaleria sosise.

Michelle şi Viggie ocoliră malul râului York, ferindu-se pe cât posibil, pentru că activitatea de pe apă îi spunea lui Michelle că se întâmplase ceva.

Cele două se strecurară de-a lungul debarcaderului umed al râului York, dar ajunseră în sfârşit în Babbage Town. Michelle privi spre cer, când un avion plană deasupra lor. Acesta dispăru curând, şi ea îşi concentră din nou atenţia asupra duşmanilor de la sol. Încercase să sune pe celularul lui Sean înainte să-şi aducă aminte că acesta îl lăsase în Babbage Town. Apoi avu o inspiraţie. Îl sună pe Horatio. Acesta răspunse de la primul ţârâit şi ea îi explică pe scurt ce se întâmplase, inclusiv faptul că o avea pe Viggie.

Psihologul îi puse o singură întrebare:

— De unde te iau?

Ajunseră la râu şi, câteva minute mai târziu, Horatio trase la ţărm în barca Formula Bowrider.

— Am ancorat într-un golf din apropiere, îi explică el. Speram să mă sune cineva. Unde e Sean?

— Nu ştiu… Michelle privi peste umăr la pădure. Sean!

Un val de uşurare o năpădi când Sean King ieşi dintre copaci. O clipă mai târziu, uşurarea aceasta fu înlocuită de

groază când îl văzu pe Ian Whitfield şi mitraliera lui. Ţinti pistolul spre capul acestuia.

— Dă-i drumul!

— E în regulă! Michelle, strigă Sean. A venit să ne ajute.

— Pe naiba, mârâi ea.

— Mi-a salvat viaţa.

— Am auzit că eşti o trăgătoare a naibii de bună, Maxwell, spuse Whitfield. Făcu un pas înainte şi-i aruncă MP5-ul. Ai face bine să fii.

Michelle prinse mitraliera cu o mână, cu pistolul încă aţintit asupra bărbatului, dar expresia de suspiciune îi dispăruse.

— Ce se întâmplă? îl întrebă pe Sean.

— Babbage Town colcăie de tipi din Camp Peary, înarmaţi până în dinţi, iar Alicia a încercat să mă omoare.

— Am chemat poliţia, spuse Michelle. Sunt în Babbage Town.

Sean privi peste umărul ei.

— Viggie?

Fata îi făcu timid din mână.

Whitfield îl privi pe Horatio din barca Formula.

— Cine-i ăsta?

— E un prieten de-al nostru, explică Sean. Haide.

Dădu să se urce în barcă.

— Nu! exclamă Whitfield. Barca aia n-o să reziste acolo. Urmaţi-mă.

Străbătură cu toţii ţărmul şi se urcară în barca RIB pe care Whitfield o legase de un pilon care ieşea din apă. Îi puse pe cei patru să se întindă pe punte şi îi acoperi cu o prelată.

Sean îşi scoase capul de sub prelată şi flutură arma.

— Ca să ştii, dacă încerci să ne tragi pe sfoară, încasezi unul direct în cap.

Furtuna se înteţi rapid; râul începea să se umfle şi să se ridice, iar ploaia cădea din cerurile întunecate. Michelle ieşi o clipă de sub prelată, apucă o vestă de salvare şi o îmbrăcă pe Viggie.

Nu ajunseră departe, când o altă barcă se apropie de ei.

De sub prelată, Sean îl auzi pe Whitfield înjurând; lucru pe care nu-l luase ca pe un semn încurajator. Apucă mai bine pistolul.

Cealaltă barcă era mult mai mare decât RIB-ul pe care îl pilota Whitfield şi la bord se aflau zece bărbaţi înarmaţi, şi încă cineva.

Sean tresări când auzi vocea persoanei:

— Pe unde-ai umblat, Ian? spuse Valerie Messaline.

— Babbage Town. Se pare că cineva a chemat poliţia.

— Şi cine crezi c-a făcut asta? întrebă femeia.

— Cine a intrat în Camp Peary, aş zice eu, îi răspunse Whitfield. Dar nu contează cine-a făcut-o. Lucrurile au scăpat de sub control. Trebuie să te retragi. Acum.

— Nu prea cred, spuse ea. De ce nu iei câţiva oameni ca să cobori în aval cu barca ta? Cine a încercat să intre în tabără e posibil să fi încercat să scape tot în direcţia aia.

— Nu, cred că ar trebui să-ţi iei echipa şi să te duci spre Babbage Town. Se pare că băieţii noştri vor avea nevoie de tot ajutorul posibil. Mă întorc la Camp Peary şi încerc să reduc puţin daunele de acolo.

În timp ce el vorbea, Valerie se uita la barca lui. Când îşi ridică privirea, pe faţa ei se putea citi un zâmbet triumfător.

— Barca ta e puţin prea lăsată în apă pentru o singură persoană, Ian.

Whitfield acceleră în faţă şi se ciocni de lateralul celeilalte bărci, doborându-i pe doi bărbaţi peste bord şi pe Valerie de pe picioare.

Whitfield băgă RIB-ul în marşarier, elicele învârtindu-se pe jumătate în afara apei, şi barca ţâşni înapoi. Împinse acceleraţia înainte şi ambarcaţiunea îşi luă avânt. Focurile trase de oamenii lui Valerie ciupiră din apă şi găuriră carena RIB-ului.

— Mi-ar prinde bine nişte ajutor, strigă Whitfield.

Sean şi Michelle aruncară la o parte prelata şi veniră lângă el, dar Horatio rămase pe loc, protejând-o pe Viggie. Barca mai mare se ţinea după ei. În timp ce focurile de armă zburau pe lângă ei, Sean şi Michelle se lăsară la

podea şi traseră la rândul lor. Michelle ciurui prora celeilalte ambarcaţiuni cu MP5-ul ei.

— Păstraţi-vă muniţia! strigă Whitfield, mai am doar două rezerve pentru MP şi una pentru fiecare pistol.

Îi aruncă lui Michelle o altă rezervă pentru mitralieră.

Se deplasau cu peste o sută de kilometri pe oră, ambarcaţiunea ricoşând în salturi ameţitoare de-a lungul râului, pe măsură ce vântul se înteţea. Valurile atinseră rapid peste un metru în înălţime.

Sean ţinti cu atenţie şi trase patru focuri. Doar că, de la distanţă aceasta şi în mişcare, un pistol nu era prea eficient.

— Deci, pot să-ţi pun o întrebare prostească? îi strigă Sean lui Ian Whitfield.

— Poţi, îi strigă Whitfield înapoi.

— Poţi să ne spui de ce femeiuşca ta încearcă să ne omoare?

Whitfield navigă de-a lungul unui val dificil şi lătră:

— Nu e soţia mea. E şefa mea.

Sean se holbă la el.

— Şefa ta! Despre ce dracu' vorbeşti? Credeam că tu eşti şeful Camp Peary!

— Poţi să crezi ce vrei, se răsti Whitfield.

— Şi faceţi trafic cu droguri?

Whitfield nu spuse nimic.

— Şi arabii din avion? vru să ştie Sean.

Whitfield scutură din cap.

— N-o să discut despre asta.

— Alicia l-a ucis pe Len Rivest?

Tăcere.

— Femeia aia aproape că m-a ucis, şi-ar fi reuşit dacă nu erai tu, urlă Sean. Acesta este singurul motiv pentru care nu te arestez, nenorocitule.

— Şi Champ? întrebă Michelle. Lucrează pentru CIA?

— Să ne concentrăm pe cum o să supravieţuim în următoarele zece minute, zise Whitfield.

— Ne ajung, strigă Michelle, privind în urma lor.

— Motoarele lor sunt de două ori cât ale mele, spuse

Whitfield peste umăr, pregătindu-se. Ţineţi-vă bine.

— Ce naiba crezi că fa…?

Sean nu apucă să termine, pentru că Whitfield reuşi cumva să vireze la 90 de grade în apă, cu acceleraţia la maximum. Sean ar fi căzut peste bord, dacă Michelle nu l-ar fi prins când aluneca pe lângă ea. Îşi prinse picioarele în jurul lui Viggie, în cazul în care Horatio n-ar fi putut s-o ţină.

— Mick! ţipă Viggie.

— Te-am prins, Viggie, nu pleci nicăieri.

Whitfield acceleră şi RIB-ul ţâşni înspre malul opus, îndreptându-se direct spre canalul care ducea în interiorul rezervaţiei Camp Peary. Trecură în goană pe lângă nişte balize luminoase, aflate la 450 de metri de ţărm care avertizau de pericol *extrem* persoanele care încălcau proprietatea, şi Sean avea toate motivele să creadă că vorbeau serios. Trecură zgomotos pe lângă două bărci staţionate la intrarea în canal. Bărbaţii de la bord îşi îndreptară armele spre ei, inclusiv un lansator de grenade, dar, când văzură cine era, îşi coborâră armele şi se holbară doar uimiţi.

Whitfield avu chiar şi tupeul de a-i saluta.

Whitfield viră RIB-ul spre stânga şi apoi spre dreapta, aparent evitând obstacole invizibile în apă, în timp ce continua să se uite la un ecran luminat de pe consola lui.

— Încă se apropie, strigă Michelle. Apoi păli şi mai mult. Vor să tragă cu o rachetă, ţipă ea.

Într-adevăr, bărbatul de la prora bărcii care îi urmărea îi ochea.

Viggie ţipă îngrozită.

— Horatio, să nu-i dai drumul! urlă Michelle.

Whitfield ochi un punct în apă şi păru să cronometreze ceva. Un val.

— Ţineţi-vă bine, tună el.

Sean şi Michelle se aruncară la podea şi se apucară de orice găsiră, inclusiv unul de celălalt.

CAPITOLUL 86

RIB-ul se lovi de val, îl călări şi ţâşni în aer, elicele sale gemene scrâşnind când apa din jurul lor dispăru. Apoi barca se lovi de suprafaţa canalului, la 60 de centimetri mai în aval.

— Atenţie! strigă Valerie Messaline din ambarcaţiunea care îi urmărea.

Evident, îşi dăduse seama ce făcuse Whitfield.

Michelle se uită înapoi la timp ca să o vadă sărind din barcă, împreună cu alţi bărbaţi. Pilotul încercă să vireze în locul pe care Whitfield reuşise să-l sară, dar fu prea târziu. Barca se lovi de mină şi explodă.

Whitfield se lansă imediat într-un viraj abrupt şi ieşi din canal în râu, trecând pe lângă Messaline şi ceilalţi, care se chinuiau să scape de armurile lor înainte ca acesta să-i tragă la fund.

— Cum naiba ai făcut asta? întrebă Sean, uimit.

Whitfield bătu cu degetul pe ecranul din faţa lui.

— E uşor când ştii unde sunt minele. I-am pus să schimbe poziţia uneia dintre ele ieri. Încerc să fiu pregătit.

RIB-ul îşi continuă cu zgomot călătoria pe York. Niciunul dintre ei nu văzu racheta lansată de pe una dintre bărcile de patrulare. Îi ratã, dar nu cu mult. RIB-ul aproape că se răsturnă de la forţa exploziei, când racheta lovi apa, la nouă metri de ei, înainte ca Whitfield să redobândească pe deplin controlul asupra bărcii. Ploaia cădea acum într-o parte, înţepându-le feţele, când Sean şi Michelle se ridicară tremurând.

Michelle privi în jur.

— Viggie! Horatio!

Priviră în urma lor. În vesta sa de salvare, Viggie se legăna pe apă, deja la cincizeci de metri distanţă. La stânga ei, Horatio se zbătea şi se scufunda.

Michelle nu ezită. Apucă un colac de salvare, sări din barcă şi înotă spre Horatio. Nu-l văzu pe Sean care plonjă în partea cealaltă a bărcii şi se îndreptă spre Viggie. Michelle ajunse la Horatio şi îi împinse colacul de salvare în mâini.

— Eşti în regulă, Horatio, doar nu te panica. Poţi să ajungi la barcă, să mă duc după Viggie?

El dădu din cap, iar Michelle o porni spre Viggie. Ceea ce văzu când se apropie de locul în care căzuse Viggie o ţintui locului. Fata era ridicată într-o barcă condusă de câţiva bărbaţi din Camp Peary. Pe măsură ce Michelle se chinuia să vadă prin ploaie şi întuneric, o aşteptă un alt spectacol îngrozitor. Doi bărbaţi de pe barcă îl ochiră pe Sean, care încă se lupta cu disperare să ajungă la Viggie:

— Nu! strigă Michelle, dar nu avea cu ce să-i rănească.

O clipă mai târziu, auzi un sunet în urma ei. Se răsuci şi zări barca lui Whitfield îndreptându-se cu viteză spre ea. Horatio era deja la bord, aşa că Whitfield trebuie să fi întors şi să-l fi luat din apă. Pe măsură ce barca se apropia, Michelle îl văzu pe Whitfield predându-i cârma lui Horatio. Apoi, şeful Camp Peary se aplecă peste marginea bărcii RIB şi îşi trecu piciorul printr-o frânghie de pe copastie. Îşi întinse mâna. Michelle ştiu imediat ce făcea. Exersase această manevră într-un antrenament comun cu FBI-ul, pe vremea când lucra în Serviciul Secret. Când barca trecu în viteză pe lângă ea, se întinse şi apucă mâna lui Whitfield. Bărbatul o prinse cu un braţ de fier şi, folosindu-şi cealaltă mână, forţa şi viteza bărcii o ridică din apă şi o săltă pe punte. Ea nici măcar nu îi mulţumi. Se rostogoli, se ridică, apucă o armă şi ţinti spre cealaltă ambarcaţiune.

Michelle ştia că Viggie era la bord, aşa că nu putu să tragă direct spre ei, dar reuşi să plaseze cinci focuri atât de compact, că pistolarii se lăsară jos şi-i dădură lui Sean o şansă să scape.

— Apropie-te şi-l putem prinde, strigă Michelle.

— Nu cred că pot s-o fac, strigă Horatio de la cârmă.

Michelle preluă cârma, în timp ce Whitfield se aplecă din nou peste copastie. Pe când RIB-ul alunecă pe lângă el,

Sean fu săltat în barcă.

— Calc-o! ţipă Whitfield.

— Şi Viggie? îi ţipă Michelle.

— Calc-o sau murim cu toţii!

Michelle lovi acceleraţia înainte şi RIB-ul ţâşni atât de tare, că Horatio şi Sean aproape căzură peste bord.

Michelle ţipă pe deasupra urletelor furtunii:

— Strângem o armată şi apoi trecem nenorocitul ăla de râu şi o scoatem pe Viggie de-acolo.

Duse RIB-ul pe ţărm, pe celălalt mal al râului. Săriră din barcă şi fugiră spre intrarea în Babbage Town. Pe drum, Sean se opri şi îşi luă geanta de unde o ascunsese, în spatele tufişului.

Caravana de vehicule de teren era parcată la intrare şi Michelle îi conduse spre ea, într-un singur şir. În clipa în care îşi făcură apariţia, fură înconjuraţi de agenţi. Merkle Hayes păşi în faţă. Nu era îmbrăcat în uniformă de poliţie. Purta o geacă cu literele „DEA“ pe ea. Agentul Ventris stătea chiar lângă el.

Sean se holbă la el.

— DEA?

— Poveste lungă, spuse Hayes.

— I-ai prins pe toţi? întrebă Michelle.

— Pe cine? întrebă Ventris mânios. Nu e nimeni aici, cu excepţia câtorva gardieni.

— Locul mişuna de tipi de la CIA în armuri, spuse Sean.

— Ei bine, acum nu mai sunt aici.

— Tocmai ce-am purtat o bătălie pe râu cu ei. Au tras în noi cu o rachetă. Îmi spui că n-aţi auzit nimic din toate astea? întrebă Michelle neîncrezătoare.

— O sirenă a urlat tot timpul cât am fost aici, explică Hayes. Abia ce-am reuşit să închidem blestemăţia aia. Cu sirena şi furtuna, n-am auzit nimic.

— Aţi găsit măcar avionul la pista privată, plin cu droguri? întrebă Michelle.

Hayes scutură din cap.

— Nu era niciun avion şi nici urmă de Champ Pollion când oamenii mei au ajuns aici.

— Deci, care droguri? întrebă Ventris.

Drept răspuns, Michelle îşi vârî mâna în buzunar şi scoase punga udă.

— Astea. Era cel puţin o tonă în avionul lui Champ. Heroină.

Hayes luă punga şi o privi.

— Şi de unde-a venit?

Sean arătă spre partea cealaltă a râului.

— De acolo. Din Camp Peary.

În clipa aceea, o minge de foc lumină cerul. Venea clar de pe malul celălalt al râului York.

Toţi îşi întoarseră atenţia spre privelişte.

— Ce naiba-i aia? ţipă Ventris.

— O, la naiba! strigă Michelle. Avionul pe care l-am auzit trecând mai devreme. Pun pariu că era avionul lui Champ. Probabil c-a scăpat şi a zburat spre Camp Peary cu drogurile. L-au aruncat în aer ca să scape de dovezi.

— Deci spuneţi că drogurile alea veneau din Camp Peary? zise Hayes, privindu-l agitat pe Ventris.

— Spune-le, Whitfield, îl îndemnă Sean.

Numai că Whitfield nu era acolo.

— Unde naiba s-a dus? spuse Sean.

— Sean, nu cred că a venit cu noi când am ieşit din pădure, zise Michelle.

— Ian Whitfield era cu noi. Mi-a salvat viaţa.

— E adevărat, spuse Michelle, şi Horatio dădu din cap că aşa era.

— La naiba, trebuie să ne credeţi! strigă Sean.

— Vrem să vă credem, spuse Hayes încet.

— Staţi aşa! ţipă Sean, scoţând camera video din rucsac. Priviţi.

Le puse filmul, arătându-le avionul, pe arabi, pe Valerie Messaline şi baloturile care erau descărcate.

— Filmarea e din Camp Peary, spuse Ventris. Cum naiba ai obţinut-o?

— Va trebui să trecem peste asta, zise Sean neliniştit.

Michelle îl dădu la o parte pe Sean, ajungând direct în faţa agentului Ventris.

— Ascultă-mă! se răsti Michelle. Au răpit-o pe Viggie Turing. Au luat-o într-o barcă şi probabil că se îndreaptă spre Camp Peary.

— Ai văzut tu asta? spuse Hayes rapid.

— Da! ţipă Michelle. Îl apucă pe Ventris de haină. Au răpit-o. Îţi aminteşti că asta e treaba FBI-ului? Aşa că haide!

— Nu putem să intrăm valvârtej în Camp Peary, pentru numele lui Dumnezeu! interveni Hayes. Ne trebuie mandat.

— Atunci fă rost de unul, la naiba! Eşti şeriful local, Hayes!

El oftă şi spuse:

— Nu, nu sunt. Sunt de la DEA. În ultimii doi ani, Mike a lucrat cu noi. Doar m-au „plantat" aici, ca şerif local.

— De ce aici? întrebă Michelle.

— Pentru că au început să apară o grămadă de droguri pe Coasta de Est. Am restrâns sursa la zona aceasta, explică Ventris. Credeam că sursa este Babbage Town, dar nu ştiam cum le aduceau în ţară. Credeam că vin cu barca.

— Sunt sigur că ştiaţi că Champ are un avion, zise Sean.

— Da. Dar Cessna nu era destul de mare ca să aducă transporturi din afara ţării. Voiam să descoperim sursa, spuse Hayes.

— N-am suspectat niciodată zborurile CIA. Sunt o agenţie guvernamentală, adăugă Ventris, părând agitat.

Michelle îi smulse lui Sean caseta din mână şi i-o dădu lui Ventris.

— Uite nenorocita de dovadă. Acum nu mai pălăvrăgi despre rahaturi care nu contează, cere un mandat şi ia un nenorocit de batalion de poliţişti peste râu înainte ca Viggie să păţească ceva. Pentru că îţi jur pe Dumnezeu că dacă o rănesc în timp ce tu stai şi te pişi pe tine aici, o să te urmăresc şi o să te snopesc în bătaie.

Fără să ezite, Ventris spuse scurt:

— Să mergem!

— Mike, e CIA, la dracu'! zise Hayes.

— Putem să încercăm.

CAPITOLUL 87

Dură ceva timp să obţină un mandat la ora aceea, şi judecătorul care îl semnase nu părea deloc încântat că autorizase o percheziţie la Camp Peary. Însă caseta video şi mărturiile lui Sean, Michelle şi Horatio fuseseră de ajuns. Totuşi, se iveau deja zorii când şirul de vehicule de teren opriră în faţa intrării în facilitatea CIA, iar Ventris şi Hayes conduseră peste douăzeci de agenţi federali şi pe Sean şi Michelle înspre gheretele paznicilor.

La insistenţa lui Sean, Horatio Barnes fusese escortat înapoi în Virginia de Nord de doi agenţi DEA, ca să-şi îngrijească spatele, plămânii obosiţi şi sistemul nervos extrem de încordat. Sean îi dăduse stickul cu copia înregistrării video cu avionul, arabii şi drogurile din Camp Peary, dându-i instrucţiuni lui Horatio să facă alte copii şi să le pună în cutii de valori diferite.

Ventris ridică mandatul şi legitimaţia, când trei gardieni înarmaţi de la poarta principală se apropiară de el.

— Mai bine v-aţi chema unul dintre superiori, domnilor, spuse Hayes, fluturându-şi şi el insigna.

Gardianul rosti pe un ton aspru, profesional:

— De fapt, domnule, superiorii dumneavoastră sunt aici.

Din clădire ieşiră alţi doi bărbaţi. Unul dintre ei purta un costum; celălalt era îmbrăcat în pantaloni kaki şi o geacă DEA albastră.

Sean se demoraliză când îi văzu pe Ventris şi pe Hayes încordându-se. Bărbatul în costum spuse:

— Agent Ventris, dă-mi mandatul.

— Dar, domnule, eu… începu Ventris.

— Acum!

Ventris i-l dădu. Bărbatul îl privi, apoi rupse hârtia.

Bărbatul în jachetă DEA îi spuse lui Hayes:

— Acum dă-mi înregistrarea video.

— De unde ştiţi despre asta? întrebă Hayes.

— I-aţi arătat-o judecătorului ca să obţineţi mandatul. Acum dă-mi-o.

Hayes scoase caseta din buzunar şi i-o dădu şefului său, care, la rândul lui, i-o dădu unuia dintre gardienii din Camp Peary.

— Acum urcă-ţi oamenii în maşini şi plecaţi de aici.

Hayes începu imediat să protesteze, dar bărbatul i-o reteză scurt.

— Sunt în joc interese de securitate naţională, Hayes. Nu înseamnă că-mi place, dar aşa stau lucrurile şi gata. Pleacă!

Şeful lui Ventris făcu un scurt gest din cap către acesta.

— Şi tu.

Bărbaţii se întoarseră spre vehicule. Michelle şi Sean dădură să-i urmeze, dar gardienii de la Camp Peary îi opriră.

— Voi doi sunteţi reţinuţi, spuse unul dintre ei.

— Ce? strigă Sean.

Ventris şi Hayes începură să protesteze, dar superiorii lor interveniră.

— Urcaţi-vă în blestematele alea de maşini şi plecaţi naibii de aici! Nu avem jurisdicţie aici, spuse şeful lui Ventris.

— Aveam mandat, zise Ventris amărât.

— Mike, vrei să ajungi la închisoare pentru obstrucţionare? Bărbatul se holbă la Sean şi la Michelle. Sau pentru că ai adăpostit, ajutat şi asistat nişte infractori? Mişcă-ţi fundul în maşină şi prefă-te că a fost totul doar un coşmar. E un ordin.

Ventris şi Hayes îi priviră neajutoraţi pe Michelle şi Sean. Sean dădu din cap.

— Duceţi-vă, băieţi, o rezolvăm noi cumva. Nu părea prea convins de asta, pentru că nici nu era.

Când vehiculele se îndepărtară, sunete de paşi îi făcură pe Sean şi pe Michelle să se întoarcă. Valerie Messaline stătea în faţa lor, în pantaloni de camuflaj bej, cu legitimaţia CIA atârnându-i la gât.

— Bine-aţi venit în Camp Peary, spuse ea. Am înţeles că mureaţi de nerăbdare s-o vizitaţi.

CAPITOLUL 88

Celula era de doi pe doi, rece, umedă şi fără ferestre. Sean fusese dezbrăcat şi i se ordonase să stea în picioare în colţ. După şase ore, epuizat, se lăsă pe vine pe podea. Uşa celulei se deschise imediat şi nişte mâini îl ridicară din nou. O oră mai târziu, când picioarele îi amorţiră, se lăsă din nou pe vine. Acest lucru se repetă din nou şi din nou. Douăzeci şi două de ore mai târziu, i se permise să cadă pe spate, pe patul lui tare. Un minut mai târziu, apa rece îl lovi peste faţă. Apoi fu forţat să stea pe marginea unui scaun de metal ţintuit de podea. Dacă se mişca până şi un milimetru, uşa se deschidea imediat şi era forţat să se întoarcă în poziţia iniţială. O oră mai târziu, fu silit să stea atât de aproape de margine, că de-abia se ţinea pe scaun. După treizeci de minute, fu forţat şi mai aproape de margine. De fiecare dată când îl mişcau, o parte din pielea de pe fese îi rămânea pe scaunul de metal rece. Muşchii i se făcură numai noduri după cinci ore. După zece ore, vomită tot din stomac. După alte şaisprezece ore, i se permise să se prăbuşească pe pat, acoperit în propria vomă. I se dădu o cană de apă, dar nu mâncare.

În clipa în care aţipea, uşa se deschidea din nou şi era pocnit uşor în şale cu bastoane de lemn şi i se ordona să rămână treaz. În clipa în care aţipea din nou, scena se repeta. Acest lucru dură două zile, când se prăbuşi la podea, corpul zvârcolindu-i-se incontrolabil.

După trei zile de astfel de tratament, găsi puterea să ţipe:

— Sunt cetăţean american, la naiba. Nu puteţi să faceţi asta. Nu puteţi să faceţi asta!

Sări în picioare şi se repezi spre uşă, dar nişte mâini puternice îl traseră înapoi. Căzu pe beton, julindu-şi pielea de pe genunchi şi mâini.

— Nu puteţi face asta, spuse el din nou. Încercă să se ridice, să se lupte cu ei, dar era prea slab. Nu puteţi face asta. Nu aveţi niciun drept.

— Avem tot dreptul, rosti o voce.

Sean îşi ridică privirea şi-o văzu pe Valerie acolo.

— Ai intrat cu forţa într-o facilitate secretă a Statelor Unite. Ai furat lucruri.

— Eşti nebună.

— Ţi-ai trădat ţara. Avem dovezi că ai venit aici sub pretextul că investighezi o crimă, dar că adevăratul tău scop era să spionezi CIA-ul.

— Prostii, şi tu o ştii! Vreau un avocat, chiar acum!

— În urma anchetei pe care am iniţiat-o, continuă ea calm, am ajuns la concluzia că tu şi Michelle Maxwell faceţi parte din categoria celor care ajută material inamici ai acestei ţări spionând CIA-ul. Prin urmare, nu aveţi dreptul la reprezentanţă legală sau la habeas corpus până nu ne hotărâm să vă acuzăm de o infracţiune şi să vă judecăm.

— Nu mă poţi ţine aici doar pentru că aşa vrei tu, răbufni el.

— Legea e destul de permisivă în sensul acesta.

— Ce vrei de la mine? ţipă el.

— Să-mi spui ce-ai văzut, ce-ai auzit. Chiar şi lucrurile pe care ţi le imaginezi tu. Dar o să vorbim despre asta după ce te-ai mai înmuiat puţin. Ne-ai dat ceva de furcă pe râu; a venit momentul să ne luăm revanşa.

Se întoarse ca să plece.

— L-ai ucis pe Monk Turing. Şi pe Len Rivest. Şi-ai aruncat în aer morga? Totul sub pretextul că-ţi serveşti ţara? Ştii câte legi ai încălcat?

— Monk Turing a făcut ce-aţi făcut voi, spuse Valerie. A intrat prin efracţie. A fost împuşcat pentru asta. Şi aveam tot dreptul s-o facem.

— Cum să nu. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, n-aţi fi făcut-o să pară sinucidere. Ca oamenii să creadă că s-a întâmplat ca în cazul celorlalţi. I-a văzut pe oameni coborând din avion, nu-i aşa? A văzut drogurile. Aşa că Turing a trebuit

să moară. Dar nu ştiai că a mai fost aici şi că a notat totul într-un cod. Alicia a luat codul şi, în pofida a ceea ce ne-a spus, pun pariu că l-a spart, de fapt. Aşa că Viggie dispare. Am dreptate? Haide, Val, spune-mi!

— Nu prea eşti în măsură să ceri răspunsuri.

Chiar dacă era slăbit, pentru Sean fusese doar încălzirea.

— Şi Rivest. Avea de gând să-mi spună câte ceva despre Babbage Town înainte să fie ucis. Poate c-a descoperit că CIA-ul spiona locul. Poate că i-a mărturisit Aliciei, care se prefăcea că era îndrăgostită de el. Numai că nu ştia că era de partea voastră. Bum! moare. Apoi aruncaţi morga în aer ca să scăpaţi de nişte dovezi incriminatorii. Cum mă descurc, Val? Am nimerit-o?

— Poţi specula cât vrei.

— FBI-ul şi DEA-ul ştiu că ne ţineţi aici. N-ai cum să scapi cu asta.

Valerie îl privi cu superioritate.

— Pur şi simplu nu înţelegi cum merg lucrurile, nu-i aşa? În planul mare de a salva milioane de vieţi, ce înseamnă câteva morţi? Pe bune, acum! Ce înseamnă câteva morţi? Eşti doar un coş pe fundul istoriei. Nimeni n-o să-şi aducă măcar aminte de tine. Îi spuse gardianului: Ocupă-te de el.

Apoi închise uşa celulei după ea.

CAPITOLUL 89

Două zile mai târziu, Sean King de-abia îşi amintea cum îl cheamă.

— Vă rog, opriţi-vă, le tot cerea el. Vă rog, opriţi-vă.

Nu-l ascultau niciodată.

În schimb, îl ridicară şi îl cărară într-o altă cameră. Îl puseră într-o cutie lungă care semăna cu un sicriu. Îl îngrămădiră atât de tare, că de-abia se putea mişca. Îi puseră fire de sârmă pe piept şi braţ. Când coborâră capacul, acesta se afla la cinci centimetri de faţa lui. Sentimentul de claustrofobie era extrem. Ceea ce nu vedea Sean erau ţevile din cameră. La intervale regulate, temperatura din cameră era coborâtă până la limita hipotermiei. Se chinuia să respire, pe măsură ce nivelurile de oxigen se reduceau. Chiar când era pe punctul de a leşina, pompau mai mult aer. Procedeul acesta se repetă timp de zece ore. Şi el era din ce în ce mai slăbit. În sfârşit, din fericire, îşi pierdu cunoştinţa.

Mai târziu, când se trezi în celula lui, observă că de data asta avea un alt vizitator.

— Bună, Sean, spuse Alicia.

— Ai venit să te bucuri? răspunse el slab.

— Nu. Nu-mi place să te văd aici.

— Serios? Cam greu de crezut. Sean se ridică în capul oaselor şi se sprijini de perete. Trafic de droguri, crimă, răpire, tortură. Mi-a scăpat ceva?

— Nu ştiu sigur la ce te referi, zise ea calm.

— Vreau să spun că tu şi Val aduceţi droguri cu avioane.

— Tu poţi să-i spui aşa, dacă vrei. Eu, nu.

— Şi cum numeşti faptul că i-aţi omorât pe Monk Turing şi pe Len Rivest?

— Monk a fost împuşcat pentru că a intrat ilegal aici.

— Dar tu l-ai omorât pe Len, nu-i aşa? Şi eu care

credeam că-ţi plăcea de el.

— Cu toţii trebuie să ne facem treaba.

— Deci recunoşti că l-ai omorât.

— Suntem în război. Cu toţii avem o treabă de îndeplinit, răspunse ea mai încet.

— Şi aproape că m-ai omorât pe mine.

— Ştiam că tu ai intrat în tabără. Aţi văzut diverse lucruri. Tu şi Michelle. Ca şi Monk Turing. De aceea eşti aici.

— Deci ne torturaţi, aflaţi ce ştim, şi apoi ce se întâmplă? Ne daţi drumul? întrebă el.

— Nu e responsabilitatea mea.

— O, ce frumos, pasează-i-o altcuiva. Deci, ce-o să fie? Explozie de gaz? Sinucidere? O să mor în cada de baie? Apropo, ai folosit pompa de desfundat sau piciorul tău de metal?

— Doar urmez ordinele.

— De la Valerie? De-asta ai nevoie ca să ucizi pe cineva? Ordine de la o psihopată? Şi doctorul de la morgă? Ce naiba a făcut ca să merite să fie aruncat în aer?

— Întotdeauna există şi victime colaterale. Vin la pachet. Nu-mi place, dar n-am ce să fac.

— Ba ai ce să faci. Poţi să-i pui capăt.

— Nu ştiu în ce lume vrei să trăieşti tu, dar evident nu e cea pe care mi-o imaginez eu.

— Lumea aia include s-o omori pe Viggie?

Alicia privi rapid în jos.

— Viggie o să fie bine.

— Ba nu, n-o să fie bine, Alicia! urlă el. O să fie şi ea o victimă colaterală. Probabil că deja e. O ştim amândoi.

Alicia se întoarse să plece.

— Ce, ai venit doar să mă vezi înainte de lovitura finală? Aşa-i? Să-ţi iei la revedere de la o altă victimă? Sunt sigur că Len a apreciat gestul. A ştiut măcar că tu ai făcut-o? S-a gândit că te-ai dus să i-o tragi? Puţină distracţie în cada veche?

— Taci! spuse ea tăios.

— Nu, n-o să tac. Şi tu o să mă asculţi, cucoană.

Pe când Alicia ieşea în goană din celulă, ţipetele lui furioase se auzeau în urma ei.

— O s-o omori şi pe Viggie? Zi!

Alicia o luă la fugă, dar nu putu să scape de ţipete. Podeaua din piatră era alunecoasă şi ea se împiedică. În timpul căderii, proteza îi lovi piciorul bun, tăindu-i pielea. Se prăbuşi la podea, plângând încet în timp ce strigătele lui Sean bubuiau pe holul mohorât.

— Îmi pare atât de rău, Viggie, spuse ea. Îmi pare atât de rău.

CAPITOLUL 90

Alte trei zile, Sean fu forţat să stea în picioare sau pe vine. De-abia dacă era hrănit şi primea doar o cană de apă pe zi, suficient cât să rămână în viaţă. Fu dus în sicriu de trei ori.

Ori de câte ori încerca să adoarmă era trezit cu un jet de apă. Fără nicio avertizare, o muzică asurzitoare răsuna în celula lui ore întregi. Îi montară fire electrice în celulă care îl electrocutau uşor când atingea patul sau peretele, sau anumite locuri de pe podea. Într-un final, se chirci doar într-un colţ, temându-se să se mişte. Stomacul îi era gol, pielea îi era rană vie; îşi pierduse pe jumătate minţile.

După ultima lui excursie în sicriu, se trezi două ore mai târziu în celula lui şi privi în jur. Nu ştia de cât timp se afla acolo. Puteau fi zile, săptămâni sau ani. Creierul refuza pur şi simplu să-i mai funcţioneze. Când se deschise uşa celulei, începu să plângă încet, îngrozit de ce aveau să-i facă acum.

— Bună, Sean, eşti gata să fi un băiat cuminte? întrebă Valerie.

El nu putu nici măcar să-şi ridice capul.

— Prietena ta e mult mai dură. Pe ea n-am făcut-o niciodată să plângă.

Acum îşi ridică privirea.

— Unde e Michelle?

— Asta chiar nu te priveşte, nu-i aşa, omuleţule?

Pe măsură ce Sean se holba la Valerie Messaline, la expresia arogantă de pe chipul ei, la trupul ei încrezător, frica lăsă locul furiei. Îşi puse mâna pe perete, ca să se echilibreze. Şi apoi, înainte să poată reacţiona cineva, se împinse în perete şi se năpusti asupra femeii, cu mâinile în jurul gâtului ei. Voia să o omoare, s-o golească de fiecare strop de aroganţă, de superioritate din fiinţa ei urâtă,

murdară.

Gardienii îl traseră de pe ea şi-l aruncară într-un colţ. Când se ridică în capul oaselor, o privi. Valerie stătea la capătul îndepărtat, încercând să pară calmă, dar el îi citi teama din ochi. Şi acel mic triumf îi fu de ajuns.

Se ridică în picioare, tremurând, sprijinindu-se de zid, şi spuse:

— Ce vânătaie urâtă, Val. Poate vrei să-ţi programezi o sesiune în sicriu. Se spune că lipsa de oxigen face bine urmelor de strangulare, dacă nu te sufoci, bineînţeles.

— Crezi că tot ce-ai îndurat până acum a fost rău? şuieră ea. Aşteaptă numai ce urmează.

— Unde-i Michelle?

— Cum ţi-am spus, ar trebui să-ţi faci griji pentru tine.

— E partenera şi prietena mea. Dar bănuiesc că nu înţelegi aceste concepte. Îi aruncă o privire unuia dintre gardieni, un tânăr cu păr blond, scurt şi cu trup musculos. Hei, băiete, ai face bine să speri că nu faci nimic care s-o scoată din sărite pe cucoana asta. S-ar putea să hotărască într-o doară că eşti spion, şi să te tortureze, şi se pare că n-o să poţi face nimic în privinţa asta.

Gardianul nu spuse nimic, dar Sean observă o urmă minusculă de îndoială strecurându-i-se în privire, în timp ce se uita cu coada ochiului la şefa lui.

Se întoarse spre Valerie.

— Unde-i Michelle? ţipă el, cu o forţă de care nu fusese conştient că o mai avea.

— Se pare că mai avem de lucru cu tine.

— Am prieteni în CIA. Sunt sigur că Agenţia n-a autorizat sub nicio formă ceea ce faci. O să putrezeşti în închisoare pentru asta.

Ea îl privi rece.

— Asta mi-e slujba. Tu eşti cel care încearcă să distrugă ţara asta. Tu eşti duşmanul. Tu ai intrat aici ilegal. Eşti un spion. Eşti un trădător.

— Şi tu eşti o mincinoasă fără seamăn.

— Avem chiar şi dovezi că eşti implicat în trafic de droguri.

— Ha, asta-i bună, venind de la tine.

— Când o să terminăm cu tine, o să ne spui tot ce vrem să ştim.

— Poţi să mă torturezi ca să spun ce vrei tu, dar asta n-o să schimbe adevărul.

— Şi care-i ăla?

— Că eşti nebună! răcni el.

Ea se răsuci spre gardian.

— Treci la următoarea fază. Şi fă-o ca lumea!

Înainte ca gardianul să reacţioneze, uşa de la celulă se deschise şi un alt bărbat, în costum, urmat de doi agenţi de pază înarmaţi îşi făcură apariţia.

— Ce cauţi aici? se răsti Valerie.

Cel în costum spuse:

— Ian Whitfield m-a trimis să vă dau instrucţiuni.

— Instrucţiuni de la Whitfield? Nu are autoritate asupra mea.

— Poate că nu, dar această persoană, da.

Îi înmână lui Valerie o bucată de hârtie. În timp ce femeia o citea, Sean, care o privea îndeaproape, ştia exact ce se întâmplase: Valerie fusese lăsată să fie ţapul ispăşitor într-o mişcare de putere clasică din Washington, uşor de recunoscut de către toţi cei din Beltway şi complet necunoscută de către populaţia de rând.

Valerie împături hârtia şi o puse în buzunar.

Unul dintre gardieni păşi în faţă, o răsuci pe Valerie şi îi puse cătuşe. În timp ce era scoasă din celulă, Valerie îl privi pe Sean. Poziţiile lor tocmai ce se inversaseră, iar el n-avea de gând să piardă oportunitatea. Cu o voce obosită, dar clară, spuse:

— Ai face bine să faci rost de un avocat al naibii de bun, cucoană, pentru c-o să ai nevoie!

CAPITOLUL 91

În ziua următoare, Sean şi Michelle fură transportaţi cu avionul, separat, la un spital privat unde se părea că erau singurii pacienţi. Nu aveau nici cea mai mică idee unde se afla facilitatea şi nimeni de acolo nu le răspundea la nicio întrebare. Totuşi, fură foarte bine îngrijiţi. După câteva zile de perfuzii şi perioade lungi, neîntrerupte, de somn, urmate de două săptămâni de mâncare sănătoasă şi exerciţii, amândoi îşi reveniră aproape complet.

Doctorii îi ţinură pe Sean şi pe Michelle despărţiţi, refuzând să le dea veşti despre celălalt. În cele din urmă, Sean nu mai suportă. Îndreptând un scaun înspre o asistentă şi o însoţitoare speriate, ceru s-o vadă pe Michelle.

— Acum! ţipă el.

Când Sean intră în camera ei, aceasta stătea lângă fereastră, uitându-se la un cer gri, deprimant. Ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, se răsuci, strigând „Sean!“ şi alergă spre el. Rămaseră acolo, în mijlocul camerei, agăţându-se unul de celălalt, tremurând.

— Nu… nu au vrut să-mi spună nimic despre tine, începu ea, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

— Nici măcar n-am ştiut dacă mai eşti în viaţă, bâigui el. Dar s-a terminat, Michelle, spuse el. Suntem în siguranţă. Şi-au arestat-o pe Valerie.

— Te-au pus în sicriu? întrebă ea.

— De mai multe ori. Au spus că n-ai plâns deloc.

— Ba am plâns, Sean. Crede-mă. Am plâns mult. Privi pe fereastră. Sub fereastra ei era un strat de flori. Florile erau ofilite; tulpinile erau aplecate. Mult, adăugă ea.

— Îmi pare rău, Michelle.

— Pentru ce? Ai avut parte de acelaşi tratament ca mine.

— A fost ideea mea să sărim gardul.

— Sunt fată mare, Sean. Puteam să te las să te duci singur, adăugă ea încet.

— Ştiu de ce n-ai făcut-o, spuse el. Ştiu.

Stătură la fereastră, privind florile moarte.

După ce Sean şi Michelle se recuperară suficient, fură transportaţi cu un avion privat spre o altă destinaţie, apoi cu o maşină cu ferestre fumurii într-o parcare subterană, urcaţi într-un lift până într-un birou enorm în care nu se afla nimic cu excepţia a trei scaune. În timp ce doi agenţi musculoşi cu pistoale în tocurile ascunse sub hainele de la costume aşteptau afară, ei se aşezară în faţa unui bărbat mărunţel, slab, îmbrăcat impecabil, cu păr alb des şi ochelari cu rame subţiri. Acest domn îşi uni buricele degetelor şi se uită la ei cu milă.

— În primul rând, vreau să vă cer oficial scuze din partea guvernului vostru pentru ceea ce s-a întâmplat.

Sean vorbi furios:

— Ciudat, credeam că guvernul nostru a încercat să ne ucidă.

— Guvernul poate fi un lucru greu de controlat, domnule King, şi anumite persoane îşi pot depăşi limitele de autoritate din când în când, îi răspunse omul calm. Aceasta nu înseamnă că tot guvernul e rău. Totuşi, aţi încălcat o proprietate CIA.

Sean nu era într-o dispoziţie împăciuitoare.

— Demonstreaz-o!

Înainte să poată răspunde, Michelle interveni:

— Înţelegeţi ce se întâmpla acolo? Ne învinovăţiţi pentru că am încercat să facem ce-am făcut?

Bărbatul ridică din umeri.

— Treaba mea nu e să spun cine este vinovat şi cine nu, domnişoară Maxwell. Sarcina mea este să merg înainte din acest punct într-un mod care ne este benefic tuturor.

— Şi cum anume facem asta? întrebă Sean. Guvernul nostru ne-a tras-o pe spinare. O fată pe nume Viggie Turing a fost răpită de guvernul nostru. Oameni au fost ucişi de guvernul nostru. Cum anume mergem înainte într-

un mod benefic pentru toţi, după toate astea?

Bărbatul se aplecă înainte.

— Iată cum. Am vizionat caseta care a fost folosită pentru emiterea mandatului de percheziţie pentru Camp Peary. După cum bine ştiţi, se poate vedea... o anumită activitate compromiţătoare. Oamenii din departamentul tehnic ne spun că s-au făcut copii după înregistrare.

— Vreţi înregistrarea în care se vede cum guvernul nostru încalcă vreo sută de legi.

— Nu a fost guvernul nostru, domnule King! se răsti omul. După cum am spus, uneori, oamenii îşi încalcă limitele de autoritate.

— În cazul nostru, nu doar le-au încălcat, ci le-au călcat în picioare de-a binelea. Sean îl studie pe bărbat. Deci de-asta te-au trimis pe tine, cu manierele tale frumoase, cu părul alb şi cu ochelari, aducând a veteran din Războiul Rece desprins de pe paginile unui nenorocit de roman de John le Carré, ca să ne dai ghes.

— Mă bucur că înţelegeţi situaţia. Şi că avem nevoie de toate copiile, domnule King, adăugă bărbatul încet.

— Cum să nu! Dar sunt avocat şi trebuie să văd quid pro quo-ul aici şi să-ţi spun ceva: ar fi bine să fie de zece ori mai mare ca orice ai de gând să ne oferi, dacă vrei să batem palma.

— Am autoritatea de-a face anumite concesii...

— La naiba cu asta! Iată condiţiile. În primul rând, vrem ca Viggie să se întoarcă în siguranţă şi dacă-mi spui că nu se poate, caseta ajunge direct la un prieten jurnalist de-al meu, care o va lua şi va câştiga Pulitzerul ăla pe care şi-l doreşte cu disperare. Apoi, Valerie Messaline, sau cum o chema-o, primeşte exact ceea ce merită, şi nu mă refer la o promovare. În al treilea rând, Alicia Chadwick cea cu un singur picior primeşte acelaşi tratament. Şi toate porcăriile pe care le fac la Camp Peary trebuie să înceteze. De tot. Fără droguri. Fără torturi. Şi consideră-te norocos!

Bărbatul se lăsă pe spate şi se gândi.

— Ne-am ocupat deja de cele două femei. Ai cuvântul meu de onoare, zise el.

— Cuvântul tău nu înseamnă nimic pentru mine. Vreau dovezi reale!

— Bine.

— Şi cum rămâne cu Viggie? nu se putu abţine Michelle. E bine?

Bărbatul dădu scurt din cap.

— Dar activităţile despre care vorbiţi din Camp Peary… unele vor înceta, domnule King, unele deja au încetat. Dar nu vă pot promite că vor înceta toate. Vă pot asigura însă că aceste activităţi sunt absolut esenţiale pentru a menţine siguranţa acestei naţiuni.

— Nu asta spuneţi de fiecare dată când vreţi să călcaţi în picioare drepturile cuiva?

— Şi cum anume este traficul de droguri esenţial pentru siguranţa naţiunii noastre? vru să ştie Michelle.

— Nu le vindem, spuse bărbatul, nerăbdător. Le distrugem.

— Da, bine, iar eu n-am fumat niciodată, pufni Sean.

— Trei oameni au fost ucişi, sublinie Michelle. Ucişi.

— Un lucru foarte trist. Dar sacrificiul a trei vieţi pentru a salva mii sau chiar milioane?

— Mda, bănuiesc că e grozav atâta timp cât tu sau cineva drag ţie nu se numără printre cei sacrificaţi, contracară Sean.

— Cu toate acestea, nu pot promite că toate activităţile la care aţi fost martori în Camp Peary vor înceta.

— Atunci bănuiesc că avem o problemă, spuse Sean. Şi dacă te gândeşti să scapi de cele două probleme pe care le vezi în faţa ta, gândeşte-te la asta. Am cerut să se facă cinci copii. Şi toate sunt în locuri foarte sigure. Dacă eu şi Michelle nu murim în somn la nouăzeci de ani, o copie ajunge la prietenul meu despre care pomeneam mai înainte, cel care vrea să câştige un Pulitzer, ca el să scrie primul povestea, iar celelalte copii ajung la *New York Times*, *Washington Post* şi *Times* din Londra.

— Sunt doar patru. Şi a cincea?

— Aia merge la preşedinte. Sunt sigur c-o să se distreze de minune când o s-o vadă.

— Şi totuşi, cum aţi spus, se pare că am ajuns într-un impas.

Sean se ridică şi se plimbă prin birou.

— Avocaţii buni se gândesc mereu la un compromis, aşa că îţi propun unul. Există o comoară ascunsă în Camp Peary.

— Poftim? făcu bărbatul, uimit.

— Taci şi ascultă. Este ascunsă în zidul de fundaţie al cabanei Porto Bello al lordului Dunmore. Aur, argint, bijuterii. Valorează pe puţin câteva milioane.

— Doamne! exclamă bărbatul.

— Mda, înainte să ţi se imprime simboluri de dolar pe retină, comoara aceea trebuie vândută la cel mai mare preţ posibil. La dracu', dacă guvernul poate, n-are decât s-o cumpere. Nu-mi prea pasă. Dar banii primiţi pe ea trebuie împărţiţi în trei părţi egale.

Bărbatul scoase un pix şi o bucată de hârtie.

— Bine. Bănuiesc că voi primiţi câte o parte.

— Nu! se răsti Sean. O parte o primeşte Viggie Turing. N-o să compenseze faptul că tatăl ei a fost ucis, dar e un început. A doua parte e pentru cei doi copii ai lui Len Rivest. Sunt la facultate şi probabil că banii le-ar fi de folos. Şi a treia parte e pentru familia medicului legist care a fost ucis în explozia de la morgă. Ai înţeles?

Bărbatul termină de scris şi dădu din cap.

— Am înţeles.

— Bine. Vezi c-o să verific sumele pe care li le plătiţi, aşa că nu încerca să mă tragi pe sfoară. Şi nu-mi pasă dacă e nevoie de o lege a Congresului, dar banii trebuie să fie neimpozabili.

— Nu va fi nicio problemă, se învoi bărbatul.

— Nici nu credeam c-ar fi.

— Şi vrem s-o vedem pe Viggie, să ne asigurăm că e bine, adăugă Michelle.

— Se poate aranja.

— Atunci pregăteşte totul, spuse Sean. Cât mai repede posibil.

— Daţi-ne o săptămână şi se va aranja totul.

— Asigură-te că aşa va fi.
— Şi nu veţi spune nimic despre toate astea? întrebă bărbatul.
— Corect. Nu vreau să merg la închisoare.
— Şi, oricum, cine ne-ar crede? adăugă Michelle.
— Şi apoi primim copiile? întrebă bărbatul.
— Şi apoi primiţi copiile.
— Şi putem să avem încredere în dumneata?
— Cam tot atât cât eu pot să am în tine, spuse Sean.

CAPITOLUL 92

O săptămână mai târziu, Sean şi Michelle se întâlniră cu Joan Dillinger în biroul ei şi cu un alt bărbat care nu îşi spuse nici numele, nici funcţia. Îi anunţă doar că proprietarii Babbage Town erau recunoscători pentru treaba pe care o făcuseră şi le înmână direct un cec. Suma, observă Sean, avea să le rezolve problemele financiare pe termen scurt şi să le ofere o vacanţă. Cu siguranţă, aveau nevoie de una.

— Sper că aţi găsit pe cineva care să îi înlocuiască pe Champ şi pe Alicia. Păcat că aţi pierdut nişte oameni atât de valoroşi.

— O, am găsit. Dar mulţumită vouă, cercetările noastre nu vor mai fi spionate de ochi electronici, spuse bărbatul.

Pe când bărbatul pleca, Sean nu rezistă să nu-i mai arunce o replică, de despărţire:

— Deci de ce ar investi cineva atâta timp şi atâţia bani ca să creeze ceva care va opri lumea-n loc? întrebă el.

Bărbatul îl privi confuz.

— Cine v-a spus că asta se întâmplă la Babbage Town?

— Nişte genii reale.

Bărbatul ridică dintr-o sprânceană.

— Păi, să spunem că, deşi ceea ce tocmai ai descris este cu siguranţă o posibilitate, e puţin mai complicat de-atât.

— Şi tu eşti gata să arunci zarul când toată lumea e în joc?! exclamă Sean.

— Ei bine, dacă n-o facem noi, o va face altcineva.

După ce plecă, Michelle adăugă posacă:

— M-am săturat de genii.

Joan zâmbi.

— Bună treabă, Sean. Făcu o pauză şi o privi pe Michelle. Şi tu, Maxwell. Din câte-am auzit, nu cred că Sean s-ar fi descurcat fără tine.

Nu ştia nimic despre chinurile la care îi supusese pe amândoi Valerie Messaline sau despre înţelegerea lor cu guvernul, şi nu avea să afle niciodată.

Cele două femei îşi strânseră mâinile.

Când se întoarseră la apartamentul lor şi tocmai coborau din maşină în parcarea subterană, o limuzină trase în faţa lor. Ian Whitfield se aplecă în afară şi spuse ferm:

— Urcaţi.

Se aşezară în faţa lui Whitfield.

— Îmi pare rău c-a durat atât să vă scot de-acolo, începu el.

— Şi cum ai reuşit mai exact să schimbi cărţile împotriva vrăjitoarei celei rele? întrebă Sean.

— Surprinzător, răspunse Michelle.

— Ai descoperit că îşi oprea o parte din droguri şi le vindea. Cu asta ai terminat-o, nu-i aşa?

— Şi cum ţi-ai dat seama de asta, Maxwell? vru să ştie Whitfield.

— Când eram la aeroport şi mutau drogurile în avionul lui Champ, am observat că n-au încărcat toate baloturile. Aia era partea lui Valerie. Bătrânul din guvern ne-a spus că CIA-ul distrugea drogurile, dar Hayes şi Ventris ziceau că zona era *inundată* de droguri.

— Nici măcar Valerie nu avea destule relaţii ca să iasă din asta! comentă Whitfield.

Sean pocni din degete.

— Asta explică de ce mergea în bar şi se prefăcea că se lasă agăţată. De fapt, coordona vânzarea de droguri.

Whitfield încuviinţă.

— Am reuşit în cele din urmă să-l fac pe unul din echipa ei să o dea de gol. M-am folosit de informaţiile de la el ca s-o deconspir, să vă scot pe voi doi de-acolo şi s-o prind pe ea.

— Dar de ce şi-a asumat riscul să transporte Champ drogurile? De ce nu le-a distrus pur şi simplu în Camp Peary? întrebă Michelle.

— Nu avem facilităţile necesare acolo. Dar când Michelle l-a prins pe Champ în flagrant delict, nu am mai avut timp pentru alte variante.

— OK, ce s-a întâmplat cu Val şi cu asistenta ei ucigaşă, Alicia? întrebă Sean.

Drept răspuns, Whitfield ridică un exemplar din *Washington Post.* La pagina şase era un articol scurt despre două angajate ale Departamentului, care şi-au pierdut viaţa într-un accident de maşină în apropiere de Beijing. Erau două fotografii neclare ale victimelor.

Sean o privi pe Michelle, şi apoi din nou pe Whitfield.

— La naiba, nu voiam să fie ucise.

— Şi ce te aşteptai mai exact că li se va întâmpla? Că le vom judeca într-un tribunal, unde poveştile lor aveau să iasă la iveală? Unde programele extrem de sensibile în care erau implicate puteau fi dezvăluite publicului? Privi fotografia Aliciei. Eram cu ea în Humvee în Iraq când ne-am lovit de IED. Eu am scos-o de acolo. Aşa mi-am distrus piciorul. Era un agent bun. Doar că undeva, pe drum, lucrurile au mers prost.

— Şi comoara? spuse Sean.

Whitfield scoase nişte documente şi i le înmână lui Sean.

— Câştigurile totale au fost împărţite în trei părţi, neimpozabile, aşa cum ai cerut. Frumos gest, adăugă el. Majoritatea oamenilor n-ar fi fost atât de mărinimoşi.

— Şi Viggie? spuse Michelle.

— Spre ea ne îndreptăm chiar acum. Şi e absolut în regulă. Din fericire, Valerie era atât de ocupată cu voi doi, că şi-a amânat planurile pe care le avea în ce-o privea pe Viggie.

Sean se aplecă înainte.

— Ian, ai fost de partea noastră, împotriva propriei agenţii. De ce nu eşti mort sau arestat?

Se întunecă la chip.

— Eu eram şeful tehnic al Camp Peary, dar Valerie era cea care conducea propriu-zis. A făcut o treabă impresionantă şi a avansat în cadrul Agenţiei incredibil de repede. Nu ştiam cum stau lucrurile când am acceptat

slujba, dar trebuia să mă împac cu ideea dacă voiam să-mi continui cariera. În foarte scurt timp, am văzut că era o greşeală, deoarece începuse să facă lucruri mult prea deplasate. A cooptat mai multe echipe de paramilitari cu baza în tabără. Puteam doar să aştept o oportunitate, deşi nu părea că avea să vină vreuna. Whitfield se uită la Sean. Ştiu că Valerie s-a chinuit să te prindă în mreje.

— Nici eu nu m-am opus prea tare, spuse Sean, aproape sincer.

— Bine. Pentru că n-ai fi plecat de acolo viu. De-aia am apărut pe plajă. Ştiam că era îngrijorată în legătură cu lucrurile pe care le descopereai. Am urmărit-o şi-am făcut-o pe soţul gelos. A fost furioasă pe mine că te-am lăsat să scapi.

Sean păru uimit.

— Mersi că mi-ai salvat viaţa. Din nou.

— E treaba mea să-i protejez pe cetăţenii americani, chiar şi de propria agenţie.

— Mă miră că Valerie nu ne-a ucis imediat.

— Cred că voia să se răzbune pe voi, pentru că i-aţi încurcat planurile. Şi trebuia să afle şi ce ştiaţi.

— Deci cine l-a ucis pe Len Rivest? întrebă Sean.

— Tot ce pot să-ţi spun este că Alicia era interesată de Rivest, dar nu în sensul romantic.

— Şi faptul că ea şi Champ se aflau amândoi în Babbage Town nu a fost o coincidenţă, nu? zise Sean.

— Champ şi Alicia au fost recrutaţi cu mult timp în urmă de către CIA. Au fost trimişi în Babbage Town încă de la început. Apropo, chiar erau oameni de ştiinţă excepţionali.

— Şi se aflau în Babbage Town ca să fure tehnologie despre computerele cuantice? spuse Michelle.

— Să spunem doar că erau nişte observatori foarte interesaţi. Dar, de fapt, în Babbage Town se lucra la un opus al computerului cuantic.

— Un opus? spuse Michelle.

— Se ştie deja că, de fapt, computerele cuantice fiabile comercial vor fi o realitate într-o zi. Cei din Babbage Town încercau să construiască un computer cuantic ca să poată

construi şi un opus eficient al acestuia.

— Deci proprietarii Babbage Town erau cei care ar avea de suferit din cauza computerelor cuantice? spuse Sean.

— Cum ar fi bănci şi companii multinaţionale? adăugă Michelle. Cu buzunare foarte adânci.

Whitfield dădu din cap că da.

— Trebuiau s-o facă în ascuns. Dacă ar fi aflat publicul, s-ar fi creat panică. Dar CIA-ul nu avea de gând să lase una ca asta să se petreacă chiar sub nasul lor. Totuşi, nu pot să spun că ne interesa un opus. Suntem spioni, la urma urmei.

— Deci, cât de aproape sunt de a opri lumea în loc?

Whitfield ridică din umeri.

— În locul vostru, aş începe să plătesc în numerar şi-aş face provizii de hârtie şi pixuri pentru corespondenţă.

— Dar a fost o coincidenţă faptul că Babbage Town se află chiar vizavi de Camp Peary? întrebă Sean.

Whitfield scutură din cap.

— CIA-ul deţine proprietatea printr-o companie fantomă. Au cumpărat-o pentru că era chiar peste drum de Camp Peary. Champ i-a convins pe cei de la Babbage Town să închirieze locul.

— Şi Champ era pilot şi putea să vă transporte drogurile, adăugă Michelle.

— Trebuie să clarificăm un lucru: Champ este un agent bun. Îndeplinea ordinele. Atâta tot. Nu lucra nici cu Valerie, nici cu Alicia. O privi pe Michelle. Mi-a spus să-ţi transmit că-i pare rău de cum au ieşit lucrurile.

— Îi pare rău! Nenorocitul m-a împuşcat în braţ!

— Dacă voia să te omoare, ai fi moartă.

— Viggie era în avionul lui. Avea de gând s-o omoare?

— Nu. O duceam pe fată departe de Valerie. Doar că te-ai băgat tu.

— O! făcu Michelle, cu amărăciune.

— Champ mi-a mai spus să-ţi transmit că ai multe lucruri pentru care merită să trăieşti. Şi să renunţi la pilotaj. Nu ştiu sigur ce voia să spună cu asta.

Michelle îşi privi mâinile.

— Deci Champ e bine? spuse ea.

— Da. Şi, la fel ca mine, a fost repartizat în altă parte.

— De ce aţi răpit-o pe Viggie? întrebă Michelle.

— Era un cod şi în notele cântecului pe care Alicia a reuşit să-l spargă folosind calculatoarele din Babbage Town, explică Whitfield. De fapt, se baza pe codul Enigma din al Doilea Război Mondial.

— Ştiam eu! exclamă Sean. S-a folosit de indiciul meu în legătură cu codul Enigma ca să-l spargă şi apoi ne-a minţit. Şi Viggie era şi ea un cod, unul viu.

— Şi titlul cântecului a fost indiciul cel mare: *Shenandoah,* adăugă Michelle.

— Aşa e, fu de acord Sean.

— Ce spunea cântecul decodat? întrebă Michelle.

— Descria unele dintre lucrurile pe care Monk Turing le-a văzut în Camp Peary. A fost suficient pentru ca Valerie să-i ordone Aliciei să o răpească pe Viggie.

— Alicia a răpit-o? se miră Michelle.

El încuviinţă din cap.

— Ştiu că probabil nu mai prea contează după tot ce-a făcut, dar Alicia ne-a ajutat pe mine şi pe Champ s-o ducem pe Viggie în avion. Cred că îi păsa cu adevărat de fată, deoarece a riscat mult făcând asta.

— S-ar putea să conteze puţin, recunoscu Sean.

— Ian, cum poţi să continui să lucrezi pentru o organizaţie care face trafic cu droguri? exclamă Michelle.

Whitfield ridică din umeri.

— Ai nevoie de seminţe de mac ca să faci opium şi ai nevoie de opium ca să faci heroină. Şi, chiar acum, în Afghanistan, recolta de mac este singurul lucru care le menţine economia în viaţă. Şi, dacă n-o cumpărăm noi, o vor face teroriştii şi vor folosi profiturile enorme din traficul de droguri ca să ne atace. Cel mai mic dintre cele două rele; uneori este singura opţiune pe care o avem.

— Tot greşit e, continuă Michelle. Şi ceea ce-a făcut Valerie e infracţiune de-a dreptul.

— Valerie nu era în toate minţile. Şi, oricât de nebuneşte ar suna, cred că avea de gând să vă omoare pe amândoi

după ce termina cu tortura, şi probabil credea c-o să scape cu faţa curată. Rolul CIA-ului pe care şi-l imagina ea e diferit de cel pe care mi-l imaginez eu, şi nu va fi niciodată altul atâta timp cât am ceva de spus despre asta.

— Ian, trebuie să ne spui ceva: cum a trecut Monk Turing râul? întrebă Sean.

Whitfield ezită.

— Bănuiesc că vă sunt dator cu asta. Cu un dispozitiv acvatic de propulsie. L-am găsit.

Sean o privi pe Michelle.

— Nu, ăla era…

— Am găsit două, de fapt, îl întrerupse Whitfield. Unul în noaptea în care s-a dezlănţuit iadul. Îi privi pe amândoi. Ştiţi ceva despre asta?

Sean zâmbi.

— Minţile mari chiar gândesc la fel.

Limuzina încetini şi se opri.

— Am ajuns, anunţă Whitfield, deschizând portiera. Staţi cât vreţi. O să aştept afară.

CAPITOLUL 93

Când li se deschise uşa, Michelle văzu că Viggie Turing semăna într-adevăr cu mama ei.

Femeia le spuse că îi aştepta şi îi pofti înăuntru.

— Sunteţi mama lui Viggie? întrebă Michelle.

— Nu, sunt mătuşa ei. Sora mea a murit cu ani în urmă. Dar oamenii au spus întotdeauna că semănăm mult.

Îi conduse în camera de zi. De îndată ce Viggie o văzu pe Michelle, începu să cânte la pian. Michelle se aşeză lângă ea şi o îmbrăţişă.

Mătuşa lui Viggie, al cărei nume era Helen, spuse:

— Nici măcar nu am ştiut că sunt în Virginia. Şi nici că i s-a întâmplat ceva lui Monk. Şi apoi, într-o zi, Viggie a apărut de nicăieri. Aproape c-am leşinat.

— Deci Monk avea custodia fetiţei?

Helen îşi coborî vocea, ca Viggie să nu audă.

— Sora mea a avut o viaţă foarte zbuciumată. Droguri, boli mintale; credem că a abuzat-o chiar şi fizic pe Viggie. Monk a reuşit în cele din urmă s-o ia de lângă ea, dar poate c-ar fi trebuit să intervin mai mult. Însă mă pot revanşa. O voi adopta pe Viggie.

— Ce bine, Helen, spuse Michelle, fără să audă Viggie. E o fetiţă foarte deosebită.

— Ştiu că are nevoie de consiliere şi de tratament. La început mi-am făcut griji, pentru că ajutorul de care se pare că are nevoie este foarte scump. Dar, de curând, am aflat că Monk a murit foarte bogat. Viggie va avea mai mult decât suficienţi bani pentru orice.

— Dacă aveţi nevoie de un psiholog bun, vă pot recomanda pe cineva, spuse Sean. Şi deja a consultat-o pe Viggie.

Viggie o trase pe Michelle spre fereastră şi îi arătă un lac din apropiere.

— Putem merge din nou pe apă?

— Crezi că eşti în stare? Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat ultima dată.

— Asta pentru că m-am dus singură. Dacă merg cu tine, totul va fi bine, nu-i aşa?

— Aşa-i.

Pe când se întorceau la limuzină, Michelle spuse:

— Chiar ai fost generos să dai comoara, ţinând cont că tu ai găsit-o.

— De fapt, Heinrich Fuchs şi-a dat seama de tot. Dar, când am descoperit comoara, am mai elucidat un lucru pe care nu-l înţelegeam.

— Ce anume? întrebă Michelle.

— Îţi aminteşti că Monk avea pete roşii pe mâini?

— Da, pete de rugină de la cum s-a căţărat pe gard.

— Nu. Gardul acela era nou-nouţ, nu avea pete de rugină. Am văzut asta când am tăiat gardul. La fel ca mine, Monk se pătase când dislocase cărămizile ca să ajungă la comoară. Sean dădu din cap. „Coduri şi sânge.“ M-am înşelat. N-avea nimic de-a face cu Alan Turing şi cu genealogiile. Monk vorbea la modul metaforic. Mâinile lui păreau însângerate deoarece săpa prin cărămidă ca să ajungă la comoară.

— De câte ori crezi că s-a infiltrat Monk în Camp Peary? întrebă ea.

— Cu siguranţă, de prea multe. Evident a văzut ce-am văzut şi noi. Numai că el n-a scăpat. Ţinând cont că a lăsat un mesaj codificat în acele note muzicale despre ceea ce văzuse acolo, mă face să cred că a început ca o vânătoare de comori şi a sfârşit prin a încerca să dea în vileag activitatea ilegală din Camp Peary.

— Dar cum voia să scoată comoara de acolo? Lingourile de aur nu sunt uşor de cărat.

— Poate că Monk a făcut-o doar pentru provocarea de a găsi comoara. Dar tipul era un geniu. Poate că plănuia să ia doar bijuteriile. Ar fi fost relativ uşor de cărat.

— Şi când Monk i-a spus lui Len Rivest că era ironic… începu Michelle.

— Exact, era ironic că organizaţia cu cele mai multe secrete din lume nu ştia. Despre o comoară secretă ascunsă chiar sub nasul lor.

Când se întoarseră în limuzină, Whitfield spuse:

— Trebuie să încheiem înţelegerea.

— Copiile înregistrării video? întrebă Sean, iar Whitfield încuviinţă din cap.

Sean îi spuse şoferului limuzinei unde să meargă. El recuperase copiile de la Horatio şi le ascunsese în diverse locuri sigure. După ce luară copiile, i le dădu lui Whitfield. Bărbatul le privi şi-i dădu una înapoi lui Sean.

— Ian, spuse Sean, ei se aşteaptă să fie cinci. Dacă le duci doar patru, s-ar putea să ai şi tu un accident în China, ca să nu mai pomenim de ce-o să păţim noi.

— O să fac o altă copie după una din astea patru. N-aţi auzit-o de la mine, dar când ai de-a face cu CIA-ul, întotdeauna e mai bine să ai un as în mânecă. Voi sublinia faptul că nu avem cum să ştim dacă aţi făcut şi alte copii. Aşa ar trebui să fiţi amândoi în siguranţă.

Limuzina îi duse înapoi la apartamentul lor şi cei doi coborâră din maşină. Sean se întoarse.

— Uite ce e, ştiu că probabil n-o să ne mai vedem, dar dacă ai vreodată nevoie de ajutor, să ştii că ai vreo doi prieteni în Virginia.

Whitfield dădu mâna cu amândoi.

— Dacă am învăţat ceva din afacerea asta e că prietenii adevăraţi sunt al naibii de greu de găsit.

CAPITOLUL 94

Era o zi răcoroasă la începutul lui noiembrie, când Sean o duse pe Michelle la biroul lui Horatio.

— Nu vreau s-o fac, Sean. Chiar nu vreau.

— Hei, ai ieşit din Camp Peary vie. Şi dacă ştiu ceva despre tine, asta este că nu îţi iei niciodată cuvântul înapoi.

— Mulţumesc pentru sprijin, spuse Michelle fără tragere de inimă.

Horatio îi aştepta.

Sean dădu să plece, dar Michelle îl prinse de mână.

— Te rog, rămâi cu mine.

Sean îl privi pe Horatio.

— Nu e o idee bună, zise psihologul.

— Dar vreau să rămână.

— Va trebui să ai încredere în mine, Michelle. Sean nu poate rămâne.

După ce Sean ieşi din cameră, nu dură mult ca Horatio s-o hipnotizeze pe Michelle.

Horatio petrecu câteva minute făcând-o pe Michelle să se întoarcă la vârsta de şase ani. Şi mai dură câteva minute ca ea să-şi amintească de noaptea aceea, în Tennessee, când viaţa ei se schimbase pentru totdeauna. Michelle avea ochii deschişi, chiar dacă mintea ei nu mai deţinea controlul. Horatio o urmări cu un mare interes profesional, dar şi cu o durere tot mai profundă, în timp ce ea povestea ce se întâmplase. Uneori vorbea ca un copil şi alteori gândind şi folosind vocabularul unui adult al cărui subconştient se luptase cu evenimentele din noaptea aceea şi încercase din greu să le înţeleagă.

Bărbatul în uniformă venise în noaptea aceea. Michelle nu-şi amintea să-l mai fi văzut înainte. Probabil că dormise de fiecare dată când venise el. Dar, în noaptea aceea,

mama ei era foarte agitată şi o ţinuse pe Michelle cu ea. Mama ei îi spusese bărbatului că nu voia să-l vadă; că trebuia să plece. La început, el crezu că ea glumeşte, şi când era clar că nu glumea, el se înfurie. Începu să se dezbrace. Când se apropie de mama lui Michelle, ea îi spuse lui Michelle să fugă. Bărbatul începu s-o dezbrace pe mama ei. Aceasta încerca să-l oprească, dar era prea puternic. O puse cu forţa la podea.

Dură doar o secundă ca Michelle să ajungă la el. Ţinuse uneori pistolul tatălui ei în mână, neîncărcat, bineînţeles. Trase pistolul soldatului din tocul pe care îl aruncase pe canapea cu celelalte haine ale lui. Îl îndreptă spre el şi trase o dată. O pată roşie mare apăru pe spatele bărbatului, chiar în mijloc. Murise liniştit, prăbuşindu-se peste mama lui Michelle. Femeia fu atât de şocată, că leşină.

— L-am omorât. Am omorât un om.

Lacrimi se rostogoliră pe faţa lui Michelle, în timp ce vorbea despre această întâmplare de mult îngropată din viaţa ei.

Ea stătea acolo, cu pistolul în mână, când uşa se deschise şi intră tatăl ei. Michelle nu ştia de ce se întorsese mai devreme, dar o făcuse. Văzu ce se întâmplase, luă pistolul din mâna lui Michelle şi îl trase pe bărbat de pe soţia lui. Încercă s-o facă să-şi vină în fire, dar era încă inconştientă. O duse în patul ei, coborî din nou şi o luă pe Michelle de mână, vorbindu-i cu blândeţe.

— M-a luat de mână, spuse Michelle încet. Mi-a spus că trebuia să plece pentru o vreme, dar că avea să se întoarcă. Am început să ţip, să ţip să nu mă părăsească. L-am apucat de picior, nu voiam să-i dau drumul. Nu voiam. Apoi mi-a spus c-o să mă ia cu el. Că o să mergem cu maşina. M-a pus pe scaunul din faţă al maşinii. Apoi a intrat din nou în casă şi l-a scos pe bărbat şi l-a pus în spate, pe podea.

— De ce nu în portbagaj? spuse Horatio.

— Era plin de gunoaie, răspunse Michelle imediat. Aşa că tati l-a pus pe bărbat în spate. I-am văzut faţa. Avea

ochii încă deschişi. Era mort. Ştiam că e mort pentru că-l împuşcasem. Ştiu ce se întâmplă când te împuşcă. Mori. Întotdeauna mori.

— Şi ce-a făcut tati dup-aia? întrebă Horatio încet.

— A pus ziare peste bărbat. Şi o haină veche şi nişte cutii, tot ce-a găsit. Dar încă vedeam ochii bărbatului, privindu-mă. Am început să plâng şi i-am spus lui tati: „Tati, încă pot să-i văd ochii, se uită la mine. Fă-l să nu se mai uite la mine“.

— Şi ce-a făcut tati?

— A pus şi mai multe lucruri peste el. Şi mai multe lucruri până nu l-am mai văzut. Până ochii lui nu se mai uitau la mine.

— Şi tati a mers undeva cu maşina?

— Sus, în munţi. A parcat maşina şi-a plecat o vreme. Dar mi-a promis că se întoarce. Şi aşa a fost. S-a întors.

— Fără bărbat?

Lui Michelle i se tăie respiraţia şi apoi începu să plângă:

— L-a dus pe bărbat departe. Dar nu puteam să privesc podeaua. De teamă că s-ar putea să fie acolo. Că s-ar putea să fie acolo, uitându-se la mine.

Se aplecă în faţă, copleşită de suferinţă.

— Odihneşte-te, Michelle, îi spuse Horatio. Odihneşte-te câteva momente, e în regulă. Lucrurile astea nu te pot răni. Bărbatul nu se mai întoarce. Nu-l mai poţi vedea.

Ea se îndreptă şi se opri în cele din urmă din plâns.

— Eşti gata să continui? o întrebă Horatio.

Ea dădu liniştită din cap şi spuse:

— Şi apoi am mers acasă, la mama. Tati m-a dus acasă.

— Era trează?

Michelle încuviinţă din cap.

— Plângea. A vorbit cu tati. Tati era furios. Mai furios ca niciodată. Credeau că nu pot să aud, dar am auzit. Apoi tati a venit şi-a vorbit cu mine. Mi-a spus că el şi mami mă iubeau. Mi-a spus că tot ce s-a întâmplat a fost un vis urât. Un coşmar, mi-a spus el. Mi-a spus să uit ce s-a întâmplat. Să nu vorbesc niciodată despre asta. Începu din nou să plângă. Şi n-am făcut-o niciodată. Promit, tati, n-am spus

niciodată nimănui. Jur. Plângea în hohote. L-am ucis. L-am ucis pe bărbatul ăla.

— Odihneşte-te din nou, Michelle, spuse Horatio repede, şi ea se lăsă pe spate în scaun, lacrimile prelingându-i-se pe faţă.

Horatio ştia că ceea ce o distrugea pe Michelle era că ţinea în ea toate astea. Era ca o rană care nu fusese curăţată niciodată; infecţia se adunase până devenise letală. Purtase atâta timp povara adulterului mamei ei şi a faptului că tatăl ei ascunsese o moarte. Şi totuşi, Horatio ştia că toate astea păleau în comparaţie cu vina pe care probabil c-o simţea pentru că ucisese o altă fiinţă umană.

Îşi aminti că în Babbage Town răbufnise spunându-i cum că e posibil ca problemele ei să izvorască din faptul că ucisese brutal pe cineva când avea şase ani. Horatio credea că făcea doar pe deşteaptă, dar, de fapt, subconştientul ei vorbise. Doar că el nu-şi dăduse seama.

Horatio nu credea că Michelle vedea chipul bărbatului holbându-se la ea de pe podeaua camionetei sau a dormitorului ei. De fapt, credea că nu vedea nimic. Mai degrabă simţea ceva îngrozitor, dar nu ştia ce. Reacţia ei fusese să o acopere, să facă şi concret ceea ce încerca să facă la nivel psihologic.

Horatio mai aşteptă câteva secunde, apoi spuse:

— Bine, Michelle, îmi poţi spune despre tufele de trandafiri?

— Tati le-a tăiat într-o noapte. L-am văzut de la fereastră.

Horatio se lăsă pe spate şi îşi aminti că Frank Maxwell plantase tufişul ca un cadou de aniversare pentru soţia lui. Aparent, familia Maxwell trecuse prin coşmarul acesta îngropându-l pur şi simplu. Şi totuşi, undeva în lume, o familie se întrebase timp de aproape treizeci de ani ce se întâmplase oare cu bărbatul mort. Şi în toţi aceşti ani, oasele lui fuseseră îngropate undeva în dealurile din Tennessee. Într-o zi, familia Maxwell avea să se confrunte cu ceea ce făcuseră, cel puţin în locşoarele complicate din propriile minţi, dacă nu într-un tribunal. O privi din nou pe

Michelle.

— Odihneşte-te acum. Doar odihneşte-te.

Ieşi din cameră şi vorbi cu Sean, dar nu-i împărtăşi nimic din ce-i dezvăluise Michelle.

— Şi nu pot să-i spun nici ei, îl informă el pe Sean.

— Atunci, la ce bun toate astea?

— Deoarece subconştientul ei ne-a descoperit despre ce era vorba, s-ar putea să-i mai aline conştientul. Iar eu pot să găsesc un tratament care s-o ajute. De fapt, la următoarea şedinţă de hipnoză, îi pot da anumite sugestii la nivel subconştient, care s-ar putea să rezolve în întregime problema.

— De ce nu acum?

— Dacă o fac acum, s-ar putea să-i suprasolicit subconştientul, ceea ce s-ar putea dovedi dăunător.

— Ce pot să fac?

— Ai putea să fii mai înţelegător cu micile ei ciudăţenii. Ar fi un început.

Horatio se întoarse în biroul lui şi o scoase încet pe Michelle din transă.

— Ei bine, ce-am spus? zise ea neliniştită.

— Ştii, cred c-am făcut progrese mari azi, spuse Horatio.

— N-ai de gând să-mi spui, nu-i aşa, nenorocitule! răcni Michelle.

— Uite-o pe Michelle pe care-o iubesc şi de care mi-e frică.

După ce plecară de la Horatio, Michelle îi zise lui Sean:

— Ai de gând să-mi spui sau nu?

— Nu pot, pentru că nu mi-a spus nici mie.

— Pe bune acum, chiar te aştepţi să cred asta?

— E adevărul.

— Nu poţi să-mi spui nimic?

— Ba da. N-o să mai spun că eşti nătângă.

— Asta-i tot? Mi-aş da sufletul pentru asta.

— E tot ce pot să fac acum.

— Nu pot să cred.

El îşi puse braţul în jurul ei.

— Bine, pot să-ţi mai spun ceva. Dar mai întâi trebuie să-ţi dau ceva.

Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase smaraldul pe care îl luase din ascunzătoarea lordului Dunmore. Ceruse să fie montat într-un colier pentru ea.

Când Michelle făcu ochii mari, el adăugă stingherit:

— Ah, nu părea corect să nu primeşti nimic din comoară. O ajută să şi-l prindă la gât.

— Sean, e frumos. Dar ce voiai să-mi spui?

— E mai degrabă o cerere, de fapt, zise el agitat.

— Ce e? întrebă ea precaută, privindu-l fix.

El făcu o pauză, o luă de mână şi-i spuse:

— Nu mă părăsi niciodată, Michelle.

Nota autorului

ATENŢIE:
NU CITIŢI ACEASTĂ SECŢIUNE ÎNAINTE SĂ CITIŢI ROMANUL

Stimaţi cititori,

Babbage Town este un loc absolut fictiv, dar a fost inspirat parţial de Bletchley Park, de lângă Londra, unde Aliaţii au spart coduri militare germane, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Am inventat anumite detalii geografice şi alte fapte legate de amplasarea geografică a Babbage Town, am creat locuri din nimic şi o istorie pentru zona aceea din Virginia, inclusiv conace abandonate, şi, în general, am fabulat. Totuşi, cititorii care cunosc istoria statului Virginia vor recunoaşte în poveste influenţele unora dintre proprietăţile reale din Tidewater, de-a lungul râului James (şi nu York) de importanţă istorică, cum ar fi Westover, Carter's Grove şi Shirley Plantation. Din fericire, acest triumvirat al proprietăţilor din Virginia nu a căzut în ruină.

Acestea fiind spuse, „inventarea" şi distorsionarea faptelor sunt instrumente legitime ale unui romancier, aşa că vă rog să nu-mi scrieţi pentru a-mi enumera diversele gafe istorice sau care ţin de realitatea de azi. Nu numai că le cunosc, dar sunt şi mândru de ele.

Acum, materialul care are de-a face cu computerele cuantice este adevărat, sau cel puţin într-atât de adevărat pe cât poate o persoană obişnuită ca mine să înţeleagă astfel de concepte uimitoare şi apoi să le comunice cititorului într-o formă narativă care să nu îl adoarmă. Chiar există universităţi, companii şi ţări care se întrec să vadă cine ajunge acolo primul. Şi dacă cineva chiar va

reuşi, lumea se va schimba pentru totdeauna, într-adevăr. În ce măsură şi dacă în mod pozitiv sau negativ, depinde, bănuiesc, de cine va câştiga cursa. O carte care m-a ajutat să scriu despre fizica cuantică a fost, *A Shortcut Through Time*[5], de George Johnson.

Din moment ce cartea explorează coduri secrete şi istoria anumitor criptanalişti reali, m-am inspirat din acest domeniu ca să creez numele unora dintre personaje. Iată lista:

1. Champ Pollion derivă din Jean-François Champollion, un sclipitor lingvist francez, care a jucat un rol important în descifrarea cartuşelor lui Ptolemeu şi ale Cleopatrei. Opera sa le permite, de asemenea, erudiţilor să citească istoria faraonilor după cum a fost consemnată de către scribii lor.

2. Michael Ventris a fost numele bărbatului care a descoperit că aşa-numitele tablete Lineare B dezgropate pe insula Creta erau scrise în greacă.

3. Numele de familie al Aliciei Chadwick provine de la numele John Chadwick, ale cărui cunoştinţe vaste de limba greacă veche au jucat un rol important când el şi Ventris au descifrat tabletele Lineare B. Ca o observaţie interesantă, rezultatele cercetărilor lor au fost făcute publice cam în aceeaşi perioadă în care Everestul a fost cucerit prima dată, motiv pentru care descoperirea lor a fost numită şi „Everestul arheologiei greceşti”.

4. Numele de familie al lui Ian Whitfield provine de la numele lui Whitfield Diffie, care a inventat un cifru inovator care folosea o cheie asimetrică, în locul unei chei simetrice. Simetric înseamnă doar că modul în care cineva descifrează un cifru este acelaşi mod în care îl cifrează.

5. Prenumele lui Merkle Hayes mi-a fost inspirat de Ralph Merkle, cel care a lucrat cu Diffie şi cu profesorul Martin Hellman de la Universitatea Stanford la descoperirea revoluţionară a metodei de distribuţie a cheilor publice.

---

[5] *O scurtătură prin timp*

6. Numele de familie al lui Len Rivest provine din numele Ron Rivest, care a lucrat cu Adi Shamir şi Leonard Adelman pentru a crea RSA, sistemul de criptografie cu cheie publică asimetrică, dominantă astăzi în toată lumea.

7. Numele de familie al lui Monk Turing provine, bineînţeles, din numele Alan Turing, a cărui istorie este prezentată în carte. Charles Babbage şi Blaise de Vigenère au fost de asemenea persoane reale, ale căror descoperiri sunt menţionate în roman.

8. Pentru numele de familie al lui Valerie Messaline, (scris uşor diferit), nu m-am inspirat din lumea criptanaliştilor. Totuşi, studenţii la istorie s-ar putea să observe importanţa numelui. Indiciu: spre deosebire de RSA, care este ingenios de asimetrică, numele lui Valerie şi personajul său sunt remarcabil de simetrice.

Deci, aşa cum se spune, ce înseamnă un nume? Ei bine, în cazul romanului *Un simplu geniu*, un nume înseamnă mult!

Istoria complexului Camp Peary dezvăluită în roman se bazează pe cercetările pe care le-am putut face şi este corectă. Totuşi, descrierile a ceea ce se întâmplă acolo sunt doar produsele imaginaţiei mele. A fost necesar să inventez lucruri, deoarece mă îndoiesc că vreunui romancier i se va permite vreodată să intre acolo pentru cercetări. În acest sens, dacă există angajaţi ai Camp Peary care citesc romanul, vă rog să reţineţi că am inventat tot ce se întâmplă acolo; personajele şi dialogul, şi nimic din poveste nu se referă la voi sau la munca pe care o faceţi pentru ţara voastră. Un agent „rătăcit” trebuie luat ca atare. Cunoscut ca „locul secret“ de unii localnici, merită să mergeţi până acolo doar ca să treceţi pe lângă Camp Peary. Nu, nu puteţi face un tur al locului; CIA-ul nici măcar nu va recunoaşte că există.

Ideea de a scrie *Un simplu geniu* mi-a venit, cel puţin în parte, după ce-am citit despre cifrul Beale. Cifrul Beale este unul dintre acele secrete oximoronice fenomenale.

Are de-a face cu un cod extrem de complicat, trei pagini de numere, şi o presupusă comoară care valorează milioane de dolari, presupus ascunsă de Thomas Jefferson Beale la începutul anilor 1800. O pagină a cifrului a fost, chipurile, descifrată cu succes cu mult timp în urmă de un prieten al unui prieten al lui Beale. Pagina a fost descifrată folosind Declaraţia de Independenţă americană ca sursă pentru litere corespunzând numerelor din cifru.

De exemplu, al treilea număr din cifru este 24, ceea ce înseamnă că trebuie să cauţi al douăzecilea cuvânt din Declaraţie. Acesta e „another“, aşa că iei prima literă din cuvântul acela, adică „a“, şi o inserezi în textul cifrului ca să formezi cuvinte.

Pagina descifrată vorbeşte despre amplasamentul vag al comorii în ţinutul Bedford, Virginia – cât şi despre tipul şi valoarea comorii – aur, argint şi nişte bijuterii – şi că este îngropată în peşteri, în recipiente din fier. Având în vedere preţurilor actuale ale metalelor preţioase, comoara ar valora mai bine de 20 de milioane de dolari. Nu se poate calcula valoarea bijuteriilor. Totuşi, mesajul descifrat spune că valorau 13 000 de dolari în 1821, aşa că acum ar trebui să valoreze mult mai mult.

Uşor, probabil că spuneţi. Am descifrat o pagină, mai rămân două, şi îmi iau un avion privat. Ei bine, ăsta-i şpilul: se pare că toţi criptanaliştii care au încercat să descifreze celelalte două pagini, folosind tehnologie de ultima oră şi supercomputere, au eşuat. Într-adevăr, se estimează că unul din zece dintre cei mai buni criptanalişti din lume au încercat să spargă cifrul Beale şi niciunul nu a reuşit. Dificultatea constă în faptul că, dacă textul cifrului are de-a face cu un anumit document – bunăoară, Declaraţia de Independenţă – trebuie să ştii care document este cel potrivit. Şi chiar şi în 1820 existau o grămadă de posibilităţi. Cele mai evidente, cum ar fi Constituţia Statele Unite şi Magna Carta, au fost deja încercate.

Totuşi, cel puţin un site web a pretins că a descifrat cifrul şi include fotografii ale presupusului cavou găsit în locul respectiv. Cei care deţin site-ul mai pretind şi că

acesta era gol când au ajuns acolo. Hm. Poate că da, poate că nu.

Cifrul Beale a căpătat un statut atât de mitic, că un alt site web oferă software specializat în cifrul Beale, care poate fi folosit pentru a descifra codul şi pentru a descoperi locul unde se află comoara. Te face să te întrebi de ce nu folosesc ei software-ul pentru a descifra codul şi pentru a găsi chiar ei comoara. Totuşi, se prea poate să vândă multe exemplare ale software-ului şi să fie mulţumiţi cu profiturile respective.

Există chiar şi o Asociaţie a Cifrului şi a Comorii Beale, fondată în anii 1960, pentru a stimula interesul în misterul respectiv, nu că n-ar fi deja suficiente persoane interesate. Se spune că greu mai găseşti un fermier sau un proprietar de pământ în Bedford, Virginia, al cărui teren să nu fi fost săpat de vânători de comori entuziaşti, deseori fără permisiune.

Mai jos am reprodus cele trei pagini ale cifrului pentru voi, inclusiv textul celei descifrate. Prima pagină de numere dezvăluie, chipurile, locul exact unde se află comoara. A treia pagină enumeră părţile care au drept legal la comoară. Îmi imaginez că, practic, toţi vânătorii de comori interesaţi nici măcar nu se vor sinchisi să se uite la a treia pagină!

Pentru a descoperi mai multe informaţii despre misteriosul domn Beale şi cum şi de ce a făcut ceea ce se spune că a făcut, citiţi *The Beale Treasure: New History of a Mystery*[6], de Peter Viemeister, sau citiţi gratuit articolul de pe Wikipedia. Un alt volum pe care aţi vrea să-l citiţi voi, criptanalişti în devenire, este *The Code Book*[7], de Simon Singh.

Să fie oare doar o farsă, cum cred mulţi? Cu siguranţă, e posibil să fie aşa. Dacă astfel stau lucrurile, cineva s-a chinuit din greu să îi reuşească. Pentru curiozitatea voastră, am încercat şi eu de câteva ori să sparg codul, dar

[6] *Comoara lui Beale: O istorie nouă a unui mister*

[7] Cartea codului

nu sunt nici pe departe un expert. Va fi nevoie de un criptanalist mai bun decât umilul vostru romancier ca să reuşească, dacă e real. Un sfat pentru cei care vor să se îmbogăţească rapid: Nu vă daţi demisia de la slujba curentă în timp ce căutaţi comoara. Şansele de a sparge cifrul Beale şi de a găsi comoara, dacă într-adevăr există, sunt probabil mai mici decât de a câştiga la loteria Powerball. Încă un sfat: Nu săpaţi niciodată pe pământul cuiva fără consimţământul acestuia. Aţi putea fi daţi în judecată sau împuşcaţi, niciuna din opţiuni nefiind prea sănătoasă pentru voi.

Celor care, în pofida şanselor extrem de mici, tot vreţi să vă puneţi cu probabil una dintre cele mai impenetrabile enigme din toate timpurile– vă doresc mult succes.

Şi sper că v-a plăcut revenirea lui Sean King şi a lui Michelle Maxwell în *Un geniu simplu.*

Numai bine, şi continuaţi să citiţi.

Cu stimă,

David Baldacci

 # 1 Locul cavoului

71, 194, 38, 1701, 89, 76, 11, 83, 1629, 48, 94, 63, 132, 16, 111, 95, 84, 341, 975, 14, 40, 64, 27, 81, 139, 213, 63, 90, 1120, 8, 15, 3, 126, 2018, 40, 74, 758, 485, 604, 230, 436, 664, 582, 150, 251, 284, 308, 231, 124, 211, 486, 225, 401, 370, 11, 101, 305, 139, 189, 17, 33, 88, 208, 193, 145, 1, 94, 73, 416, 918, 263, 28, 500, 538, 356, 117, 136, 219, 27, 176, 130, 10, 460, 25, 485, 18, 436, 65, 84, 200, 283, 118, 320, 138, 36, 416, 280, 15, 71, 224, 961, 44, 16, 401, 39, 88, 61, 304, 12, 21, 24, 283, 134, 92, 63, 246, 486, 682, 7, 219, 184, 360, 780, 18, 64, 463, 474, 131, 160, 79, 73, 440, 95, 18, 64, 581, 34, 69, 128, 367, 460, 17, 81, 12, 103, 820, 62, 116, 97, 103, 862, 70, 60, 1317, 471, 540, 208, 121, 890, 346, 36, 150, 59, 568, 614, 13, 120, 63, 219, 812, 2160, 1780, 99, 35, 18, 21, 136, 872, 15, 28, 170, 88, 4, 30, 44, 112, 18, 147, 436, 195, 320, 37, 122, 113, 6, 140, 8, 120, 305, 42, 58, 461, 44, 106, 301, 13, 408, 680, 93, 86, 116, 530, 82, 568, 9, 102, 38, 416, 89, 71, 216, 728, 965, 818, 2, 38, 121, 195, 14, 326, 148, 234, 18, 55, 131, 234, 361, 824, 5, 81, 623, 48, 961, 19, 26, 33, 10, 1101, 365, 92, 88, 181, 275, 346, 201, 206, 86, 36, 219, 324, 829, 840, 64, 326, 19, 48, 122, 85, 216, 284, 919, 861, 326, 985, 233, 64, 68, 232, 431, 960, 50, 29, 81, 216, 321, 603, 14, 612, 81, 360, 36, 51, 62, 194, 78, 60, 200, 314, 676, 112, 4, 28, 18, 61, 136, 247, 819, 921, 1060, 464, 895, 10, 6, 66, 119, 38, 41, 49, 602, 423, 962, 302, 294, 875, 78, 14, 23, 111, 109, 62, 31, 501, 823, 216, 280, 34, 24, 150, 1000, 162, 286, 19, 21, 17, 340, 19, 242, 31, 86, 234, 140, 607, 115, 33, 191, 67, 104, 86, 52, 88, 16, 80, 121, 67, 95, 122, 216, 548, 96, 11, 201, 77, 364, 218, 65, 667, 890, 236, 154, 211, 10, 98, 34, 119, 56, 216, 119, 71, 218, 1164, 1496, 1817, 51, 39, 210, 36, 3, 19, 540, 232, 22, 141, 617, 84, 290, 80, 46, 207, 411, 150, 29, 38, 46, 172, 85, 194, 39, 261, 543, 897, 624, 18, 212, 416, 127, 931, 19, 4, 63, 96, 12, 101, 418, 16, 140, 230, 460, 538, 19, 27, 88, 612, 1431, 90, 716, 275, 74, 83, 11, 426, 89, 72, 84, 1300, 1706,

814, 221, 132, 40, 102, 34, 868, 975, 1101, 84, 16, 79, 23, 16, 81, 122, 324, 403, 912, 227, 936, 447, 55, 86, 34, 43, 212, 107, 96, 314, 264, 1065, 323, 428, 601, 203, 124, 95, 216, 814, 2906, 654, 820, 2, 301, 112, 176, 213, 71, 87, 96, 202, 35, 10, 2, 41, 17, 84, 221, 736, 820, 214, 11, 60, 760

#3 Numele şi adresele asociaţiilor, rudelor lui Beale etc.

317, 8, 92, 73, 112, 89, 67, 318, 28, 96, 107, 41, 631, 78, 146, 397, 118, 98, 114, 246, 348, 116, 74, 88, 12, 65, 32, 14, 81, 19, 76, 121, 216, 85, 33, 66, 15, 108, 68, 77, 43, 24, 122, 96, 117, 36, 211, 301, 15, 44, 11, 46, 89, 18, 136, 68, 317, 28, 90, 82, 304, 71, 43, 221, 198, 176, 310, 319, 81, 99, 264, 380, 56, 37, 319, 2, 44, 53, 28, 44, 75, 98, 102, 37, 85, 107, 117, 64, 88, 136, 48, 154, 99, 175, 89, 315, 326, 78, 96, 214, 218, 311, 43, 89, 51, 90, 75, 128, 96, 33, 28, 103, 84, 65, 26, 41, 246, 84, 270, 98, 116, 32, 59, 74, 66, 69, 240, 15, 8, 121, 20, 77, 89, 31, 11, 106, 81, 191, 224, 328, 18, 75, 52, 82, 117, 201, 39, 23, 217, 27, 21, 84, 35, 54, 109, 128, 49, 77, 88, 1, 81, 217, 64, 55, 83, 116, 251, 269, 311, 96, 54, 32, 120, 18, 132, 102, 219, 211, 84, 150, 219, 275, 312, 64, 10, 106, 87, 75, 47, 21, 29, 37, 81, 44, 18, 126, 115, 132, 160, 181, 203, 76, 81, 299, 314, 337, 351, 96, 11, 28, 97, 318, 238, 106, 24, 93, 3, 19, 17, 26, 60, 73, 88, 14, 126, 138, 234, 286, 297, 321, 365, 264, 19, 22, 84, 56, 107, 98, 123, 111, 214, 136, 7, 33, 45, 40, 13, 28, 46, 42, 107, 196, 227, 344, 198, 203, 247, 116, 19, 8, 212, 230, 31, 6, 328, 65, 48, 52, 59, 41, 122, 33, 117, 11, 18, 25, 71, 36, 45, 83, 76, 89, 92, 31, 65, 70, 83, 96, 27, 33, 44, 50, 61, 24, 112, 136, 149, 176, 180, 194, 143, 171, 205, 296, 87, 12, 44, 51, 89, 98, 34, 41, 208, 173, 66, 9, 35, 16, 95, 8, 113, 175, 90, 56, 203, 19, 177, 183, 206, 157, 200, 218, 260, 291, 305, 618, 951, 320, 18, 124, 78, 65, 19, 32, 124, 48, 53, 57, 84, 96, 207, 244, 66, 82, 119, 71, 11, 86, 77, 213, 54, 82, 316, 245, 303, 86, 97, 106, 212, 18, 37, 15, 81, 89, 16, 7, 81, 39, 96, 14, 43, 216, 118, 29, 55, 109, 136, 172, 213, 64, 8, 227, 304, 611, 221, 364, 819, 375, 128, 296, 1, 18, 53, 76, 10, 15, 23, 19, 71, 84, 120, 134, 66, 73, 89, 96,

230, 48, 77, 26, 101, 127, 936, 218, 439, 178, 171, 61, 226, 313, 215, 102, 18, 167, 262, 114, 218, 66, 59, 48, 27, 19, 13, 82, 48, 162, 119, 34, 127, 139, 34, 128, 129, 74, 63, 120, 11, 54, 61, 73, 92, 180, 66, 75, 101, 124, 265, 89, 96, 126, 274, 896, 917, 434, 461, 235, 890, 312, 413, 328, 381, 96, 105, 217, 66, 118, 22, 77, 64, 42, 12, 7, 55, 24, 83, 67, 97, 109, 121, 135, 181, 203, 219, 228, 256, 21, 34, 77, 319, 374, 382, 675, 684, 717, 864, 203, 4, 18, 92, 16, 63, 82, 22, 46, 55, 69, 74, 112, 134, 186, 175, 119, 213, 416, 312, 343, 264, 119, 186, 218, 343, 417, 845, 951, 124, 209, 49, 617, 856, 924, 936, 72, 19, 28, 11, 35, 42, 40, 66, 85, 94, 112, 65, 82, 115, 119, 236, 244, 186, 172, 112, 85, 6, 56, 38, 44, 85, 72, 32, 47, 73, 96, 124, 217, 314, 319, 221, 644, 817, 821, 934, 922, 416, 975, 10, 22, 18, 46, 137, 181, 101, 39, 86, 103, 116, 138, 164, 212, 218, 296, 815, 380, 412, 460, 495, 675, 820, 952

#2 Conținutul comorii

115, 73, 24, 807, 37, 52, 49, 17, 31, 62, 647, 22, 7, 15, 140, 47, 29, 107, 79, 84, 56, 239, 10, 26, 811, 5, 196, 308, 85, 52, 160, 136, 59, 211, 36, 9, 46, 316, 554, 122, 106, 95, 53, 58, 2, 42, 7, 35, 122, 53, 31, 82, 77, 250, 196, 56, 96, 118, 71, 140, 287, 28, 353, 37, 1005, 65, 147, 807, 24, 3, 8, 12, 47, 43, 59, 807, 45, 316, 101, 41, 78, 154, 1005, 122, 138, 191, 16, 77, 49, 102, 57, 72, 34, 73, 85, 35, 371, 59, 196, 81, 92, 191, 106, 273, 60, 394, 620, 270, 220, 106, 388, 287, 63, 3, 6, 191, 122, 43, 234, 400, 106, 290, 314, 47, 48, 81, 96, 26, 115, 92, 158, 191, 110, 77, 85, 197, 46, 10, 113, 140, 353, 48, 120, 106, 2, 607, 61, 420, 811, 29, 125, 14, 20, 37, 105, 28, 248, 16, 159, 7, 35, 19, 301, 125, 110, 486, 287, 98, 117, 511, 62, 51, 220, 37, 113, 140, 807, 138, 540, 8, 44, 287, 388, 117, 18, 79, 344, 34, 20, 59, 511, 548, 107, 603, 220, 7, 66, 154, 41, 20, 50, 6, 575, 122, 154, 248, 110, 61, 52, 33, 30, 5, 38, 8, 14, 84, 57, 540, 217, 115, 71, 29, 84, 63, 43, 131, 29, 138, 47, 73, 239, 540, 52, 53, 79, 118, 51, 44, 63, 196, 12, 239, 112, 3, 49, 79, 353, 105, 56, 371, 557, 211, 515,

125, 360, 133, 143, 101, 15, 284, 540, 252, 14, 205, 140, 344, 26, 811, 138, 115, 48, 73, 34, 205, 316, 607, 63, 220, 7, 52, 150, 44, 52, 16, 40, 37, 158, 807, 37, 121, 12, 95, 10, 15, 35, 12, 131, 62, 115, 102, 807, 49, 53, 135, 138, 30, 31, 62, 67, 41, 85, 63, 10, 106, 807, 138, 8, 113, 20, 32, 33, 37, 353, 287, 140, 47, 85, 50, 37, 49, 47, 64, 6, 7, 71, 33, 4, 43, 47, 63, 1, 27, 600, 208, 230, 15, 191, 246, 85, 94, 511, 2, 270, 20, 39, 7, 33, 44, 22, 40, 7, 10, 3, 811, 106, 44, 486, 230, 353, 211, 200, 31, 10, 38, 140, 297, 61, 603, 320, 302, 666, 287, 2, 44, 33, 32, 511, 548, 10, 6, 250, 557, 246, 53, 37, 52, 83, 47, 320, 38, 33, 807, 7, 44, 30, 31, 250, 10, 15, 35, 106, 160, 113, 31, 102, 406, 230, 540, 320, 29, 66, 33, 101, 807, 138, 301, 316, 353, 320, 220, 37, 52, 28, 540, 320, 33, 8, 48, 107, 50, 811, 7, 2, 113, 73, 16, 125, 11, 110, 67, 102, 807, 33, 59, 81, 158, 38, 43, 581, 138, 19, 85, 400, 38, 43, 77, 14, 27, 8, 47, 138, 63, 140, 44, 35, 22, 177, 106, 250, 314, 217, 2, 10, 7, 1005, 4, 20, 25, 44, 48, 7, 26, 46, 110, 230, 807, 191, 34, 112, 147, 44, 110, 121, 125, 96, 41, 51, 50, 140, 56, 47, 152, 540, 63, 807, 28, 42, 250, 138, 582, 98, 643, 32, 107, 140, 112, 26, 85, 138, 540, 53, 20, 125, 371, 38, 36, 10, 52, 118, 136, 102, 420, 150, 112, 71, 14, 20, 7, 24, 18, 12, 807, 37, 67, 110, 62, 33, 21, 95, 220, 511, 102, 811, 30, 83, 84, 305, 620, 15, 2, 108, 220, 106, 353, 105, 106, 60, 275, 72, 8, 50, 205, 185, 112, 125, 540, 65, 106, 807, 188, 96, 110, 16, 73, 33, 807, 150, 409, 400, 50, 154, 285, 96, 106, 316, 270, 205, 101, 811, 400, 8, 44, 37, 52, 40, 241, 34, 205, 38, 16, 46, 47, 85, 24, 44, 15, 64, 73, 138, 807, 85, 78, 110, 33, 420, 505, 53, 37, 38, 22, 31, 10, 110, 106, 101, 140, 15, 38, 3, 5, 44, 7, 98, 287, 135, 150, 96, 33, 84, 125, 807, 191, 96, 511, 118, 440, 370, 643, 466, 106, 41, 107, 603, 220, 275, 30, 150, 105, 49, 53, 287, 250, 208, 134, 7, 53, 12, 47, 85, 63, 138, 110, 21, 112, 140, 485, 486, 505, 14, 73, 84, 575, 1005, 150, 200, 16, 42, 5, 4, 25, 42, 8, 16, 811, 125, 160, 32, 205, 603, 807, 81, 96, 405, 41, 600, 136, 14, 20, 28, 26, 353, 302, 246, 8, 131, 160, 140, 84, 440, 42, 16, 811, 40, 67, 101, 102, 194, 138, 205, 51, 63, 241, 540, 122, 8, 10, 63, 140, 47, 48, 140, 288

Mesajul descifrat din 2 spune:

> Am depozitat în ţinutul Bedford, la vreo şase kilometri de Buford, într-o excavaţie sau cavou, la aproape doi metri adâncime, următoarele lucruri, aparţinând împreună părţilor ale căror nume sunt menţionate în secţiunea a „3“-a, şi anume:
>
> Prima tranşă este formată din patru sute cincizeci şi nouă de kilograme de aur şi o mie şapte sute douăzeci şi nouă de kilograme de argint, depozitate în noiembrie 1819. A doua a fost efectuată în decembrie 1821, şi era formată din opt sute şaizeci şi cinci de kilograme de aur şi cinci sute optzeci de kilograme de argint; de asemenea, bijuterii, obţinute în St. Louis în schimbul argintului, pentru facilitarea transportului, şi estimate la 13 000 US.
>
> Articolele de mai sus sunt puse în recipiente de fier, cu capac de fier. Cavoul este căptuşit cu piatră, iar vasele se sprijină pe piatră solidă şi sunt acoperite cu altele. Documentul numărul „1“ descrie locul exact al cavoului, pentru a fi găsit cu uşurinţă.

Cifrul 2 poate fi tradus folosind orice copie a Declaraţiei de Independenţă, dar descifrarea necesită editarea ortografiei.

Mulţumiri

Lui Michelle, pentru 13 ani norocoşi! Ce călătorie incredibilă până acum!

Lui Frances Jalet-Miller, pentru o altă muncă minunată de editare. Mă bucur că suntem din nou o echipă.

Lui Aaron Priest, Lucy Childs, Lisa Vance Erbach şi Nicole Kenealy, pentru tot ceea ce faceţi în fiecare zi pentru mine. Şi lui Abner Stein, care mă ajută enorm pe partea cealaltă a Atlanticului.

Lui David Young, Jamie Raab, Emi Battaglia şi Jennifer Romanello de la Hachette Book Group UŞA, pentru tot sprijinul şi prietenia lor.

Lui David North, Maria Rejt şi Katie James pentru toate informaţiile şi sprijinul de dincolo de iaz.

Lui Patty şi Tom Maciag pentru că sunt nişte prieteni atât de grozavi.

Lui Karen Spiegel şi Lucy Stille pentru că au pus Hollywoodul din nou în mişcare.

Lui Spencer, pentru sprijinul în materie de muzică din poveste. Şi lui Collin, care îmi arată zilnic, în fiecare mod posibil, puterea unui schimb animat de replici.

Lui Alli şi Anshu Guleria, David şi Catherine Broome şi Bob şi Marilyn Schule pentru că mi-au fost mereu alături. Mulţumiri speciale lui Alli pentru materialul despre indieni, şi lui Bob pentru comentariile sale editoriale atente.

Lui Neal Schiff, pentru că m-a ajutat să ajung în locurile în care trebuia să ajung.

Lui Deborah şi Lynette, adevăratele şefe ale „Enterprise”.